

The New York Times Bestseller
Evrenin Ötesi Üçlemesi - 2 -

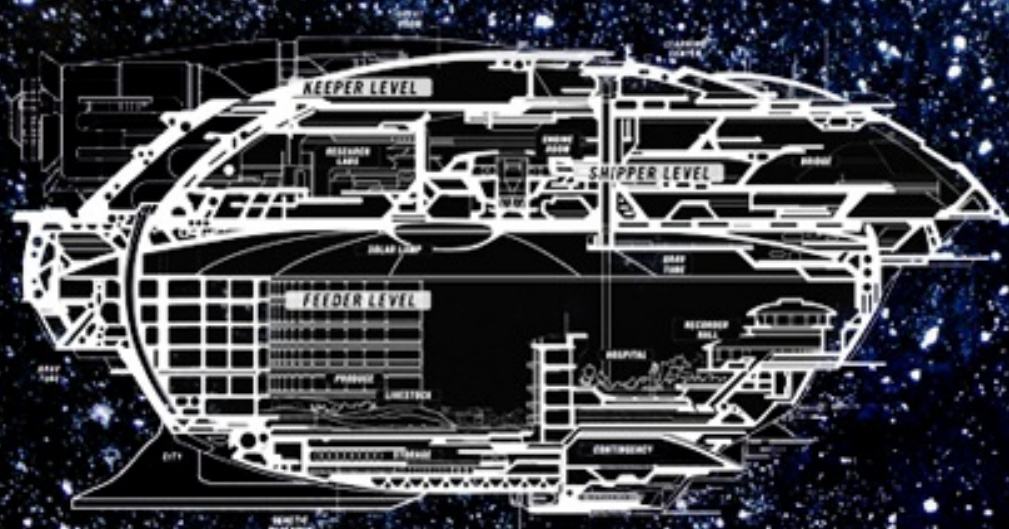
Zamanın ve uzayın esiri Godspeed'de
artık çılgınlık yok, kaos var!

BİR MİLYON GÜNEŞ

BETH REVIS

roman

across the UNIVERSE

• beth revis •

**BİR
MİLYON
GÜNEŞ**

BETH REVIS

Michelangelo,

“Her taş bloğunun içinde bir heykel yatar ve bunu keşfetmek heykeltıraşın görevidir,” demiştir.

Bu kitap, bana taş bloğunu sağlayan Merrilee’ye ve heykeltıraş kalemmini veren Ben ve Gillian’a ithaf edilmiştir. Dei gratia.1.

Tarayan MURSA

Düzenleyen Zamangezgini

Epub balci60

I. ÇIRAK

Godspeed'in Gemicî Katı'nda bulunan Motor Odası'nın ağır metal kapısına doğru bakarak, "Bu iş kolay olmayacak," diye mırıldandım. Kapıdaki donuk yansımaya baktığımda, gözlerimin önüne Bilge'nin koyu renk gözleri geldi. Ölümünden hemen önceki haliyle... Yansımada aynı zamanda Bilge'nin ölümünün hazzıyla Orion'un dudaklarında beliren gülümsemeyi görüyordum. Klon özelliklerimden ve benden önceki tüm Bilgelerin bende vuku bulan yankılarından öte, yalnızca bende bulunan ve üzerine bastığım zeminin iki kat altındaki klonlama materyallerinde var olmayan eşsiz bir şeylere sahip olmalıydım.

Ya da en azından bu şekilde düşünmekten hoşlanıyordum.

Başparmağımı biyometrik tarayıcıya değdirdim ve kapı hemen açıldı. Kapıyla beraber asla kendi yüzüme benzetmediğim yüzün yansıması da kayboldu.

Motor Odası'na girdiğimde son derece mekanik bir koku -metal, yağ ve yanık karışımı bir koku- beni sarmaladı. Duvarlar, gemi motorunun vuruşuyla titreşiyordu. Eskiden güzel olduğunu düşündüğüm bir *vınn-pıss-vınn* sesi...

Birinci seviye Gemiciler hazırolda durdular, beni bekliyorlardı. Motor Odası genellikle kalabalıktı çünkü kurşun soğutmalı hızlı reaktör motorunu neyin bozduğunu anlamaya çalışan Gemicilerin telaşlı aktivitelerine sahne olurdu. Bugün ise benden sonra en yüksek kıdeme sahip yetkililerle, başlıca on Gemicî ile özel bir toplantı istemiştim.

Onlarla kıyaslandığımda, pejmürde görünüyordum. Saçlarım çok uzundu ve karmakarışıktı. Üzerimdeki kıyafetlerin uzun zaman önce geri dönüşüme yollanmış olması gerekirken, onların koyu renkli tunikleri ve düzgünce ütülenmiş pantolonları mükemmel görünüyordu. Gemicilerin bir üniforması yoktu -gemideki kimsenin bir üniforması yoktu- fakat Birinci Gemicî Marae, emri altındaki herkesin, özellikle de birinci seviye Gemicilerin temiz olmalarını isterdi. Hepsi de Marae ile aynı koyu renkli giysiyi giymişlerdi.

Marae, yirmi yaş neslindendi ve benden yalnızca birkaç yaş daha büyüktü fakat çoktan gözleri altında çizgiler belirmeye başlamıştı ve yüzü hiç gülmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bir marangoz, ölçüsünün doğruluğunu Marae'nin kesilmiş saçı ile kontrol edebilirdi. Amy, *Godspeed'deki* herkesin aynı görüldüğünü söylüyordu. Hepimizin tek etnik guruba üye olduğumuz düşünülürse, bir bakıma haklıydı fakat hiç kimse Marae'yi bir başkasıyla karıştıramazdı ve kimse onun Birinci Gemicî den düşük bir rütbeye sahip olduğunu düşünemezdi.

Selamlamak için, "Bilge," dedi.

"Sana söylemiştim, bana yalnızca Çırak de."

Marae'nin kaşları çatıldı. Bu rolü üstlenir üstlenmez, insanlar bana Bilge demeye başlamışlardı. Bir noktada Bilge olacağımı daima biliyordum fakat bu kadar kısa sürede Bilge olacağımı asla hayal etmemiştim. Yine de, bu pozisyon için doğmuştum. Ben bu pozisyondum. Kendimi bu pozisyonda göremezsem bile Gemicilerin önümde hazır ol vaziyetinde duruşlarında ve Marae'nin konuşmak için beni beklemesinde yerimi görebilirdim.

Ben yalnızca... O unvanı alamazdım. Amy'nin önünde birisi bana Bilge demişti ve o an onun gözlerinin kısılmasına ve bedeninin donup kalmasına dayanamamıştım. Yalnızca bir anlığına o hale gelmişti fakat o bir an bile onun bana tekrar Bilge gibi bakmasına dayanamayacağımı anlamam için yeterli olmuştu.

“İsmimi değiştirmeden de Bilge olabilirim,” dedim.

Marae aynı fikirde değil gibiydi fakat karşı gelmedi.

Diğer birinci seviye Gemiciler ise gözlerini bana dikmiş, bekliyorlardı. Hepsi de kıpırdamadan durmuş, sırtlarını dikleştirmiş ve boş yüzlerini bana çevirmişlerdi. Mükemmelliklerinin bir kısmını Birinci Gemicisi olan Marae'nin baskısıyla kazandıklarını biliyordum fakat aynı zamanda bir kısmını da geçmişte kazanmışlardı. Öldürülmeden önce Bilge'nin herkesten titizlik beklemesinin de etkisi vardı.

Stoacı sadakatlerinin benim için hiçbir önemi yoktu.

Boğazımı temizledim.

“Ben, emm, sizinle yani birinci seviye Gemicilerle motor hakkında konuşmalıyım.” Yutkundum, ağzım kuruydu ve acı bir tat alıyordum. Aslında onlara bakmıyordum. Eğer yüzlerine bakarsam -benden daha yaşlı ve deneyimli yüzlerine- cesaretimi kaybederdim.

Amy'yi düşündüm. Amy'yi ilk gördüğümde, tek görebildiğim şey suyun içinde donmuş mürekkep gibi helezonik bir biçimde dönen saçlarıydı. Solgun cildi, içinde donduğu buz kadar saydamdı. Fakat şimdi yüzünü gözümün önüne getirdiğimde, çenesinin kararlılığını ve kızdığında nasıl daha uzun boylu görüldüğünü görüyorum.

Derin bir nefes aldım ve Marae'ye doğru uzun adımlarla yürüdüm. Bakışlarıma doğrudan karşılık verdi. Sırtı dimdikti ve dudakları sımsıkı kapalıydı. Ona yakın olarak rahatsızca durdum fakat her iki kolumu da kaldırıp, onu omuzlarından sertçe ittiğimde ve o da arkasındaki kontrol paneline çarptığında, bir yere kaçmadı. Diğerlerinin yüzlerinde çeşitli duygular belirdi -İkinci Gemicisi Shelby şaşkın görünüyordu; Dokuzuncu Gemicisi Buck gözlerini kıpmış ve çenesi kenetlenmişti; Üçüncü Gemicisi Haile ise Altıncı Gemicisi Jodee'ye bir şeyler fısıldıyordu.

Fakat Marae tepki vermedi. İşte Marae'nin gemideki herkesten farklı olduğu nokta buydu: onu ittiğimde bile beni sorgulamıyordu.

“Neden düşmedin?” diye sordum.

Marae, kontrol paneline tutunarak doğruldu. “Köşe, düşmemi engelledi,” dedi. Sesi tekdüzeydi fakat sözlerinin altındaki ihtiyatlı tonu yakaladım.

“Eğer bir şey seni durdurmasaydı, düşmeye devam ederdin. Hareketin ilk kuralı.” Kısa süre gözlerimi kapattım. Bu ana hazırlanmak için çalıştığım şeyleri hatırlamaya çalışıyordum. “Güneş-Dünya’da bir bilim insanı vardı. Isaac Newton. ” İsmi söylerken dilim sürçtü. Ardı ardına iki *a* harfini nasıl söylemem gerektiğinden emin değildim. Is-saak,” gibi ağzımdan çıktı ve bunun yanlış olduğundan emindim fakat önemli değildi.

Ayrıca, diğerlerinin kimden bahsettiğimi bildikleri açıktı. Shelby, gergin bir biçimde Marae’ye baktı. Gözlerini Marae’nin taktığı doğal olmayan sakinlik maskesine dikmişti. Diğer birinci seviye Gemicilerin kaskatı dunışlarının sakin sertliği ise eridi gitti.

Gülümsememeye çalıştım. Her zaman bunu yapıyor gibiydim: Bilge’nin oluşturmak için üzerinde çok çalıştığı mükemmel düzeni bozmak...

“Bu Newton, bazı hareket yasaları yazdı. Üzerine yazdıkları, kahretsin öylesine açık ki...” Kafamı salladım, hâlâ hareket yasalarının basitliği yüzünden şok oluyordum. Bu daha önce neden aklıma gelmemiştir? Bilge’nin aklına? Bilge bana tüm bilimlerin temellerini öğretirken, nasıl olup da Newton ve hareket yasaları hiç ortaya çıkmamıştı? Acaba bilmiyor muydu yoksa bu bilgiyi benden saklamak mı istemiştir?

“Dikkatimi çeken eylemsizlik oldu,” dedim. İleri geri yürümeye başladım -bu alışkanlığı Amy’den kapmıştım. Amy’den pek çok şey kapmıştım aslında ve bunlar arasında her şeyi sorgulamak da vardı. *Her şeyi*.

Sorularımın en tepesinde, dillendirmekten dehşete düştüğüm bir korku vardı. Şu ana dek... Arkamda motorun sesiyle, Gemicilerin önünde durana dek...

Bir an gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta, en yakın dostumu gördüm, Harley. Uzay kapağını açtığını ve bedeninin dışarıya süzüldüğü gördüm. Uzay boşluğunu gördüm. Dudaklarındaki gülümsemeyi gördüm. Ölmeden hemen önce...

“Uzayda hiçbir harici güç yok,” dedim. Sesim motorun *vinn-piss-vinn* sesinden biraz daha yüksek çıkmıştı.

Üç ay önce Harley’nin o kapaktan çıkmasını hiçbir güç durduramazdı. Ye şimdi o uzaydaydı, yıldızlar boyunca sonsuza dek süzülmesini engelleyebilecek hiçbir güç yoktu.

Gemiciler gözlerini bana dikmişler, bekliyorlardı. Marae’nin gözleri kısıldı. Bana bunu söylemeyecekti. Gerçeği ondan almamı sağlayacaktı.

“Bilge bana motorun verimini kaybetmekte olduğunu söylemişti. Programın yüzlerce yıl gerisinde olduğumuzu söyledi. Ya motoru tamir etmeliymişiz ya da asla Centauri-Dünya’ya ulaşamayacaktık,” diye devam etti.

Sanki bana bir cevap verebilecekmiş gibi dönüp, motora baktım. “Ona ihtiyacımız yok, öyle değil mi? Yakıta ihtiyacımız yok. Yalnızca en üst hıza erişecek kadar

ihtiyacımız var ve ardından motoru kapatabiliriz. Hiçbir sürtünme ve yerçekimi yok -gezegene ulaşana dek gemi hareket etmeye devam edecek.”

“Kuramsal olarak.” Marae’nin ses tonunun teoriden emin olmadığı için mi yoksa benden emin olmadığı için mi ihtiyatlı olduğunu bilmiyordum.

“Eğer motor çalışmıyorsa -ve on yıllardır da çalışmadıysa- o halde problem bizim çok *hızlı* gidiyor olmamız olmalı, öyle değil mi? Gezegenin yanından hızla geçeceğiz...” Şimdi sesimde tereddüt vardı -söylediğim şey, bugüne dek bildiğimi düşündüğüm her şeye tersti. Fakat Bilge öldüğünden beri motor problemini araştırıyordum ve Bilge’nin bana söyledikleriyle Güneş- Dünya’nın kitaplarından öğrendiklerim bağdaşmıyordu. “Kahretsin, bizim problemimiz Centauri-Diinya’ya çarpmak olmalı çünkü yavaşlayamıyoruz. Uzayda amaçsızca dolaşıyor değiliz, öyle değil mi?”

Sanki motorun bile gözleri vardı ve o da beni izliyordu.

Gemicilere baktığımda, hepsinin -hepsinin- motorun problemlerinin yakıt ve hızlandırma olmadığını bildiklerini anladım. Zaten hepsi biliyordu. Bu bilgiyle onlara yeni bir şey söylemiş olmamıştım. Elbette birinci seviye Gemiciler, Newton’u ve fiziği ve eylemsizliği biliyorlardı. Elbette biliyorlardı. Elbette Bilge’nin yetersiz yakıt ve programın gerisinde uzayda dolanmakla ilgili sözlerinin tamamen yanlış olduğunu biliyorlardı.

Ve ben de bundan farklı düşünmekle ne kahrolası bir aptallık yapmıştım.

“Burada neler oluyor?” diye sordum. Utancım, kızgınlığımı besliyordu. “En azından motorla ilgili bir sorun var mı? Yakıtle ilgili?”

Gemiciler, Marae’ye baktılar fakat Marae, sessizce beni izliyordu.

“Neden Bilge bu konuda bana yalan söyledi?” Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissedebiliyordum. Ne beklediğimi bilmiyordum -büyük problemi fark edecektim ve Gemiciler de atlayıp, hemen düzeltecekler miydi? Bilmiyorum. Asla onlara Bilge’nin bana yaptığı açıklamalarla fizik kurallarının bağdaşmadığını söylemeyi düşünmemiştim. Asla söylemek için geldiğim sözleri söylediğimde, bana değil de Birinci Gemic’ye bakacaklarını düşünmemiştim.

Marae sakın sakın, “Bilge sana yalan söyledi,” dedi. “Çünkü biz de ona yalan söyledik.”

2. AMY

Metal zemine bir su damlası düştü.

Gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum ve soğuşa aldırmadım. Onun yerine dikkatimi gözkapaklarımdın ardındaki karanlışı verdim. Yüksek sesle, “Uzun ve boş bir otoyolda araba kul-lanıyorum,” dedim. Sesim yüksek, yuvarlak metal duvarlarda yankılandı. “Pencereler açık. Müzik çalıyor. Yüksek sesle.” Detayları hatırlamak için mücadele ettim. “Öylesine yüksek ki, müziğın sesi araba kapısını titreştiriyor. Öylesine yüksek ki, arka aynadaki görüntü bulanık çünkü o da titreşiyor,” diye ekledim. Gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı. “Kolumu pencereden çıkartıyordum. Ellerim boş. Tıpkı uçuyor gibi.”

Bir damla daha su düştü. Bu defa çıplak ayağıma düşmüştü ve parmak uçlarımdan saç diplerime kadar ürperdim.

“Araba kullanmak. Bugün en fazla onu özliyorum,” diye fısıldadım. Gözlerimi açtım. Hayal kurarken aptal aptal kaldırdığım kollarım yana düştü.

Artık araba yoktu. Aıtık sonu olmayan otoyollar yoktu.

Yalnızca bu.

Günden güne küçülen bir uzay gemisinin içinde erimekte olan iki tane donma haznesi...

Tıp. Tıp.

Burada ateşle oynuyorum, biliyorum. Veya aslında buzla. Daha fazla erimeden ailemi tekrar donma haznelerine koymalıyım.

Fakat yapmıyordum.

Boynumdaki haç kolyesiyle oynuyordum. Dünyadan getirdiğim birkaç eşyadan biriydi. Donma katının zemininde oturup, donmuş aileme gözlerimi dikmek ve özlediğim bir şeyi daha hatırlamak, dua etmeye en fazla yaklaştığım zamandı.

Çırak, bir keresinde dua etmemle dalga geçmişti ve ben de bunu yaptığı için bir saat boyunca ona fırça atmıştım. O da sonunda ellerini havaya kaldırıp, gülmüş ve eğer inançlarıma sımsıkı sarılacaksam istediğime inanabileceğimi söylemişim. Oysa şu an bir zamanlar inandığım her ne varsa, parmaklarımdın ucundan kayıp gidiyordu.

Önceleri her şey daha sadeydi. Daha basitti. Her şey planlıydı. Ailemle beraber dondurulacaktık. Üç yüz yıl sonra uyandırılacaktık. Gezegen orada, bizi bekliyor olacaktı.

Gündemimizdeki tek şey gerçekleşmişti ve o da dondurulmaktı. Fakat sonra ben erken uyandırıldım -hayır. Hayır. O beni erken uyandırdı. Çırak. Bunu unutmama izin veremezdim. Onun hatası yüzünden burada olduğumu unutmama izin veremezdim.

Geçirdiğimiz üç ayın onun elimden aldığı ömrü silmesine izin veremezdim.

Bir an, Çırak'ın yüzünü düşündüm -şimdi bildiğim gibi yakışıklı ve asil değildi, bulduğu cam tabuttan beni çıkartırken çıplak ve titreyen bedenimin üzerine çömeldiğinde ilk defa onu gördüğümdeki gibi bulanık ve suluydu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde, sesinin ılık ahengini hatırladım.

Ne yalancı ama...

Yalnız... Bu doğru değil, öyle değil mi? Bu gemideki herkes, hatta ailemin donmuş bedenleri de dahil olmak üzere bana doğruyu söyleyip, bunu kabul etmem için bekleyen tek kişi oydu.

Çırak'ın bulanık görüntüsü, zihnimde keskince belirdi. Artık onu donma sıvısıyla görmüyordum; onu yağmurum altında hatırlıyordum. Besleme Katı'ndaki o gece, tavandaki fısıkiyeler öylesine sertçe başımıza “yağmur” yağdırmışlardı ki çiçekler eğilmişti. O zaman hâlâ korkuyordum ve hâlâ güvensizdim. Damlalar, Çırak'ın saç uçlarından yanaklarına doğru akıp, dudaklarında duruyordu...

Kafamı salladım. Ondan nefret edemezdim. Fakat onu... Pekâlâ. Sonuçta ondan nefret edemezdim.

Kimden nefret edebilirdim? Orion.

Kollarımla dizlerimi sardım ve ailemin donmuş yüzlerine baktım. Ailem olmadan, bunun gibi berbat olmuş bir gemide erken kalkmanın en kötü tarafı, günlerinizi zaman ve pişmanlık dışında dolduracak hiçbir şeyiniz olmamasıydı.

Burada kim olduğumu bilmiyordum. Ailem olmadan, bir evlat değildim. Dünya olmadan, kendimi insan gibi bile hissedemiyordum. *Bir şeye* ihtiyacım vardı. Beni tekrar dolduracak bir şey. Kendimi tanımlamamı sağlayacak bir şey.

Bir damla daha düştü.

Uyandığımdan beri doksan sekiz gün geçmişti. Üç ay. Ayrıca gezegene inmemiz için elli yıl gerekip gerekmediği de belirsizdi. Hiç inebilecek miydik?

İşte bu soru, beni her gün buraya getirtiyordu. Bu soru yüzünden ailemin donma haznelerini açıyordum ve onların donmuş bedenlerine bakıyordum. *Hiç inebilecek miydik?* Çünkü eğer gerçekten bu gemi, yeni bir gezegene ulaşma şansı hiç olmadan uzayda kaybolduysa... Ailemi uyandırabilirdim.

Sadece... Çırak'a bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim. Bir ay önce ona ailemi donmuş halde tutmanın ne anlamı olduğunu sormuştum. Eğer asla gezegene inemeyeceksek, neden onları hemen uyandırmayacaktım?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, şefkat ve hüznünü görebiliyordum. “Gemi, gezegene *inecek*.”

Ne dediğini anlamam biraz zaman almıştı. Gemi gezegene inecek. Biz inmeyeceğiz. Böylece ben de ona ve aileme verdiğim sözü tuttum. Onları uyandırmayacaktım. Yeni bir gezegene inme şansları hâlâ varken, bunu yapmayacaktım.

Şimdilik bu olasılığı yeterli görmek istiyorum. Fakat yeni bir doksan gün? Belki o zaman geminin hâlâ inme olasılığı olup olmadığını umursamam. Belki o zaman bu yenileme tuşuna basabilirim ve donma haznelerinin tamamen erimelerine izin veririm.

Yaslandım ve böylece gözlerim babaminkilerle aynı seviyeye geldi fakat onun gözleri tamamen kapalıydı ve mavi parıltılı buzun ardındaydı. Profili üzerinden parmağımı donma haznesinin camı boyunca gezdirdim. Cam çoktan odanın sıcaklığı yüzünden buharlanmıştı ve parmağımın dokunuşu yüzünden babamın yüzünde parlak bir çizgi oluşmuş gibi görünüyordu. Soğuk içime işledi ve sadece bir anlığına hiçbir şey hissetmeden soğuğu hissettiğim ana döndüm.

Gülümsediğinde babamın nasıl görüldüğünü hatırlamıyordum. Yüzünün hareket edebildiğini, güldüğünde gözlerinin kırıştığını ve dudaklarının kıpırdadığını biliyordum fakat hatırlayamıyordum. Buzun ardından ona doğru bakarken, bunu gözümde canlandıramıyordum.

Bu adam babama benzemiyordu. Babam hayat doluydu fakat bu adam...değildi. Babamın oralarda bir yerlerde olduğunu varsayıyordum fakat...

Onu göremiyordum.

Donma haznelerini geri koydum ve kapılarını hızla kapattım.

Yavaş yavaş ayağa kalktım. Nereye gideceğimden emin değildim. Donma haznelerinin ilerisinde koridor boyunca kilitli kapılar vardı. O kapılardan sadece biri - klavyesinin yanında kırmızı boya olanın- açılıyordu ve içinde de dışarıdaki yıldızlara bakan bir pencere vardı.

Eskiden oraya çok giderdim çünkü yıldızlar kendimi normal hissetmemi sağlıyorlardı. Şimdi ise gemideki herkesin söylediği gibi bir ucube gibi hissetmeme neden oluyorlar. Çünkü? Onları gerçekten özleyen tek kişi benim. Bu iki bin kişi arasında *yalnızca* ben arka bahçedeki çimenlere uzanıp, yıldızlara doğru tembel tembel uçmakta olan ateş böceklerini yakalamak için uzanmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yalnızca ben günün geceye doğru sönmesi gerektiğini biliyorum. Bir tuşa basarak değil... Yalnızca ben gözlerini olabildiğince açtığında, gök kubbeyi görmüş olan kişiyim.

Artık yıldızları görmek istemiyorum.

Donma katından çıkmadan önce, düzgünce kilitlendiklerinden emin olmak için ailemin haznelerini kontrol ettim.

Babamın kapısındaki X işaretinin izleri duruyordu. Çizgilerin üzerinden parmağım ile geçtim. Bunu Orion yapmıştı, öldürmeyi planladığı kişileri işaretlemişti.

Döndüm ve asansörün karşısındaki genetik laboratuvarına baktım. Orion'un bedeni

içeride donmuş halde duruyordu.

Onu uyandırabilirdim. Bir yenileme tuşuna basarak ailemi uyandırmak kadar kolay olmazdı fakat yapabilirdim. Çırak bana donma haznelerinin farklarını olduğunu göstermişti. Orion'un ayılması için ayarlanabilen zamanlayıcıyı göstermişti. Basılması gereken tuşların sıralamasını anlatmıştı. Onu uyandırabilirdim ve yaşama geri geldiğinde de, buzun ötesinden şişkin gözlerine her baktığımda sormak istediğim somları sorabilirdim.

Neden?

Neden diğer donmuşları öldürmüştü? Neden öldürmek üzere bir sonraki hedef olarak babamı işaretlemişti?

Daha da önemlisi, neden öldürmeye o zaman başlamıştı?

Orion, donmuş askeri personelin gemide doğmuş insanları askerliğe veya köleliğe zorlayacağına inanıyor olabilirdi... Fakat neden gezegene inmek inanılmaz derece uzakken, on-ların fişlerini çekmeye başlamıştı?

Çırak beni uyandırmadan önce yıllarca Bilge den gizlenmişti. Eğer öldürmeye başlamış olmasa, daha da gizlenebilirdi.

Yani benim asıl sorum yalnızca nedeni değil, fakat...

Neden şimdi?

3. ÇIRAK

Gözlerimi Marae'ye diktim. Ağzım açık kalmıştı. “Lanet olsun, ne demek istiyorsun?” Sonunda kekelemeye başlamıştım.

Marae, omuzlarını geriye doğru attı. Sırtını dikleştirdi ve daha da uzun göründü. Gözlerimi diğer Gemicilere doğru çevirdim fakat onun bakışlarını çevirmediğini gördüm. Kim olduğunu veya neye inandığını onaylatmak için onlara ihtiyacı yoktu. Marae, “Anlamalısınız, Bil... Çırak,” dedi. “Gemiciler olarak öncelikli görevimiz motoru tamir etmek değildir.” Sesim bu haksızlık karşısında ölke ve iççerleme ile yükseldi. “Elbette sizin kahrolası göreviniz motoru tamir etmek! Motor, tüm geminin en önemli parçası!”

Marae, kafasını salladı. “Fakat motor yalnızca geminin bir parçası. *Godspeed*'e bir bütün olarak odaklanmalıyız.”

Geminin nabzı olan motor ardımızda gürültüyle ses çıkartırken, devam etmesi için bekledim.

“Eminim siz de fark etmişsinizdir, *Godspeed*'de pek çok problem var.” Kaşlarını çattı. “Gemi yeni değil. Hareket yasalarını biliyorsunuz fakat entropi çalıştınız mı?”

“Ben...em.” Diğer birinci seviye Gemicilere göz attım. Hepsi bana bakıyorlardı ve bekliyorlardı. Duymak istedikleri cevap bende yoktu.

Marae, “Her şey sürekli olarak daha karmaşık bir duruma doğru ilerler. Bir düzensizlik, yıkım ve parçalanma durumu, Çırak,” dedi. Bu defa seçtiğim ismi geveleyerek söylememişti. “*Godspeed* yaşlı. Parçalanıyor.”

Bunu reddetmek istiyordum fakat yapamazdım. Motorun *vınn-pıss-vınn* sesi odanın içerisinde bir ölüm çingırağı gibi çınılıyordu. Gözlerimi kapattığımda, ne tıngırdayan aygıtların sesini duyabiliyordum ne de yanan yağın kokusunu alabiliyordum. İki bin yedi yüz altmış üç kişinin nefes alabilmek için zorlukla soluduklarını duyuyordum ve iki bin yedi yüz altmış üç çürümekte olan bedenin kötü kokusu burnumu dolduruyordu.

İşte hayat, bir nesillik bir uzay gemisinde böylesine hassastı: var oluşumuzun ağırlığı, bozuk bir motora bağlıydı.

Bilge üç ay önce bana, *Senin görevin insanlarla ilgilenmek, gemiyle değil*, demişti. Fakat... Gemiyle ilgilenmek zaten insanlarla ilgilenmektir. Gemicilerin arkasında ana kontroller vardı. Bu kontroller geminin diğer fonksiyonlarına uygulanan enerji kaynaklarını kontrol ediyorlardı. Eğer Marae'nin arkasındaki kontrol panelini kırarsam, artık gemide hava olmazdı. Başka bir paneli kırarsam, su olmazdı. Şunu kırarsam, ışık. Diğerini kırarsam, yerçekimi sensörü. Geminin kalbi yalnızca motor değildi. Tüm bu oda ve içindeki her şeydi. Bu kattaki ve onun altındaki iki bin yedi yüz altmış üç yaşam kadar nabzı atıyordu.

Marae elini uzattı ve İkinci Gemicisi Shelby, otomatik olarak yanıp sönmekte olan flopiyi eline verdi. Marae, parmağını flopide aşağıya doğru kaydırды ve ardından bana uzattı. “Yalnızca bu geçtiğimiz hafta güneş lambasının dâhili füzyon bölümünde iki ana tamir gerçekleştirmemiz gerekti. Toprak verimi, standart özelliklerinin çok altında ve sulama sisteminde de sızıntı var. Bir yıldan beri yiyecek üretimi zar zor yeterli oluyor ve eninde sonunda bir kıtlıkla karşı karşıya geleceğiz. Son iki ayda iş üretimi ciddi anlamda azaldı. Bu gemiyi hayatta tutmak azımsanacak bir şey değil.”

Üzerinde aşağıyı gösteren pek çok okun ve sonunda kısa grafiklerin bulunduğu çizelgelerle dolu flopiye bakarak, “Fakat motor,” dedim.

Marae, “Motorun canı cehenneme!” diye haykırdı. Diğer Gemiciler bile Maraе’nin lanet okuması karşısında sakinlik maskelerini fırlattılar ve şok içinde ona baktılar. Maraе derin ve titrek bir nefes aldı ve gözlerinin arasındaki burun kemiğini ovaladı. “Özür dilerim, efendim.”

“Sorun değil,” diye mırıldandım çünkü ben söyleyene dek devam etmeyeceğini biliyordum.

Marae, “Bizim görevimiz, *Çırak*, açıktır,” diye devam etti. Kelimelerini kısa tutuyordu ve sinirine hâkim olmaya çalışıyordu. “Gezegen yerine gemi. Eğer gemideki yaşamı iyileştirmekle bizi Centauri-Dünya’ya yaklaştırması için motor üzerinde çalışmak arasında bir seçim yapmamız gerekirse, *daima* gemiyi seçmek zorundayız.”

Flopiyi elimde kavradım. Ne diyeceğimden emin değildim. Maraе, nadiren ne hissettiğini açığa vururdu ve asla kontrolünü kaybetmezdi. Onun yüzünde sakin bir dinginlik dışında herhangi bir şey görmeye alışık değildim. “Elbette motorun hızını yeniden değiştirmek için bazı *fedakârlıklarda* bulunabiliriz...”

Marae, “Gezegen yerine gemi,” dedi. “Salgından ve Gemicilerin oluşturulmasından bu yana önceliğimiz budur.”

İkimin peşini bırakmayacaktım. “Bu durum...” Yıllan hesaplamaya çalıştım takat tarihimiz yalanlarla ve Phydus’la öylesine arapsaçına dönmüştü ki, ne kadar zaman geçtiğini bilmek zor-laşıyordu. “‘Salgından’ beri nesiller geçti. Gemi en ileri önceliğe sahip olsa bile o zaman içerisinde, bizi gezegene götürmesi için motoru geliştirmenin *bir yolunu* bulmuş olmak zorundayız.”

Marae konuşmadı ve sessizliğinin karanlık bir şeyler gizlediğini anladım.

“Bana anlatmadığınız nedir?” diye üsteledim.

İlk kez Maraе cesaret almak için diğer Gemicilere doğru döndü. Shelby kafasını salladı. Öylesine hafifçe sallamıştı ki, neredeyse fark edemiyordum. “Ben Birinci Gemicisi olmadan önceydi. Ben doğmadan önceydi. O zamanki Birinci Gemicinin adı Devyn idi.” Maraе’nin gözleri bir kez daha Shelby’ye doğru döndü. “Motorla ilgili bilgi daima seçici olarak bilinir.”

Bunun anlamı da elbette, olabildiğince az kişinin gerçeği bil m esiydi.

Marae, “O zamanlar acemiydin,” diye devam etti. “Ve Çırak’ın -diğer Çırak, sizden önceki-”

“Orion,” dedim.

Kafasını salladı. “Bilge, geminin bazı bakımlarını yapması için onu yollamıştı ve döndüğünde Bilge’ye rapor vermemişti. Doğrudan Devyn e gitmişti. Ona her ne dediyse... Devyn üzerinde büyük bir etkisi olmuştu. Ondan sonra bir müddet bütün araştırma durmuştu.”

“Gemiciler greve mi gitmişlerdi?” Öne doğru eğildim, şok olmuşum. *Godspeed*’deki herkes içinde en sadık olanlar Gemicilerdi. Bunun sebebinin onlara Phydus bile olmadan güvenmemiz mi, genetik olarak sadık olarak üretilmeleri mi yoksa sadece tıpkı Doktor ve bir dizi başka insan gibi Bilge’nin yönetim sistemini *beğeniyor* olmaları mı bilmiyordum fakat sebep ne olursa olsun, Gemiciler sadakatleri söz konusu olduğunda yollarından şaşmazlardı.

“Tam olarak grev yapmadılar. Yani geçen hafta dokumacıların yaptığı gibi grev yapmadılar. Tüm görevlerini normal olarak yerine getirdiler, motor araştırması dışında.”

“Ne oldu da yeniden motor problemini araştırmaya başladılar?” diye sordum. Diğer Gemicilerin hayal meyal faikındaydım. Derin bir sessizlik vardı ve Gemiciler çok rahatsız görünüyorlardı fakat ben tüm dikkatimi Mara’e verdim.

“Çırak öldü,” dedi.

Orion’dan bahsediyordu -Orion, Çırak olduğunda Bilge’nin elleriyle gerçekten öldürülmektense kendi sahte ölümünü düzenlemişti.

Marae, “Ondan sonra,” diye devam etti. “Birinci Gemicisi Devyn, motor araştırmasını devam ettirdi. Yine de... Araştırma önceden daha fazla gizlenmeye başlandı. Az sayıda Gemicisi’nin motora erişimi vardı. Devyn pek de, Bilge’yle *samimi* değildi. Onun yerini aldığım da, beni yetiştirdiği gibi devam ettim. Fakat...çarpıklıkları...fark etmeye başladım.

“Çarpıklıklar?”

Marae kafasını salladı. “Olayları üst üste koyunca anlamsız oluyordu. Motorun bazı problemleri yeni görünüyordu -sanki özellikle, yeni yapılmıştı. Geçmiş araştırma kayıtlarının hepsi gitmişti -yok edilmişti, muhtemelen sanki biz asla onları keşfedemeyelim diye.”

Yani Devyn kendi çırağını, Mara’e’yi kandırmıştı. Orion ona her ne söylediyse, bu sözler Devyn’in her şeyi değiştirmesine neden olmuştu. Hatta öylesine ileri gitmişti ki, bilgiyi kendi Gemicilerinden ve Bilge den bile saklamıştı. Orion bir keresinde bana *Godspeed*’in otomatik pilotta olduğunu söylemişti, yani biz olmadan Centauri-Dünya’ya gidebilirdi. Eğer motorla ilgili problemlerle ilgili herkesten daha derine indiyse, neden böyle bir şey söylemişti?

“Bilge de bunu fark etmeye başlamıştı, öyle değil mi?” diye sordum.

Marae ellerine baktı. “Bilge’nin görevi insanlarla ilgilenmektir. Gemicilerin görevi de gemiyle ilgilenmektir. Fakat o...ölmeden önce, sanırım evet. Bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmişti.”

Ellerimle yüzümü ovaladım. Bu sözleri ilk kez nerede duyduğumu hatırlıyordum. Orion onu öldürmeden önceki son haftalarında Bilge’nin nasıl Gemicî Katında daha fazla zaman geçirmeye başladığını hatırladım.

Bu ne kadar zamandır devam ediyordu? Bilge bana insanlara odaklanmamı söylemişti fakat motora da odaklanmamız gerektiğini düşünmüş olan tek Bilgeler biz değildik. Onlara ne olmuştu? Her şey sözde Salgına dayanıyordu. Yalanların ve Phydus’un başlangıcı... Şimdiki zamanla Salgın arasında bir yerlerde gerçek kaybolmuştu. Biz hepimiz, ben, Bilge ve Gemiciler ve diğerleri Phydus’tan etkilensek de etkilenmesek de bize söylenenlere körce inanmak için kendimize izin vermiştik.

Ellerimi indirerek, “Bu kadar ...*yeter*” dedim. “Yalanlardan bıktım, işlerin gidişatından bıktım. Geminin motorundaki sorun *tam olarak* nedir? Eğer bir yakıt verimliliği sorunu değilse, nedir? Çok mu hızlı gidiyoruz? Çok mu yavaş gidiyoruz? *Nedir?*”

Marae kamburlaştı. “Ne hızlı ne de yavaş gidiyoruz.” Hüzünlü görünüyordu ve gözlerinde endişe vardı. “Gitmiyoruz.”

4. AMY

Hastanedeki odama döndüğümde, flopiden saati kontrol ettim. Kahretsin. Düşündüğümde de geç olmuştu. Her gün donma katında daha da fazla zaman geçirmeye başlamıştım. Başlangıçta koşmak içindi. Sonra koşmayı bırakmıştım. Şimdi yalnızca gidiyordum ve Dünyadan özlediğim tek şeyi hatırlamak için kendimi zorluyordum. Bunu olabildiğince detaylı hatırlamak istiyordum. Ve er ya da geç aileme veda etmek için kendimi zorluyordum. Tekrar.

Güneş lambası açıldı ve tüm Besleme Katını aydınlattı. Odadaki tek pencereye metal perdeyi örtmüş olsam da, zemine bir ışık huzmesi vurdu.

Sabah sonunda gelmişti. Harika.

Kapının yanındaki tuşa elimi vurdum. *Bip!* Birkaç saniye sonra, duvarda küçük metal bir kapı açıldı ve odaya hafif bir koku yayıldı.

İçindeki küçük böreğe bakarak, “Bu kadar mı?” dedim. Böreği çıkarttım. Duvar yemeği asla çok lezzetli olmamıştı fakat ilk defa bu kadar küçüktü. Börek avucumun içine sığıyordu. İki lokma sonrasında, kahvaltı sona ermişti.

Biri kapımı çaldı. Kapım kilitli de olsa, kalbim birden panik içinde hızla çarpmaya başladı.

“Amy?”

Yatak odamın kapısının kilidini açarken bir yandan, “Doktor?” diye sordum. Ciddi yüzüyle beni karşıladı.

İçeriye adım atarak, “Seni kontrol etmek istemiştım,” dedi.

Hızla, “Ben iyiyim,” dedim. Doktor, birden fazla kere bana açık mavi ilaç bantlarından vermeyi önermişti. “Sinirler” için demişti fakat ben istemiyordum. Haplar yerine verdiği o minik bantlara güvenmiyordum. Bir zamanlar Phydus’un yapıldığı bu gemideki hiçbir ilaca güvenmiyordum.

Doktor, elini sallayarak, “Hayır,” dedi. “Demek istiyorum ki -pekâlâ. Hırım. Ben... Güvenliğin için endişe duyuyorum.”

“Güvenliğim mi?” Yapılmamış yatağımın üzerine külçe gibi çöktüm. Doktor odadaki tek sandalyeye baktı. Çalışma masamın yanındaki sandalyeye fakat oturmadı. Sandalyenin arkasına bir ceket asılmıştı ve çalışma masamda da Kayıt Salonu’ndan aşırđığım flopiller ve kitaplar vardı. Muhtemelen antiseptik bez ve biraz da Lysol olmadan hiçbir yere oturmak istemezdi.

Elbette burada Lysol yoktu.

Doktor’un bakışları garipleşti. Kollarını vücuduna yakın tutuyordu ve sırtı da dikti

fakat yüzü çok ciddiye. “Eminim fark etmişindir, artan... Pekâlâ, artık insanların sistemlerinde Phydus’un izi kalmadı. Ve biz de... Gemi şu an güvende değil, özellikle de senin gibi...”

Uzun kızıl saçlarımı omzuma doğru bırakırken, “Benim gibi görünen birisi için mi?” diye sordum.

Doktor, saçlarım kilisede haykırıları bir lanetmiş gibi geri çekildi. “Evet.”

Yeni hiçbir şey söylemiyordu. Gemide, burada doğmamış olan tek kişi bendim. Ve *Godspeed*’in yerlilerinin hepsi tek etnik kökene sahipti. Benim ne kadar farklı olduğumu belirten aşırı solgun bir cildim, parlak yeşil gözlerim ve kızıl saçlarım vardı. Geminin eski lideri Bilge, bana hiçbir sempati göstermediği gibi, yerlilere de benim yanlış giden genetik bir deneyin ürünü olduğumu söylemişti. En iyi ihtimalle buradaki çoğu kişi benim bir ucube olduğumu düşünüyorlardı.

En kötü ihtimalle, her şeyin yıkılıyor olmasından beni sorumlu tutuyorlardı.

Üç hafta önce, her zamanki sabah koşuma çıkmıştım. Cıvcivlere bakmak için tavuk çiftliğinin yanında durmuştum. Çiftçi elinde yemle dışarıya çıkmıştı -dev bir adamdı, kolları benim bacaklarım kadar kalındı. Yem kovağını yere bırakmıştı ve yalnızca...yalnızca bana *bakmıştı*.

Ardından bahçe kapısına gidip, eline kürek almıştı. Ağırlığını tartmış ve bir parmağını keskin ve parlak bıçağın üzerinde gezdirmişti. O zaman omzumun üzerinden geriye bakarak, yine koşmaya başlamıştım. Ben gözden kaybolana dek, elinde küreğiyle beni izlemişti.

O zamandan beri koşmuyordum.

Ayağa kalkarak, “Ben aptal değilim,” dedim. “Burada işlerin pek de iyi olmadığının farkındayım.”

Gardırobumun kapısını açtım ve uzun bir kumaş çıkarttım. Öylesine koyu bir bordoydu ki, neredeyse kahverengiydi. Malzemesi inceydi ve biraz da esnekti. Sol kulağımdan başlayarak kumaşı alilimin üzerinden kıyırdım. Ardından kızıl saçlarımın üzerinden geçirdim ve tekrar geriye attım. Saçlarımı öylesine sardım ki, sonunda tamamen koyu renkli kumaşın altında kaldılar. Sonuna geldiğimde, sarılı saçlarımı büktüm ve kumaşın sonuna düğüm attım. Ardından sandal-yeden ceketini aldım ve omzuma attım. Başlığını kafama geçirdim. Sonunda da haç şeklindeki kolyemi kimse görmesin diye, gömleğimin altına gizledim.

Doktor giysilerimi incelerken, “Mükemmel değil,” dedim. “Fakat eğer kafamı eğik tutarsam ve ellerimi de ceketin ceplerinden çıkartmazsam, yaklaştıkları müddetçe insanların benim onlardan farklı olduğumu anlamaları zor.” Ve ben de kimseye yaklaşmak niyetinde değildim.

Doktor kafasını salladı. “Böyle bir şey düşünmüş olmana sevindim,” dedi. “Ben... etkilendim.”

Gözlerimi devirdim.

“Fakat bunun yeterli olduğunu düşünmüyorum,” diye ekledi.

Başlığı kafamdan çıkarttım ve Doktora baktım. Gözlerine bakarak anlatmak istiyordum. “Ben. Bunu. *Yapmayacağımı*. Sonsuza dek bu odada kapalı kalmayacağım. Bunun güvenli olmadığını düşündüğünü biliyorum fakat burada zaten olduğumdan daha fazla bir tutsak *olmayacağım*. Beni burada tutamazsınız.”

Doktor kafasını salladı. “Hayır. Haklısın. Yapamam. Fakat bence ihtiyacın olan şey-” Elini boynuna götürdü. Elini götürdüğü yerde cildinin ardında kablosuz iletişim cihazı vardı.

“Hayır!” Bu da daha önce defalarca tekrarladığımız bir tartışmaydı. Doktor -ve Çıracak da- ikisi de neden bir wicom istemediğimi anlamıyorlardı. Çıracak’ın neden istediğini biliyordum çünkü beni önemsiyordu ve benim için endişeleniyordu. Ve bu iyi de olurdu. Canım ne zaman isterse onunla konuşabilirdim. Bir düğmeye dokunurdum ve yerçekimi tüpüne binerek Çıracak’ın Katı’na gidebilirdim, onunla konuşabilirdim veya gemide nerede olduğunu öğrenebilirdim.

Bir wicom, üst düzey bir cep telefonuydu ve daima size bağlı olurdu.

Sizi daima bu gemiye bağlı tutardı fakat bu gemi benim evim *değildi*. Kendimi nasıl bu odaya kapatmıyorsam, bir wicom da bağlatırmayacaktım. Wicomlar sadece...fazlasıyla... fazlasıyla Dünya’dan *farklıydı*. Gemiye bağlanmama izin veremezdim. Beni kesmelerine *içime* Dünya’dan olmayan bit şey koymalarına ve onun beynimde kırırdanmasına izin veremezdim. Bunu yapamazdım.

Doktor cebine uzandı ve genellikle sert olan kişiliğine ters akıcı bir hareketle cebinden bir şey çıkarttı. O şeyi bana doğru uzattı.

“Bu bir,” -Doktor duraksadı- “özel bir wi-com.”

Elindeki şeye bakabilmek için kendimi zorladım. Bir zardan daha büyük olmayan ufak bir tuştı, her tarafından üç tane tel çıkıyordu. Normal bir wi-com da tuş sol kulağınızın ardındaki derinin altında gizlenmiş olurdu ve teller de ciltteki deliklerden çıkardı. Fakat Doktor telleri bir çember şeklinde bağlamıştı. Bir bilezik gibi yapmıştı. Kırmızı tele çok küçük kelimeler yazılmıştı. Öylesine küçüklerdi ki, zar zor görebiliyordum.

“Bana elini ver.”

Uysalca kolumu kaldırdım. Ardından tereddüt ettim ve kendime doğru yaklaştırdım. Karşı çıkamadan Doktor bileğimi kavradı ve elime kolye bilezik şeklindeki wicom’u taktı. Hızla sıkıştırdı -kan dolaşımımı kesmeden fakat bileğimden çıkmasını engelleyecek biçimde. Bir şey söyleyemedim. Doktor telleri metal bir kolanla tutturdu.

“Konuşmak için ağzına doğru götürmen gerekiyor,” dedi. “Ve mesajları duyabilmek için de kulağına doğru götür. Orada bir hoparlör var.” Düğmenin çevresindeki ufak siyah

örgüyü gösterdi. Bu şey öylesine küçüktü ki, okuldan önce koşmaya gittiğimde taktığım kulaklıklardan da ufaktı fakat belli ki çok daha kuvvetliydi. Doktor, bir mesaj bağlantısı talebi göndererek test ettiğinde, bileğimden duyabileceğim kadar yüksek sesle bipledi. Kafam karışmış vaziyette, elimi kulağıma götürdüm ve wi-com'un küçük elektronik sesinin, "Mesaj bağlantısı isteği: Doktor," dediğini duydum.

Şaşkınlıkla, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

Doktor tereddüt etti. »Rahatsızlığı doğallıktan öylesine uzaktı ki, bilezik şeklindeki wi-com'a bakmayı bıraktım ve bakışlarımı onun endişeli yüzüne çevirdim. Sonunda, "Hayır," dedi. "Bunu ben yapmadım. Ben buldum."

"Nerede?" diye sordum. Dehşet, tıpkı bir çamurdaki solucanlar gibi sürünerek damarlarımda ilerliyordu.

"Kayıt Salonu'nda."

İğrenerek, bileğimdeki wi-com'a baktım. Kızgınlık dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Orion'un kafasının yanında, sol kulağının altındaki örümcek ağı izini düşündüm. Bileğimi saran tellerin onun etinden, kan ve pıhtılar damlatarak çekildiğini düşündüm. "Bu onun muydu!" diye tısladım.

Doktor başını salladı. "Bunu eşyaları arasında buldum. Kendisi değiştirmiş. Bunu neden elinde tuttuğunu bilmiyorum fakat tasarım mükemmel çalışıyor." Doktor duraksadı. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Doktor bana bakarken biraz tedirgin görünüyordu. "Bir...not vardı. Bu wi-com'u özellikle senin için yapmış."

Bileğime dolanmış olan şeye bakarak, "Benim için mi?" diye sordum.

"Senin güvenliğinin için endişe ettiğini yazmış. Eğer kendisine bir şey olursa ve Bilge sistemi gücünü kaybederse diye. Gerçekten de öyle oldu."

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Orion, babamı öldürmeye kalkışmıştı ve Dünya'dan insanları, çaresiz, donmuş ve savunmasız insanları öldürmüştü. Ve bu arada wicom'unu yeniden yapacak kadar beni önemsemişti... Çarpık bir duygu karmaşası yaşadım. Bir yandan şükran, bir yandan iğrenme tüm benliğimi kapladı.

"Gerçekten bir wi-com istediğimden değil fakat bana başka bir tane yapamaz mısınız? Yeni bir tane? Birinin *derisinin* altında olmamış bir tane?"

"Kaynaklarımız sınırsız değil. Elimizdeki wi-com'lardan daha fazla sayıda bebek doğuyor ve Gemiciler daha fazlası için çoktan çekişmeye başladılar. Ayrıca bir bebek için kullanılmış bir wi-com programlayamam. Zaman içerisinde tükenme riski var. "

Metal kancayla oynamaya başladım. Kahrolası şeyi çıkartmaya çalışıyordum.

Doktor elini kıpırdattı fakat beni durdurmaya çalışmadı. Onun yerine, " Amy, bir wi-com'a ihtiyacın var. Ya bunu alacaksın ya da bir tane takılacak."

"Bana bunu yaptıra-" diye başladım.

“Hayır,” dedi. “Fakat Çırak yapabilir. Ve ikimiz de -senin de bildiğin gibi- eğer bir sortin çıkarsa aranabilecek durumda olman konusunda aynı fikirdeyiz.”

Ellerim hareketsizleşti. Eğer.

Kahretsin. Haklıydı.

Doktor kafasını salladı, o şeyi bileğimden çıkartıp, atmayacağıma ikna olmuştu. “Pekâlâ. Sadece sana bunu vermek istemiştım. Eğer... Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.” Yürüdü ve kapıyı ardından kapattı.

Fakat ben tıpkı cam tabutumda, buz atan kalbimi durdurmuşken nasılsam, o şekilde donup kalmıştım.

Ben onlardan biri değilim.

Bileğimde bir wi-com var fakat ben onlardan biri değilim.

Değilim. Değilim.

5. ÇIRAK

Kelimeleri anlamlandırmam uzun zaman aldı. “Biz...durduk mu?” diye sordum. Gemicilerin yüzlerine baktım. Söylenenin doğru olmadığına dair bir ipucu arıyordum fakat Marae’nin çe-nesinin sert duruşu benim için yeterli kanıt olmuştu.

Oh, *kahretsin*. *Bunu* Amy’ye nasıl söyleyeceğim?

“Ne kadar süredir durmuş vaziyetteyiz?” Sesim yükselmişti. Sesim öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi çıkıyordu fakat elimde değildi.

“Biz...emin değiliz. Bir süredir. Belki de Salgından beri.” Marae dudağını ısırırdı.

İstemsiz olarak, “Salgın diye bir şey olmadı,” dedim. Marae bunu biliyordu. Sadece nesiller önce gerçekleşen ayaklanmaya Salgın demeye alışmıştı. Bilge’nin sisteminin dayandığı yalanı ebedileştiriyordu.

Arkamda geminin kalp atışları devam ediyordu: *vinn-piss-vinn*. “Nasıl hareket etmiyor olabiliriz?” diye sordum. “Motor hâlâ çalışıyor.” Sesim kendime göre bile umutsuz çıkıyordu. Kendisine anlatılan peri masallarının gerçek olmadığını reddeden bir çocuk gibiydim.

“Aslında Bilge’nin sistemi başladığından beri enerjiyi dağıtıyoruz. Geminin dâhili fonksiyonları için ona ihtiyacımız var. Güneş lambası artık tek başına yeterli değil.”

Marae’nin gözlerine bakmak için kendimi zorladım. “O halde neredeyiz?”

Marae kafasını salladı. Sorumu anlamazlıktan gelmeye çalışıyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Centauri-Dünya’dan ne kadar uzaktayız? Eğer... Bu kadar uzun süredir durmuş vaziyetteyse, o halde planlanan gezegene iniş yapma...doğru değil. Ne kadar uzaktayız?”

Marae, “Bilmiyoruz,” dedi. “Şu an gezegene inme ile uğraşanlayız. *Godspeed*’i bir arada tutmak zorundayız.”

Ses tonundaki otorite *-bana* bir emir veriyor gibi olması- omurgama uzun tırnaklarla pençe atılmış gibi hissetmeme neden oldu. “Size ne yapacağımızı söyleyeyim,” diye emir verdim. “İçinizden biri navigasyon ile görevlendirilecek. Görevi sadece bu olacak. Eğer ne kadar uzakta olduğumuzu bilirsek, motorda ne kadar büyüklükte bir tamir gerektiğini de biliriz. Belki gezegene ulaşma süresinde gemiyi aksatabiliriz. Belki de eninde sonunda daha etkili önlemler alma konusunda tartışmamız gerekebilir.” Bakışlarımı Marae’de tuttum. “Fakat bu geminin gerçekten Centauri-Dünya’ya ulaşması konusuna daha fazla *odaklanacağız*. ”

İkinci Gemicisi Shelby konuşmak için ağzını açtı fakat Marae ondan önce davranarak

onu susturmak için elini kaldırdı. “Bunu ben yaparım,” dedi. “Fakat önce sizden bir *ricamız* olacak.”

Marae “rica” kelimesini daha çok bir talep havası ile söylemişti fakat yine de başımı salladım.

“Besleyicilerin yeniden Phydus kullanmalarını istiyoruz.” Elimi cebime götürdüm. Bir an Marae’nin üç ay önce Amy’nin Phydus makinesinden kopardığı kabloları hâlâ yanımda taşıdığımı bilip bilmediğini merak ettim.

Kesin bir ses tonuyla hem kendime hem de onlara, “Hayır,” dedim.

Marae, “Phydus makinesini onarmak zor olmazdı,” dedi. “Aslında, İkinci Gemici Shelby çoktan bir hazırlık tamirat raporu hazırladı-”

Marae’nin elini kaldırdı ve Shelby de ona başka bir flopi uzattı. Flopide mekanik bir diyagram yanıp sönüyordu.

Flopiye baktım. Basit bir tamir olacaktı. Basit bir tamir -ve basit bir çözüm. Birazcık Phydus -belki Bilge’nin eskiden kullandığı kadar değil... Yaşadığımız pek çok anlaşmazlıktan kurtulabilirdik... İnsanlar gereksiz yere telaşlanmadan çalışmaya başarlardı...

Katı bir biçimde, “Hayır,” dedim. Sesim hafifti. “Pompaları kullanmıyoruz.”

Marae, “Pompalar yoluyla olmak zorunda değil,” dedi. “Doktor, Phydus bileşenini kullanabilmemiz için bir ilaç plasteri üzerine çalışıyor bir süredir.”

Sözünü kestim. “Kimsenin Phydus’a *ihtiyacı* yok.”

Marae dudaklarını büzdü. Bana doğru uzandı ve parmağını flopinin tepesinde gezdirdi. Mekanik diyagramların yerini bir çizgi grafiği aldı. “Besleyicilere Phydus verilmesi kesildiğinde ilk hafta üretkenlik yüzde on düştü. Şu an yaklaşık yüzde otuza indi ve bir daha yükseleceğine dair hiçbir belirti yok.” Bana flopiyi uzattı fakat almadım. “Yiyecek miktarımız tehlikeli bir biçimde azaldı. Bu öncelikli endişemiz fakat giyecek gibi diğer ihtiyaçlarımız da bitiyor.”

Konuşmak için ağzımı açtıysam da, Marae aynı ses tonuyla devam etti. “Şu an suç vakalarımız var. Daha önce hiç olmamıştı fakat şimdi var. Aile içi şiddet, hırsızlık, Vandalizm. Phydus’la-”

Ve işte. Şüphe. İlaca benden daha fazla güveniyorlardı. Kendimden emin bir ses tonuyla, “İnsanlarla ben ilgilenirim,” dedim. “Siz gemiyle ilgilenin.”

Marae elini koluma koyarak, “Fakat Bil-Çırac,” dedi. “Neden böyle bir sıkıntıyla uğraşasınız? Onların işçi olmak dışında bir şey olmaları gerekmiyor. Başka bir şey olmalarına ihtiyacımız yok.”

“Ne dediğini anlıyorum.” Flopinin kenarlarını kavradım. Bunların hepsini önceden düşündüğümü ona söylemedim.

Ona tam da bu sebeple Phydus makinesinin kablolarını her gün cebimde taşımakta olduğumu söylemedim.

Onun yerine, “Bir polis kuvvetine ihtiyacımız var. Tıpkı Güneş-Dünya’da olduğu gibi. Güvenebileceğim birilerine, her şeyin düzgün gitmesi konusunda bana teminat verebilecek birilerine ihtiyacım var.”

Marae duruşunu dikleştirdi. “Bir po-liss kuvveti?”

Bu defa flopiye dokunan ben oldum ve ekrana tıklamaya başladım. Bir süre sonra, Marae’ye polis ve sosyal bilimlerle ilgili bir makale uzattım. Marae kısaca gözden geçirdi ve ardından Shelby’ye verdi.

Temel olarak, kuralları tatbik etmemde bana yardımcı olacak insanlara ihtiyacım var. Suçları araştırarak ve insanların yanlış hareketlerde bulunmalarını durduracak insanlara ihtiyacım var. Bir sorun çıktığında, desteğe ihtiyacım olacak.”

“Gemiciler daima Bilge sistemine sadık kalmışlardır. Sistemin başarısızlığa uğramadığından emin olacağız. Hangi görev gerekiyorsa yapacağız.” Yani Phydus yerine polisi kullanmayı denemek istiyordu. Ne onun sözleri ne de son önerimin işe yaramaması durumunda ne olacağını sormak konusunda kendime güveniyordum.

Bilge öldüğünden beri yalnızca bir aydır onlarla çalışıyor olsam da, birinci seviye Gemicileri gemideki herkesten daha iyi tanıyordum. Yüzlerini okuyabiliyordum. Haile, Jodee ve Tailor, Marae ile birlikte başlarını sallıyorlardı. Bu rolü kabul etme konusunda arzuluydular. Prestyn, Brittne, Buck ve hatta İkinci Gemicisi Shelby endişeli görünüyorlardı. Beni takip etmeyecek olsalar bile, Marae’yi takip edeceklerini biliyordum. Ve her ne kadar Marae ben genç olduğum için bana patronluk taslamayı denese de, o lakabı kabul etmesem bile bir Bilge olarak benim pozisyonumu asla tamamen unutmazdı.

Bu işe yarayabilirdi.

Ve ben bunu düşünürken, Shelby şaşkınlıkla haykırdı. Ona doğru döndük. Elinde daha önceki flopi duruyordu. Önce Marae’ye gösterdi fakat ardından biraz düşünüp, bana verdi. Gemiciler sıralarını bozdular ve ben siyah ekranda yanıp sönen devasa, beyaz kelimelere bakarken çevremi sardılar.

BİLGE SİSTEMİNİN BASKISINI KABUL ETMEYİN BİR LİDER YOKTUR KENDİ KENDİNİZİ YÖNETİN

Marae, “Birisi flopi ağına girmiş,” diye gürledi. Acımasız gözleri benimkilerle buluştu. “Polis kuvvetine ihtiyacımız var derken, böyle bir şeyden mi bahsediyordun?”

“Evet.” Benim sesimde onun tutkusu yoktu. Ekranda yanıp sönen kelimeler, benim bir hiç olduğumu söylüyordu ve Bilge öldüğünden beri ilk defa belki de onların haklı olabileceğini düşündüm.

Marae, flopiyi parmaklarımda kaydırды ve ekranı silmeye çalıştı. Son iki kelime -

KENDİ KENDİNİZİ YÖNETİN- daha da büyüdü ve tüm ekranı kapladı. Marae tekrar ekranda parmaklarını dolaştırdı. Yine hiçbir şey olmadı.

“Kahretsin!” Daha önce hiç lanet okuduğunu duymamıştım.

Gemiciler ekrana daha da fazla yaklaştılar. Endişeli görünüyorlardı -Haile ve Jodee birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar ve Britnee’nin eli de kendi wi-com’una gitti. Shelby’nin gözleri cümleyi okuyup duruyordu ve bir yandan da sessizce dudaklarıyla tekrar ediyordu.

Marae, “Sakin olun,” dedi. Ben -ve tüm Gemiciler- de ona odaklandım. “Bu bizim polis olarak ilk görevimiz. Ve Bilge’yi başarısızlığa *uğratmayacağız.*”

Flopiyi Dördüncü Gemicici Prestyn’e verdi. Prestyn de bir dakikalık gözlem sonrasında, “Bu iyi bir hack,” dedi. “Bunu kırmak için derhal grubumla harekete geçeceğim.”

Marae kısaca kafasını salladı ve çoktan wi-com’una emirler yağdırmaya başlamış olan Prestyn de kapıya doğru yöneldi.

İkinci Gemicici Shelby, “Güvenlik desteği için kontrol yapacağım,” dedi.

Marae, “Ve bizim de flopi ağında daha fazla güvenlik sağlamak için yöntem araştırmaya başlamamız gerekiyor,” dedi. Kalan Gemiciler gruptan dağılmaya başladılar. Gemicilerin sesleri, ardımdaki motorun sesini bastırmaya başlamıştı.

Marae dirseğime dokundu ve beni kenara çekti. Hâlâ ekranda benimle dalga geçen, parlak beyaz kelimeleri görebiliyordum.

“Ne yapacaksınız, Çırac?” diye sordu.

Gözlerine baktım. “Gerçekten bilmiyorum.”

6. AMY

Wi-com'un beni gemiye bağlaması gerekiyordu fakat yalnızca kendimi geçmişimden daha da fazla *kopmuşum* gibi hissettiriyordu. Fakat... Tıpkı Doktor'un da söylediği gibi buna ihtiyacım *vardı* çünkü burada güvende değildim.

Elimi, bileğimin çevresinde kenetledim. Bereler uzun süre önce gitmişti fakat beni yere yatıran ve bileklerimi tutan o eller...

Elimi bıraktım ve derin bir nefes aldım. Bunu düşünmek için kendime izin vermeyecektim. Bunu düşünmek için kendime izin veremezdim.

Onun yerine wi-com'a baktım. Örülmüş kabloların kaydığım ve derimin içine girerek, etim boyunca ilerlediklerini hayal ettim. Bir zamanlar birinin *içerisinde* olan bir şey takmıştım. Bu tıpkı boynunda kolye olarak bir diş takmaya veya tırnaklardan küpe yapmaya benziyordu. Ve bunun Orion'dan gelmesi daha da kötüydü. Bir zamanlar onda olan bu şeyi bileğimden söküp, yok etmeyi her şeyden fazla istiyordum... Fakat bir şeyler beni durduruyordu.

En azından, wi-com'la Çırac'a erişebilirdim. Son birkaç haftada onu gitgide daha az görür olmuştum -ve bunu anlıyordum, gerçekten, onun meşgul olduğunu biliyordum. Fakat... Gülümsememe engel olamadım. Onunla konuşabilmek güzel *olacaktı*.

Wi-com'daki düğmeye bastım ve Çırac'ın adını söyledim. Kulağıma doğru yükselttim ve sesini duymak için beklemeye başladım. *Biip!* Güzel bir diş bilgisayar sesi, "Com bağlantısı reddedildi," dedi.

Pekâlâ, Çırac ile konuşmak güzel *olurdu*. Eğer aramama cevap verseydi.

Wi-com'a daha yakından baktım -kablolardan birinin üzerine küçük siyah harfler yazılmıştı. Eğer wi-com'u bu kadar yakından incelemeseydim, onları göremezdim. Parmaklarımı örülmüş kablolar arasında gezdirdim ve harfleri daha net görebilmek için kırmızı kabloyu diğerlerinden ayırdım.

Tek bir cümleydi ve üç kelime tekrarlanmıştı: *Tüm umudunuzu bırakın*.

İlk düşüncem, Doktor'un bunu nasıl gözden kaçırdığı oldu. Wi-com'u temizlediğini söylemişti. Fakat sanırım bu yalnızca Orion'un ne kadar rahatsız olduğunu gösteren şeylerden biriydi -yani psikopat olduğunu. Eğer Doktor mesajı gördüyse ve umursamadan bana wi-com'u verdiyse buna şaşırırmazdım -kabloya yazılmış kelimeler, bu aptal şeyin çalışıp çalışmadığını değiştirmiyordu. Doktor, bu şeye Orion'un deliliğinden hangi artık parçalar kaldığından çok kullanışlılığı ile ilgilenirdi.

Bunun ötesinde, cümle yerindeydi. Artık sahip olmadığım tek bir şey varsa, o da umuttu. Sanki Orion mesajı sadece benim için bırakmıştı.

Ardından bunun ne olduğunu fark ettim.

Doktor, wi-com'un bir notla geldiğini söylemişti. Bu bir bakıma benim mirasımdı. Zihnim fırıl fırıl dönüyordu. Orion'un bana *Godspeed*'in içinde benim için umut olmadığını söylemesine gerek yoktu. Bunu kendi başıma da anlamıştım. Fakat... Belki de daha fazlasını anlatmaya çalışıyordu... Çünkü -bu cümlelerin nereden geldiğini biliyordum. Onuncu sınıf İngilizce öğretmenim Bayan Parker'a göre edebiyatta en çok tanınmış cümlelerden biriydi. Rhett, Scarlett'e zerre kadar önem vermiyordu ve Hamlet de olmak ya da olmamak üzerine saçmalıyordu. Bunların yanında *tüm umudunuzu bırakın*, Dante'nin *Cehennem*'inde cehennem kapılarının üzerinde yazan cümleydi. Ve Çıracak *Godspeed*'in başına geçene dek kitaplar yasak olduğundan, Doktor bunu bilemezdi. Bu gemi içindeki herkes içinde muhtemelen sadece ben Dünya'daki kitaplar hakkında bilgiye sahiptim.

Elbette yaşamım sadece Kayıt Salonundaki kelimeler ve kurgusal karakterlerin eşliğinde geçirmiş olan Orion dışında...

Bu konuda daha fazla düşündükçe, daha fazla ikna oluyordum. Bunlar yalnızca Orion'un bir yerlerde karaladığı rastgele kelimeler değildi. "Tüm umudunuzu bırakın." Orion'un özellikle benim için bıraktığı özel bir kitaptan alınmış özel bir cümleydi.

Belki de bu konuya fazla takılıyordum. Belki de hiçbir şey değildi fakat uzun süredir "hiçbir" şeyim yoktu ve *bir şeyler* için hazırdım. Herhangi bir şey. Burada oturup, duvarlara bakmaktansa, Kayıt Salonu'na gidip, Dante'nin *Cehennem*'indeki cümleyi bulmayı tercih ederdim. Ceketimi tamamen kapattım ve odamdan çıkarak, asansöre yöneldim. Heyecanlıydım ve bacaklarım *koşmak* istiyordu... Fakat onun yerine dışarıya çıktığımda, koşmanın beni yalnızca daha fark edilebilir kıldığım hatırladım. Kafamı öne doğru eğerek yürüdüm ve ceketin başlığını kafama geçirdim. Kayıt Salonu nun merdivenlerine geldiğimde, alışkanlığım yüzünden bakındım. Kapıdaki bir cepte Harley'nin son çalışmalarından biri olan Çıracak'ın tablosu asılıydı. Günlerdir ilk defa Çıracak'a bu kadar yakın olmuşum. Zaman ilerledikçe daha da fazla *Godspeed*'le meşgul oluyordu. Pek çok açıdan o daha da fazla hapis vaziyetteydi.

Tablodaki Çıracak, etrafı çevrili krallığına bakıyordu. Tablodaki gözlerinin baktığı yere döndüm.

Güneş lambasının göz kamaştırıcı parlaklığı bir an gözlerimi kör etti ve o bir anlık karanlıkta daha önce bilmediğim bir şeyi fark ettim: önümdeki Besleme Katı'nın her yerini bilmek için manzarayı görmem gerekmiyordu. Gözlerimi kapattığımda hâlâ mükemmel bir biçimde tepelerle aralık bırakılmış tarlaları görebiliyordum. Geminin uzak kısmındaki Şehri meydana getiren treylerlerin renklerini tam olarak biliyordum. Metal gökyüzünü bir arada tutan ve tavanda gö-zümüzün göremeyeceği yerlere kadar devam eden perçin çivilerin yerlerini tam olarak biliyordum. Tüm boyalı bulutların şeklini biliyordum.

Colorado'daki evimin neye benzediğini hatırlamak için anılarım arasında gezinmeye çalıştım fakat tam olarak hatırlayamadım. Pencerelerdeki kepenkler kırmızı renginde miydi yoksa şarap rengi miydi? Annem ön bahçeye ne tür çiçekler dikmişti?

Artık *Godspeed*'i Dünya'dan daha iyi hatırlayabiliyordum.

İri yarı bir kadın, “Yoldan çekil, ucube,” dedi. Kayıt Salonu’ndan çıkarken omzuma vurarak çıktı. Şimdi her zamankinden fazla bir ucube gibi görünüyordum -herkes kısa kollularla dolaşırken, benim üzerimde bir ceket vardı ve Kayıt Salonu nun girişinde bir aptal gibi dikiliyordum.

Dal gibi, uzun boylu genç bir adam, Hastane’ye uzanan patika boyunca kadını takip ederken, açıkça bana doğru baktı. Başlığımı daha da aşağıya indirdim. Merdivenlerden inerken genç adam bana bakabilmek için kafasını çevirdi ve bakışlarındaki bir şey hızla Kayıt Salonu’na doğru gitmeme neden oldu.

Zihnimde *Godspeed* yalnızca Dünya nın yerini almakla kalmamıştı, aynı zamanda evimin yerini de almıştı. İçinde yaşayanlar da bana diktikleri koyu renk gözlerinin ardında karanlık düşünceler saklıyorlardı.

Kafamı salladım, hem eski evimin hem de adamın zihnimden çıkıp gitmelerini umuyordum. Her ikisini düşünmenin de bir faydası yoktu.

Kayıt Salonu’nun içi karanlık ve sessizdi. İçeride insanlar vardı fakat beni umursamıyorlardı. Oysa dışarıda olsak umursarlardı. Dışarıda sahte güneş ışığı solgun cildimde parılıyordu ve kızıl saçlarım eşarbımın altından görünüyordu. Burada ise gördükleri bilgilere odaklanmışlardı ve ilk defa bu bilgileri anlıyorlardı. Bana odaklanmıyorlardı.

O yüzden burayı seviyordum.

Duvarlardan sarkan devasa dijital ekranların her birinin önünde kalabalık oluşturmuşlardı. Her ne kadar Çırak tüm Kayıt Salonu’nu gemi üzerindeki herkese açmış olsa da, çoğu Besleyici kendini flopileri incelemeye vermişti -eğer gelirlerse elbette. Çok az kişi kitaplarla dolu odalara girmeye cesaret edebilmişti. Daha da az kişi ikinci ve üçüncü kattaki galerileri ziyaret ediyordu.

Burada, her duvar flopisi farklı bir başlıkla etiketlenmişti -*Tarih*, *Tar ım* ve *Bilim* en popüler olanlardı. Yaklaşık bir düzine insan *Bilim* duvar flopisindeki nükleer reaktör diyagramına göz atıyorlardı. Şemalardaki bazı detaylar üzerine hafif sesle tartışıyorlardı.

En az popüler olan duvar flopisi, *Edebiyattı*. Yalnızca bir avuç genç kadın Shakespeare’in *Romeo ve Jülyet* kopyasını inceliyordu. Sınıf arkadaşlarımdan dokuzuncu sınıftaki durumlarından daha fazla dille mücadele ediyorlardı fakat oradaki eski İngilizce kelimeleri ve cümleleri anlayabilirlerse, *bunun* aşk olduğunu düşünerek uzaklaşabilecekler miydi? Orada duraklayıp, sınıftaki tartışmalarımızı onlara anlatıp anlatmamayı düşündüm. Ben o tartışmada *Romeo ve Jülyet*’in gerçekten birbirlerine aşık olmadıklarını öne sürmüştüm. Dokuzuncu sınıfta kendimden çok emindim - tartışmayı kazanmıştım (ve ödül olarak da bir ev ödevinden kurtulmuştum) ve karşı tarafa öylesine tutkuyla karşı çıkmıştım ki, bütün sınıfta kıyamet kopmuştu. Fakat şimdi... Diğer tarafın söylediği hiçbir argümanı hatırlayamıyordum ve bu insanlara

söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Aşkın gerçekte ne olduğuna dair hiçbir fikri olamayan bir grup insana *Romeo ve Jülyet*' in *aslında* aşkı anlatmadığını nasıl söyleyebilirdim? Hele de *ben* aşkın gerçekte ne olduğunu bilmiyorken -sadece ne olmadığını biliyordum.

Birdenbire tüm duvar flopileri karardı.

Shakespeare okuyan kızlardan biri, “Hey!” diye bağırdı.

Tarım duvar flopisinin önündeki iri kıyım adam, “Neler oluyor?” diye homurdandı. Kararmış ekranlarda parlak beyaz renkte devasa kelimeler belirdi ve sürekli tekrarlanan tek bir cümle tüm salonu doldurdu.

KENDİ KENDİNİZİ YÖNETİN

Gözlerim irileşti ve başlığımı daha da fazla yüzüme doğru indirdim. Öylesine fazla indirmiştik ki, kafamın arka tarafını gerdi. Diğer herkesin dikkati dağılmışken, flopilerinin üzerinde yanıp sönen kelimeleri okuyorlardı ve kafaları karışmış vaziyetteydi. Ben de o esnada salonun arka tarafına doğru, kitap odalarına ilerledim. Böyle bir şeyin olacağı belliydi. Çırak, tüm boş zamanım benimle birlikte Kayıt Salonu’nda yurttaşlık bilgisi ve polis kuvvetleri okuyarak geçiriyordu fakat bazı insanların yalnızca ilk defa böyle bir şey yapabilecekleri için isyan etmek isteyeceklerini gerçekten anlamış olduğunu zannetmiyorum.

Kalabalığın mırıltılarını bir erkek sesi kesti. “Bunu kim yaptı?” Endişeli ve hatta korkmuş görünüyordu fakat aynı zamanda saldırgandı da. Sanki flopi ağını kim hack’lediyse onu bulup, cezalandırmak istiyordu.

Yanımdaki bir kadın, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu. Arkadaşı şiddetle kafasını salladı. Saçları yanaklarına çarpıyordu ve gözleri korkuyla irileşmişti.

Bilim flopisindeki bir kadın ekrana tıklama başladı. Mesajı silmeye çalışıyordu. Kadının yaptıkları sonucunda mesaj hiç değişmeyince, çevresindeki kalabalık rahatsızca fısıldaşmaya başladı. Belli ki flopileri her kim hack’lediyse, iyi bir iş yapmıştı. Birinci adam, “Bilge bunu düzeltmeli,” dedi. Çırak hakkında konuştuğumu anlamam biraz zamanımı aldı. Çevresindeki insanların büyük bir kısmı gözleri ekranda ve ağızları açık vaziyette kafalarını salladılar.

Romeo ve Jülyet okumakta olan kadınlardan biri açık ve yüksek bir sesle, “O flopiler ucube buraya gelene dek değişmemişti,” dedi. Beni görebilmek için girişe bakınmaya başladı. Kafamı eğdim ve arka salona doğru koştum.

Kurgu odasına girip, kapıları arkamdan kapatana dek nefes almadım. Kilit yoktu - tüm gemide hemen hemen hiçbir yerde kilit yoktu- fakat eğer burada gizlenirsem, girişteki insanlar sonunda öfkelerini ve beni unutabilirlerdi.

Kurgu odası, bu kattaki diğer odalardan daha küçüktü ve belli ki gemiyi inşa edenler, tarih ve bilimin romanlardan daha önemli olduğunu düşünmüşlerdi. Bir an keşke burası evimdeki kütüphaneme benzeseydi diye diledim. Yerlere saçılmış kocaman minder koltuklar, koyu renkli bir halı, duvarlarda ünlü yazarların posterleri ve güneş

ışığının pencerelerden geçmesini engelleyen minik kare şeklinde tozlu pencereler. Onun yerine, kurgu odası diğer odalara benziyordu -soğuk, steril ve fazlasıyla temiz. Yataklar yerine kitapların konulduğu hastane odalarına benziyordu: beyaz döşenmiş zemin, sade panelli duvarlar ve gümüş metali bir masa.

Her ne kadar oda ıslık ıslık temiz olsa da, kitaplardan toz ve eski kâğıt kokusu yükseliyordu. Buradaki her şey konudan bağımsız olarak alfabetik sıraya göre dizilmişti. Agatha Christie'nin yanında Chaucer, J.K. Rowling'in yanında Dr. Seuss ve onun da yanında Shakespeare vardı. Bir sıranın sonuna gelip, sonrakine baktığımda okuyamadığım başlıklar olduğunu gördüm. Başka bazı dillerde yazılmışlardı -sanırım Fransızca, Almanca ve İspanyolca. Bazılarını ise çözemiyordum bile -Çince? Korece? Japonca?

Burada kaybolabilirdim fakat Orion'un gerçekten wi-com'uma yazdığı cümlede takip etmem gereken bir ipucu olup olmadığını görmeliydim. Masallar ve şiirlerin (Grimm ve Goethe) bulunduğu bölümde dolanmayı bırakıp, ilk kitap sırasına gittim ve engebeli kapaklarında parmaklarımı dolandırmaya başladım. Aradığımı bulana dek başlıkları gözden geçirdim -*The Pilgrim's Progress, Ender's Game, Mouse Trap*.

Shakespeare'in sonelerinin bulunduğu ince bir cildin yanına Dante Alighieri'nin *Cehennem, İlahi Komedyası Birinci Cilt* kitabı duruyordu. Aşk şiirlerinin yanında cehennemle ilgili bir kitabın durması ironikti. Şiir koleksiyonunu çıkarttım ve S'lerle yeniden rafa kaldırılabilmesi için kapının yanındaki metal masaya koydum ve ardından parmağımı Dante'nin *Cehennemi*'nin kapağına koydum.

Yalnızca başlığı bile bana İngilizce sınıfında Bayan Parker'la geçirdiğim o haftaları hatırlatmıştı. Sıramın sertliğini bile hissediyordum. Final projemizi hazırlarken Ryan ve Mark la nasıl güldüğümüzü hatırlıyordum.

Cehennemle ilgili bir kitabın bana evimi hatırlatması komikti.

Cehennem i raftan alırken, bir şey yere düştü. Almak için eğildim -kâğıt inceliğinde dikdörtgen şeklinde siyah bir plastikti, avuç içim kadar bir uzunluğa ve genişliğe sahipti. Plastiği elimde tuttuğumda bana flopiyi anımsattı fakat daha küçüktü ve bir köşesinde tırnak büyüklüğündeki sert plastik kısmı havaya doğru kalkmıştı. Cebime koydum. Muhtemelen Çırak bunun ne olduğunu bilirdi. Tekrar ayağa kalktım ve yine Dante'ye uzandım.

O sırada hızla kapı açıldı. Paniklemiş bir kadın yüzü gördüm -gözleri korkuyla irileşmişti ve saçları dalgalanıyordu. Yanımdan hızla geçerek, odanın diğer tarafına gitti ve son kitaplığın arkasına geçti.

Koştum ve titreyen bedeninin yanında diz çöktüm. Ona doğru uzanarak, "Sorun nedir?" diye sordum. Ona gerçekten bakabilme şansım olduğunda, kim olduğunu anladım. Victoria. Harley ve Çırak'ın arkadaşı. Sanırım bu kız, hikâyeler ve romanlar yazıyordu. En son onunla konuştuğumda, ona Dünyadaki gökyüzünü ve o gökyüzünün nasıl hiç bitmediğini anlatmıştım. O da yüzüme tükürmüştü ve beni herkesin önünde

açıkça suçlamıştı.

Kız elini çekti. Yüzünde ve kollarında ter damlaları vardı ve hızla nefes alıp veriyordu. “Luthe -Luthor. O...”

O.

Midem kasıldı.

Oydu. Üç ay önce beni yere yatıran ve bana tecavüz edebilmek için Sezon’u bahane olarak kullanmaya çalışan oydu. O da Harley ve Çırak gibiydi -Phydus zihnini köreltmeden çevresinde olup bitenin farkındaydı. Beni yere yatırıp, ağırlığını üzerime verirken ne yaptığını biliyordu. Gözlerimden umudun kayboluşunu izlemişti. Mücadele etmekten vazgeçtiğimde...

Bana isminin Luthe olduğunu söylemişti fakat Victria ona Luthor diyordu. Tıpkı Süpermen’in en güçlü kötü karakteri

Lex Luthor gibi... Fakat kel bir çizgi roman kötü karakterinin davranışlarıyla Luthor’un derisinin altında yatan kötülüğü karşılaştırmak komik görünüyordu. O zaman Luthe’un bir takma ad olduğunu anladım. *Arkadaşları* o ismi takmışlardı. Ona o isimle hitap etme fikri iğrenmeme neden oldu. Onu arkadaşlarının düşündüğü gibi düşünmek istemiyordum.

Kapı tekrar açıldı. Victria hafifçe inleyerek, yüzünü sakladı. Ben havaya fırladım.

Luthe girişti durmuş, odaya bakıyordu.

Gözleri benim üzerimde kilitlendi.

Ve gülümsedi. Yavaşça.

Kışkırtıcı bir biçimde.

7. ÇIRAK

Kapı kilitli. Tam bıraktığım gibi.

Sonra -her şeyden sonra- sonra Orion donmuştu ve Amy gerçeği buldu ve Bilge öldü ve Ben ölürken onu izledim...

Onu ölürken izledim.

Tüm bunlardan sonra, tekrar Bekçi Katına geri geldim. Boş, içi bomboş Bekçi Katı. Ve Bilge'nin odasına girdim. Onun alkol zulasını buldum ve iki gün boyunca sarhoş kaldım. Ardından iki gün de sürekli kustum ve ardından odasını tekrar kilitledim. Burası kilidi olan birkaç odadan biriydi.

Önüne bir masa çektim.

Şimdi o masayı önümden öylesine güçle itiyordum ki, yana doğru kaydı ve zemine düştü.

Eskiden Bekçi Katı çok büyük görünüyordu. Öylesine büyük ki, bir kerede gemideki herkesi içine toplayıp, tavandaki yıldız denilen lambalara nefesleri kesilerek bakarlarken onlara yalan söylemek mümkündü.

Bilge ve ben varken, bu yer bana devasa görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi boşluk ve sessizlik dolduruyordu. Şimdi yalnızca ben vardım ve Bekçi Katı klostrofobi derecesinde küçük gibiydi.

Wi-com'um biyledi. Susturmak için üzerinde parmağımı dolaştırdım.

Ve kendi kendime bunu tartışmadan, yürüyüp uzaklaşıp odasına daha sonra gireceğim sözünü veremedem Bilge'nin kapısının kilidini açtım.

İçeriye girerken toz parçacıkları havada dönmeye başladı. Derin bir nefes aldım, Bilge'nin misk kokulu sabununun kokusunu almayı bekliyordum fakat onun yerine burnuma küf kokusu geldi. Ayaklarım yere yapışmıştı. Kapının yanında kapağı açık ve yere dökülmüş bir alkol şişesi vardı. Sakız gibi kuruyarak yapışmıştı. Bu izi Bilge'nin odasında ben bırakmıştım.

Oda dağınık ve karışık fakat Bilge odasını böyle tutardı. Yatak yapılmamıştı, battaniyeler ayakucunda duruyordu. Altındaki yatak giysi yığınlarından oluşuyordu. İçinde hâlâ birkaç kırıntı olan kirli bir tabak, komodinin ucunda tehlikeli bir biçimde duruyordu.

Birinin odasına izinsiz girmiş gibi hissediyordum. Sanki Bilge'nin şahsi alanına izinsiz girmiştim fakat kendime şunu hatırlatmak zorundaydım: teknik olarak artık Bilge *bendim* ve burası ölü bir adamdan ziyade benim odamdı.

Masada bir motor modelinin dağınık parçaları vardı. Küçük reçine nükleer reaktör

çekirdeğini elime aldım ve yüzeyindeki tozu dikkatlice sildim. Bu kahrolası şeyi ilk gördüğümde, Bilge onu benden gizliyordu. Motor modelini elimde tarttım. Bilge o zamanlar bile bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu, Eğer en başından bana gerçeği söylemiş olsaydı, belki de motorun problemlerini çözmek için birlikte çalışabilirdik. Eğer herkes kahrolası bir dürüstlük içinde olsaydı, şimdi muhtemelen Centauri-Dünya'da idik!

Motor modelini odaya fırlattım. Bilge'nin yatağına çarptı ve kırılan reçine yastığına dağıldı. Hâlâ yastığın kafasını koyduğu kısmı çöküktü.

Lanet olsun.

Ellerimi yüzümde dolandırırdım.

Lanet olsun.

Flopi ağındaki hack'lenmiş mesajla ve Marae'nin benim polis gücümü oluşturmam için can atmasıyla birlikte en zor gerçeği zihnimden uzaklaştırmıştım.

Hiçbir yere gitmiyorduk.

Durmuştuk.

Bilge'nin yatağındaki kırık motor parçalarına bakarken, bir şeyin farkına vardım. Geminin geriye kalanına söylemeyecektim. Söylemeyecektim. Bilge'nin *Godspeed*'de dokuduğu yalanlara karışacağımı asla düşünmemiştim... Fakat onlara söyleyemezdim. Onlara yalnızca yavaş gitmediğimizi söyleyemezdim. Durmuştuk. Eğer yalnızca Phydus'u ellerinden almak flopi ağında bir isyan sızıntısına neden oluyorsa, onlara hiçbir yere gitmediğimizi söylersem mutlaka bu gemiyi parçalarlardı. Metalleri dilleriyle sökerler ve uzayın karanlığı tarafından yutulmaya razı olurlardı.

Tıpkı Harley gibi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve saç uçlarımla oynadım. Burada ne yapıyordum? Bilge durduğumuzdan şüphelenmiş olabilirdi fakat bu durum motoru canlandırma sırrını yatak odasına saklamak gibi değildi.

Bilge'nin masasındaki bir flopi yanıp söndü. Parlak beyaz kelimeler karanlığa gömüldü. Flopi biplendi ve kendini baştan başlattı. Bir süre sonra, başlangıç ekranı yine normalleşmişti. Marae ve Birinci seviye Gemiciler her ne yaptılarsa işe yaramıştı ve hacker'ın mesajı ekrandan silinmişti.

Wi-com'um yine biplendi.

Cevap verecekken, bir şey fark ettim -başka bir kapı. Sol kulağımdaki biplmeyi sessize aldım ve Bilge'nin kirli çamaşır yığınlarının üzerinden geçerek, kapıya doğru ilerledim. Burada neden bir kapı daha vardı? Banyoya açılan bir kapı vardı elbette fakat bunu daha önce hiç fark etmemiştim -yalnızca iki kez Bilge'nin odasına girmiştim ve her iki seferde de başka bir şeyi bulmaya odaklanmıştım: bir defasında motor modelini ve diğerinde de alkolü.

Zeminde bir çizgi vardı. Bilge bu kapıyı sık sık kullanmıştı. Eski model kapı tokmağına uzanırken, ellerim titriyordu -kulp metaldi, Güneş-Dünya'dan gelmişti. Dönmüyordu fakat çekince kapı yine de açıldı. Merakla içeriye baktım.

Bir gömme dolap.

Gemide pek gömme dolap yoktu. Çoğu yatak odasında onun yerine gardıroplar vardı fakat burada daha fazlasını görmeyi umduğumu kabul etmeliydim. Hayal kırıklığına uğramış vaziyette dönerken, gözüme bir şey takıldı. Gardırobun zeminindeki en üst kutudan bir bez parçası çıkmıştı. Yeşilimsi mavi renkte tuhaf bir bezdi ve bu rengi çok derinlerden hatırlıyordum.

Nefes aldım ve vermeyi unuttum. Uzanıp, bez parçasını çektiğimde ellerim uyuşmuştu. Bekçi Katı'na ilk geldiğimde, yanımda getirdiğim şeylerden biri de bir battaniyeydi. Ufak, lekeli ve eski püskü bir battaniye. Yeşilimsi mavi renkte.

Bı battaniye sahip olduğum en eski şeydi. O zamanlar bunun ailemden geldiğini sanıyordum. Çırak olduğum için onların kim olduğunu öğrenmeme asla izin yoktu çünkü aksi takdirde onlara karşı önyargılı olurdum ya da en azından Bilge bana böyle söylemişti. Aslında ben bir klondum. Doğmamıştım, üretilmişim.

On iki yaşına kadar Bilge bir aileden diğerine geçmemi sağlamıştı -çobanlarla altı ay, kasaplarla altı ay, soya çiftçileriyle altı ay.

Tüm bu taşınmalar esnasında hangi aileye ait olduğumu asla bilmedim.

Fakat battaniye benimdi.

En eski anım ise yine taşınmam gerektiği bana söylendiğinde bu battaniyenin altına saklanmış olmamdı. Hangi aileyle birlikte olduğumu ve hangisine taşınmakta olduğumu bilmiyordum fakat battaniyenin altına sindiğimi ve belki de küçük bir bebekken beni bu battaniyeye sarıp, bana sarılan kişinin annem -gerçek annem- olduğunu düşünüyordum.

Bekçi Katındaki birkaç günden sonra Bilge ile kavga etmiştik ve benim imkânsız bir çocuk okluğumu söylemişti, şımartılmış bir çocuk. Derhal odama dönmüştüm ve duvarları yumruklamıştım. Raflarımdaki her şeyi yere fırlatmıştım -ve ardından battaniyemi görmüştüm. Bir bebek olmanın simgesi.

Onu ikiye ayırmaya çalışmıştım fakat yapamamıştım. Ben de çöpe atmıştım.

Ve bir şekilde, Bilge bana ait bu parçayı saklamıştı. Yıllarca tutmuştu. Battaniyeyi yüzüme bastırdım ve Bilge'nin olduğu ve olmadığı her şeyi düşündüm.

Dolaptan sarkan tek şey ağır bir kaftandı. Bilge'nin yalnızca önemli etkinliklerde giydiği merasim kaftanı. Battaniyeyi tekrar kutuya koydum ve kaftana uzandım. Beklediğimden çok daha ağırdı. Kesinlikle yündü -Bilge bana kumaşın balmumu gibi hissiyatı konusunda ders vermeye başlamadan önce boş zamanlarımda bunu öğrenmişim zaten. İşlemeler kaftanın boyu ve genişliği boyunca uzanıyordu. Tepede yıldızlar dans ediyordu, eteklerinde ekinler büyüyordu ve arada da asla bitmeyen bir

ufuk vardı.

Dokunarak kancasını açtım ve kaftanı üzerime geçirdi. Ağırılığı yüzünden omuzlarım düştü ve kambur durdum. Etekleri birkaç santim yere değiyordu ve göğsüm kaftanı kaplayacak kadar geniş değildi. Yıldızlar çevremde çöküyorlardı.

Gölünç görünüyordum.

Kaftanı çıkarttım ve tekrar gömme dolaba koydum.

8. AMY

Dışarıya çıkmalıyım. Gitmeliyim. *Hemen*. Burada duramam. Onunla olmaz. Kaç. Kaçmak zorundayım. *Hemen*. HEMEN. Fakat gidecek hiçbir yer yok. Eşiği geçti ve aramızda iki adımlık bir mesafe kaldı. Luthor bana yaklaştı, öylesine yaklaştı ki, bedeninin cildimi yaktığını hissedebiliyordum. Çığlık atmak için ciğerlerime hava doldurduğumda, onun dışarıya verdiği nefesinin bir kısmını da içime çektim. Luthor bana doğru uzandı ve boğazımdaki çığlık yok oldu. Beni boğdu ve nefessiz bıraktı.

Luthor başlığı kafamdan çekti. Bordo eşarbımı tuttu ve ben çekilince saçlarım omuzlanma döküldü. Arkamdaki kitaplık sanki sert bir duvardı. Luthor elini yüzümün yanında gezdirdi ve saçımın bir tutamını eline aldı. Birden beni çekerek kendisine yaklaştırdı. Beni kavramasına karşı gerildim. Saçımı kökünden koparsa da umurumda değildi, beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Arkama uzandım ve iki kitabı kapaklarından çekerek tuttum. Luthor saçlarımı elinde bükerken ve yüz yüze bakmak için beni zorlarken, kafasının iki yanına kitapları vurdum.

Luthor, “Ah!” diye haykırdı. Acıyla insani olmayan bir biçimde inlemişti. Kafasını iki yandan tuttu ve lanet okudu -kelimelerin bazılarını biliyor, bazılarını da bilmiyordum. Ben kitapları bırakıp, kolunun altından eğilirken gözleriyle beni takip ediyordu.

Victria’ya, “Haydi gel!” diye bağırdım. Victria hâlâ sonuncu kitaplığın arkasında gizleniyordu. Dışarıya bir adım attı ve ben de onu bileğinden yakalayıp arkamdan sürüklemeye başladım. Kurgu odasından çıkıp, salona yöneldik.

Luthor hızla bizi takip etti fakat aramızı açmıştı ve biz kalabalık giriş salonuna gelene kadar bize yetişemedi. Merkeze ulaştığımızda durdum. Tüm ekranları kaplamış olan mesaj gitmişti ve llopiler normale dönmüştü. Gemici rozeti taşıyan ve tertemiz kolalı koyu renk bir kıyafet giymiş olan kısa boylu bir kadın *Bitim* flopsinin yanında durmuş önceden motor şemalarını inceleyen bir grupta derin bir sohbet içerisindeydi. Ani girişimiz karşısında az sayıda insan bize baktı fakat çoğunlukla bizi hiç kimse fark etmemişti.

Luthor, salona açılan girişi her iki koluyla tutarak, duruyordu ve bize bakıyordu. Şimdi bir şey yapmayacaktı. Buradakiler varken yapmayacaktı. Artık Sezon değildi ve artık Phydus yoktu. Bir bahanesi kalmamıştı.

Victria elini benden kurtardı. Daha çok homurdanma şeklinde, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Hey!” Luthor’un sesi giriş salonunda yankılandı. Çoğu insan bakmak için ona doğru döndü fakat Victria kafasını eğdi ve çıkışa doğru ilerledi. Böylece Luthor kapıdan bana doğru ilerlerken salonunun merkezinde beni terk etmiş oldu.

Luthor, “Benden böylece uzaklaşabileceğim mi sanıyorsun?” diye haykırdı.

“Yapabileceğimi biliyorum,” dedim ve beni dirseğimden tutup, döndürmeden önce çıkışa doğru gerçekten bir iki adım attım.

Giriş salonuna göz attım. Herkes bize bakıyordu. Birkaç kişi yaklaşmıştı ve endişeyle bakıyorlardı. Bana yardım etmek üzere olduklarını fark ettim. Yine de -tereddüt ediyorlardı. Çünkü o, onlardan biriydi. Bense değildim.

Kolumu ondan kurtararak, “İşler değişti,” diye tısladım. “İstediğin her şeyi alabileceğini sanıyorsun ama yapamazsın.”

Hızla ondan uzaklaştım, bana bir parmağını bile tekrar değdiremeden odadan kaçmak istiyordum. Kahkahası salonu doldurdu. Sesi iliklerimi donduran mide bulandırıcı bir sestti. “İşler değişti!” diye bağırdı ardımdan. “Artık bir liderimiz yok!”

Topuklarım üzerinde döndüm. “Çırak liderdir!” Sesim güçlüydü ve yüksekti. Kızgın bir çığlık gibiydi. Önceden flopi ekranlarında yanıp sönen mesajı hatırlamadan edemiyordum.

Luthor bunu hakir görerek, somurttu. “Gerçekten o çocuğun beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten o çocuğun herhangi birimizi durdurabileceğini mi sanıyorsun?” Kollarını genişçe açtı ve onların genellikle sessiz olan salonlarının ortasında biz haykırırken bize hırslı bir biçimde bakan kalabalığı gösterdi.

Luthor, yalnızca benim duyabileceğim hafif bir sesle, “İstediğimiz her şeyi yapabiliriz,” dedi. Daha fazla sırtıtmaya başladı ve sesini yükselterek, “İstediğimiz her şeyi yapabiliriz!” diye gürledi.

Çevremizdeki insanların yüzlerinden belliydi.

Luthor’un sözlerinin doğru olduğunu fark ediyorlardı.

9. ÇIRAK

Bilge'nin kapısı ardımda kapanırken biri, “Çırak?” diye seslendi.

Çevreye bakınarak, “Neler oluyor?” diye mırıldandım. Bu kata benim dışımda kimsenin gelme yetkisi yoktu.

Eğitim Merkezi nin kapısında kızıl saçların uçuştüğünü gördüm. Şok olmuş vaziyette öne doğru fırlayarak, “Amy?” diye sordum.

Gülümsedi. Hafifçe gülümsemişti. Dudaklarının hafif kıvrımı gözlerine ulaşmamıştı bile.

“Burada olmanı umuyordum,” dedi.

“Sen -sen buraya nasıl girdin?”

Benimle beraber Eğitim Merkezinden çıkarak Büyük Oda'ya geldi. Sol elini kaldırdı.

Bileğine sarılı wi-com'a bakarak, “Doktor sana vermiş!” dedim.

Amy başını salladı. “Bunun... Bir zamanlar Orion'a ait olduğunu öğrendim. Yani muhtemelen o yüzden Bekçi Katına girebileceğimi düşündüm ve...” Omzunu silktilti. “Girdim. Önceden sana wi-com'la ulaşmaya çalıştım fakat sen cevap vermedin. Ya da yanlış mı yaptım?”

“Hayır. Cevaplamadığım birkaç çağrı oldu.”

Amy hafifçe omzuma vurdu. “Beni umursamadın, hı?” “İstesem de yapamam,” dedim.

Yine gülümsedi fakat dudakların kıvrımında yine bir ışık yoktu. Birkaç adım uzaklıktaydık -o Eğitim Merkezi kapısının yanındaydı, ben ise Büyük Odanın ortasındaydım. Aramızdaki sessizlik dokunulur, tuhaf bir şey gibiydi. Gömleğinin altından kolyesini çıkarttı ve parmaklarıyla oynamaya başladı. “Sorun nedir?” diye sordum.

Birden kolyeyi bıraktı, “Hiçbir şey,” dedi.

Gözlerimi kıstım ve o anın geçmesini bekledim.

Sonunda, “Bir süredir seni göremiyorum,” dedi. Eğitim Merkezi nin kapısından çekilmemişti.

O yüzden ben ona doğru yaklaştım. Bir eli cebindeydi ve sanki cebinden bir şey çıkartacak gibiydi.

“Şehir'deki bazı problemlerle ilgilenmem gerekti ve ardından... Bekçi Katında işlerim vardı.”

Boş elini cebinden çıkartan Amy, “Şimdi sorma sırası bende,” dedi. “Sorun nedir? Flopilerdeki o mesajı gördün mü?” Homurdanarak, “Evet,” dedim. “Gemiciler saldırıyı geçirmeyi başardılar fakat...” Omzumu silktim. Kayıtsız görünmeye çalışmama rağmen hareketlerimin keskin olduğunun farkındaydım. “Hasar verildi. Marae ve birinci seviye Gemicilerden polis kuvvetim olarak hizmet etmelerini istedim.” Amy öylesine hararetle, “İyi,” dedi ki, gözlerimi ona diktim. “Yalnızca -sonunda bunu yapıyor olmana sevindim.” Bakışımı fark edince de, “Polisi yani,” diye ekledi.

“Bir ay önce yapmış olmalıydım,” dedim ve tepkisini bekledim. Sanki bana uzanmak istiyormuş gibi elini çekti fakat uzanmadı. Yavaşça, “Hâlâ bana söylemediğin bir şey var,” dedi.

Senin de öyle, diye düşündüm fakat gözlerinin sert bakışlarından onu her ne rahatsız ediyorsa bana söylemeyeceğini anladım. Onun yerine gerçeği açıkladım. Motorlarla ilgili. Ve yalanları. Nasıl hareket etmediğimizi ve nerede olduğumuzu bile bilmediğimizi. Gemideki başka kimseye söylemediklerimi ona anlattım.

“Ve onlara söyleyemeyiz,” diye de ekledim. “Eğer Besleyiciler öğrenirlerse...”

Amy dudaklarını ısırdı fakat tartışmadı. Şimdilik.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Derinlerden cevabıma ulaşmaya çalışıyordum. “Uzun süredir durmuş vaziyetteyiz. Gemi sonsuza dek dayanamaz. Gemi... *Godspeed* parçalanıyor.”

Bunları ona söylediğimde, sonunda gerçeği kavramıştım. Artık daha önce göremediklerimi görebiliyor ve ne anlama geldiklerini biliyordum. Her ne kadar tarlalara gübre ve besin pompalıyor olsak da, yiyecek üretimi azalıyordu. Çoğu Besleyicinin Phydus aldıkları zamanki gibi sıkı çalışmadıkları doğrudu fakat bu üretkenlik eksikliği bile ekinlerin topraktan çıkacak gücü bulamamaları için yeterli bir bahane değildi.

O sene çok yağmur yağmasının sebebi araştırma mıydı yoksa sulama sisteminin bozulması mıydı? Haftada en az iki kez duvar yiyeceklerinde kullanılan kimyasal olarak elde edilen suni et, beslenme için gerçekten daha iyi bir kaynak mıydı yoksa canlı hayvanlar artık herkesi besleyecek miktarda olmadıkları için Doktor ve bilim insanlarının en iyi çözümü müydü?

Artık Bilge’nin neden bu kadar... Bu kadar çaresiz olduğunu görmeye başlıyordum.

Motorun sesini düşündüm. Eğer enerjisi geminin dâhili fonksiyonları için kullanılıyorsa: o vıııı ve pıss sesi sağlıklı sesler değildi.

Konuşmam sona erdiğinde, Amy’nin anlattığım süre boyunca sessiz kaldığını fark ettim.

Yavaşça, “Amy?” diye sordum.

Gözlerime baktı.

“Yani artık... Ailemi uyandırabilir miyim?”

Hemen, “Ne? Hayır!” dedim.

“Fakat... Eğer gezegene inmeyeceksek -eğer inebileceğimize dair hiçbir umudumuz da yoksa- o halde neden olmasın?”

“Hâlâ inebiliriz! Kahretsin, bu problemi çözmem için bana bir şans tanı.”

“Belki de donmuşlardan biri çözebilir. Donmuş bilim insanları ve mühendisler var, biliyorsun.”

“Amy -hayır. Hayır. Benim insanlarım bununla başa çıkabilir.”

Duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” diye ısrar ettim.

“Şu ana dek bir halt yapamadılar! Kahretsin, Çırak, motorlar ne kadar süredir işe yaramıyor? Sen doğduğundan beri! Belki de on yıllardır -veya daha uzun süredir’.”

“Buna ihtiyacım yok! ” diye gürledim. “Sen de yapma bunu! Bana ne yapacağımı söylemene veya yeterince iyi olmadığımı söylemene gerek yok.”

“Seni sorgulamıyorum!” Amy sözleri bana sanki fırlatmıştı, “fek söylediğim, Dünya dan birinin bu problemi çözebileceği!”

“Sen yalnızca aileni uyandırmamız gerektiğini söylüyorsun!”

“Bu onlarla ilgili değil!”

“Sen söz konusu olduğunda daima öyle! Sadece korkmuş küçük bir kız olduğun için aileni uyandıramazsın!”

Amy öfkeyle bana baktı. Yanakları kızgınlıktan kızarmıştı. “Belki de bu kahrolası gemideki her şeyi yapacak kadar iyi olmadığını kabul etsen, sana gerçekten yardımcı olabilecek insanların hemen elinin altında olduğunu da görürdün!”

Bu sözleri kızgınlıkla söylediğini biliyordum -yeterince iyi olmadığımı. Fakat sözleri bana acı vermişti. Sanki kalbimin ortasına kızgın bir hançer saplanmıştı. “Problemlerimin yarısının senden kaynaklandığını biliyor musun? Eğer ucubeye göz kulak olmak zorunda kalmasaydım, bir şeyler yapabilirdim!”

Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, onları ellerimle tutup yumruklarım ile parçalamak istedim.

Fakat yapamadım.

Sözler havada asılı kalmıştı.

Amy ye ucube demiştim. Asla söylememeye yemin ettiğim kelimeyi söylemiştim.

Ona bu gemide ucube dememiş tek kişiydim.

Ve Şimdi söylemiştim.

Amy kafasını çevirdi. Sanki sözler yanağına bir yumruk atmıştı. Topukları üzerinde döndü ve hızla Eğitim Merkezi'nin kapısına yöneldi -ve onu benden uzaklaŐtıracak yerçekimi tüpüne.

Ardından koşarak, "Amy!" diye haykırdım. Yüzünü benden sakladı, saçları yüzünü örtüyordu ve kapıya gitti. Onu dirseğinden tuttum ve çevirdim. Sırtım Büyük Oda'ya döndürdüm. Elimden kurtuldu fakat en azından artık benden kaçmıyordu.

Hemen, " zg n m," dedim. " yle demek istemedim.  zg n m,  zg n m,  zg n m." Tekrar elimi kaldırdım fakat benden çekindi ve ben de hemen elimi çektim.

Gözlerime bakmadı.

Hızla gözlerini kırpıŐtırarak ve yapay yıldızlara bakarak, "Haklısın," dedi.

"Hayır, değilim.  zg n m, sen bir ucube değilsin. Değilsin."

Kafasını salladı. "O konuda değil. Şey... Korkmam hakkında," diye fısıldadı.

Wi-com'unu bileğinde sürekli çevirmeye başladı ve sonunda bileğini kızarttı. Onun daha önce de sessizce düŐüncelere daldığını görmüştüm. Daha önce konuşurken birdenbire konuşmadan kopup, birkaç dakika sonra yine bana döndüğünü görmüştüm. Daha önce hep bunun benimle ilgili olduğunu düşünürdüm -ihanetimi hatırlıyordu veya ona söylediğim bir Şey aıtık sahip olmadığı geçmişini ona hatırlatıyordu. Şimdi ise başka bir sebebi olduğunu düşünüyordum.

Hafif bir sesle, "Neyin var?" diye sordum. Sesimdeki kavga tonu yerini endişeye bırakmıştı.

Soruyu pas geçti.

"Biri sana zarar mı verdi?" diye sordum. "Seni tehdit mi etti?"

Ona doğru yaklaştım. Ona uzanıp, ellerini tutmak ve kendime yaklaŐtırmak istiyordum fakat bir kaya gibi sert görünüyordu.

10. AMY

Ne demeliydim? Üç ay önce gerçekleşen bir olayla ilgili hâlâ kâbuslar gördüğümü mü? Bu ne kadar saçma olurdu? Eğer bir şey söyleyeceksem, bunu o zaman söylemiş olmalıydım. Fakat sonra her şey çok daha önemli hale gelmişti -Harley ve Bilge'nin ölümleri, Orion'un ele geçirilmesi, Phydus'un yok edilmesi. Üç bin kişi problemlerinin çözümlerini Çırak'tan bekliyordu. Nasıl onun başına bir problem daha yıkardım? Eğer bunu söyleyebileceğim bir kişi varsa o da Çırak tı -fakat yapamazdım. Sadece üç ay geçtiği veya gemiyle meşgul olduğu veya bana inanmayacağından korktuğum için değil.

Olay meydana geldiğinde beni o kurtarmadığı için.

Ve eğer o zaman beni kurtaramadıysa, şimdi nasıl kurtarabilirdi?

Çırak, "Seni koruyabilirim," dedi ve bana doğru yaklaştı fakat gözlerime bakmadı. "Benim yanıma taşınabilirsin..." Sözleri sessizliğe büründü.

Öylesine yakındık ki, birbirimize değmek üzereydik. Yapmam gereken tek şey eline uzanmaktı. Fakat ikimiz de kıpırdamadık.

İstemsiz olarak, "Gerek yok," dedim. Kontrol bendeydi. Kaçmam veya saklanmam gerekmiyordu. Luthor'un beni aptal bir çocuğa dönüştürmesine izin vermeyecektim.

Ve Çırak'ın bana bakması gerektiğine inanmasını istemiyordum çünkü eğer korumasını istediğimi düşünürse, bundan fazlasını istediğimi de sanacaktı.

Volta atmaya başladım fakat sonuçta yalnızca duvarlar daha da yakınlaşmaya başladı.

Çırak parmaklarını saçında dolandırdı ve saçlarını karmakarışık hâle getirdi. Sonunda, "Sadece güvende olmak için burada kalman gerekmiyor," dedi. "Başka sebeplerle de kalabilirsin..."

"Hayır," diye fısıldadım. Ardından ne söyleyeceğini biliyor ve bundan korkuyordum. Ben hazır değilim, ben... Bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum fakat söyleyeceklerini duymak istemediğimi biliyorum. Fakat bunları yine de söyleyeceğine eminim.

Kollarımı tuttu. Bu sefer daha önceki gibi kızgınlıkla değil fakat nazik ve hafifçe tutmuştu. Ve beni kendine doğru davet etti. Hareket etmedim.

"Amy -ben-" Yere baktı ve derin bir nefes aldı. "Ben... Ben seni önemsiyorum. Senin burada olmayı istemeni diliyorum." Gözlerime pek bakamadı. "Yanıma."

Beni bıraktı ve bir elini kaldırıp, saçlarımı yüzümden çekti. Kendime engel olamadım ve gözlerimi kapatıp, eline doğru uzandım. Parmaklarının ılık pürüzlerini yanaklarımda hissettim. Nefesi titriyordu.

Bir adım yaklaştım.

Başımı kaldırdım ve gözlerime bakıyordu. Tıpkı ilk defa yağmurda öpüştüğümüz gündeki gibi. “Ne istiyorsun?” Cevap vermedi.

Vermesi gerekmiyordu.

Ne istediğini biliyordum.

Bu adil değildi.

“Bu gemideki tek gençler ikimiz olduğumuz için seni sevmem gerekmiyor. Neden bir seçim şansım olmuyor? Seçeneklerim?”

Çırak geri çekildi.

Hızla ona doğru uzanarak, “Bak, senden hoşlanmıyor değilim,” dedim. Geri çekildi. “Yalnızca...”

“Yalnızca ne?” diye homurdandı.

Yalnızca eğer bu kahrolası gemide değil de Dünya’da olsaydık, eğer Çırak la okulda veya bir kulüpte veya tanışma randevusunda tamışsaydım, eğer Çırak la Dünya’daki tüm diğer oğlanlar arasında bir seçim yapmam gerekseydi... O zaman da onu sever miydim?

O beni sever miydi?

Seçim şanssı olmadan aşk, aşk değildi.

“Yalnızca başka kimse olmadığı için seninle beraber olmak istemiyorum.”

II. ÇIRAK

“Ama...”

Ama Amy çoktan gitmişti.

12. AMY

Ertesi sabah doğrudan ailemin yanına gittim. Gözlerim acıyana dek donmuş yüzlerine baktım ve ardından onları sıkıca kapattım. Fakat onları görsem de görmesem de gerçek aynıydı:

Donmuşlardı. Ben donmamıştım. Ve Godspeed durmuştu.

Durmuştu.

Bu düşüncelerin zihnimden gitmeleri için kendimi zorladım. Onun yerine aileme söyleyecek bir şeyler düşündüm. Özlediğim bir hatıra... Fakat konsantre olamıyordum. İçimi çektim, ayağa kalktım ve ailemi tekrar donma haznelerine koydum. Çırak la olan kavgamızdan beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve hem onların hem de kendi tarihimin üzerinde duramazdım.

Tuhaf. Dünya da bana ucubeden çok daha kötülerini söylenmişti. Fakat burada o kelimenin farklı bir anlamı vardı ve güvendiğiniz birkaç kişiden biri tarafından size söylendiğinde de daha bir değişik can yakıyordu.

Doğrulurken, bacağıma bir şey çarptı. Cebime uzandım ve dün Kayıt Salonunda bulduğum minik dikdörtgen şeklindeki siyah plastiğe uzandım. Onu neredeyse Çırak'a gösterecektim fakat... Yapamamıştım. Bekçi Katı'na gittiğimde Orion'dan gelen kaygı verici mesajlar bizi rahatsız etmeden, yalnızca onunla birlikte olmak istemiştin. Fakat sonrasında tek istediğim ondan kaçmak olmuştu.

Siyah dikdörtgen, bir flopinin küçük versiyonuna benziyordu. Ben parmaklarımı üzerinde dolandırdım. Ekranın ortasında bir ışık parıldadı. Kelimeler yanıp sönmeye başladı:

SINIRLI ERİŞİM.

Çevreye göz attım. İstemsiz olarak dolanarak donma haznelerini geçmiş ve bu katın ucundaki gen laboratuvarına gelmiştim. Bu kapının ardında Doktor ve Bilge'nin Sezon zamanında gebelikleri kendi çıkarları için kullanmak amacıyla elde ettikleri genetik malzemeler ve Phydus'u dağıtmak amacıyla kullandıkları su pompası vardı... Ve Orion. Ondan geriye kalanlar. Tıpkı ailem gibi donmuş bir kabuk.

Başparmağımı genetik laboratuvarın kilidini açan biyometrik tarayıcının üzerinde gezdirdim ve kapı açıldığında içeriye girdim. Birisi odadaki en yakın donma haznesinin yanına bir sandalye koymuştu. Sandalyenin yüzü kalın cam pencereye dönüktü. Tıpkı yataklık hasta çocuğunun yanma bir babanın yerleştirebileceği gibi konulmuştu. Camın ardındaki adamla yüz yüze gelebilmek için sandalyeyi önümden kaldırdım.

Orion.

“Senden nefret ediyorum,” dedim.

Gözleri patlamıştı, parmaklarını pençe gibi tutuyordu fakat bana erişemiyordu. Cevap veremiyordu, gözlerini kırıpamıyordu. Hareket bile edemiyordu. Bir ölü gibi donmuş vaziyetteydi.

Fakat yine de ondan nefret ediyordum.

Orion'un cezası buydu. Donmuş cinayetleri ve Bilge'nin ölümü için... Gemi indiğinde -öyle bir şey olursa- donmuş olan insanlar uyanacaklardı ve işlediği cinayetler için onu yargılayacaklardı. Ve ona neyin uygun olacağına karar vereceklerdi. Çırak'ın ona verdiği ceza ise onu dondurmak için düğmeye basmaktı. Fakat -bu gemide hiç kimsenin bilmediği bir biçimde gerçek cezanın dondurulmak olduğunu biliyordum. Zihnim, uyuyor olmanın fakat aynı zamanda uyumuyor olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Bedenim, kaslarımın nasıl hareket etmediğini - edemediğini- hatırlıyordu.

Zamanda gelip gitmenin, bir yıl mı yoksa bin yıl mı geçtiğini bilememenin, ruhunuzun bir buzun ardında sonsuza dek kapana kısılmış olarak kaldığını düşünerek kendine işkence etmenin nasıl bir şey olduğunu kalbim asla unutmayacaktı.

Buzun ardındaki işkenceyi biliyordum.

Donma tüpündeki cam pencerenin ardında, Orion'un gözlerinden fırlayan kırmızı damarları görebiliyordum. Kendimi gözbebeklerinden yansırken hayal ettim fakat şu an kördüm. Elini donma tüpündeki minik pencereye bastırmıştı. Bir an, ılık ve canlı elimi onunkinin üzerine koydum. Ardından gözlerine baktım ve hemen elimi çektim.

Diğer elimde hâlâ Kayıt Salonunda bulduğum küçük flopiyi tutuyordum. Orion'un yüzünün karşısında, camda bıraktığım el izine baktım ve ardından ekrandaki kutuya ve içindeki kelimelere: SINIRLI ERİŞİM. Flopi ağındaki bazı bilgiler sınırlıydı -tıpkı biyometrik tarayıcıda olduğu gibi erişimin sağlanması için Çırak'ın parmak izi gerekiyordu. Benim parmak izimin yeterli olacağından şüpheliydim fakat...

Başparmağımı yanıp sönen kutuya bastırdım.

Tüm ekran aydınlandı.

Kendimi Orion'un yüzüne bakarken buldum.

«video başlangıcı»

Orion ekranda tıpkı donmadan önce onu hatırladığım gibi görünüyordu: yıkanması gereken dağınık, koyu renk saçları, cinayetlerdeki diriliği göz önüne alındığında tuhaf bir biçimde nazik görünen gözleri ve yüzündeki çizgileri maskeleyen dudaklarının babacan ve dostane kıvrımı. Son derece büyük bir merdivenin dibinde oturuyordu. Daha önce o merdiveni hiç görmemiştim ve bu gerçeği tuhaf bir biçimde rahatlatıcı buldum. Godspeed'le ilgili hâlâ bilmediğim bir şeyler olması hoşuma gitti.

Orion kamerayı ayarlarken görüntü oynadı.

ORİON: Eğer bunu izliyorsan, bir şeyler yanlış gitmiş olmalı.

Donmuş Orion'a baktım. Evet, bir şeyler yanlış gitmişti. Gemi durmuştu, Çırak

gerçeği herkesten gizliyordu ve daha ne kadar hayatta kalabileceğimizi bilmiyordum.

ORİON: Umarım bunu başka hiç kimse görmez. Umarım her şey planladığım gibi gitmiştir. Çırak benim tarafıma geçmiştir ve birlikte Bilge'yi alt ederiz. Bir tiranlıkla değil, birlikte çalışarak Godspeed'de kural sistemi başlatmışızdır.

Orion derin derin içini çekti.

ORİON: Fakat Çırak'ın benim tarafımda olduğundan emin değilim ve Bilge'nin olmadığından eminim. Tehlikede olan o kadar çok şey var ki, hiçbir şeyi şansa bırakamam. Bir beklenmedik durum planım olmalı. Ve Amy sen benim beklenmedik durum planımsın.

Orion bana doğru döndü. Sanki biraz solunda olduğumu biliyordu ve gözleri benimkilere doğru delici bir biçimde bakıyordu.

ORİON: Umarım Çırak, ihtiyacım olan lider olabilir -bu geminin ihtiyacı olan lider. Fakat eğer öyle değilse ve eğer ben... Pekâlâ, eğer ben yardım etmek için orada değilsem, eğer bıraktığım tek şey bu video ve senin, Güneş-Dünya'dan gelmiş birinin ne yapacağını bilmesi olacak. Bu bilgiyi gemide doğmuş olanlara bırakamam. Yeterince bilmiyorlar. Yalnızca tek şey bilirlerken ne yapılacağı konusunda bir seçim yapamazlar. Fakat sen -Amy- sen hem gemiyi hem de gezegeni biliyorsun. Tarafsız olabilirsin. Hangisinin daha büyük bir kötülük olacağını bilirsin. Sen de benim bildiğim her şeyi öğrendiğinde, Bilge'nin gizlemeye çalıştığı her şeyi öğrendiğinde, o zaman ne yapacağını da bileceksin.

Donmuş ve hareketsiz Orion'a baktım ve yeniden ekrana döndüm.

ORİON: Amy, bir seçim yapmak zorundasın. Ve bu seçimi kısa süre sonra yapmalısın. Çevrene bir bak. Bilge sistemi nesillerdir ölüyor. İlk isyan eden Çırak ben değildim ve sonuncusu da olmayacağım. Bilgelerin daha önceki kontrolleri ellerinden kayıp gidiyor. Gemi ölüyor. Bunu görebiliyorsun, öyle değil mi? Paslanmayı görebilirsin. Güneş lambasının eskisi gibi parlak olmadığını görebilirsin. Bitkilerin büyümelerinin daha uzun sürdüğünü... Fğer büyüyorlarsa. İnsanları sakın ve kontrol altında tutmakta olan tek şeyin Phydus olduğunu. Çırak'ı tanıyorum. Onun Phydus olmadan insanları yönetmeyi deneyeceğini biliyorum. Ve hiçbir şey bundan daha tehlikeli olamaz. Besleyicilere Phydus verilmesi kesildiğinde, dünyalarını gördüklerinde, o zaman gerçek bir isyan başlayacak.

Luthor'ın yüksek sesle, kızgın bir biçimde Kayıt Salonunda nasıl yankılandığını hatırladım. İsteddiğimiz her şeyi yapabiliriz!

ORİON: Godspeed uzun süre dayanmaz. Sonsuza kadar duracak şekilde tasarlanmadı. Bu kadar uzun dayanmış olması bile bir mucize. İşte bu sebeple sana ihtiyacım var Amy ve bir sebeple artık benim yapamadığım seçimi senin yapman gerekiyor. Benden nefret ettiğini, nefret etmek zorunda olduğunu biliyorum.

Orion öne doğru eğildi. Yüzü tüm ekranı kaplamıştı.

ORİON: Tüm bu zaman boyunca neden donmuşların fişini çekmekte olduğumu hiç düşündün mü?

Nefesim titredi. Nefes almayı bile unutmuştum.

ORİON: Neden sadece bekleyip, gelecek nesillerin bu sorunu çözmesine izin vermedim?

Aslında ekrandaydı ve gerçekte yanımda değildi fakat sesindeki aciliyeti derinlerde, ta iliklerimde hissedebiliyordum.

ORİON: Seçim geliyor! Ve bu gerçekten bir seçim. Ve herkes için de sen karar vermelisin.

Orion, uzun süre duraksadı.

ORİON: Fakat sana ne olduğunu söyleyemem. Sen kendin bulmalısın.

Orion, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Çırak da endişelendiğinde aynen böyle yapıyordu.

ORİON: Gerçeği bulmam yıllarımı aldı ve bir o kadar süre de bu gerçeği kabullenmem için gerekti. Seninle tanıştığımnda... Benden nefret etmek zorunda olduğunu biliyordum çünkü Güneş-Dünya'dan insanları ölüme terk etmiştim...

Ölüme terk etmek mi? Bundan çok daha fazlasını yapmıştı. Onları haznelerinden çıkartmıştı ve ölmelerini izlemişti. Bu önemli bir farktı. Onları öldürmüştü.

Gözlerimi öylesine kısmıştım ki, Orion'un kaydedilmiş yüzü sadece bulanık görünüyordu. Donma haznesinin camının ardında donmuş olan gerçek Orion'a baktım. Senden ne kadar nefret ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, diye düşündüm. Şu an hayatımda yanlış gitmekte olan her şeyi onun ayaklarının altına serebilirdim.

ORİON: Fakat Amy, sen çok özelsin. Güneş-Dünya'dansın. Fakat senin diğerleri gibi bir gündemin yok... Yani ailen gibi. Sen buraya özel bir görevle gelmedin. Eğer alınacak risklere değiyorsa, yapılacak seçimlere sen ve yalnızca sen karar verebilirsin. Bu seçim için başka hiç kimseye hatta Bilge'ye ve bir zamanlar arkadaşım dediğim insanlara bile güvenemem. İpuçlarını saklayacağım ve böylece yalnızca sen, Güneş-Dünya'dan gelmiş biri onları bulabilecek. Kimseye güvenme, Amy. Ne Çırak'a, ne Doktor a, ne de geçmişten herhangi birine. Onlar Godspeed'den, Güneş-Dünya'dan değil. Onlar bir seçim yapılacağım bilmiyorlar -bilemezler.

Orion'un bana sürekli Çırak'a güvenmemem gerektiğini söylemesinden hoşlanmamıştım. Hem de hiç hoşlanmamıştım. Fakat -dün olanları ve en karanlık sırlarımı ondan saklamamı düşündüm. Daha Orion bana sormadan, ben onun istediklerini yapmaya başlamıştım ve bunun için kendimden biraz nefret ediyordum.

ORİON: Bulmacanın ilk parçasıyla başlaman gerekiyor. Fakat durum şu, Amy. Sana onu verdim bile. Git ve onu bul. Senin için bıraktığım tüm ipuçlarını bul. Ve bunları bulduğunda da, umarım doğru seçimi yaparsın.

Orion önce arkasına, sonra da bana doğru baktı.

ORİON: Çünkü zamanın doluyor.

«video sonu»

13. ÇIRAK

Kendimi tek başıma hissediyordum.

Yalnız demek istemiyorum. Tek başıma demek istiyorum. Tıpkı vücudumu örten battaniyeyi hissetmem veya başımın altındaki yastıktaki tüyleri hissetmem veya belime bağladığım pijamamın keskin ipini hissetmem gibi... Sanki tek başına olmak gerçek bir şeydi. Bir tarlayı örten sis gibi bu odaya sızıyordu. Odamın gizli köşelerine uzanıyordu ve benim dışımda canlı hiçbir şey bulamıyordu. Bu soğuk bir duyguydu.

Sonunda yataktan kalkabildiğimde, yapmak istediğim tek şey doğrudan Aıuy'ye gitmek ve beni affetmesini istemektir. Her ne kadar eskiden sahip olduğumuz tek şey ciddi bir sessizlikle noktalanmış tuhaf bir arkadaşlık ilişkisi olsa da, en azından kavgamızdan önceki halimize dönebilirdik. Geminin motorları konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu -eğer yapılabilecek herhangi bir şey varsa- fakat Amy'nin kırgınlığını düzeltmeden gemiyi düzeltemezdim.

Bu fikirle öylesine meşguldüm ki, Besleme Katı'na gitmek için yerçekimi tüpüne gidene kadar, dün beni bırakırken Amy'nin gözlerindeki bakışı hatırlayamadım. Gözlerinde hem kızgınlık, hem acı, hem de keder vardı. Ve artık beni görmek bile istemeyeceğini düşündüm. Ayağım yerçekimi tüpünün zeminine bastığı anda güneş lambası yandı. Yolda zorlukla yürümeye başladım. Sabah sisi gözlerimin önünde yavaş yavaş uçup gitti.

Hastane Koğuşu'nda Amy'nin odasına gitmek yerine, yönümü Kayıt Salonu'na doğru değiştirdim. Belki de Marae'ye polis kuvvetleri ve yurttaşlıkla ilgili okuduğum kitaplardan bazılarını verirsem, Gemicileri yeni görevleri konusunda nasıl organize edeceği konusunda daha iyi bir fikri olabilirdi. Her neyse, sonuçta kendime böyle söylüyordum fakat aslında Amy'yi görmekten çok korkuyordum çünkü hâlâ bana kızgın olduğunu biliyordum. Ve çok haklıydı da.

Kayıt Salonu'na girdiğimde şaşırdım. Orada çoktan insanlar toplanmışlardı. Girişteki duvar flopilerinin çevresindeydiler. Çoğu Bilini bölümündeydi. İkinci Gemicisi Shelby, yanında toplanan kalabalığa ders verirken bir yandan da gemi motorunun diyagramındaki jeneratörü işaret ediyordu. Bana doğru baktı ve bana doğru kafasını salladı. Birinci Gemicisi Marae ve benim iznimle Shelby'nin geminin teknik konularıyla ilgili konuya meraklı Besleyiciler için bir ders başlattığını biliyordum fakat bu derslerin lamba yandıktan hemen on beş dakika sonra başlayacağını düşünememiştim.

Koridordan geçerek kitap odalarına gitmeden önce tereddüt ettim. Shelby'nin dersi anlamsız değil miydi? Besleyiciler henüz bilmiyor olsalar da, motor ölmüştü. Kahretsin, Centauri-Dünya'dan ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyorduk bile. Besleyiciler bu gemiyi yeniden hareket ettirmek için yeterince bilgi kazansalar bile, büyük olasılıkla yaşamları boyunca gezegeni görmeyeceklerdi.

Shelby'yi dinlemekte olan Besleyicilerden biri yavaş yavaş karnını okşuyordu. Üç aylık hamileydi fakat elbisesi büyümekte olan karnını gizliyordu. Bu bilinçsiz hareketi bana bunun neyle alakalı olduğunu hatırlattı. Shelby'nin dersleri motor problemini çözmek için verilmiyordu -bu insanlara umut vermek için veriliyordu.

Bilge'nin doğru yaptığı tek şey buydu. Yalan söylemiş olabilirdi fakat sonuçta yaşama devam etmeleri için onlara bir neden vermişti.

Şimdi herkeste eksik olan şey buydu.

Sessizce koridora çıktım ve kitap odalarına yöneldim. Yurttaşlık bilgisi ve sosyal bilimler çalışmalarına ayrılmış odanın kapısını hızla açtım.

İçeride birisi, "Ne oluyor!" diye bağırdı.

Şaşırmış vaziyette geriye doğru sıçradım. Kalbim hızla çarpıyordu. "Ödümü patlattın!" diye haykırdım. Bartie'nin karşısındaki bir sandalyeye çöküverdim.

Bartie kendi tepkisine yüksek sesle gülüyordu. Bir an kendimi eski zamanlarda gibi hissettim. Bilge'yle Bekçi Katı'na taşınmadan önce bir sene kadar Hastane'de yaşamıştım ve o zamanlar Bartie'yle arkadaştık. Bir arkadaş grubumuz vardı: Harley, Bartie, Victria, Kayleigh ve ben. İlk defa onları düşünürken, arkadaşlarım olduğunu hatırladım.

Günlerimizi Hastane'de ya da bahçede geçirirdik. Harley resim yapar, Bartie gitar çalar ve Victria da yazı yazardı. Kayleigh daima çevrede dolanır ve bir şeyleri tamir etmeye çalışırdı. Harley için yaptığı metal tablo kasnağı neredeyse Harley'nin parmaklarını kopartıyordu ve bir keresinde bir elektrogitar için eski Güneş-Dünya şemalarını hesaplamaya çalışmıştı ve neredeyse Bartie'yi elektrik akımıyla öldürüyordu.

O zamanlar kahkahaların atıldığı mutlu günlerdi.

Yüzümdeki gülümseme ve Bartie'nin sırıtışı kayboldu. Aynı şeyi düşündüğümüzü bilmek için ona bakmam gerekmiyordu: Kayleigh öldüğünden beri her şey değişmişti. Kayleigh bizim arkadaşlığımızı bir arada tutan bir tutkal gibiydi ve o gittiğinde de bir hiç haline gelmiştik. Harley'yi içine düştüğü karanlıktan Doktor'un ilaçları çıkartmıştı. Kendine gelmeye başladığında ise ben Bekçi Katına gitmişim ve Bartie ve Victria da başka alanlara yönelmişlerdi. Victria zamanını Kayıt Salonu'nda Orion ve Bartie ile geçiriyordu. Bildiğim kadarıyla yalnızca müziği arkadaş olarak kabul etmişti.

Öne doğru eğilerek, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Bartie omzunu silkti. Çevresinde kitaplar vardı fakat bu kitapların hepsi de kalın ve güzel kitaplardı ve kitap odasının yurttaşlık bölümünden alınmışlardı. Müzik kitapları değillerdi.

Bartie, "Seni Amy olmadan görmek tuhaf," dedi.

"Ben -yalnızca- biz-" İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda dolandırdım. Amy ile son günlerde Kayıt Salonunun bu odasında çok zaman geçirmiştik. Aslında polis

kuvvetleri için plan geliştiriyorduk. Amy'nin bana karşı ihtiyatlı olduğunu biliyordum. Onu uyandıran kişinin ben olduğumu söylediğimden beri bana güvenme konusunda tereddüt yaşadığını biliyordum... Ama ona dokunduğumda artık çekinmiyordu ve bana daha rahat gülümsüyordu.

Ta ki ona ucube diyene dek.

Kahretsin.

Bartie, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Yüzünden endişe okunuyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Yalnızca... Amy..."

Bartie kaşlarını çattı. "Bu geminin Güneş-Dünya'dan gelmiş bir ucubeden daha fazla problemleri var."

"Ona ucube deme!" Bartie'yle göz göze gelebilmek için kafamı öylesine sertçe kaldırmıştım ki, boynum çıtladı.

Bartie sandalyesine geri yaslandı. Her iki elini de havaya kaldırdı. Ya kendini koruyor ya da beni ciddiye almadığını belirtiyordu. "Ben yalnızca endişelenmen gereken daha önemli şeyler olduğuna dikkat çekiyordum."

Gözlerimi kısarak Bartie'nin dikkatle incelediği kalın kitabın başlığını okudum. Kapakta cildi Amy'den daha solgun bir kadın vardı. Kadının üzerinde öylesine geniş bir elbise vardı ki, kapıdan geçebileceğine emin olamadım. Başlığı okudum -Fransız İhtilali Tarihi.

"Bunu neden okuyorsun?" diye sordum. Yumuşakça gülümsemeye çalıştım fakat sesim çarpık bir homurdanma gibi çıktı. Bartie'ye yeni ve ihtiyatlı gözlerle baktım. Kayleigh ve Victria'yı Kayıt Salonu'na takip ettiğimiz zamanın üzerinden çok sular akmıştı. O zamanlar verandadaki sallanan sandalyelere kadar yarışırdık.

Ve Fransız İhtilali de Bartie'nin çalışacağını düşündüğüm konu değildi.

O acaba şeyle mi ilgileniyordu -kelimeyi düşünmekten bile kendimi alıkoydum. Kitabın kapağındaki sıra dışı kadınla mı ilgileniyordu? Yoksa kralın kafasının giyotinle gitmesiyle mi ilgileniyordu? Zihnimde kafamı salladım. Paranoyaklaşıyordum.

Bartie, "Yiyecek," dedi.

"Yiyecek?"

Kafasını salladı, kitabı bana doğru itti ve yeşil deriden incecik bir kitap çıkarttı. "Ben bunun... İlginç olduğunu düşünmüştüm. Bırakın pasta yesinler,' lafının -eğer yiyecek sıkıntıları olmasaydı yine de başkaldırırlar mıydı merak ediyorum." Kitabın kapağındaki kadının eteğindeki geniş ipek şeritleri işaret ederek, "Belki yalnızca bu elbiselerden kurtulmak için başkaldırıyorlardı," dedim. Laubalilik yapıyordum fakat ne Bartie ne de ben güldük -Marae'nin bana çizelgede göstermiş olduğu kırmızı çizgi aklıma gelmişti. Azalmakta olan yiyecek üretimini gösteren çizgi. Geminin geriye kalanı yiyeceğin ne kadar hızlı azaldığını gördüğünde -geminin boş gökyüzünde ölü olarak

durduğunu ve sonunda bizim de öleceğimizi- tıpkı Bartie'nin kitabındaki gibi çiftlik araçlarını silahlara dönüştürüp, başkaldırmaları ne kadar zaman alacaktı?

Bartie bana cevap vermedi, yalnızca küçük yeşil kitabı çevirdi. Fakat gözleri harflerin üzerinde hareket etmiyordu ve ben de bir şey söylemem ya da yapmam için beni beklediğini düşündüm. Artık paranoyaklaştığımdan pek de emin değildim.

Gözlerini kitaptan ayırmayan Bartie, “Bir şeyler değişmek zorunda ve bu yakında olacak,” dedi. “Sen onları değiştirdiğinden beri aylardır bu hazırlanıyor.”

İstemsiz olarak, “Ben...” dedim. Sesinde hiçbir suçlama olmasa da, savunma yapar gibi konuşmuştum. “Ben yalnızca... Demek istiyorum ki sanırım onları değiştirdim fakat eski hallerine getirdim. Olması gereken hallerine. Oldukları şeye.” Bartie kuşkulu görünüyordu. “Şöyle ya da böyle, onlar artık farklı. Ve bu durum gitgide kötüleşiyor.”

Çatışmanın ilk sebebi, diye düşündüm, farklılıktır.

Bartie ince yeşil kitabın sayfasını çevirdi. “Birinin bir şeyler yapması lazım.”

Çatışmanın ikinci sebebi: güçlü bir merkezi lider eksikliğidir.

Ne yapmakta olduğumu sanıyordu? Kahretsin, bugünlerde tek yaptığım şey bir problemden diğerine koşmaktı! Eğer bir bölgede grev yoksa diğerinde şikâyetler oluyordu -ve her problem de bir öncekinden daha beter oluyordu.

Bartie bana baktı. Hiç şüphem yoktu: sesi yumuşak olsa da, gözleri aşağılama ve kızgınlıkla bakıyordu. “Neden gücünü artırmıyorsun? Neden düzeni devam ettirmiyorsun? Bilge belki de aşağılık bir adamdı fakat en azından o baştayken günü sağ salim geçirme derdin yoktu.”

“Elimden geleni yapıyorum,” diye karşı çıktım.

“Yeterli değil!” Kelimeler havada yankılandı ve kulaklarıma hızla çarptı.

Düşünmeden yumruğumu masaya bastırdım. Çıkan gürültü Bartie'yi şaşırtmıştı ve onun şaşkınlığı da benim kızgınlığımı unutmama neden oldu. Elimi salladım ve acısı koluma doğru uzanmaya başladı.

“Ne okuyorsun?” diye gürledim.

“Ne?”

“Kahrolası ne okuyorsun?”

Başımı kaldırdığımda, gözlerim Bartie'nin gözleriyle buluştu. Öfkemiz eridi gitti. Biz arkadaşlık -Harley olmasa da biz hâlâ arkadaşlık. Ve son zamanlarda gemi pek de dostane olmasa da, hâlâ geçmişimize yaslanabilirdik.

Bartie görebilmem için küçük kitabın başlığını gösterdi: Devlet, Plato.

“Geçen sene okumuştum,” dedim. “Çok karmaşıktı. O mağarayla ilgili kısım hiçbir anlam ifade etmiyordu bile.”

Bartie omzunu silkti. “Ben aristokrasi kısmındayım.” Kelimeyi “a-risto-krazi,” şeklinde söylemişti. Bilge ise bana “ah-rista-krah-si” şeklinde söylemişti fakat muhtemelen yanlış bi-liyordu ve hem ne fark ederdi ki?

Bahsettiği kısmı iyi biliyordum -Bilge’nin benim için hazırladığı dersin odak noktasıydı. Ayrıca Bilge sisteminin temeliydi. “Bir aristokrat yönetmek için doğmuş kişidir,” dedim. “Özünde herkese rehberlik etme yeteneği ile doğmuş kişidir.”

Bartie’nin de benim düşündüğüm şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim: yönetmek için doğmamın tek sebebi, ideal yönetici olması için DNA’ları değiştirilmiş diğer genetik olarak geliştirilmiş klonların bulunduğu bir tüpten embriyo olarak çekilmiş olmamdı.

Bartie, “Fakat Plato bile aristokrasinin ideal durumunun bozulabileceğini söylüyor,” dedi.

Bozulma kelimesi bana Marae’nin bahsettiği entropiyi hatırlattı. Gemi de dahil olmak üzere her şeyin nasıl kontrolden çıktığını... Kendim de dahil olmak üzere.

Bartie, “Bir Bilge de bir aristokrat gibidir,” diye ekledi. Şimdi gözlerime bakıyordu ve kitap unutulmuştu. Sanki söylediği sözlerden daha derin anlamlar çıkartmamı bekliyordu. Zihnimi bozuk motordan ve Marae’nin yalanlarından uzaklaştırdım ve konuşmamıza odaklandım.

“Fakat Bilge’nin sistemi bozulmadı,” dedim. “Çalışıyor. Çalışmakta.”

Bartie, “Sen Bilge değilsin,” diye belirtti. “Sen hâlâ Çıraksın.” Kafamı salladım. “Sadece ismen. O unvanı almadan da yönetebilirim.”

“Unvanlar aklımı karıştırıyor.” Bartie, Devlet i yine eline aldı ve kapatıp, kapağına bakmaya başladı. “Bu kitap aristokrasiden ve tiranlıktan iki farklı şey gibi bahsediyor fakat ben bir farklılık göremiyorum.” Kitabı masada ileri doğru sürdü. “Başka yönetim biçimleri de var.”

Endişeyle, “Ne diyorsun?” diye sordum.

Bartie ayağa kalkınca, ben de kalktım. “Bunda yalnız olmak zorunda değilsin,” dedi. “Durumun gerçekliğine bak. Sen bu gemideki tek aristokrat, tek lider olsan da -on altı yaşındasın. Belki harika bir lider olacaksın...”

“Olacak mıyım?” diye gürledim.

Omzunu silkti. “İnsanlar şu an sana saygı duymuyorlar. Belki önümüzdeki beş ya da on yıl içinde.”

“İnsanlar olduğum şey için bana saygı duyuyorlar!”

Bartie kitabı masaya bıraktı. Kitap gümbürtüyle masanın metal yüzeyine çarptı. Kapıya yöneldi ve geçerken omzuma çarptı. “Bize düşünmemiz ve isteklerimizi seçmemiz için bir şans verdin.” Sesi hafifti, neredeyse fısıldıyordu. “Buna saygı duyuyorum. Fakat şunu anlamalısınız, bu konuda düşünme şansımız olduğunda lider

olarak seni seçmeyeceğiz.”

Bartie masadan iki tane kitap aldı -Fransız İhtilali Tarihi ve bilim odasından bir kitap, İletişim Sistemleri üzerine Teknik Talimatlar. Platon’un Devlet kitabını masada bıraktı ve diğer kitapları alarak sessizce odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Kapı ardından kapandığında, sanki ardında bıraktığı sessizlikte asılı kalan pek çok kelime var gibiydi.

Çatışmanın son sebebi. Bireysel düşünce.

Üç aydır tam bir gece boyunca bile uyumadığımı bilmiyordu. Bir gemi dolusu kızgın, tutkulu ve bilinçli insanın kendi kendilerini yok etmelerine engel olmayı denemek dışında hiçbir şey yapmadığımı bilmiyordu. Şimdi her şeyin üzerinde bir de endişelenmem gereken ölü bir motor vardı. O ise yalnızca başarısızlığımı görüyordu.

Eğer Phydus olmadan yönetemeyeceksem, görecekları tek şey bu olacaktı.

Başarısızlık.

Onlara yaşamlarını geri vermek ve onları kendilerinden kurtaramamak.

Tekrar dışarıya çıktığımda, parlaklığa uyum sağlayabilmek için gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Her şey daha sakin görünüyordu, daha durgun ve neredeyse hürmetkar. Kayıt Salonu gürültülü değildi fakat sessiz de değildi.

Bir şey gözüme takıldı. Yavaş yavaş döndüm.

Kayıt Salonunun yanındaki kapıda bir tablo, benim portrem asılıydı. Şeref konuğu olarak. Harley’nin yaptığı son tabloydu.

Ve biri onu parçalamıştı.

Sanki bıçaklardan oluşan dev pençeler tuvali deşmişti -beş uzun kesik yüzümü ve göğsümü kesmişti. Şeritleri ve kuru boyayı kanayan yaralar gibi dışarı dökmüştü. Tablonun arka planına -Godspeed'deki araziler ve tarlalar neredeyse hiç dokunulmamıştı. Bunu her kim yaptıysa, benim yüzümü dağıtıp, resmin geri kalanına dokunmamayı başarmıştı.

Ve ben Kayıt Salonu’na girdiğimde tablo böyle değildi. Bunu her kim yaptıysa, mükemmel fırsat için beklemişti -benim göreceğimden ve ben yakındayken yapıldığını bileceğimden emin olmuştu.

Dönmek için kendimi zorladım. Arazileri ve patikayı gözlerimle taradım. Kimse yoktu. Zorba çoktan kaçmıştı... Veya kalabalığın arasına karışmak için Kayıt Salonu’na yürümüştü ve ben geçerken beni izlemişti.

14. AMY

Odama döndüm, volta atmayı bırakmıştım. Orion benim için ipuçları bırakmıştı? Belli ki önemli bir şey hakkındaydı. Ölüm kalım meselesi. Geminin ölümüyle ilgili olabilir miydi? Duran motorlarla ilgili?

Ve bana ilk ipucunu nasıl çoktan vermiş olabilirdi?

Yatak odamın duvarına bakmaya başladım. Oraya çizdiğim çizelge gözüme çarpmıştı. Çırak, Orion'un ordudaki donmuşları öldürmesini engellediğinden beri yani üç aydır orada duruyordu. Ondan önce katili bulabilmek için kurbanların listesini duvarıma yazmaya çalışmıştım. Baştan savma harflerin üzerinden parmağım ile geçtim. Boya öylesine kalındı ki, kenarları beyaz duvarda küçük gölgeler oluşturmuştu. Siyah damlaların ince çizgileri yere uzanmaya çalışan cadılar gibi kurumuştu. Bir çizgi diğerlerinden daha uzun ve kalındı. Harley'nin bir zamanlar sevgilisi için çizmiş olduğu sarmaşığı kesip geçiyordu. Bu oda bir zamanlar Harley'nin sevgilisiniydi.

Kirli bir duvarda siyah karalamalar. Kurbanların bedenleri dışında Orion'un bana tek verdiği buydu.

Gözlerimi kapattım ve derin derin nefes aldım. Harley'nin fırçasını içine batırırken boyanın nasıl koktuğunu hatırladım.

Boya.

Harley.

Orion bana onu vermişti. Bana gerçekten verdiği tek şey. Harley'nin son tablosu. Harley donma katındayken ve kendini uzaya atabilmek için kapağın telleriyle oynarken, tamamladığı son tabloyu Orion'a vermişti -o da tabloyu bana vermişti. Harley'nin ölümünden sonra, ona bakamayacak kadar üzgündüm ve Çırak'tan tabloyu benim için Harley'nin odasına götürmesini istemiştim.

Şu anda da orada olmalıydı... Hızla odamdan koridora çıktım. Harley'nin odasını bulmak kolaydı -renkli kapısının üzerinde bir gökkuşağı vardı.

Odası toz ve terebentin kokuyordu. Penceresinin üzerindeki ahşap çubuklarda yapay bir ışıkla ev yapımı bir saksının içinde uzun süre önce ölmüş ufak bir bitki vardı. Işık huzmelerinde tozlar parıltıyordu.

Bu odaya girince bir saygısızlıkta bulunuyor gibi hissetmişim. Elim kapının üzerinde asılı kaldı ve başparmağım da hâlâ biyometrik tarayıcıdaydı.

Yavaşça içeriye adım attım. Hâlâ bir elim kapıdaydı ve Harley'nin geçmişine ait bu odaya girme konusunda tereddütlüydüm. Parmaklarım duvardan şifonyere kaydı ve parmaklarımı oraya bastırdım. Üzerindeki tozda dört parlak iz bıraktım. Bu toz üç aylık mıydı yoksa daha mı fazlaydı? Harley'yi hiç odasında görmemişim. Yalnızca bir kez

koridorda odasından çıkarken görmüştüm. Şimdi onu odasında hayal edemiyordum. Çok küçüktü ve çok dardı. Bir evden ziyade bir depo gibiydi.

Fakat Harley bir ressamdı. Gerçek bir ressamdı ve deposu da bir müzede gördüğüm her şeyden daha değerliydi. Duvara tuvaler yaslanmıştı. Hepsini odaya doğru çevirdim. Yalnızca boya ve siyah mürekkep damlaları vardı. Başarısız bir deney, diye düşündüm. Bir koi balığı daha vardı. Harley'nin benim için yaptığının aynısından fakat daha karikatür gibi ve daha az gerçekçiydi. Daha açık renkler kullanmıştı ve eğer bu kadar parlak olmasalardı pastel boya olabilirdi.

Son tablo duvara dönüktü fakat daha onu döndürmeden tuvaldeki sökükleri ve yırtık köşelerinden çıkan ipleri gördüm.

Bir kız resmiydi. Dudakları gülümsüyordu fakat derinden bakan nemli gözleri gülümsemedi. Sanki banyodan veya havuzdan yeni çıkmış gibiydi. Saçları ıslaktı ve saçlarından damlayan sular yüzünde koyu renkli lekeler bırakıyordu.

Tuvaldeki kesikler kızgınlıkla yapılmıştı -derin ve kabaydı. Biri -Harley?- geri gelmiş ve tuvali tamir etmeye çalışmıştı fakat kimse kızın yüzünü tekrar bir araya getiremezdi.

Kayleigh. Öyle olmalıydı. Parmaklarım kızın saçının kalın boyaları üzerinden geçti. Harley'nin kaybettiği ve kendisini kaybetmesine neden olan kız buydu.

Birden kendimi izinsiz girmiş gibi hissettim. Harley'nin mabedini kirletiyordum. Gitmiş olması önemli değildi: bu oda hâlâ onundu ve ben de buraya ait değildim.

Tablo için gelmiştim. Onu alıp, gitmeliydim. Odayı gözden geçirdim. Bana ait olan resim için bakındım. Oraya, burada ve pencerenin altında -simsiyah gökyüzü. Gümüş-beyaz parıldayan yıldızlar. Ayak seviyesinde yüzen turuncumsu-altın rengi koi. Harley.

Odada hızla ilerleyerek tuvale doğru gittim. Kalçam masanın ucuna çarptı ve üzerindeki kâğıtlar havaya fırladı. Diz çöktüm ve olabildiğince toplamaya çalıştım. Taslakları görebiliyordum -yüzen bir kız, uçan bir kız, balıklarla dolu boş bir havuz- fakat bir yandan bu çizimlere uzun uzun bakmak isterken, bir yandan da bakmamam gerektiğini hissediyordum. Onlara dokunmam bile yasaktı.

Kapıdan gelen bir ses, “Ne yapıyorsun burada?” diye tısladı ve böylece tüm korkularım onaylanmış oldu. Bu odada bulunmanın yanlışlığı midemin kasılmasına neden oluyordu.

Başımı kaldırdım. Koridorun ışığı Victoria'yı aydınlatıyordu. İçeriye bir adım attı ve üzeri gölgelerle kaplandı.

“Evet?” Sesindeki kızgınlığa ve sabırsız ses tonuna bakılırsa, kütüphanede olanlar onun için bir anlam ifade etmemişti. Onun için arkadaşlarından birinin mabedini kirletmiş olmam önemliydi.

Ufak deri bir defteri öylesine sıkıca kavradı ki, parmaklarının oynak yerleri

bembeyaz oldu. Bu kızı anlayamıyordum -gökyüzünü anlattığım için benden nefret ediyordu; onu Luthor'dan kurtarmamı umursamıyordu; sadece Harley'nin odasında olduğum için benden nefret ediyordu.

“Burada olmamalısın,” diye neredeyse yüzüme tükürdü.

“Biliyorum -ben ”

Victoria odada ilerledi ve elimdeki kâğıtları kaptı. Öylesine sertçe almıştı ki, ince sayfalar buruştu ve bazıları yırtıldı. “Onlar senin değil!”

Gözlerimi kıstım. “Bu benim.” Tuvali kendime doğru çektim. Benimdi.

“Her neyse.” Dikkatle Harley'nin dağılmış çizimlerini toplamaya başladı. Kovulmaktan beter olmuşum.

Gitmek üzere hazırlandım, tuvali beraberimde çekiyordum. Kapıda döndüğümde, Victoria'nın beni umursamadığını gördüm. Masaya kâğıtları yerleştirmişti ve birini düzeltiyordu. Çizimi görebilmek için baktım. Çırak olmalıydı fakat daha yaşlı görünüyordu ve karakalem dudaklarında Çırak'ın dudaklarında daha önce görmediğim bir sırtıma vardı. Harley'nin çizimlerinin tam yerinde olmaması garipti.

Bir adım yaklaştığımı Victoria fark etmedi. Daha önce Victoria'nın yüzünde hiç o özlem dolu bakışı görmemiştim. Daha önce kimsede görmemiştim -Harley'nin bana Kayleigh'i anlattığı zaman hariç.

“Victoria?” diye sordum.

Victoria yerinde sıçradı. Ani bir hareketle Harley'nin Çırak çizimini masanın diğer tarafına doğru itti. “Resmini aldın, şimdi git!”

Yüzünü inceledim. Gözleri yeniden masaya ve çizime dönmüştü. Bakışları yüzünde gördüğüm gizli aşkı açığa vuruyordu.

Tek kelime bile etmeden gittim.

Odama dönüp, yoğun beyaz boyaya fırçayı daldırana dek o çizimin Çırak olmadığını anlamamıştım. Gözlerindeki kırılganlıklar, dudaklarındaki çarpık kıvrım -o çizim Orion olmalıydı.

15. ÇIRAK

Kayıt Salonu’ndan çıkarken Doktor beni aradı.

“Neredesin şu an?” diye sordu.

“Kayıt Salonu.”

“Güzel. Bahçenin yanındaki duvarın oraya gel.”

“Neden?”

“Açıklayamam. Sadece gel.”

“Fakat -Şeyle konuşmak istiyordum...”

Her kelimeyi vurgulayarak, “Amy’yle mi?” diye sordu.

Evet. Öyle. Bartie’nin öfkeli ve acı sözleri ve parçalanan tablonun bana tek hatırlattığı şey, Amy’nin bu kahrolası gemide benim başarısızlığımı beklemeyen az sayıdaki insandan biri olduğunu hatırlatmıştı. Ona ucube dediğim için ondan -tekrar- özür dilemeliydim. Ona Godspeed’de kendisini güvende hissetmesi için her ne gerekiyorsa bunu sağlayacağımı söylemeliydim. Eğer dudaklarındaki gülümsemeyi tekrar geri getirecek tek şey ailesini uyandırmaksa belki de bunu yapmamız gerektiğini söylemeliydim. Bu sonuncusunu gerçekten ona söyleyemeyeceğimi bilsem de, gözlerinin içine bakıp eğer yapabilecek olsam yapacağımı anlamasını istiyordum.

Sessizliğim Doktor için yeterli cevap olmuştu.

“Çırak, senin görevin bu. Ne zaman Bilge olup ne zaman olmayacağına karar veremezsin. Sen. Daima. Bilge’sin. Unvanı almasan bile.” Ah. İşte beklemekte olduğum azarlama. İçimi çektim. “Pekâlâ. Yakında orada olacağım.”

Doktor un stajyeri Kit, beni bahçede karşıladı. Doktor aslında bir stajyer istemiyordu fakat artık yaşı ilerlemişti ve yerine birinin geçmesi gerekecekti. Ben de bu konuda ısrar etmiştim. Stajyerlik için başvuran tüm hemşireler arasında en iyisi Kit’ti. Tıp konusunda en iyi o değildi -Doktor sürekli onun ne kadar yavaş öğrendiği konusunda şikayet ediyordu- fakat insanlarla arası en iyi olan oydu ve ben Doktor’un çalışırken yanında daha insani birine ihtiyacı olduğuna karar vermiştim. Doktor kararımdan mutlu olmamıştı fakat kabul etmişti.

Kit, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ne yapacağımız konusunda emin değildik.”

Patikada onu takip ederken, “Neler oluyor?” diye sordum. Ortanca otlarını ve bahçenin ardındaki metal duvarın yanındaki havuzu geçtik.

Doktor yere çömelmişti. Bir defaya mahsus pantolonunu kirletmekte olan toprak ve çimlere aldırmıyordu.

Bir kadın da duvarın önünde diz çökmüştü. Güneş- Dünya’da dua eden insanlara benziyor gibiydi -elleri yerdeydi, avuçları açıktı ve bedenini öne doğru eğmiş, yüzünü metal duvara yaslamıştı.

Doktor, “Kadın kalkmayacak,” dedi.

Yanına çömeldim. “Neyi var?”

Doktor kafasını salladı. “Sadece ayağa kalkmayacak.”

Elimi kadının sırtına koydum. Kadın irkilmedi -benim varlığımın farkında bile değildi. Elimi yavaş yavaş omzuna götürdüm ve vücut ağırlığını arkaya verene dek nazikçe bastırdım. Kadın yaslandı ve bilekleri üzerine oturdu.

Onu tanıyordum.

Gemideki herkesi tanımaya çalışıyordum fakat yapamıyordum. Çok fazla insan vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hepsini tanıyamıyordum fakat bu kadını tanıyordum.

Kadının adı Evalee idi ve Şehirdeki yiyecek depolama bölgesinde çalışıyordu. Ufak bir çocukken ailesiyle kalmıştım fakat tam zamanını hatırlamıyorum. Ailesiyle yaşarken kadının Phydus kullandığını zannetmiyorum fakat sonradan kesinlikle kullanmaya başlamıştı. Bekçi Katına geçmeden önce onu ziyaret ettiğimde kullanıyordu. O zaman bile bana karşı hep nazikti. Çalı fasulyelerini konservelemeye çalışırken elimi yaktığımda merhem sürmüştü ve öyle bir yanıgın ağlamaya değmeyeceğini bilecek kadar büyük olmama rağmen ağladığımda bunu umursamamıştı.

“Evie,” dedim. “Benim. Çırak. Neyin var?”

Bana doğru baktı fakat sanki hâlâ ilacın etkisindeymiş gibi gözleri ölüydü. Daha da ölü. Evie bir elini kaldırıp, önündeki duvara uzanırken bile dönmedi.

“Hiçbir yol yok,” diye fısıldadı.

Kafasını yavaş yavaş duvara doğru çevirdi. Yastığına gömülmekte olan bir çocuk gibi Evie de yüzünü metale yasladı. Tırnakları yavaş yavaş duvarı tırmaladı. Öylesine yavaş yapmıştı ki, zar zor duymuştum. Elini toprağa vurdu ve avucu açık vaziyette sakinleşti.

Doktor asık suratıyla bizi izliyordu. Ona baktım.

“Neyi var?”

Burnundan derin bir nefes alan Doktor’un dudakları kasıldı ve ardından konuştu. “Depresyon hastalarımından biri. Dün kaçmıştı. Sanırım tükenip, yaralanana kadar duvar boyunca yürümüş.”

Fvie’nin ayaklarına baktım. Kırmızımsı kahverengiydiler. Ayak tabanı kemerinde ve tırnaklarında bile çamur vardı.

“Ne yapabiliriz?” diye sordum. Fakat asıl şunu bilmek istiyordum: Geminin durduğunu öğrenen herkes de böyle mi tepki verecekti? Her zaman olabilecek en kötü şeyin bir isyan olduğunu düşünmüştüm fakat insanları içeriden öldüren depresyon beni

mahvetmişti. Öfkeyle gemiyi parçalamak mı yoksa nefesimiz kesilene dek duvarları sessizce tırmalamak mı daha iyiydi?

Doktor, stajyerine baktı. Kit, laboratuvar önlüğünün cebine uzandı ve açık yeşil bir ilaç plasteri çıkarttı.

Kit plasteri bana doğru uzatırken, Doktor, “Seni bu sebeple aradım,” dedi. “Depresyon hastaları için yeni bir ilaç plasteri geliştirdim.”

Plasteri elimde çevirdim. Doktor bunu kimya araştırma laboratuvarındakilerin bazılarının da yardımıyla kendisi yapmıştı. Plasterin bir tarafında tıpkı metal dolgular gibi minik iğneler vardı. Plasteri cilde bastırdığınızda, iğneler batıyor ve ilacı doğrudan sisteminize gönderiyordu.

Doktor’a vererek, “Kullan o halde,” dedim.

Doktor hem iğnelere hem de yapışkana dikkat ederek, plasteri aldı. “Sana sormam gerekiyor -bunun neden gerekli olduğunu görmeni istedim fakat sana sormam gerekiyor- bu plasterleri Phydus kullanarak yaptım.”

Doktor’a bakakaldım. Phydus? Ona tüm kimyasal depolarını yok etmesini söylediğim halde, belli ki yapmamıştı -ve yalan söylemeyecek ve bunu söylemeyecek kadar benden korkmuyordu.

Fakat kullanmadan önce bana soruyordu.

Kit arkamızda endişeyle kıpırdandı. Doktor bile illegal ilaçla ilgili tepkim yüzünden endişelenmiş görünüyordu. Yalnızca Evie yüzünü metal duvara yaslamıştı, ayakları çamurluydu ve olanlar umurunda bile değildi.

Ayağa kalkarken, “Kullan,” dedim. Doktor ilaç plasterini yırtarak açtı ve kimyasal kendi sistemine girerken, Evie’nin boyun eğerek iç çektiğini duydum. Doktor ona ayağa kalkıp, kendisini Hastane ye doğru takip etmesini söylediğinde, sessizce itaat etti.

Onları takip ettim. Evie’nin boşluğu, Phydus kullanan Besleyicilerde gördüğüm sersemlikten daha kötüydü. Amy’nin boş, Phydus’lu gözlerini hatırladım -Doktor onun kötü reaksiyon verdiğini söylemişti. Evie de kötü bir reaksiyon mu veriyordu?

Doktor, Kit’e, “Onu dördüncü kattaki odalardan birine götür,” dedi.

Kit, Evie’yi asansöre doğru götürürken, Doktor’a baktım.

Doktor ifadesiz bir ses tonuyla, “Dördüncü katta artık yalnızca normal hasta yatakları var,” dedi. Ne düşündüğümü biliyordu -yaşlıları ve Doktor un Bilge’nin emriyle daha genç insanlara yer açılması için Doktor’un klinik yolla öldürmesini düşünüyordum. “Hazır buradayken sana haftalık raporumu vermemi ister misin? Ofisime gidebiliriz.”

Kafamı salladım ve sessizce onu asansöre doğru takip ettim. Asansör üçüncü kata ulaştığında, ikimiz de çıktık ve Evie ve Kit’i dördüncü kata çıkmak üzere yalnız bıraktık. Doktor beni ofisine götürdü. Bir kapının önünde duraksadım -Amy’ninkinde. Sağa doğru dönüp, ona gitmek istedim. Kabul edene dek ondan tekrar tekrar özür dilemek

istiyordum fakat onun yerine sola doğru döndüm ve Doktor un ofisine girdim.

Doktor, “Son günlerde Hastane çok doluydu,” dedi. “İki gündür ilk defa ofisime gelme fırsatı buldum. Dağınıklık için kusura bakma.”

Homurdandım. Ofis tertemiz görünüyordu fakat bu durum yine de Doktor un masasındaki kâğıtları düzeltmesine engel olmadı.

Hastane, normalden de meşguldü. Kavgalar yüzünden çürükler ve kesikler. Çiftlik ekipmanlarından kaynaklanan yaralanmalar. Çalışanların bilinçsiz dalgınlıkları yüzünden dikkatleri dağılıyordu. Oysa eskiden Phydus kullanırlarken asla böyle bir şey olmuyordu. Birkaç kişi aptalca şeyler yapıyorlardı. Ve bazı... Bazı oldukça tuhaf vakalar vardı. Yalnızca aniden öyle hissettikleri için insanlar kendilerinin ve birbirlerinin canını yakıyorlardı ve bir sonuç aldıkları müddetçe ne hissettiklerini umursamıyorlardı.

Amy, Phydus’un etkilerinin ne kadar hızla yok olduğunu her gün Hastane’ye gelen insan sayısıyla belirleyebileceğimizi söylemişti.

Amy’yi düşündüğümde midem kasıldı. Hemen koridorun sonundaydı ve muhtemelen odasında oturmuş benden nefret ediyordu.

Doktor, otururken masada bir flopiyi bana doğru itti, “Raporum,” dedi.

Bakmadan önce, “Evie iyi olacak mı?” diye sordum.

Doktor kafasını salladı. “Phydus plasteri tıpkı diğer ilaç plasterleri gibi -sadece içindeki ilaçlar bir Phydus karışımı. Hızla etkiliyor fakat aynı zamanda antidot plasterini de geliştirdim. Ne olur ne olmaz diye.”

Hâlâ herhangi bir biçimde Phydus kullanma konusunda tereddütlüydim fakat en azından bir antidot vardı. Konuyu düşünmeyi bıraktım.

Bir an Doktor’a gemiyle ilgili bildiklerimi söylemeyi düşündüm. Yani nasıl durduğumuzu... Eğer Bilge biliyor olsaydı, Doktor’a söylerdi. Fakat ben Bilge değildim ve Doktor da benim arkadaşım değildi. Konuşmak yerine, Doktor’un bana verdiği raporu inceledim.

GEMİ SAĞLIK DEĞERLENDİRMESİ RAPORU

Mevcut gemi nüfusu: 2,763

Nüfustaki değişim: -2 Jordy, Rancher: intihar

Ellemae, Sera Bekçisi: harici yaralanmalar nedeniyle güçlükler

Hastalık ve yaralanmalar:

+3: önceki yaralar sebebiyle enfeksiyon

+18: hatalı yiyecek hazırlama sebebiyle mide iltihabı

+6: çalışma yeri yaralanmaları

+9: kendi kendini yaralama ve şiddet

+43: alkolle ilgili problemler (zehirlenme, yaralanmalar, vb)

+24: yetersiz beslenme +63: aşırı beslenme

Psikolojik sorunlar ve sağlık sorunları

-1: depresyon (aynı seviye): stok yapma +6: hastalık hastalığı +2: sapık cinsel davranış

Tıbbi notlar:

+2: gebelik

Ölümleri tıkladım. Dikkatle isimleri okudum ve ezberledim. Yalın gerçek -eğer gemiden Phydus'u kesmeseydim, Jordy ve Ellemæe gibi insanlar hâlâ hayatta olacaktı. Ve her ne kadar ben duygularla yaşanan kısa bir hayatın duygusuz yaşanan uzun bir hayattan daha iyi olduğunu söyleyebilsem de, ölümler kendi açılarından olayı anlatamazlardı.

Yetersiz beslenen ve aşırı beslenenlerde durdum. Bunun bir kısmının stoklama ile ilgili olduğuna emindim. İnsanlar ilerleyen zamanlarda yeteri kadar besinleri olmayacağından korktuklarından ya stok yapıyorlar ya stoklar tükenmeden önce yiyebildikleri kadar yiyorlardı.

Bartie'nin uyarısını düşünmeden edemedim. Devrime giden yol, insanların midelerinden geçiyordu.

Raporun sonuna geldiğimde, İki yeni gebelik mi var?" diye sordum.

Doktor flopiyi geri aldı ve içinde yazılanları biliyor olmasına rağmen gözden geçirdi. "Oh, evet," dedi. "İkisi de koğuştaymış ve Sezon'a katılmamayı tercih etmiş. Yine de buna rağmen çocuk sahibi olmaya karar vermişler."

"Doktor," dedim. Meraktan sesimi yükseltmişim. "Eğer geminin nüfusunu artırmak isteseydik, Sezon pek etkili olmazdı, öyle değil mi?"

Doktor flopiyi kapattı ve masaya koydu. Kare şeklinde donuklaşana kadar bir köşesine tıkladı. "Ben, emm, neden böyle dedin?"

Öne doğru eğildim. Sandalyemin ucunda oturuyordum. "Eskiden Sezon un doğal olduğunu düşünürdüm. Tıpkı belirli bir programda çiftleşen hayvanlar gibi... Fakat artık Sezon'un doğal olmadığı ortada. Ve eğer bu sen ve Bilge tarafından meydana getirilmiş bir şeyse ve hâlâ Salgından beri nüfusumuzu yeniden oluşturmaya çalışıyorsak... Pekâlâ, Sezon pek de anlamlı değil, öyle değil mi? Her nesil için bir Sezon? Bu durum nüfusumuzu artırmaz, telafi etmez..."

Sesim canlılığını yitirdi fakat Doktor hemen cevap vermedi. Daha fazla konuştukça, haklı olduğumu da görüyordum. Sezon, bir nüfusu yeniden oluşturmak için işe yaramaz bir yöntemdi.

Doktor kendini savunarak, “Pekâlâ, bazı nesillerde iki Sezonumuz oldu,” dedi. “Ayrıca pek çok çiftin çoklu doğum yapmaları için geliştirdik.”

Bir an göz göze geldik.

Doktor sonunda, “Birkaç nesil önce başladı,” dedi. Sesi bomboştu. Sanki bir günahını bana itiraf ediyordu. “Nüfus büyümesini yavaşlatmanın en iyisi olduğuna karar verdik. Şimdi olduğu gibi yiyecek üretiminde sorun yaşıyorduk.”

“Yeterince yiyecek üretemezsek ne olur?” diye sordum. Doktor sessizce bana baktı ve o an bana ne söyleyip söylemeyeceğini değerlendirdiğini anladım. Gemicilerden gerçeği talep edebilirdim ve gerçeği söylediklerinden emin olabilirdim. Fakat söz konusu Doktor olduğunda bekleyip, umut etmeliydim. Doktor, Bilge’nin Phydus kullanmasını ve Orion’un yöntemlerini destekliyordu -sonuçta Bilge öldürülmesini emrettiğinde Orion ıı hayatta tutan oydu. Fakat Doktor un henüz bu adamların yerini doldurmam konusunda bir karara vardığını zannetmiyordum.

Belli ki, yine de doğruyu söyleyecek kadar güvenebilirdi. Fn azından bu vakada. Sonunda, “Bilge bunu düşünmüştü. Depoda 3000’den fazla siyah ilaç plasterlerimiz var.”

“Siyah?” diye sordum. Daha önce hiç siyah plaster görmemiştim.

Doktor kısaca başını salladı. “Eğer gemi yaşamı besleme konusunda yetersiz kalırsa, gemi nüfusuna siyah plasterler dağıtılacaktı.”

Artık siyah plasterlerin ne olduğunu anlamıştım. Yavaş bir ölüm yerine hızlı bir ölüm için tasarlanmışlardı.

16. AMY

Harley'nin son tablosunu yatağımın üzerine koydum ve geriye çekildim. Gülümseyen gözleri benimle birleşiyordu fakat Mona Lisa gibi bana bakıyormuş gibi bir yanılsama yaratmıyordu.

Yüksek sesle resimdeki Harley'ye, "Pekâlâ," dedim. "Orion'un söylemiş olduğu bu ipucu nerede?"

Resme dokunma konusunda tereddütlüydüm -ona herhangi bir zarar vermek istemiyordum. Onun yerine, gözlerimle resmi taradım. Orion'dan gönderilmiş gizli bir mesaj aradım.

Resimde kayboldum -Harley'nin yüzü, yıldızlar ve bileğinin çevresinde dolanan minik koi balıkları vardı. Tüm anılar oradaydı. Böylesine kısa sürede tanımış olduğum birisi, ruhumda nasıl böylesi kalıcı hatıralar bırakmıştı? Onu böyle bakarken görmek, öylesine mutlu ve özgür görmek Harley hakkında bir şey hatırlamama neden olmuştu. O parıltı, o mutluluk, o bir şey şu an yanımda olmasını dilememe neden oluyordu.

Gözlerimi odaklamamaya çalıştım. Resmin ve boyaların ötesini görmeye çalıştım fakat hiçbir şey yoktu.

Ellerimi tuvalin boya sıçramış köşelerinde gezdirdim. Hiçbir şey yoktu.

Arkasını çevirdim.

Daha önce hiç resmin arkasına bakmamıştım. Fakat şimdi baktığımda, görünüşünden anladığım kadarıyla bir karakalem veya kalemle çizilmiş gibi görünen belirsiz, neredeyse görün-mez bir taslak vardı. Gözlerimi kısarak baktım, daha yakına doğru eğildim. Ardından resmi kaldırıp, ışığa tuttum.

Ufak bir hayvan -bu Harley'nin çizimi değildi. Onun resimleri daha gerçekçi oluyordu. Bu karikatürümsü yaratık biraz hamster'a benziyordu fakat devasa ve abartı kulakları vardı... Bir tavşan. Ve yanında da bir çember vardı. Veya daha çok bir ovale benzeyen basık bir çemberdi. Çemberin merkezinde annemin lüks kamerasına aldığı süper -ince hafıza kartlarına benzeyen minik bir kare vardı. Tuvale bir şeyle yapışmıştı fakat tırnağımı köşesine götürdüğümde, hemen ayrıldı.

İşaret parmağımla objeyi ucundan tuttum. Siyah plastik, gümüş telleri olan bir devreyle metal dokunmuş ince altın bir şeridi kaplamıştı. Bu neydi? Çok tanıdık görünüyordu. Çevirdim fakat diğer kısmı yalnızca sert plastikti.

Sonra birden anladım -buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm. Masama koştum ve Orion'un ilk videosunu gösteren minik ekranı elime aldım. Ekranın bir köşesindeki küçük bir girişe kare şeklindeki siyah plastiğin aynısından bağlanmıştı. Harley'nin resminin arkasındaki şey, bir hafıza kartı gibiydi... Eğer onu ekrandakiyle

değiştirilebilirim...

Tekrar tablonun arkasına doğru gözlerimi kıstım. Başka bir ipucu bulmayı umuyordum. Ve işte taslağın hemen altında minik kelimeler vardı. Zar zor okunuyordu.

Beni tavşan deliğine doğru takip et.

“Meraklı ve daha meraklı,” dedim.

Aradıktan sonra Çırak’ın odama gelmesi 2,5 saniye sürdü.

Kapıdan geçerek, “Sorun nedir?” diye sordu.

Gözleriyle odayı taramasına gülümsedim. Endişeyle genç ve bekâr kızın odasındaki ejderha için bakınıyordu. “Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?”

“Doktor un ofisindeydim.”

Gülümsemem kayboldu. Sessizlik içinde, bana nasıl seslendiğini hatırladım. Ucube derken Çırak’ın dudaklarının şeklini hatırladım.

“Dinle, Amy üzgünüm.” Dudaklarımı araladım fakat Çırak devam etti. “Gerçekten. Kesinlikle öyle demek istemedim. Gerçekten çok üzgünüm.”

Ellerime bakarak, “Ben de üzgünüm,” dedim. Düşünmemiz gereken koskoca bir gemi varken, tek kelimeye takılıp kalmak aptalcaydı.

Sessizlik aramıza yayıldı fakat en azından uzaklara bakmıyordu.

Sonunda Çırak, “Pekâlâ,” dedi. “Sorun nedir?”

“Bir sorun yok,” dedim. “Sadece... Tuhaf. Bunu buldum.”

Harley’nin resminin arkasından söktüğüm küçük siyah çipi ve Dante’nin Cehennem,’inde bulduğum ekranı kaldırdım.

Çırak gülerek, “Bir hafıza kartı ve özel bir video ekranı,” dedi. “Bunları yıllardır görmemiştim! Onların yerini artık flopiller aldı.”

Ona uzatarak, “Bu hafıza kartı şeyi nasıl kullanılıyor?” diye sordum.

Nazikçe orijinal hafıza kartını çıkartıp, yenisiyle değiştiren Çırak, “Özel bir video yalnızca dijital bir membran ekranıdır,” dedi. Kare şeklindeki çip, sanki manyetik bir çekim varmış gibi ekrana yapıştı. “Bir flopi gibidir fakat çalışmasını sağlamak için bir hafıza kartının olması gerekir.” Eski hafıza kartını masamın kenarına bıraktı ve ardından özel videoyu çevirdi ve parmağını ekranda gezdirdi. Parlayan bir kare belirdi.

“İşte, bana izin ver,” dedim ve video ekranını ondan alarak, üzerine başparmağımı koydum.

Parlayan ekran kayboldu ve yerine otomatik olarak açılan bir video belirdi.

“Burası... Burası donma katı,” diye fısıldadım. Çekilen açıdan sanki bir güvenlik kamerası izliyorduk.

Çırak kafasını salladı. “Bu mümkün değil. Orion şey yapmaya başlamadan oradaki kameralar imha edildi...”

Diğer donmuşların fişini çekmeye başlamadan önce.

Birkaç dakika ekranda hiçbir şey olmadı. Tam Çırak’a durdu mu yoksa bozuldu mu diye soracakken, videonun köşesinde bir hareket belirdi.

Önce bir gölge pençeleri olan bir el gibi yerde gezinmeye başladı.

Ve ardından...

Çırak, “Bu benim,” diye fısıldadı.

Ona doğru baktım çünkü sesinin neden bu kadar yüksek ve endişeli olduğunu anlamamıştım.

“Biz -emm. Bunu izlemeyelim. Bence bunu izlememeliyiz.” Videoyu durdurmak için elini uzattı fakat elini ittim.

“Neden?” diye ısrar ettim.

Çırak dudağını ısırды ve yüzü endişeyle bulandı.

Ekrandaki Çırak öne doğru süründü. Videoda hiç ses yoktu. Dolayısıyla ekrandaki Çırak bir şey duymuş gibi durduğunda tuhaf görünüyordu. Bir an sonra, morg gibi görünen kare kapıya doğru döndü. Çevirerek açtı ve donma tepsisini çıkarttı.

Ye ardından artık ekranda Çırak’a bakmıyordum. Kendime bakıyordum.

Bu bendim, buzda donmuş halde. Hareketsiz. Ölü gibi. Dudaklarım dehşetle büzüldü. Bu benim etim, benim bedenimdi. Çıplak. Bu da Çırak tı ve çıplak bedenime bakıyordu.

“Çırak!” diye feryat ettim ve kafasına vurdum.

“O zamanlar seni tanımıyordum,” dedi.

“Böylesi bir alçak olduğunu bilmiyordum!” diye haykırdım.

“Üzgünüm!” Çırak benden uzaklaştı.

Ekrandaki Çırak aniden yukarı doğru baktı ve biz de dikkatimizi yine videoya verdik. Fakat dinledikten sonra kafasını tıpkı endişeli bir kuş gibi eğdi. Ekrandaki Çırak dikkatini yine bana verdi. Bir elini kaldırdı -elinin hafifçe titrediğini gördüm-ve cam kutumun üzerine koydu. Tam kalbimin üzerine. Ardından sıçradı -belli ki arka planda duyduğu ses yüzünden irkilmişti- ve aceleyle gitti.

“Beni orada öylece bıraktın mı?” diye sordum. Öyle yaptığını biliyordum çünkü çoktan itiraf etmişti -fakat bu şekilde izlemek. Kendimi öyle ilgisizce ve yardıma muhtaç halde görmek...

Çırak, perişan görünüyordu. Artık ekrana bakmıyordu bile. Bana bakıyordu. Yüzünde öyle bir bakış vardı ki, sanki ona bağışlamamı ve yumruklamamı ve bu işin öyle

kapanmasını istiyor gibiydi.

Fakat artık kızgın değildim. En azından üzgün olduğum kadar kızgın değildim. Ve biraz da iğrenmişim. Ağzımdaki o hastalıklı ve ters tadı nasıl kelimelere dökceğimi bilmediğimden bir şey söylemedim ve sadece ekrana döndüm.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Cam tabutumdan ince bir yoğunlaşma dumanının çıkmasını ve yere minik, sessiz damlaların akmasını izledim. Çoktan erimeye başlamıştım.

Birden bunu izlemek istemedim. Uyanışımı izlemek istemiyordum. Donma sıvısında boğulmayı, boğazıma giren tüpleri yeniden yaşamak istemiyordum. Her ne kadar ekrandaki benin erimesi çok çok daha uzun süreceği halde gözlerimi kapattım ve yüzümü çevirdim. Fakat ardından Çırak şaşkınlıkla içini çekti ve ben de hemen ekrana baktım.

Orada bir gölge daha vardı. Daha geniş ve daha uzun. Yavaş yavaş donmuş halime doğru ilerliyordu. Sol kulağının ardındaki örümcek ağı yarasının bulunduğu yeri, boynunun kenarını bir ışık aydınlatıyordu.

Orion.

Yaptığı ilk şey, beni tekrar donma haznesine sokmak oldu, kapıyı kapattı ve gitmek üzere döndü.

Fakat ardından duraksadı.

Uzun süre ekranın dışına doğru baktı. Çırak'ın gitmiş olduğu yöne bakıyordu ve parmaklarını donma haznesinin üzerine tıklıyordu. Düşünüyordu. Ardından yavaş yavaş, kasti olarak beni tekrar donma haznesinden çıkarttı. Bir an bana doğru baktı.

Ve ardından yürüyerek uzaklaştı.

Orion bana donmuşların fişini çekme fikrini Çırak'ın beni eritmesinden aldığını söylemişti. Ve öyleydi de. İşte o an size karşı koyamayacak insanları öldürmenin ne kadar kolay olduğunu anladım.

Ekranda parazit belirdi. Çırak, "İşte bu sebeple donma katındaki kameraları imha ettik," dedi.

Bir sebebi buydu.

Çırak, video ekranını masama bıraktı ve ayağa kalktı. Yüzüne saçı düşüyordu fakat yine de bana yönelmiş gözlerini görebiliyordum. Tepki vermemi bekliyordu.

Fakat nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Çırak'ın bana bakışı, Orion'un bakmaması... Beynim bunları işleyemiyordu.

"Amy?"

Çırak gözlerini kırptırıyordu. Gözlerinde panik vardı. Konuşan kişi o değildi.

İkimiz de masadaki video ekranına koştuk. Parazit gitmişti. Ekranı Orion’un yüzü kaplamıştı. Kameraya öylesine yakın duruyordu ki, kameradan birkaç santim uzakta olmalıydı.

Ekran kararmadan önce, Orion’un sesi net bir biçimde çınladı. “Amy? Bunun için hazır mısınız? Gerçeği bulmaya hazır mısınız?”

17. ÇIRAK

Ekran karardı. Orion'un sorduğu son soru havada asılı kalmıştı ve Amy'nin gözlerini benim onu donma haznesinden çıkartırken ki halim doldurmuştu.

Tereddüt içinde, "Amy?" diye fısıldadım. Amy elini yüzünde gezdirdi. Gözleri kızarmıştı.

"Amy?"

"Önemli değil," dedi. Sesi konuşurken çatlıyordu. "Olan olmuş."

Ve bu da içimi yakıyordu. Çünkü bahsettiği şeyi yapan bendim. Ve her ne kadar Amy'nin benim onu gördüğüm gibi görebilmesini ve benim onu istediğim kadar beni istemesini dilediğim halde, onu donma haznesinden çıkartıp, yürüyüp gittiğim o görüntüyü asla unutamayacaktı. Benimle birlikte Bekçi Katı'nda yaşamak istememesine şaşırmamak lazım.

Her kim Amy'nin bunu görmesine neden olduysa, ona bir yumruk atabilirdim. Yumruklarımı istemsiz olarak sıktım. Zaten kendi başıma harika işler başarmıyordum fakat bir de birisinin Amy'ye benim ne kadar berbat biri olduğumu göstermesine kesinlikle ihtiyacım yoktu! "Sana bunu kim verdi?" diye üsteledim.

Açık yeşil gözleri, benimkilerle buluştu. Sesi artık düzelmişti. "Orion."

"Ne?"

"Orion verdi. Bir bakıma. Yani, benim için bir wi-com bırakmış. Üzerinde harfler var, görüyor musun?" Bana wi-com'u gösterdi. "Bu bir kitaptan. Kitap sayesinde tabloya ulaştım ve tablo da beni buna getirdi..."

"Neden senin için mesajlar bırakmış? Nasıl bir oyun peşinde?"

Amy tereddüt etti ve ardından video ekranında orijinal olarak bulunan hafıza kartını bana verdi. Başparmağını kimlik kutusuna koyduğunda, video çalıştı. Orion'un sesi Amy'yi kendi beklenmedik durum planı için çağırıyordu ve kendisi başarısız olursa ve -fark etmeden edemedim- eğer ben de başarısız oluyor gibi görünüyorsam, görev için Amy'nin yardımını istiyordu.

"Bunu nereden aldın?"

Amy, "Sana söyledim," dedi. "Bana bu ipuçlarını Orion bırakmış."

"Ve sen onun bu ufak oyununu oynarsan ve ipuçlarını çözersen... Sonra ne olacağını düşünüyorsun?"

Amy, "Bilmiyorum," dedi. "Fakat sürekli olarak kararlan Güneş-Dünya'dan gelen birinin vermesi gerektiğini söylemesi beni düşündürüyor..."

Birinci Gemici Marae'nin bana Orion'un geminin ölü motoru hakkındaki bilginin gizlenmesi kararını nasıl etkilediğini ve Bilge'nin kısa süre sonra nasıl Orion'u öldürmeye çalıştığını anlattığı aklıma geldi. Eğer bu videoları Bilge'nin onu öldürmeye çalışmasına neden olan her neyse onun öğrenilmesi için hazırladıysa, Godspeed'in tekrar hareket etmesi için gerçekten bir yol olabilirdi.

Bu çok önemliydi. Belki de bu ipuçları ve kodlar için aptalca arayış sonucunda geminin motoru için çözüm bulunabilirdi! Bu durumda...

“Onu uyandırmalıyız,” dedim.

Amy sanki gemide başka bir Sezon yapma önerisi getirmişim gibi bana doğru baktı.

“Yapabiliriz,” diye ısrar ettim. “Onu uyandırabiliriz. Bildiklerini bize anlatmaya zorlayabiliriz.”

“Uyandırılmayı hak etmiyor.” Amy bu sözleri, beklediğimden de hararetle söylemişti.

“Fakat Amy-”

Hızla, “Ayrıca,” diye ekledi. “Eğer uyandırırsak, ona güvenenleyiz. Bu,” -parmağıyla video ekranına dokundu- “ondan gerçeğe yakın alacağımız tek bilgi olabilir.”

Alt dudağımı ısırdım. Orion hakkında düşündüklerimden hoşlanmayacağını biliyordum. Belki de Orion kısmen haklıydı. Diğerlerini öldürme konusunda değil, o şekilde değil. Fakat Bilge'ye saldırmaması, gemide yapabileceklerini öğrenmesi ve o bilgiyle hareket etmesi konusunda haklıydı. Bu cesaret gerektirirdi ve ona bir anlamda imreniyordum.

Amy zihnimi okuyamadığı için memnundum.

“Bu son videoda ipucu yoktu. Sanırım ipucunu bunda bulmalıyız.” Amy, Harley'nin son resminin tuvalini kaldırdı ve çevirdi. Tavşan tarlalarının olduğu çizimi ve Beni tavşan deliğine doğru takip et cümlesini gösterdi.

Şüpheyle, “Sence tavşan tarlalarına bir şey mi sakladı?” diye sordum. Sonuçta tavşanlar delik açmıyorlardı, yuva yapıyorlardı -buradaki tavşanlar Güneş-Dünya'daki tavşanlardan daha büyüktüler. Daha çok yabani tavşanlara benziyorlardı.

Amy, “Evet, aynen öyle,” dedi. “Veya belki de başka bir kitaba gönderme yapıyordu.”

Ah. Elbette. Ben bir dâhi değilim. Amy ipucunun tavşan tarlalarında olduğunu düşünmüyordu bile -sadece dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordu. Muhtemelen çoktan zihninde aradığı kitap belirmişti.

Her ne kadar ihtiyacı olan mesafe aramızda taşkın suyu gibi yayılıyorsa da, eğer aramıza mesafe koymamıza ihtiyacı varsa, en azından bunu ona verebilirdim.

Amy güvenli odasının dışında yüzleşeceği insanlar için hazırlanırken, onu izledim.

Uzun bir kumaşla saçını kapattı ve kısa bir topuzla tutturdu. Haç şeklindeki kolyesini bir eliyle elbisesinin altına koyarken, diğer eliyle de uzun kollu ceketinin başlığını kafasına çekti. Bunları hızla ve akıcı bir hareketle yapmıştı. Sanki daha önce defalarca yapmış gibiydi. Kendini gizlemeyi bir alışkanlık haline getirmesinden nefret ediyordum. Fakat onu rahatsız etmemek için bunu ona söylemedim.

Kayıt Salonu na doğru giden patikaya gelene dek pek konuşmadık. “Seninle gelmemi istemediğine emin misin?” diye sordum.

“Eminim,” dedi. Sesinin hafif çıkmasının sebebinin kafasındaki başlıktan yoksa korkusunu saklamaktan mı olduğundan emin değildim. Bana söylemediği her neyse, bunu kendi başına yapmaya kararlıydı.

Amy, Kayıt Salonu’na doğru patikada ilerlemeye başladı. Beni tavşan deliklerini araştırmak üzere sola doğru dönmem için bıraktı. Oysa her ikimiz de Orion’un bıraktığı bir sonraki ipucunun muhtemelen Amy’nin düşündüğü kitaplardan biri olduğunu biliyorduk. Kafasında başlıkla, omuzları eğik ve gözlerini yere indirmiş vaziyette öylesine yenilmiş gibi görünüyordu ki...

“Hayır.” Öne doğru ilerledim ve birkaç adımda ona yetiştim. Dirseğinden tuttum.

“Hayır?” diye sordu.

“Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum,” diye başladım.

“Hayır, gerçekten-”

“Öylesin, biliyorum ve bunu hak ediyorum. Bana ihtiyacın olmadığını kanıtlamaya ve ne kadar güçlü olduğunu göstermeye çalıştığını biliyorum fakat ayrılmamız için hiçbir sebep yok. İnatçılık ediyorsun. Ve dinle.” Duraksadım ve sesim yavaşladı. “Bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum. Ve sorun değil, sırlarını kendine sakla. Fakat bana söylemediğin her neyse bu seni korkutuyor ve senin korkmana ve yalnız kalmana izin vermeyeceğim. Yani benimle kalacaksın ve ben de seninle...”

Amy karşı çıkmak üzere ağzını açtı.

“Tartışma yok,” dedim.

Ve uzun zamandır ilk defa gözlerinde bir gülümseme belirdi.

Her ne kadar ben Amy’nin cevapları Kayıt Salonu’nda bulacağımızı düşündüğünden neredeyse emin olsam da, önce tavşan tarlasını ziyaret ettik. Benim feveranımdan sonra ko-nuşmadık fakat soyalar ve fıstıklar arasında bir yerlerde bir çeşit ortaklaşa, dostane bir sessizlikle rahatladık. Sıkıntılı veya tuhaf değildi -yalnızca patika boyunca beraber yürüyorduk.

Tavşan tarlasına gelmeden hemen önce patika daralıyordu ve ikimiz de merkeze doğru aynı anda hareket ettik. Elimin tersi onunkine değdi. Hızla elimi çektim ve cebime koydum. Ona tekrar kaza ile dokunmayacağımdan emin olmak istiyordum. Fark etti mi diye Amy’ye baktığımda, o da aynı anda bana doğru baktı. Gülümsedi ve ben de

gölümsedim. Omzuma vurdu ve ben de onunkine vurdum. Ve ikimiz de hiçbir şey söylemeden güldük.

Ardından patikada bir tavşanın zıpladığını gördük.

“Bu tuhaf,” dedim. “Bu nasıl kaçmış?”

Amy, “Çit devrilmiş,” dedi. Dayanıksız tavuk çiti noktadan ezilmişti ve devrilmişti. Çitte meydana gelen boşluktan bir adam geçebilirdi.

Amy, “Sence bir şey olmuş mu?” diye fısıldadı.

Ona cevap vermedim. Vermem gerekmiyordu. Tarlanın ortasında uzanan beden yeterli cevap olmuştu.

18. AMY

Tavşan tarlası ilk kez dehşeti hissettiğim yerdı. Korku değildi -hayatımda pek çok defa korkmuştum. Hem bu gemide hem de Dünya’da korkmuştum fakat tavşan tarlasındaki kızın gözlerinin içine bakıp, içindeki boşluğu fark edene dek dehşeti tanımamıştım.

Şimdi Çırak bedeni çeviriyordu. Böylece yüzünü görebilecektik. Bir kez daha tavşan çiftliğindeki kızın boş gözlerini gördüm.

Kızın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Çırak’ın eli kızın boynundaydı. Doktor’u ve polis kuvvetlerini arıyordu fakat artık çok geçti. Çok çok geç.

Her ne kadar içimde gitgide iğrenme duygusu yükseliyor olsa da, zihnim detaylan not ediyordu. Kızın kollan genişçe açılmıştı ve bileklerinde derin morluklar vardı. Boğazında parmak izleri vardı. Eteği çekilmişti. Gözleri irileşmişti ve hiç kırılmadan metal gökyüzüne bakıyordu. Büyük bir tavşan kızın çıplak ayağını kokladı. Kızın ayak tabanlarında çimen izleri vardı ve dizleri de sanki koşmuş ve birden fazla defa düşmüş gibi çamurluydu.

Kızın eteğinin ucunu dizlerine doğru çektim. Neredeyse çamuru kapatmıştım ve ardından gözlerini kapattım.

Çırak, “Bunu kim yapar?” diye sordu.

İstedğimiz her şeyi yapabiliriz, demişti Luthor.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat hiçbir şey söyleyemedim. Sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorladım fakat ağzımdan yalnızca duyulmaz bir korku sesi çıkmıştı.

Tarlalardan hızla gelen Doktor, “Ne oldu?” diye sordu. Asistanı Kit de onu takip ediyordu.

Doktor cesedi incelemeye başladı. Yollarında durduğumu biliyordum fakat Kit elini dirseğime koyup, beni çekene dek hareket edemedim. Beni cesetten uzaklaştırdı ve yüzümü duvara döndürdü. Ölümünden uzağa...

Bana bir şey uzatarak, “Burada,” dedi. Minik yeşil bir ilaç plasteri.

İstemsiz olarak, “Hayır,” dedim. Bu gemide yapılan hiçbir ilaca güvenmiyordum.

Kit, “Seni sakinleştirecek,” diye ısrar etti.

“Hayır.”

Tekrar cesede döndüm. Çırak ve Doktor kızın yanına çömelmişlerdi. Israrlı bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Tartışıyorlardı.

“Çırak!” Tarlanın diğer tarafından bir ses haykırdı. Kadın Gemicilerden -tertemiz

kesilmiş saçlarıyla uzun ve ince birinin bize doğru koştuğunu gördüm.

Çırak ayağa kalktı. “Marae, geldiğin için teşekkür ederim.”

Kadın sadece, “Gelmemi söyledin,” dedi.

Üçü de bana ikinci kez bakmadan cesedin başında duruyorlardı. Marae hızla flopiye tıklarken, Çırak ve Doktor da cesede otopsi yapmaktan bahsediyorlardı. Marae’nin parmakları ekranda dans ediyordu. Kit, Doktor’un emriyle bir muayene odası hazırlamak üzere koştu. Yakında başka insanlar gelecekti -her biri buruşuk, koyu renk kıyafetler giyen en üst düzey Gemiciler giysileri giymiş olan Gemiciler, kurallara uymadan önce hem Çırak hem de Marae’ye danışacaklardı. Biri kaçan tavşanları yakalayacak, diğeri çitleri tamir edecek ve bir diğeri de elektrikli arabayı getirecek ve kızın cesedini yüklemeye başlayacaktı.

Tüm bu zaman boyunca, kenarda durmuştum. Kızın yüzüne, kapalı gözlerine bakmadan duramıyordum. Nasıl ağladığını ve bunun sebebini nasıl bilmediğini hatırladım.

Çırak, süratle ve etkin bir biçimde çalışıyordu. Tüm gemideki en genç kişi oydu. Hatta benden de bir yaş daha küçüktü fakat ne zaman bir emir verse, insanlar yerine getirmek için koşuşturuyorlardı. Her ne kadar Çırak’ın Godspeed’in ihtiyacı olan lider olduğundan çok emin olsam da, onun idareyi ele aldığını hiç görmemiştim. Bu şekilde değil. Ve bu da her zaman söylediğim gibi onun tüm gemiyi idare edebileceğini kanıtlasa da, beni ondan daha da fazla ayırıyordu. Onu tanı mıyordum. Veya -onu tanıyordum fakat yalnızca bir görünümünü. Nazik ve minik bir köpek gibi bağlanabilen Çırak’ı tanıyordum fakat kendisinden daha yaşlı insanlara emir veren ve anında yerine getirilen emirler veren bu Çırak’ı tanı mıyordum. Bu Çırak bana daha fazla yabancı gelemezdi.

İki Gemiciler cesedi elektrikli arabaya kaldırırlarken, Doktor, “Otopsi esnasında olabildiğince DNA toplayacağım,” dedi.

Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum, demek istedim.

Çırak, “Sence katili tanımlanmasına yetecek kadar bulunabilir mi?” diye sordu. “Sana biyometrik tarayıcı veritabanına giriş izni vereceğim.”

Doktor arabayı takip etmeye başladı. “Tırnaklarının altında kullanabileceğim bir şey olabilir. Eğer yoksa meni olacağına inanıyorum. Tüm kayıtları işlemek ve bulabilmek birkaç günümüzü alacak.”

Bu kızla yalnızca bir kez tanıştım fakat sanki onu hepinizden daha iyi tanıyor gibiyim, demek istedim.

Doktor çıkarken, Çırak Gemicileri bir araya topladı. “Shelby, kızın saldırıya uğradığı bu alanda herhangi bir video görüntüsü var mı diye bir bak. Buck, senden buralardaki tüm Besleyicileri bulmanı ve sorgulamanı istiyorum. Belki de olanları gören birileri olmuştur.”

Ağzımı açtım. Parçalanıyorum ve beni bir arada tutması için birine ihtiyacım var, demek istedim.

Fakat ağzımdan hiç ses çıkmadı. Elleri boğazımda hissettim, soluk borumu eziyordu. Kuru kuru yutkundum. O burada değildi. Artık değildi. Kızı öldürmüştü ve gitmişti.

Yine konuşmaya çalıştım. Konuşmalıydım, konuşmak zorundaydım.

Fakat yapamıyordum.

Onun yerine kaçtım.

Vücudum koşmaktan etkilendi çünkü uzun süredir koşmamıştım. Günlük koşularına çıkmaya çok korkmuştum fakat şimdi sanki egzersiz yapıyormuş gibi koşuyordum. Sanki vücudumun çevresinde şiddetle esen rüzgârın gücü, parçalanmama engel olmaya yetecekmiş gibi koşuyordum.

Çiti geçtim, patikadan indim ve soya tarlalarını geçtim. Kayıt Salonuna ve Hastaneye bağlanan anayola geldiğimde, doğrudan Salona gittim. Nedenini bilmiyordum. Bu yerden nefret etmem gerekiyordu. En son Luthor'u burada, Kayıt

Salonu nda görmüştüm. Fakat şimdi Orion'un benim için bıraktığı ipucunun burada olduğundan her şeyden fazla emindim. Eğer ipucunu bulabilirsem, bir şeyleri tekrar düzeltmenin yolunu da bulabilirdim.

Salona girdiğimde hâlâ koşuyordum. Duvar flopilerinin önündeki insan gruplarını geçtim ve doğrudan kurgu odasına girdim. Kapıyı öylesine hızlı açtım ki, duvara çarptı. Aradığım kitabın bulunduğu rafa kadar durmadım.

Ağır kitabı raftan çektim. Soluklanma çabası içinde kesik kesik nefes alıyordum. Ön kapakta bir resim vardı. Bir kız, bir ağaç ve gülümseyen bir kedi. Cildi zamanla yıpranmıştı ve illüstrasyon da solmuştu. Kitabı odanın ortasındaki masaya taşıırken kalbim hızla atıyordu. Bir sandalyeye çöktüm ve kitabı metal masaya pat diye bıraktım. Kitabı masaya çarptığımı görse Çırak'ın nasıl dudak bükeceğini düşündüm. O kitaplara değerli, nadide eşyalar gibi yaklaşıyordu ve sanırım öyleydiler de fakat babam eskiden kitap yapraklarının köşelerini kıvırırdı ve kitap parçalanana dek okurdu. Onun yöntemini daha çok seviyorum.

Kitabı açtım ve başlığını okudum.

Alis Harikalar Diyarında

Lewis Carroll

Koleksiyon Baskısı Dipnotlar & Edebiyat Eleştirisi © 2022

Bu kitabı daha önce görmüştüm. Bunu değil fakat kopyalarını. Colorado'daki lisemde AP edebiyat dersinde okunması zorunluydu. Son senemde o dersi almayı planlamıştım.

On birinci sınıfı bitiremeden Dünya'dan ayrılmıştık.

O ders kitapları okulda yepyenydi. Bu ise depolandığı odada iklim denetimi olduğu halde uzun zamandır durduğu için parçalanıyordu.

Kitabı kapattım ve minik bir toz bulutu yükseldi. Eski sayfaların ve mürekkebin köhne kokusunu içime çektiğimde, bir arada tutmaya çalıştığım şey dağılıverdi.

Kafamı kitabın üzerine koydum. Yüzümü Cheshire Kedisi'nin habisçe gülümsediği resmin üzerine yasladım ve beni boğmakta olan hıçkırıkları serbest bıraktım. Ve en son ne zaman hıçkırarak ağladığımı düşündüm. Eridiğimde, sulu buzun içinde belirlediğimde ve sonra da Luthor kolunu boynuma bastırdığında... Ve ardından yalnızca tavşan çiftliğindeki o kızın nasıl boğulduğunu düşünmeye başladım. Ve birden yeterince nefes alamamaya başladım. Tıpkı o kız gibi...

Kız yalnız başına ve korku içinde ölmüştü. Ben ölü değildim fakat yine de yalnızdım ve korkuyordum.

19. ÇIRAK

Kapıyı iterek açtım. “Seni buldum,” dedim.

Amy, Kayıt Salonu’nun ikinci katındaki galerinin oltasında oturuyordu. Dizlerini çenesine doğru çekmişti ve kollarını da bacaklarına dolamıştı. Önünde kalın ve eski bir kitap duruyordu. Kitap açıktı fakat kitaba bakmıyordu. Sanat odası karışıktı, son neslin ressamlarının heykelleri ve resimleri bir tarafa konulmuştu ve diğerine dizi dizi tuvaler konulmuştu. Bunların çoğunluğu Harley’nindi fakat birkaç tane başka ressamın da vardı. Sanat Godspeed’de pek takdir edilmiyordu ve her ne kadar Orion koleksiyonu düzgün bir galeriye çevirmeye çalışmış olsa da, resimlerden ziyade kitaplara odaklanmıştı.

Yanına otururken Amy, “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Bileğindeki wi-com’u çektim. “Yer bulucuları var, biliyorsun .”

Sessizce kafasını salladı. Kafasını omzuma koydu. Uzun, kıvılcı saçları kollarıma döküldü.

“Onu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi.

“Beni gerçekleştirdiğin için üzgünüm. Sen...” Amy konuşurken bana bakmıyordu. “Kimin yaptığını biliyor musun?”

“Bazı şüpheliler var. İkinci Gemici Shelby, dün Kayıt Salonu nda bir Besleyicinin bağırıldığını duymuş. İstediklerini yapmakla ilgili bir şeyler söylüyormuş...”

Amy’ye yakından baktım. Shelby, bu Besleyicinin Amy’ye bağırıldığını söylemişti. Amy hiçbir renk vermedi fakat gözlerinin ardında sırrının dışarıya çıkmak için kıvrıldığını görebiliyordum.

Yumuşakça, “Neden kaçtın?” diye sordum.

Son gördüğümde üzerindeki kahverengi kumaş bulanıklaşmıştı. Amy’nin tek başına koşması fikrinden hoşlanmamıştım fakat soruşturmayı ortasında, hele de Gemicilerin önünde ve kalili bulmaları için gereken her şeye sahip olduklarını bilmeden bırakamazdım. Oradan kaçabilene dek Amy’yi wicom undan takip etmiştim.

Sesi titreyerek, “Önden gelip, Orion’un benim için bıraktığı ipucu üzerinde çalışmaya başlayabilirim diye düşünmüştüm,” dedi.

Ağladığını fark etmiyormuş gibi yaparak, “Bir şey bulabildin mi?” diye sordum. Tavşan tarlalarındaki kızın ölümü onu gemide doğanlardan daha fazla etkilemiş gibi görünüyordu.

Amy, kitabı bana doğru itti. Bir kitabın -bir kitap! Güneş- Dünya’dan!- masada itilmesi fikriyle irkildim fakat sessizce aldım. Başlığı okudum ve sayfalarım çevirdim. “Neden burada bir ipucu olsun?”

Amy, başlangıca yakın bir bölüme doğru sayfaları benim elimde çevirirken, “Alis, bir tavşan deliğine doğru tavşanı takip eder,” dedi. Bir şekilde bana dokunmaktan kaçınıyordu. Göz teması da kuramıyordu. “Bunun uyacağını düşünmüştüm fakat sanının uymuyor.”

Bölümdeki resme baktım: kabarık bir elbisesi olan bir kız, bir ağacın altındaki deliğe merakla bakıyordu.

Kitabı kapatıp, nazikçe önüme koyarken, “Neden galeriye geldin?” diye sordum.

Yumuşakça, “Buraya kimse gelmiyor,” dedi. “Kurgu odasında kalmak istemedim ve beni burada kimsenin bulamayacağım fark ettim.”

Beni de o kimselerden biri olarak görüp görmediğini merak ettim.

Amy, bileğindeki wi-com’u döndürüp duruyordu, bileğinde derisi pembeleşmişti. Uzanıp, onu durdurmak istedim. Onun yerine ben de kitabı ellerimde döndürdüm. Amy’yi anlayamıyordum fakat belki de ipucunu anlayabilirdim. Zihni her neredeyse onu oradan uzaklaştırabilirdim.

“Ha,” dedim.

Amy dikkatini bana verdi. ‘Ne? Ha, ne?’

Kitabın arkasını ona doğru tuttum. Yüksek sesle, “Lewis Carroll’ın diğer yapıtları. “Aynanın İçinden.”

“Evet?” Amy bana merakla baktı.

“İlk ipucu bir tablonun arkasındaydı, öyle değil mi?” diye sordum. Amy devam etmem için elini salladı. “Pekâlâ, belki ikinci ipucu da öyledir.”

Amy, “Aynanın İçinden bir kitap,” dedi. “Bir tablo değil.”

Tartışmak yerine ayağa zıpladım ve tabloların bulunduğu kısma gittim. Ha dey çok fazla resim yapmıştı ve burası da öyle küçüktü ki, hepsi duvarlara aşılıp sarkmıştı. Hızla tuvaleri çevirmeye başladım -ne aradığımı çok iyi biliyordum.

Harley, sevgilisi Kayleigh’in intiharının ardından bir resim yapmıştı. Bitirdiği zamanı hatırlıyorum -Orion o resmin onun ‘en büyük başarısı’ olduğunu söylemişti.” Amy bana şüpheyle bakıyordu. “Sorun nedir?”

“Gerçekten de sonraki ipucu için başka bir resim kullandığını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Belki de?” Omzumu silktim, hâlâ tuvaleri çeviriyordum. “O ipuçlarını özellikle senin için bıraktı fakat dürüst olmak gerekirse -seni o kadar uzun süredir tanımıyordum. Sanırım o kısa zaman diliminde Harley’le yakınlığınızı gördü ve ipuçları bırakmanın en iyi yolunun onun resimlerinden geçtiğini düşündü.” Amy sesimdeki hoşnutsuzluğu fark etmedi fakat Orion bile Amy’nin Harley’le benimle olduğundan daha yakın olduğunu biliyordu.

Amy, “O halde nerede bu resim?” diye sordu. “Bilmiyorum. Eskiden duvarda asılıydı.”

Amy, “Nerede?” diye sordu. Odanın ortasına geçti. Üzerinde resim asılı olmayan tek duvara bakıyordu.

“Oradaydı,” dedim. Harley’nin tuvallerinin ilk sırasını bitirmiş ve ikincisine geçmişim. “Her neyse, Orion Harley’ye tüm iyi resimlerin isimleri olduğunu söylemişti. Harley, resimlerin isme ihtiyaçları olmadığını söylemişti fakat Orion bunu çok önemsemi ve resme-”

Amy, “Aynanın İçinden ismini verdi,” dedi.

“Evet.” Amy’ye baktım. Boş duvarın önünde eğilmişti. Minik levhayı okuyordu.

“Aynanın İçinden, Yağlıboya Tablo, Besleyici Harley tarafından,” diye okudu. Tekrar bana doğru döndü. “Fakat nerede? Burada tablo için bir kanca var fakat tablo yok.”

“Burada da yok,” dedim ve tuvalleri geri ittim.

“Bu önemli bir tablo olmalı -sadece bunun isim levhası var.”

Amy haklıydı. Odanın geri kalanı biraz dağınıktı fakat boş duvar temizdi. Odada insanların dikkatini çekecek hiçbir şey kalmasa bile ilgi odağı olmasının amaçlandığı belliydi.

“Orion tabloya isim vermiş, odanın merkezine asmış ve tablonun ismini gösteren bir isim levhası yaptırmak için uğraşmış -bulmamızı istediği sonraki ipucu bu olmalı.” Yeşil gözleri bana doğru baktı. Sanki gözlerimde Harley’nin sanatını görecekti gibiydi.

Amy’nin yanında durmak için ilerledim. Boş duvara bakmaya başladım. “Fakat resim nerede?”

20. AMY

“Kim alır ki?” diye sordum. “Harley’ye yakın birisi mi?” “Pek arkadaşı yoktu. Ben - Bartie, Victria.”

“Onlardan biri?”

Çırak kafasını salladı. Ona inanıyordum -Bartie, bir resim çalamayacak kadar ciddiye ve Victria şüpheli olabilirdi fakat Harley’nin odasından çaldığı çizime bakılırsa, Kayleigh’in değil de Orion’un bir resmini alabilirdi. “Ve Doktor’un almayacağını da biliyorum.”

Somurttum. Hayır, Doktor almazdı.

“Eğer...”

“Evet?” diye sordum.

“Harley’nin ebeveynleri...”

Neden bilmem ama bu sözler beni şaşırttı. Harley’nin ebeveynleri olduğunu hiç düşünmemiştim. O sadece... Vardı. Her ne kadar Koğuş’ta yaşayanların özellikle Besleyicilerden ayrı tutulduklarını biliyor olsam da, Hastane ve yıldızlar dışında Harley hakkında bir şeyler olabileceğini hiç düşünmemiştim. Çırak, “Haydi,” dedi. “Bir deneyelim.”

Godspeed’de geçirdiğim tüm zaman boyunca, geminin her yerini dolaştığımdan emin değildim. Defalarca koşmuştum -veya en azından Phydus kaldırılmadan önce- fakat hiç yürümemişim.

Tavşan tarlalarına giderken kullandığımız patikada ilerlemeye başladık. Yol ayrımına geldiğimizde, devam edip tarlalara gideceğimize sola döndük. Geriye doğru baktım -çit ona-rılmıştı ve tüm alan hiç bozulmamış gibi görünüyordu. Bir çift tavşan görebiliyordum. Tembel tembel çevrede zıplayıp, yalnızca birkaç saat önce sahiplerinin öldüğü yeri kokluyorlardı.

Çaresizce zihnimdeki tavşan kızın ölümünü başka bir görüntüyle değiştirmek için, “Bana resimden bahset,” dedim.

Çırak, “Gerçekten çok iyi bir resim,” dedi. “Fakat bilmiyorum... Sanırım tuhaf. Genellikle Harley gerçek hayattan bir şeyler çizerdi fakat bu... Farklı. Ölmeden önce Kayleigh’in resmi.”

Nedense Harley’nin Kayleigh’in ölümüyle ilgili yaptığı resmin tuhaf olması beni şaşırtmamıştı -sonuçta yaptığı diğer tek gerçeküstü resim kendi resmiydi.

“Kayleigh’in ölümü hepimizi şaşırtmıştı. Ben aramızdan hep Harley’nin...”

“Harley’nin mi kendini öldüreceğini düşünürdün?” diye sordum.

“Birkaç kez teşebbüs etmişti. Bir kez Kayleigh’den önce. Sonra iki defa. Üç defa,” diye ekledi.

Üçüncü teşebbüsünü unutmuştu. Gerçekten başarılı olanı.

Çırak, “Kayleigh öldükten hemen sonra,” dedi. “Harley resme başlamıştı. Demek istiyorum ki, hemen sonra... Onun cesedini bulduğumuz gün tuvalde çizim yapmaya başladı.

Bütün gece boyunca resim yaptı. Sonunda Doktor ona ilaç plasteri verdi. Harley uykuya dalar dalmaz, elinden boyalı fırçayı almıştım. Parmak uçları fırçayı tutmaktan içe doğru çökmüştü.” Çırak’ın sesi hafifledi.

Biz geçerken yeni yumurtadan çıkmış kabarık sarı civcivler göründü. Tam tepemizdeki güneş lambası parlaktı ve tozlu patikada gölgelerimizi yok ediyordu. Şehir yeterince ilerideydi ve insanların aceleyle hareket ettiklerini görsem de, yüzlerini seçemiyordum. Kayıt Salonu ve Hastane de yeterince geride kalmıştı ve oradakilerin bakışlarını artık hissetmiyordum. Başlığımı ceketin içine soktum ve saçımdaki kumaş parçasını çözdüm. Saç derim soğuk havanın temasının tadını çıkarttı.

İşte burada, geminin ufacık bir bölümünde yanımda yalnızca Çırak varken korkmuyordum.

Çırak patika boyunca ağır adımlarla yürüyordu. Gözleri yere bakıyordu ve yüzü endişeli görünüyordu. Sessizliğin ve sırların insanı nasıl içten içe yediğini biliyordum.

Dirseğine dokundum ve şaşkınca durdu. “Bana Kayleigh’in nasıl öldüğünü anlat,” dedim.

21. ÇIRAK

On üç yaşımdaydım ve hâlâ Hastane’de yaşıyordum. Gemi 53 sene ve 147 gün sonra inecekti ve o zaman Godspeed'deki herkesi yeni dünyaya götüren kişi ben olacaktım. Hastane’de yeterince kalmıştım ve bu süre için Harley’nin en yakın dostum olduğunu ve Doktor un çoğunlukla iyi biri olduğunu anlamıştım. Artık -sonunda- Çırak olarak eğitimime başlamama fazla zaman kalmamıştı.

Hayat güzeldi.

Sonra.

Harley, Hastane bahçelerinde duran Salgın Bilgesi heykeline tırmanmak konusunda bana meydan okudu. Heykele tırmanamadım çünkü Harley, Salgın Bilgesi nin hayırsever sol kolundan sarkmış, geminin arka duvarının yanındaki havuza uzanan patikaya bakıyordu.

Harley, “Orada büyük bir şey yüzüyor,” dedi. Vücudunu salladı ve heykelin kolunu bıraktı. Yanımdaki sahte kuru otların üzerine indi. Salgın Bilgesi’ünün dirseğine mor boya sürdü. “Haydi, gidip bakalım.”

Harley benden uzundu ve daha uzun adımlar atıyordu. Öyleyken bile ona yarış teklifinde bulunmak istiyordum. Fakat Harley benden dört yaş daha büyüktü ve yarışmak da çocuklar içindi.

İleriye doğru atılırken, otları savuran Harley, “Haydi yarışalım,” dedi. Omzunun üzerinden baktı ve güldü. Neredeyse patikada açmış olan bir ortanca otuna takılıp düşüyordu. Minik mavi yapraklar uçtu ve yere düşmeden önce ayak bileklerime çarptılar.

Neredeyse Harley’e yetişiyordum. Onu geriye doğru çekmek ve geçebilmek için gömleğine doğru uzanırken- birdenbire durduk.

Harley kolunu uzatmıştı. Beni göğsümden yakaladı. Koluyla beni durdurmuştu ve bu esnada canım yanmıştı.

Yaslanarak, soluk soluğa, “Bu da ne böyle?” dedim.

Harley hiçbir şey söylemedi.

Yarış yüzünden yüzü terliydi fakat alttan alta yüzü solmuştu. Ölümcül bir biçimde parıldıyor gibiydi. Harley’den havuza doğru döndüm.

Yüzü suya dönük vaziyette suda duran kızın ölü olduğunu hemen anladım. Saçları kafasının üzerinde yüzüyordu ve yüzeyin altında batmış olan uzun koyu renk saç telleri, bir havuzun alüvyonlu zemini boyunca sürüklenen çapalara benziyordu. Kolları vücudunun yanında açık vaziyette duruyordu. Avuç içleri suya dönüktü ve ben

bakarken, yavaşça derinlere doğru kayboluyordu.

Onunla ilgili bir şey vardı-

-tanıdık bir şey...

Elbisesinin eteklerinde minik beyaz noktalar vardı.

Tıpkı Harley'nin sevgilisi Kayleigh için boyadığı minik beyaz çiçekler gibiydi. Bunları kızın en sevdiği gömleğinin uçlarına boyamıştı. Bir gece tam sekiz saat uğraşarak kızın odasını sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplamıştı.

Kayleigh'in çiçekleri.

Kayleigh'in gömleği.

Kayleigh.

Harley barbarca bir ses çıkarttı ve suyun kenarına doğru gitti. Ayaklarının kuvvetiyle toprakta koyu kahverengi-kırmızı izler oluştu. Kendini havuza atarken, suyu kollarıyla itti. Sanki gördüğü her şeyi de bu şekilde silip süpürecekti.

Sular Kayleigh'i vermek istememişti. Kafası daha da derine doğru batmıştı.

Harley daldı ve Kayleigh'i el bileğinden yakaladı. Suda kızı döndürdü ve sanki uyandırmak istiyormuş gibi ona tokat attı fakat kızın kafası yalnızca nazikçe eğilip kalktı. Harley biraz yüzdü ve ardından kızın bedenini öne doğru fırlattı. Sonra biraz daha yüzdü ve yine fırlattı. Kız Harley'nin hemen yanındaydı. Kolları ve bacakları, tüm ipleri aynı anda çekilmiş tahta bir kukla gibi dans ediyordu.

Harley kaydı. Bir dizinin üzerine çöktü ve ardından havuzun zeminine ayağını koydu ve kalın çamura güçlükle çıktı. Son bir kudretli çaba ile Kayleigh'in bedenini suyun kıyısına attı ve yanına yıkıldı.

Kayleigh'in ağzının sol kenarından çamurlu su damlaları akıyordu. Tam da oradan bir zamanlar kendinden memnun bir biçimde sıtırdı. Yüzünün yanındaki kirler, yanaklarında toplanıyor ve yere doğru kabaca akıyordu.

Harley haykırıyor ve hıçkırarak bir şeyler söylüyordu fakat kelimelerini anlamıyordum.

Yapabildiğim tek şey orada dikilmek ve ağzım biraz açık vaziyette olanlara tanıklık etmektir.

Tıpkı Kayleigh'in ağzı gibi.

Sol bacağı geriye doğru bükülmüştü, ayak bileği arka taraftaydı ve dizi sert bir açıyla ileriye doğru çıkmıştı. Bir kolu midesine doğru atılmıştı, diğeri de sanki Hastane'ye giden patikayı işaret ediyor gibiydi. Birdenbire Kayleigh'in bedeninin duruşunu düzeltmek Harley için çok önemli hale geldi. Kızın bacağını düzeltti ve pantolonunun paçalarını çekti. Kollarını yana doğru koydu. Ve kızın avuç içini başparmağıyla ovdu. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda kızı öpmek için

eğilmeden hemen önce de böyle yapardı. Ve ardından aşkları dışında her şeyi unuturlardı.

Büyüyü bozarak, “Harley,” dedim. Öne doğru bir adım attım ve su kenarındaki çamurda yürüdüm. Eğildim ve pantolonumdan bacaklarıma doğru gelen ılık suyu hissettim. Ve uzandım. Harley’ye mi yoksa Kayleigh’e mi uzandığımdan emin değildim.

Harley, “Ona dokunma!” diye homurdandı.

Yeterince hızlı hareket edememiştim. Harley yumruğunu çeneme geçirdi. Dişlerim dilime çarptı ve ağzıma kan tadı geldi. Çamura düştüm ve kendimi kollarımla korudum.

Tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, Harley yukarıya bakıyordu. Bir eli hâlâ kızı tutuyordu ve başparmağı düzenli olarak kızın soğuk ve cansız avuç içinde ileri geri gidip duruyordu.

Üzerimizdeki boyalı metal gökyüzüne bakarak, “Neden beni terk etti?” diye fısıldadı.

Çünkü bu bir kaza değildi.

Kaza olamazdı.

Kayleigh havuza bayılırdı. Koi ile yüzmeye bayılırdı. Avucunda yemlerle dalar ve suyun altında avucunu açardı. Böylece utangaç balık ona doğru gelir ve ellerinden azar azar yerdi. Tanıdığım herkesten daha fazla nefesini tutabilirdi. Yüzerken onu hiç kimse, her zaman deneyen Harley bile geçemezdi.

Kayleigh kaza sonucu ölmüş olamazdı. Suda değil.

Kızdan geriye kalanlara baktım.

Her iki kolunda da açık sarı kare plasterleri vardı. Doktorun ilaç plasterleri -uyutanlar. Onu bu öldürmüştü. Bir kaza değil. Bir seçim. Kayleigh kendini sulu yatağa bırakmış ve asla uyanmayacağından emin olmuştu. İntihar. Bunun intihar olduğundan emindik. Haftalardır yaşamaktan ne kadar nefret ettiğinden ve bu gemiye tıklı kaldığından bahsediyordu. Aylardır. Ufak şeyler. Bir yorum, iğneleyici bir düşünce. Fark etmemiştik. Ta ki-.

Gözlerim kızın bedeninden parıldayan, neredeyse durgun olan suya döndü. Daha ilerilere, kamışların ve lotus çiçeklerinin ötesine baktım. Gözlerim parlak yeşil yeni çimenleri gözden geçirdi.

Orada metal bir duvara çarpıyorlardı.

Sert, soğuk ve sonu gelmeyen metal bir duvar. Vidalarla tutturulmuştu ve yağdan ve zamandan lekelenmişti. Duvardaki bir çatlağı gözlerim yanana kadar takip ettim ve yukarılarda tavanın merkezindeki güneş lambasına kadar ulaştım. Onun üzerinde Gemici Katı olduğunu biliyordum ve onun da üzerinde Bekçi Katı vardı.

Ve onun da üzerinde -tonlarca içinden geçilmez metalin üzerinde- hiç görmediğim

gök vardı.

Kayleigh'in asla görmediği gökyüzü.

O olmadan yaşayamadığı gökyüzü.

22. AMY

Şehre girerken, Çırak da hikâyesini bitirmişti. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedim fakat bu olay yıllar önce gerçekleşmişti ve söylenecek pek de bir şey yoktu.

Şehrin içinde hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Günün ortasında tüm Besleme Katı farklı görünüyordu, Eskiden sabahları koşardım ve aslında sabah ve öğle arasında güneş lambasında pek de bir değişim olmuyordu -bu sahte güneş gökyüzünde ilerlemiyordu ve ufukta pembe, turuncu ve mavi renkler oluşturmuyordu.

Şehir, Besleme Katı'nın öbür tarafından görüldüğünden daha büyüktü. Hastane'den ya da Kayıt Salonu'ndan Şehre baktığımda, Legolardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. Binalar birbiri üzerine konulmuş renkli kutulardı ve insanlar da görünemeyecek kadar küçüklerdi.

Fakat burada farklıydı. Sokaklar kalabalıktı. Erkekler -ve az sayıda kadın- asfaltlanmış yollarda el arabaları çekiyorlardı ve yüklerini arkalarında sanki bir hiçmiş gibi taşıyorlardı. Sebze ve meyveler, etler, kutular, giysiler -hepsi bir sokaktan diğerine dolanıyordu. Beklediğimden daha gürültülüydü. İnsanlar sokaklardan birbirlerine sesleniyor, köşedeki bir çift birbirine bağırıyor ve kollarını sallıyorlardı. Duman kokusu aldım ve kötü bir olay olmasından korktum fakat hayır -açık havadaki bir ızgaradan geliyordu.

Şehir kendi başına daha karmaşık görünüyordu. Çok fazla insan vardı. Ve ilk defa onları bireyler olarak düşündüm. Her birinin kendi hikâyesi vardı. Onların yaşamlarını hayal etmeye çalıştım. Pencerenin ardındaki adam, satırını kaburgalara vuruyordu. Sıkılmış mıydı yoksa ete gaddarca saldırarak öfkesini mi gizliyordu? Binaya yaslanmış kız terlemişti ve yelpazeleniyordu -neden evinin rahatı yerine burada böyle dikiliyordu? Ne bekliyordu?

Ve herkes gerçeği öğrendiğinde ne yapacaklardı? Godspeed'in hareket bile etmediğini öğrendiklerinde ki kaçınılmaz olarak öğreneceklerdi. Şehrin ne kadarı yerle bir edilecekti?

Her ne kadar kafamı eğik tutsam da, çok çabuk ilgisini çekebildiğim bu insanlardan sakınıyordum. Çırak onları bir gülümsemeyle selamlıyordu. Herkesi tanıyor gibiydi. Herkes de ona gülümsüyordu.

Gerçi gözlerini bana çevirdiklerinde, gülümsemeleri soluyordu. Öylesine hafifçe "ucube" diyorlardı ki, Çırak fark etmiyordu. Dikkatlice başlığımı yeniden saçlarımın üzerine geçirdim ve saçlarımın tamamıyla kapandığından emin oldum.

Çırak bana sokakta yol göstererek, "Harley'nin ailesi dokuma bölgesinde oturuyor," dedi. "Şehrin ortasında."

Her blok, insanların işlerine göre isimlendirilmişti. Biz şu an et bölgesinde olmalıydık -havada kokmuş yağ ile karışık asılı kalmış bir kan kokusu vardı. Pencerelerde sinekler uçuşuyordu ve işlem görmeyi bekleyen ham etlere doğru tembelce gidiyorlardı.

Çırak, “Beni burada bekleyebilir misin?” diye sordu. “Halletmem gereken bir şey gördüm.”

Kafamı salladım ve o da köşedeki kasaba girdi. Dinlemek için sessizce ilerledim. Her ne kadar binada beş çalışma yeri olsa da, ikisi de eski nesillerden olan iki adam çalışıyorlardı.

Çırak girdiğinde, biri kafasını kaldırdı. Ortağını dirseği ile dürttü.

Kanlı ellerini önündeki lekeli önlüğe silen adam, Çırak’a, “Oh, emm, merhaba Bilge,” dedi.

Çırak, adama kendisine Çırak denmesini istediğini söylemeye zahmet etmedi. “Diğer çalışanların nerede?”

Adamlar gergin bir biçimde birbirlerine baktılar. İlki doğramakta olduğu ineğe geri döndü. Bir demir testeresi ile bacak kemiğini kesmeye başladı. Diğer adam tezgâhında durmuş, ne yapacağını bilemez haldeydi. “Onlar -Pekâlâ- bugün gelmediler.”

“Neden gelmediler?”

Adam omzunu silkti. “Dün yardıma ihtiyacımız olacağını söylemiştik. Bronsen en az üç kişi getirecekti fakat...”

“Fakat gelmediler.”

Adam kafasını salladı.

“Neden bu konuda bir şey yapmadın?”

Adam ellerini önlüğüne silip duruyordu fakat elleri temizlendikçe pis ölükte tekrar kirleniyordu. “Şey... Şey, emm... Bize düşmez.”

“Ne size düşmez?”

“Diğerlerine işe gelmelerini söylemek.”

Çırak çenesini sıktı ve çıktı. Kapıdaki çan onun yerine veda etmişti. Hızla sokağa daldı ve kaşları öylesine çatıktı ki, yanımızdan geçenleri selamlamıyordu. Alçak sesle, “Bilge’nin hiç böyle problemleri olmamıştı,” diye homurdandı. “İnsanlar çalışmıyorlar. Tembeller. O bununla asla uğraşmak zorunda kalmadı. İnsanlar ona itaat ediyorlardı ve işe gelmemeye cüret edemiyorlardı. Bilge bu gemideki her şeyin düzgün çalışmasını sağlamıştı.”

“Bunu Bilge yapmamıştı, ” dedim. Sözlerim Çırak’ı öylesine şaşırtmıştı ki, durdu. “O yapmadı,” diye ısrar ettim. “Phydus yapmıştı.”

Çırak zorla gülümsedi ve yüzündeki ölke biraz dağıldı. Kaldırımında oturmuş yün eğiren bir grup insanın yanından geçtik. İplikleri parmaklarından geçirirlerken, neşeyle birbirleriyle konuşuyorlardı. Fakat bir sonraki blokta dokumacıların binaları karanlık ve sessizdi ve görünürde hiçbir dokumacı yoktu. Çırak, çalışma alanının tepesinde parlak boyanmış treyler serisinin bulunduğu demirden bir merdivene doğru beni götürürken, bu duruma öfkeyle baktı.

Üç kat yukarıdaki treyleri işaret ederek, “Sarı olan,” dedi. “Harley eskiden burada yaşırdı.”

Çırak’ı merdivenlerde takip ettim. Yüксеğe doğru çıktıkça, tırabzanlardaki ve merdivenlerdeki boyalar da artıyordu. Burada bile Harley’nin izleri vardı. Kapıyı çalmadan önce Çırak tereddüt etti. Eli, kurumuş mavi bir boya lekesinin üzerinde bir müddet hareketsiz kaldı.

Cevap yok.

Tekrar çaldı.

“Belki de burada değillerdir?” diye sordum. “Öğle vaktindeyiz.”

Üçüncü seferde de cevap gelmeyince, Çırak kapıyı iterek açtı.

23. ÇIRAK

İçerisi karanlıktı ve ekşimiş bir şey kokusu vardı. Burada da Harley'den izler görölüyordu. İçerisi beyaz ve sarı sarmallarla tepeye kadar boyanmıştı. Odanın merkezinde bir masa vardı ama biri dışında tüm sandalyeler kenara konulmuştu ve masanın üzerinde çok pis kumaşlar, makaslar ve minik kumaş boyası şişeleri vardı -bir dokumacının teçhizatları.

Amy, “Merhaba?” diye seslendi. “Sanırım arkada birisi var,” diye ekledi. Treylerin ilerisinde bir perdeyle kapatılmış girişi gösteriyordu.

Amy'nin önüne geçtim ve perdenin arkasına bir göz attım. Oda hâlâ karanlıktı. Misk ve ter kokuyordu. Burası ana yatak odasıydı -bu odanın ardında başka bir kapıya açılan bir perde daha vardı. Buranın bir banyoya ve daha küçük bir yatak odasına açıldığını biliyordum.

Harley'nin annesi Lil, yatağın ortasındaki yorgana sarılmıştı. Saçı dağınıktı ve kıyafetleri lekeliydi fakat tamamen giyinikti.

Lil, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesi hafifti ve bozguna uğramış gibiydi.

“Şey nerede-” Harley'nin babasının adını hatırlamaya çalıştım. “Stevy nerede?”

Lil ayağa kalkmadan omzunu silkti.

Amy öne doğru ilerledi, tereddüt etti ve ardından yatağın kenarına oturdu. “Her şey yolunda mı?” Lil'e doğru uzandı fakat Lil, Amy'nin solgun tenini görünce korkuyla büzüldü. Amy'nin eli kucağına düştü. Bir süre sonra, ayağa kalktı ve yanıma geldi.

Yine, “Stevy nerede?” diye sordum.

“Gitti.”

“Ne kadar süreliğine gitti?”

Lil yine omzunu silkti.

Yorganın altında, midesinin guruldadığını duydum. “Haydi, sana bir şeyler yedirelim,” dedim. Öne doğru bir adım attım ve eline uzandım. Lil benden kaçmasa da, teklifime tepki de vermedi.

“Bir anlamı yok,” dedi. “Yiyecek yok.”

“Yiyecek yok mu?” diye sordum. İçgüdüsel olarak perdeli kapıya baktım. Duvar yiyecek dağıtıcısı treylerin ana odasındaydı. “Kırık mı? Tamiratı arayıp, kontrol ettirebilirim.” Kadın yumuşakça, “Bir anlamı yok,” dedi. Onu umursamadım ve Gemici Katını aradım. Buraya olabildiğince hızlı birini göndermelerini istedim.

Wi-com'la bağlantıyı kapatır kapatmaz, tekrar dikkatimi Lil'e verdim. “Sortin

nedir?” diye sordum. “Neden çalışmıyorsun? Doktor’u aramalı mıyım?”

Kadın gözlerini tavana dikti. “Çalışmam. Boyalar bana onu hatırlatıyor. Renkler. Renkler her yerde.”

Doktor’a sonradan vermek üzere ruhsal bir not alarak, “Lil,” dedim. ‘Kayıt Salonundaki Harley’nin tablolarından birini aldın mı?’

Oturdu. “Hayır!”

Fakat gözlerini perdeye doğru çevirdi.

O yöne doğru baktığımı fark etti. “Onlar benim. O benim oğlum. Oğlumdu. Ondan geriye kalan yalnızca o tablolar.”

Amy arkamdan hafif bir sesle, “Yalnızca bakmak istiyoruz,” dedi.

Lil tekrar yastığına çöktü. “Ne anlamı var ki? Geri dönmeyecek. Hiçbiri geri dönmeyecek.”

Tekrar bakmadı ve Amy ile ben de yavaşça yatağın çevresinden dolanıp, uzakta duvarın oradaki perdeye ilerledik. Perdeyi kaldırdım ve Amy de beni odaya takip etti.

Bir banyo. Klozet çekilmemiş ve lavabo da lekeli. Hızla başka bir girişin önündeki perdeye doğru ilerledik.

Burası Harley’nin odasıydı -en azından Koğuş’ta yaşamaya başlayana kadar öyleydi. Odanın eskiden kimin olduğuna dair izler vardı -düyann önünde döşek, hâlâ üzerinde saat olan ufak bir komedin- fakat belli ki Harley gideli yıllar olmuştu. Ailesi artık odayı depo gibi kullanıyordu.

Aradığımız şeyi bulana dek kutular arasında dolandım: Harley’nin resmi, Aynanın İçinden.

Amy, “Çok güzel,” diye fısıldadı. Sanırım haklıydı fakat baktığımda, Harley’nin çizimini değil yalnızca gerçekte olanları hatırlıyordum.

Benim hafızamda her şey karanlık olsa da, resim son derece parlaktı: su, çamur, Kayleigh’in gözleri. Resmin üst kısmında beş kişi dikilmiş havuza bakıyorlardı -ben, Harley, Victria, Bartie ve ardımızda Orion. Harley, havuzun yüzeyinde bir çeşit yansıtıcı boya kullanmıştı -ayna gibi su yüzeyinin hemen altında bir kız yüzüyordu, sırtüstü yüzüyordu ve gülümseyen gözleri yüzeye doğru dikkatle bakıyordu. Parmaklarının çevresinde Koi dönüyordu ve lotus çiçeklerinin kökleri de dağınık, siyah saçlarına takılıyordu.

Amy, “Harley gerçekten koi seviyormuş,” dedi.

“Kayleigh’in favorisiydi.”

Bulanık havuz suyunu tadabiliyordum. Kayleigh’in cildinin nemini hissedebiliyordum. Harley’nin dokunuşuyla davul gibi şişmiş yüzünün ezilmesini görebiliyordum.

Amy nazikçe, “Haydi ipucuna bakalım,” dedi ve beni havuzun kenarından çekti. “Muhtemelen arkasındadır, tıpkı diğeri gibi.”

Tuvali ışığa doğru tuttum ve ardından arkasını çevirdim.

Amy, “Bak,” dedi.

Arkaya açık renkli mürekkeple bir dikdörtgen çizilmişti ve ortasında da başka ufak bir hafıza kartı vardı. Tırnağımla onu kaldırdım. Tıpkı birinci ipucu gibi aynı solgun el yazısıyla resmin arkasına başka bir mesaj yazılmıştı:

1, 2, 3, 4. Kapının kilidini açmak için ekle.

“Hastane’nin dördüncü katındaki kapıdan mı bahsediyor? Donma katına giden asansöre açılan kapı?” diye sordum.

“Sanmıyorum. Sana kapıdan bahsetti; ardındakini gördüğümü biliyor. Eğer bu ipuçlarını bulmam için bıraktıysa, o halde başka kilitli kapılardan birinden bahsediyor olmalı.”

“Başka kilitli kapı-” diye başladım fakat birdenbire durdum. Gemide az sayıda kilitli kapı vardı -ve benim biyometrik tarayıcımın geçemediği daha az sayıda kapı vardı. Fakat yalnızca bir alan tamamen kilitli kapılarla doluydu. Bu kapıların mini klavyelerinin kodunu Bilge dahi bilmiyordu. “Donma katındaki kapılar,” dedim. “Kapağın yanındakiler.”

Amy kafasını salladı. “Öyle olmalı.”

“Hâlâ video ekranı yanında mı?” diye sordum. Amy, ekranı cebinden çıkarttı ve ben de hafıza kartını taktım. Amy, parmağını ekrandaki kimlik kutusuna koydu. Ekran, Orion’un yüzüyle canlandı. Bir an tereddüt eden Amy, bana doğru yaklaştı. Ekranı görebilecek kadar yakındık fakat birbirimize değecek kadar değildik.

«video başlangıcı»

Orion zar zor görünüyordu, gölgelere gizlenmişti. Ardındaki görüntünün uzantısı olan büyük bir merdivenin dördüncü basamağında oturuyordu. Gergin ve neredeyse sinirli bir tavırla sağ elini dizine vurup duruyordu.

Amy, “Burası neresi?” diye sordu.

Kafamı salladım, dikkatim kameradaydı.

Orion görüntüyü düzeltirken, kamera oynadı. Yumuşakça konuşuyordu, nazikti.

ORION: Öncelikle, Kayleigh için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Onun ölmesini asla istemiştim.

Amy nefesi kesilmiş vaziyette, “Onu öldürmüş mü?”

Hiçbir şey söylemedim fakat sanki mideme bir taş oturmuştu.

ORION: Onu öldürmedim fakat yapabilirdim. O kendisi öğrendi. Bilge’nin en büyük

sırrını. Kimsenin bilmesini istemediği sırrı.

“Bu ne olabilir-”

“Şşşt”

Orion duraksadı, sanki duygusal olarak bir şeylerin üstesinden gelemiyormuş gibi zorlukla yutkundu.

ORİON: Amy, bunu bilmelisin -eğer bakmaya devam etmeye karar verirsen- Kayleigh cinayeti bir uyarıydı. Bilge, Kayleigh’i öldürmüş olabilir fakat benim de yapabileceğim şeyler var. Kilitleri değiştirebilirim. O bir aptal -onları kontrol etmeyi düşünmedi.

Orion birden durdu. Gözleri ekranda görünmüyordu.

ORİON: Artık neyin doğru ya da yanlış olduğunu bilmiyorum. Kayleigh öldüğünden beri bilmiyorum. Onun bildiğini tüm geminin bilmesi gerekiyor mu bilmiyorum. Gerçeği bulmalı mıydı, bilmiyorum.

Orion merdivenlerdeki yerini değiştirdi.

ORİON: Onu öldürmek, gemiyi kurtarmaya değdi mi bilmiyorum.

Orion omzunu silkti. Sanki Kayleigh’i öldürmenin bağışlanabilir ya da hatta anlaşılabilir bir yanı olması mümkünmüş gibi.

ORİON: Belki de değmiştir. Belki de Bilge haklıydı. Bu gerçek... Kimsenin isteyeceğini sanmıyorum.

Orion saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu.

Ben de saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydum.

ORİON: İşte bu sebeple sana ihtiyacım var, Amy. Öğreneceksin. Çünkü sen bir gezegende doğmuştun fakat Godspeed'de yaşadın. Bu gerçekle ne yapılabileceğini bu gemide yalnızca sen bilebilirsin.

Orion yüzünü kameraya doğru döndü ve gözleri sanki benimkilerle kenetlendi.

ORİON: Silah deposunu gördüm. Bana bir keresinde Bilge göstermişti. Tam şeyden önce... Her neyse, sorular sormaya başladım. Mesela: Diğer Bilge’nin söylediği gibi barışçıl ve keşifçi bir görevimiz varsa, neden savaş için silahımız var?

Amy’ye göz attım fakat onun dikkati video ekranındaydı. İçimdeki taş daha da büyüdü. Amy asla Orion’un donmuşları öldürmek için bir sebebi olduğuna inanmamıştı - onun deli olduğunu düşünmüştü ve donmuşların bu gemide doğanları öldüreceği teorisini de bir hezeyan olarak görmüştü. Şimdi Orion’un bundan bahsettiğini izlerken bile o kilitli kapıların ardında bir silah deposu olduğuna bile inandığını sanmıyorum.

Orion, omuzlarının üzerinden baktı ve gözleri korkuyla doldu. Ya suçlu ya da korkmuş görünüyordu. Ya da her ikisi birden...

ORİON: İşte bilmen gereken bu, Amy. Silah deposunu kendin görmelisin. Sen Güneş-

Dünya'dan geldin. Baban da ordudaydı. Bizimki gibi bir gemide hangi makul miktarda silah olması gerektiğini biliyor olmalısın. Silah deposuna git. Kendin gör.

Orion ekrandan çıktı. Sonra öne doğru eğildi ve yüzü ekranı kapladı.

ORİON: Oh, doğru. Kilitli kapıdan geçmek için koda ihtiyacın var, öyle değil mi? Pekâlâ, Sana yalnızca şunu söyleyeceğim, Amy. Evine git. Beni duyuyor musun? Evine git. Cevabı orada bulacaksın. EVİNE GİT.

Ekran karardı.

«video sonu»

24. AMY

Eve gitmek? Eve gitmek? Bu kahrolası laf ne anlama geliyordu? Dünya? Evet, isterdim. Yeni bir gezegen? Aynı derecede mümkün değil.

Çırak, “Belki de sonraki ipucunun bir atlasta filan olduğunu ima ediyordur?”

Ha ha, Orion. Komik bir espri. Evim, artık ulaşamadığım yerlerin haritalarıyla dolu bir kitaptan ibaret.

Yüksek sesle, “Belki,” dedim. “Sanırım bir kontrol etmeye değer.”

Çırak, nazikçe ve çok saygılı bir biçimde resmi yere koydu. Ufak yatak odasından çıkıp, banyoya ve ardından da sonraki yatak odasına doğru beni takip ederken, omzunun üzerinden resme baktı. Lil hâlâ yatağın üzerindeydi. Bizi gördüğünde oturdu.

“Onu alıyorsunuz, öyle değil mi?” dedi.

Çırak, “Hayır,” dedi. “Bu senin.”

Lil gözlerini kırptırdı ve Çırak’a baktı. Bir ara bana da baktı ama gözlerini hemen kaçırdı. Sanırım benim görüntüme katlanamıyordu.

Çırak, “Sana yiyecek gönderildiğinden emin olacağım,” dedi. “Doktor’u da buraya yollayacağım. Sana yardımcı olabilecek bazı ilaç plasterleri üzerinde çalışıyordu.”

Lil kafasını salladı fakat biz evinden çıkarken kalkmadı. Bir yanımda merak ediyordu: yataktan fırlayıp, değerli tablosuna mı koşacaktı? Bunu yapabilecek kadar aldırıyor muydu?

Merdivenlerden inip tekrar Şehir sokaklarına geldiğimizde, Çırak wi-com’una tıkladı ve emirler vermeye başladı. Önce yiyecek gönderilmesi için ve ardından da ilaçlar için. Kendini öylesine bu işe odaklamıştı ki, biz inerken bize doğru yaklaşan kızgın adamı fark etmedi bile.

Adam emir veriyormuş gibi, “Nerede o?” diye sordu. Adam öne doğru öylesine fazla yaklaştı ki, Çırak tırabzanlara kadar geri çekilmek zorunda kaldı.

Çırak, “Kim?” diye sordu.

“Lil. Onun çalışmasını sağlayacak mısınız? Çünkü ben çalışırken onun çalışmaması adil değil!”

“Stevy, o hasta. Zamana ihtiyacı var. Doktoru aradım-” Adam, “Hasta değil! Sadece tembel!” diye gürledi.

Çırak her iki elini de kaldırdı. “Stevy, elimden geleni yapıyorum. Hazır olduğunda çalışmaya dönebi-”

Cümlesini tamamlamak için fırsatı olmadı. Stevy, yumruğunu geriye atıp, sonra da

Çırak'ın çenesine indirdiğinde Çırak'ın gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Çırak yere düştü. Tırabzanın yardımıyla tekrar ayağa kalkar kalkmaz, Stevy yine yüzüne yumruğunu indirdi. Çırak, geriye doğru sallandı fakat bu defa düşmedi. .

Boğazımdan gelen sesi duyana kadar çığlık attığımı fark etmemiştim. Arkamızda iplik eğirmekte olan bir grup bizi fark etmişti -ayağa kalkıyorlar, öne doğru atılıyorlar, çığlık atıyorlar, geriye çekiliyorlar ve ellerinin ardında birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Döndüm. Onlara, “Biri bir şey yapsın!” diye haykırdım. Lisede yeterince kavgaya tanık olmuştum ve bir kızın onların arasına girmesinin aptallık olacağını biliyordum - ikisi de benden uzundu ve Stevy'nin yumruklarından biri beni rahatlıkla yere yıkabilirdi.

İplik eğirenlerden üçü -iki erkek ve benden pek de iri olmayan bir kadın- öne atıldılar. Fakat onlar bize ulaşmadan önce, Stevy yere düştü ve başını tutmaya başladı. İp eğirenler kendi kendilerine durdular. Şaşırmışlardı.

Çırak, kanayan dudağını sildi.

Stevy, “Durmasını sağla,” dedi. Sesi inlemekle emir vermek arasındaydı.

Çırak sakın bir ses tonuyla, “İki dakika içerisinde kendiliğinden duracak,” dedi. Sesinde beni korkutan bir hissizlik vardı. “O zamana kadar sanırım "bana yumruk atmanın çok kötü bir fikir olduğunu öğrenmiş olursun.”

“Ne yaptın?” diye sordum.

Dudağının kanaması geçmiyordu. Dişleri kıpkırmızı olmuştu. Çırak, “Asla yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şeyi,” dedi. “Haydi gel.”

Ana caddeye devam etmedi. Onun yerine Seralara doğru giden dar yola saptı.

Ben artık sorudan vazgeçmiş olsam da Çırak, “Wi-com'uyla ilgili bir şey,” dedi. “Bilge bir keresinde bana yapmıştı. Birini durdurmak için oldukça etkili.”

Arkamızdan bir ses, “Çırak!” diye seslendi. Çırak durdu ve yavaşça suç mahalline doğru döndü. Stevy yerde yatıyordu. İnliyor ve kafasını tutuyordu. Bartie belirdi ve Çırak'ı işaret etti. “Bir adamı bu şekilde cezalandırmaya ne hakkın var?” diye gürledi. “Bilge'den çok daha iyi olduğunu söylemiştin fakat şu haline bak! Biri sana ilk defa karşı çıktığında, onu öylesine şiddetli cezalandırıyorsun ki ayağa bile kalkamıyor!”

Çırak gözlerini kıstı ve hızla Bartie ve Stevy'ye doğru gitti. “Pekâlâ, öncelikle ayağa kalkabilir. Yalnızca wi-com'u ses yapıyor. Ve ikincisi, o bana yumruk attı. Bana yumruk attı.” Bartie ve Çırak yeterince yakın duruyorlardı ve normal bir ses tonuyla konuşabilirlerdi fakat her ikisi de bağılıyordu. Bartie'nin gitarı arkasındaydı ve bir an onun gitarını çıkartıp, Çırak'ın kafasına indireceğini sandım. Onun yerine bağırdı. “Bir dahaki sefere biri seninle aynı görüşte olmadığında ne yapacaksın? Öldürecek misin?”

“Oh, haydi! Abartmayı bırak!”

Fakat başka hiç kimse Bartie'nin abarttığını düşünüyor gibi görünmüyordu. Hepsi de Stevy'nin yerde inlemesini ve acıdan kıvranmasını izliyorlardı.

Çırak, Stevy'ye, "O kadar da kötü değil," dedi. "Ve ayrıca şimdi geçer." Fakat Stevy ayağa kalkmadı. İlgi çekmek için mi böyle davrandığını yoksa görüldüğü kadar acıyıp acımadığını merak ettim.

Bartie, "Sana güvenemeyiz, Çırak," dedi. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir ses tonuyla konuşuyordu. Çevremize kalabalık topluyordu -ip eğirenlerin hepsi de neler olduğunu görebilmek için gelmeye başlamışlardı. Fırıncılar, unla kaplı halde kafalarını dükkânlarından uzatıyorlardı. Elllerinde hâlâ et satırları olan kasaplar dükkânlarından çıkıyorlardı. Çırak, "Ben ne zaman yalan söyledim?" dedi. "Ne zaman size dürüst olmadığımı gösterdim?"

Çırak'ın gemideki herkese geminin durduğunu söylemediğini düşünmemeye çalıştım. Sonuçta bu bir yalan değildi, sadece... Tüm gerçeği söylememekti.

Çırak, "Bugüne dek yaptığım her şeyi bu gemi için yaptım!" diye feryat etti.

Bartie, Çırak'ın arkasını yani beni işaret ederek, "Onu bile mi?" diye sordu.

"Amy'yi bu işe bulaştırma."

Ayağa kalktım ve olay yerine ilerledim. Herkes, Stevy bile bana bakmaya başlamıştı.

Godspeed'de ilk uyandığımda, koşmaya başlamıştım ve kendimi Şehir de bulmuştum -fakat o Şehir bundan farklıydı. İnsanlar boş gözlerle bakıyorlardı ve robot gibi hareket ediyorlardı. İçleri öylesine boştu ki, korkutucuydular. Şimdi duyguları patlıyordu. İçlerinde korku, öfke ve güvensizlik bir aradaydı. Gözlerini kısıyorlar, dudaklarını büzüyorlar ve yumruklarını sıkıyorlardı.

Endişeyle bana bakan Çırak, "Git buradan Amy," diye mırıldandı. Uzandım. Ellerimi tuttu ve beni bırakmadan, nazikçe ellerimi sıktı. "Hastane'ye dön. Güvenli olan yere git."

Fakat burada kalmak istiyordum. Çırak'a benim Bartie'nin ona karşı kullanabileceği başka bir hata olmadığını göstermek istiyordum. Onun ardında durmak ve sadakatimi göstermek istiyordum.

Ta ki kalabalıktan biri öne çıkana dek.

Luthor.

Kızgın kalabalıkta isimsiz bir yüz. Bartie başka bir şeyler söyledi ve Çırak da cevap verdi. Herkes dikkatini tartışmaya vermişti.

Luthor dışında.

O,gözlerini bana dikmişti. Dudakları köşelerde bir kıvrımla gülümsemeye başladı. Tıpkı Noel'i çalan Grinch gibi.

Bana sessizce bir şey söyledi ve her ne kadar ne dediği belli olmasa da, kelimeleri tahmin edebildim. İstedğim her şeyi yapabilirim.

Koştum -hızla koştum- kaçtım.

25. ÇIRAK

Amy'nin gitmesine memnun olmuştum -onun bu tartışmaya dahil olmasını istemiyordum. Bartie'nin onu hızla bu konuya dâhil etmesinden nefret etmiştim.

Ve kalabalığın bu kadar hızla büyümesinden de nefret etmiştim.

Boynumun yanındaki wi-com'a dokundum. "Marae, buraya gel. Polis kuvvetlerini de getir."

Cevap vermeye hazırlandı fakat bağlantıyı kapattım. Bartie'ye odaklanmam gerekiyordu.

Bartie, "Oh, destek mi çağırıyorsun?" diye alayla gülümsedi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Dostum olduğunu sanıyordum."

"Bu dostlukla ilgili değil." Sesini yükseltmişti ve aslında sadece benimle konuşuyor olsa da, tüm kalabalık dinliyordu. "Bu durum, bu gemiyi içinde yaşamak istediğimiz türde bir dünya haline getirmekle ilgili."

"Ve bana yer yok, öyle mi?"

"Bir Bilge'ye yer yok. Bilge bile kendisine Çırac diyor." Göz ucuyla baktığımda, Şehir'deki yerçekimi tüpünden gelen koyu mavi ve siyah fermuarları görebiliyordum. Yakında Marae, bir düzine Gemici ile burada olacaktı.

Stevy inledi ve ayağa kalkmak için debelendi.

"Tamam," dedim. "Her şey bitti. Hepimiz işimize dönelim."

Kalabalıktan bazı insanlar gitmeye başlamışlardı. Gerilim dağılıyordu.

İleri atılan Marae, "Herkes dağılsın!" diye gürledi.

Ve gerilim tekrar başladı.

Bartie yine sesini yükselterek, "Ah, işte Çırac'ın son fikri -polis kuvvetleri," diye alayla gülümsedi. "Hepimizin uslu minik oğlanlar ve kızlar gibi çalıştığımızdan emin olmak için."

"Öyle değil," dedim -hem ona hem de Marae'ye.

Çevremizdeki kalabalıktan yeni bir ses, "Kimse neler olduğunu göremiyor mu?" dedi. Luthor. Elbette. Kavgaya bayılır. Yıllar önce Koğuş'ta yaşarken bile böyleydi. Sadece artık bunu saklamıyor. "O korkuyor. Çırac'ımız korkuyor. Sizlerden korkuyor! Sizlerden! Sizin gücünüz var. Hepimizi kontrol edemez."

Kalabalıktan başka bir ses, "Ne istersek yapabiliriz!" diye haykırdı.

Bartie, "Kendimizi yönetebiliriz!" dedi.

Bu sözler tezahürata dönüştü. Kendinizi yönetin! Kendinizi yönetin! Kendinizi yönetin!

Marae ve diğer Gemiciler, tezahüratı susturmak ve sessizliği sağlamak için kendileri bağırıyordlardı. Tezahüratta yorumlar birbirine karışıyordu. Bazıları alaylı, bazıları tehditkârdı. Gemiciler aynı şekilde karşılık verdiler. Tehditleri eyleme dönüştü. Marae kendisinin iki kat iri bize doğru yaklaşan bir adamı itti. Başka bir adam da Shelby'yi itti. Elimi wi-com'uma götürdüm. "İletişim alanı: bulunduğum yerin otuz metre çevresi," diye emir verdim. Söylediğim alandaki herkesle bağlantı kurulduğuna dair wi-com'dan bip sesi geldiğinde, "Herkes sakın olsun. Buna gerek yok," dedim.

Birkaç kişi durdu ve wi-com'larını dinlemeye başladılar fakat yeterli değildi. "HERKES DURSUN," diye bağırdım ve sesim hepsinin kulaklarında yankılandı. "Çevrenize bakın," diye emir verdim ve çoğu da emre uydu. "Bunlar sizin dostlarınız, aileniz. Birbirinizle kavga ediyorsunuz. Buna gerek yok. Durun. Kavga etmeyin. Şimdi."

Derin bir nefes alın. Kalabalık çoğunlukla durmuştu.

Sessizlikte Luthor, "Peki ya Yiyecek Dağıtımı ne olacak?" diye gürledi.

"Ne?" Marae'ye döndüm. "Yiyecek Dağıtımı'nda ne oluyor?"

Bartie öğrenerek, "Bilmiyor musun?" diye sordu. "Yiyecek dağıtımının durduğunu bile bilmiyorken, kendine nasıl lider dersin?"

Yine Marae'ye doğru döndüm. Özür diler gibi, "Problemin farkındayım," dedi. "Tam seni konuyla ilgili aramak üzereydik."

Bir cevap beklemedim. Yiyecek Dağıtımına doğru ilerlemeye başladım. Çevremizdeki kalabalık da şaşkıncı -birdenbire doğrudan onlara doğru koşmamı beklemiyorlardı. Birkaçi önümden yeterince hızlı çekilemedi ve onlara çarptım fakat durmadım. Seslerini ve kaldırımında beni takip eden ayak seslerini duyabiliyordum fakat öylesine öfkeliydim ki, düzgün düşünemiyordum. Bir de Yiyecek Dağıtımı'nın problemlerime eklenmesini istemiyordum. Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yiyecek Dağıtımı, Şehrin en uç yerinde, Besleme Katı'nı kaplayan çelik duvarların dibindeydi. Yiyecek dağıtımı otomatik gerçekleşiyordu -veya öyle olmalıydı. Devasa çelik ve tuğlalardan oluşan binaya geldiğimde, yönetici Fridrick, kapıyı zincirleyerek kapatmıştı. Önlerinde duruyordu. Kollarını kavuşturmuş ve gözlerini bana dikmiş bir kavga bekliyordu.

Bütün zerrelerim gerilmişti -yumruklarım, dişlerim, gözlerim.

"Neler oluyor?" diye gürledim. Bartie'yle önümüzde toplanan kalabalık, şimdi de benimle Fridrick'in önünde toplanıyordu -ve eskisinden de fazlaydılar. Marae ve Gemiciler, köşelerde hareket ederek, insanlara gitmeleri ve problemleri bizim halletmemize izin vermeleri için baskı yapıyorlardı fakat kimsenin dinlediği yoktu. Onun yerine kalabalık artıyordu.

Fridrick, “Yiyecekleri kendim dağıtacağım,” dedi. “Herkesin adil miktarda aldığından emin olacağım.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Bir kadın, “Yiyecekleri kendisine saklıyor!” diye bağırdı. “Bu doğru değil!”

“Haydi, kapıları kıralım!”

Topuklarım üzerinde döndüm ve kalabalığa bakarak, “Kahretsin, sakın olun!” diye bağırdım. Sakinleşmediler -fakat en azından bağırmaı kestiler. Doğduğumdan beri Yiyecek Dağıtımının başında olan Fridrick’e dönerek, “Şimdi,” dedim. “Yiyecek dağıtımındaki sorun nedir?”

Fridrick, “Bir sorun yok,” dedi. “Herkes gittiğinde, yiyecek dağıtmaya başlayacağım.”

Zincirlenmiş kapılara şüpheyle baktım.

Kalabalıktan kalın sesli bir erkek, “Yiyeceğin yalnızca bir kısmını bize verecek!” dedi.

Başka bir ses de, “Yalnızca hak edenlere!” dedi.

Tekrar ardıma bakma riskini aldım. Marae ve Gemiciler hemen arkamdaydılar ve kalabalığın öne doğru atılmasını engelliyorlardı. Neredeyse iki yüz kişi ya da daha fazlası vardı. Topluluk halinde hareket ediyorlardı, bireysel değil ve topluluk gitgide bana ve Fridrick’e yaklaşıyordu.

Fridrick’e, “Bu yiyecekler senin değil,” dedim. Şimdi bilerek yüksek sesle konuşuyordum. Herkesin duymasını istiyordum.

“Benim.” Bana doğru baktı.

“Kimin yiyip, kimin yemeyeceğine sen karar veremezsin!” diye haykırdım.

“Depo seviyeleri düşük.”

Öyle olduklarını biliyordum.

“O halde ne yapayım?” Fridrick, alaycı bir ses tonuyla devam etti. “Herkese daha az mı vereyim? Yoksa yapılması gerekeni mi yapayım -yalnızca hak edenlere mi yiyecek dağıtayım?”

Kızgın haykırışlar, onaylama tezahüratları, küfürler ve çığlıklar çevremizi sardı.

“Birkaç hafta daha düzenli dağıtıma yetecek miktar var. Ondan sonra, bölüşmeyi konuşuruz.”

Fridrick gözlerini kıstı. “Çalışmayacakları beslemeyeceğim.”

Bezgin halde, “Herkes çalışıyor!” diye haykırdım.

Söylenmesi gereken doğru söz bu değildi. Fridrick cevap vermedi -onun yerine

kalabalık cevap verdi. İsimler haykırıyorlardı: komşularının, ailelerinin, düşmanlarının ve dostlarının isimleri. Çalışmayanlar. Sadece ben emrettiğim için grevlerini sona erdirip dokumaya dönmüş dokumacılar daha yavaş çalışıyorlardı. Sera üreticileri, kendileri için ürün biriktirirlerken yakalanmışlardı. Ve bireyler -ya tembel olduklarından ya da Evie ve Harley'nin annesi Lil gibi depresyonda olduklarından çalışmamaya karar veren belirli insanlar.

Şimdi yeni bir tezahürat yükselmişti: İş yok! Yiyecek yok! İş yok! Yiyecek yok!

Tezahürat arasında keskin bir ses, "Peki ya Hastane?" dedi.

Kalabalığın gerisinden birisi, "Ben çalışıyorum!" diye haykırdı. İnsanlara bakındım ve Doktor'u gördüm. Değerli Hastanesi nin sorgulanması karşısında sinirli ve endişeli görünüyordu.

Fridrick, "Peki ya Koğuş'takiler?" diye sordu. Söylemediği şey, "Ya Amy?" idi.

Kahretsin.

"Haklısın." Bartie, yanından geçerken Marae'ye omuz attı -Marae onun boynuna yumruk indirmek istiyor gibiydi. Bartie yüksek sesle, "Şu andan itibaren üretken işlere başvuracağım," dedi.

Sessizlik oldu. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Merak ediyordum: bunu nasıl yapıyordu? Herkesin dikkatini nasıl üzerinde toplamıştı? İnsanlar Fridrick ve beni duyabilmek için seslerini azaltmışlardı fakat saygıyla değil. Birimizin yanılmasını bekliyorlardı. Bize fırlatacak bir koz arıyorlardı fakat şimdi herkes Bartie'ye odaklanmıştı ve sonraki sözlerini bekliyorlardı.

Konuşmadı. Onun yerine, gitarını kafasının üzerine kaldırdı ve sapını Fridrick'e doğru salladı. Bartie, "Bunu bu haftanın ödemesi olarak kabul et," dedi. "Ve artık Kayıt Salonu'nda bir Kaydedici yok. O görevi ben alacağım."

Fridrick gitarı aldı ve ne yapacağını bilemez halde bakmaya başladı. Sonunda kafasını salladı. Bu ödemeyi kabul edecekti.

Ben de olabildiğince yüksek bir sesle onları toparlamak için, "Ve herkes için yemek dağıtmaya devam edeceğiz," dedim.

Fridrick gözlerini kıstı.

O henüz ağzını açamadan daha sessiz bir tonda ekledim, "Daha fazla tartışma olmayacak," diye ekledim. "Yiyecek dağıtımı her zamanki gibi devam edecek."

Gitmek üzere döndüm. Ona tartışma fırsatı vermek istemiyordum. Yine de Marae'ye ulaştığımda, Fridrick'in homurtularının kalabalığı yarıp geçtiğini fark ettim.

"Şimdilik."

Arkamı döndüm. Ne diyeceğimden emin olmadığım halde ağzımı açtığım anda kalabalıktan bir çılgılık yükseldi. Kalabalık o yöne doğru döndü -herkesin dikkati benden

Fridrick'ten diğer bloğun sonundaki kadına yönelmişti. Kadın, yerde bir adamın yanına diz çökmüştü.

Gözlerimi kısarak baktım.

Stevy'nin vücuduydu.

26. AMY

Hastane'ye döndüğümde nefesim kesilmişti. Dünya'da koştığım zamanlardaki gibi formda değildim. Kit beni kapıda durdurdu.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Doktor az önce beni Şehir den aradı.”

Kafamı salladım. “Bazı insanlar sorun yaratıyorlardı. Bartie, Luthor ve bazı Besleyiciler.”

Kit, “Doktor durum epey kötü diyor,” diye cevap verdi. Yüzüm çok endişeli görünüyor olmalıydı çünkü hızla ekledi, “Fakat Çırac’ın yanında bazı Gemiciler var ve eminim durumları iyi olacaktır.”

Bir hemşire onu çağırdı ve Kit hızla ona yardım etmek için gitti. Ve beni de endişelerimle baş başa bıraktı. Asansöre doğru ilerledim. Odama gidebilirdim fakat Orion'un son videodaki sözlerini hatırladım: "Eve git. Cevapları orada bulacaksın. Eve git." Ne demek istediğinden tam olarak emin olmasam da, bir şeyi biliyordum: Koğuş'taki o kare şeklindeki küçük oda, her gece uyuduğum yer olabilirdi fakat benim evim değildi.

Onun yerine, Kayıt Salonu'na yöneldim. Belki de Çırak haklıydı. İpucu bir atlasta gizliydi fakat Orion'un bu kadar basit bir şey yapacağına inanmıyordum. Yine de özellikle şu an Luthor Şehir'de meşgulken gitmek için en güvenli zamanlardan biriydi.

Kayıt Salonu’nun merdivenlerini çıkarken, bir zamanlar Çırak’ın resminin bulunduğu boş yerdeki bölmeyi gördüm. Arkama göz attım. Buradan Şehir’de olup bitenleri görmek imkânsızdı ve Kit’in herkesin iyi olacağına dair verdiği güvence de hoşuma gitmemişti. İnsanlar bunu söylediklerinde, çoğunlukla aslında hiçbir şeyin yolunda gitmediğini kastediyorlardı.

Kayıt Salonunda normalden az insan vardı ve bunların çoğu da ne duvar flopilerini izliyorlardı ne de kitap odalarına gidiyorlardı. Onun yerine, bir araya toplanmışlardı. Alçak sesle ve endişeyle konuşuyorlardı. Girdiğimde birkaç tanesi bana baktı ve ben de ne eşarbımı ne de başlığımı takmadığımı fark ettim. Saçımı örttüm fakat çok geç kalmıştım. Kapının yanındaki adamlardan biri bana doğru yaklaştı.

“Şehir’de miydin?” diye sordu.

Kafamı salladım. Tehditkâr değil de meraklı görünüyordu fakat bacak kaslarım yine de gerilmişti. İhtiyacım olursa koşmaya hazırdım.

“Söylenenler doğru mu? İsyan mı var?”

“Ben öyle demezdim,” dedi. “Bak, sadece bir grup insan problem yaratıyor.”

Bir kadın kafasını eğdi. Wi-com'unu dinliyordu. Onların aldığı bilgi benimkinden çok

daha günceldi. Şehir'deki herkesi arayıp, bilgi alabiliyorlardı fakat ben yalnızca Çırak'a sahiptim. Parmağım, bileğimdeki wi-com'un üzerinde dolandı...

Fakat sonra Bartie ve Luthor'un kalabalığı sinirlendirdiklerini ve Çırak'ın beceriksizliğine kanıt olarak beni öne sürdükleri aklıma geldi. Şu an onu rahatsız etmezsem, daha iyi olacağı kesindi.

Diğerleri Şehrin problemlerini reddetmem konusunda ikna olmuş gibi görünmüyorlardı fakat ben yine de başlığımı çektim ve Salon'un arka kısmındaki kitap odalarına gittim. Aradığımı bulmam biraz zamanımı aldı fakat sonunda kapağında dünya haritası olan büyük bir kitap buldum. Kitabı raftan alırken, bu gemide ya da ineceğimiz yeni gezegende bir Dünya atlasına ihtiyacımız olmayacaktı. Sanırım bu yalnızca kayıt içindi.

Atlas'ta bir bölüm Amerika'ya ayrılmıştı. Önce Florida'yı açtım -çocukluğumun çoğu orada geçmişti. Ellerimi sayfalarda gezdirdim fakat orada sıra dışı hiçbir şey göremedim. Ne bir flopi, ne bir hafıza kartı, ne de el yazılı bir not. Colorado'ya geçtim. En son evim oradaydı. Soğuk kışlar. Açık gökyüzü. Sonsuz yıldızlı geceler.

Fakat sayfalar boştu -burada da hiçbir şey yoktu.

Bu gemide Dünya'yı anımsatacak başka bir şey olup olmadığını merak ettim -bir küre belki de... Sonra Bekçi Katında bir tane gördüğümü hatırladım. Fakat Orion bu ipucunu benim için bırakmıştı ve bulmam için herhangi bir şeyi Çırak'ın katında gizleyeceğini sanmıyordum.

Tekrar kitap odasına döndüm. Ana girişe ulaşana dek sessizliği fark etmemiştim. Tüm Kayıt Salonu tuhaf bir biçimde boşalmıştı. Daha önce burada olan birkaç kişi de gitmişti ve giriş salonu bana kalmıştı. Ceketimi çıkarttım ve soğuk hava kollarımı ürpertti. Üzerimde beni koruyacak ceketim bile olmadan burada tek başıma olmak tehlikeli gibiydi -fakat özgür de hissettiriyordu.

Duvar flopilerine göz attım, oradaki haritalara bakma sıkıntısına girsem mi diye düşündüm ve ardından bakışlarım yukarıya yöneldi. Tavana iki devasa gezegenin kilden modelleri asılmıştı. Bir tel üzerinde de Godspeed'in ufak bir modeli aralarında uçuyordu.

Dünya gezegeni, Centauri-Dünya modelinden daha ufaktı ve öylesine detaylıydı ki Florida'nın uzun kolunu ve Rocky Dağları'nın engebeli bayırlarını elime bile alabilirdim. Uzanmak için zıpladım fakat parmaklarım Güney Kutbu'na değmiyordu bile. Bir merdiven bulup, Dünya'yı kesmeyi ve tıpkı bir pinyata gibi ezerek açmayı düşündüm fakat Orion'ın sırlarının şekerler gibi döküleceğinden kuşkuluydum. Model, gemi fırlatıldığından beri orada duruyordu. Orion nasıl içine bir şey koyabilirdi ki? Godspeed modeline baktım. O aşağıya indirilebilecek gibiydi -onu asılı durduğu kancadan çekmek daha kolaydı ve eğer bir sandalyede durursam, muhtemelen ona uzanabilirdim. Fakat... Godspeed kesinlikle benim evim değildi. Evim Florida ya da Colorado olmayabilirdi fakat kesinlikle Godspeed değildi.

Hafif bir ses duydum. Bip, bip-bip. Ve tekrar aynı ses: bip, bip-bip.

Wi-com’um! Bileğimi kulağıma götürdüm ve kenardaki düğmeye bastım.

Wi-com, “Com-bağlantısı talebi: Çırak,” dedi.

Hevesle, “Kabul ediyorum!” dedim.

“Amy?” Çırak’ın sesi bitkindi. “Evet. Sorun nedir? Şehir’de neler oluyor?”

Çırak sorumu duymazdan geldi. “Neredesin şu an?”

Boş salonda çevreme bakındım. “Kayıt Salonu. Orion’un sonraki ipucunu aramak için iyi bir zaman olduğunu-”

Çırak, lafımı ortasında kesti. “Daha güvenli bir yere gidebilir misin? Odana git, olur mu?”

“Neler oluyor?”

“Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Kapını kilitle.” Gemideki ilk haftamda Çırak, kapıma biyometrik tarayıcılı bir kilit koydurmuştu. Gemideki birkaç gerçekten kişisel odalardan biri haline getirmişti.

“Çırak, sorun nedir?”

“Ben yalnızca... Senin güvende olmanı istiyorum. Gitmem gereki-” Com bağlantısı, Çırak sözlerini bitiremeden kesildi.

27. ÇIRAK

“Kalabalık yapmayın! Bize biraz yer açın!” Doktor’un haykırması boşunaydı. Kalabalık daha da bastırıyordu.

Doktor, Stevy’yi incelerken, yanına diz çöktüm. “Burada olduğun için memnunum,” dedim.

Doktor, Stevy’nin boynuna dokundu, kafasını salladı ve geriye yaslandı.

Bartie, “Ne oldu?” diye sordu. Sesinde artık meydan okuma yoktu. Yine eski dostum olmuştu. Eskiden Kayıt Salonu’nun verandasına kadar yarış yaptığım eski dostum... Ve korkmuş-tu. “Ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim.

“Wi-com’una bir şey yapmışsın. O da sonunda öldü.” Sesi şimdi daha yüksekti. Artık benim dostum değildi -benim düşmanımdı. “Sana karşı çıkanların sonu bu mu oluyor, Çıracak? Ölüyorlar mı?”

Doktor, “Saçmalama,” dedi. Stevy’nin kolundan yapışkan bir şey çıkarttı. Küçük, solgun ve yeşil bir ilaç plasteri. Gözlerimiz bir an birleşti. Bu bir Phydus plasteriydi -Doktor’un yeni geliştirdiği plasterlerden biri.

Bartie, “Ne tür bir ilaç plasteri bu?” diye sordu. Arkamızda diğerlerinin bakışlarını hissedebiliyordum. Marae her zamanki etkinliğiyle, Gemicileri çevremizde bariyer olarak organize etmişti ve kalabalığı çoğunlukla önlerinde tutuyordu. Fakat uzun süre dayanamazdı.

Doktor, Bartie’ye, “Özel bir plaster,” dedi. Bartie’yi ve diğer herkesi unutarak bana, “Biri üzerine bir şeyler yazmış,” diye mırıldandı.

Plasteri elinde tuttu. Bartie kapmaya çalıştı fakat ondan önce davrandım. Yüksek sesle, “Takip edin,” diye okudum. Koyu siyah mürekkeple, şöyle yazılmıştı: takip edin.

“Fakat plaster Stevy’yi nasıl öldürmüştü?” diye sordum.

Doktor, “Bu öldürmemiş,” dedi. Stevy’nin giysisinin kolunu çekti ve altındaki plasterleri ortaya çıkarttı. “Bir plaster zararsızdır. Fakat iki tane daha doz aşımı demektir.” Kalan plasterleri Stevy’nin kolundan çekti.

Kaşlarımı çattım: ilaç plasterlerinin hızlı etkilemesi gerekiyordu fakat bu ilaç plasterlerindeki Phydus konsantrasyonu öylesine güçlüydü ki, sadece üçü bir adamı anında öldirebiliyordu.

Yaklaşabilmek için Marae’yi iten Luthor, “O plasterlerde ne yazıyor?” diye haykırdı.

Doktor, plasterleri bana uzatmaya başladı fakat Bartie uzattığı elleriyle onları

kaptı. Birinciye yüksek sesle okumaya başladı. Böylece tüm kalabalık görebilecekti. “Lideri.” Bana baktı ve gözlerinde gerçek korku vardı. Bunu benim yaptığımı düşünüyordu. “Lideri takip edin. Bu plasterler -Stevy’yi öldüren özel plasterler- bir emir. Bir uyarı. Lideri takip etmek için.”

Bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını açıklayamadan, yani o kelimeleri yazmadığımı veya Stevy’ye plasterleri yapıştırmadığımı açıklayamadan önce Bartie kalabalığa döndü. “İşte liderinizi takip etmezseniz başınıza bunlar gelir.” Bu kelimeleri haykırdı ve Stevy’nin soğuk cesedindeki kullanılmış plasterleri fırlattı.

Görevi Bartie’den devralan Luthor, “İşte bu olur!” diye feryat etti. Kelimeleri Şehir’de yankılandı. “Eğer lideri takip etmezseniz, bu bedeli ödersiniz! Çırac’ı takip etmezseniz -sizi öldürür!”

Sıçrayarak, “Bir dakika durun!” diye bağırdım. “Hayır, ben yapmadım! Hayır, ben yapmam!”

Fakat çok geç kalmıştım. Bartie’nin ve Luthor’un kelimeleri bir zehir gibi yayılıvermişti. İnsanlar, Marae’nin ve diğer Gemicilerin bariyerini aşarlarken gözlerinde beliren korku ve iğrenmeyi görebiliyordum. İlerliyorlar, beni geçiyorlardı. Beni devirip, Doktor’u iterek Stevy’nin cansız bedenini kaldırıyorlardı. Lideri takip edin, diye tezahürat ediyorlardı fakat bu kızgın ve alaycı bir tezahürattı. Benimle dalga geçiyordu.

Bu bir savaş çılgınydı.

Daha fazla insan -kenarda bekleyenler de- haykıran kalabalığa karışıyordu. Stevy’nin bedeni bir başkaldırı sembolü haline gelmişti. Cansız bedeni dolandırılıyor ve yükseğe kaldırılıyordu. İnsanların ellerinde dalga gibi dolanıyordu.

“Yeter,” dedim.

“Seni duyamıyorlar.” Doktor’un gözleri ıslık ıslık fakat yüzü taş gibiydi.

Wi-com’uma bastım. “YETER!” Gürledim ve bu defa kahrolası gemideki herkes beni duydu.

“Gemide sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Evlerinize gidin. Evlerinizden çıkmayın. Gemiciler bu gece sokağa çıkma yasağını tatbik edecekler. Herkes -herkes- Şehir sokaklarından, işlerinden ayrılın ve evlerinde dursun.” Eğer Bilge böyle bir emir verseydi, soğuk bir otoriteyle verirdi. Ben öyle değildim. Öylesine kızgındım ki, titriyordum ve kızgınlığın sesimi titretmesine engel olamıyordum. Sonra dikkatimi önümdeki kalabalığa verdim ve her ne kadar bu konuşma gemideki herkes tarafından duyuluyor olsa da, “Ne yaptığınıza bir bakın. Kendinizden birinin bedenine nasıl davrandığınıza bakın. Bu iğrenç. Onu burada bırakın ki, Doktor yıldızlara gönderebilsin.”

Sessizlik.

“Gidin şimdi,” dedim ve sesim tıpkı Bilge’nin sesi gibi çıktı.

Gittiler.

Söylendiler, sert sert baktılar ve mırıldanarak küfrettiler... Fakat gittiler.

Marae sessizce yanıma geldi. “Hâlâ senden korkuyorlar,” dedi.

“Geçmişten korkuyorlar. Hâlâ Bilge’yi hatırlıyorlar.”

“Bu yeterli. İşe yaradı, öyle değil mi?”

İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum çünkü şu an onları evlerine göndermek için sesim yeterince otoriterdi fakat kapalı kapıların ardında benim hakkımda ne konuşacaklardı?

Hastane deki asansöre geldiğimde, elim 3 tuşunun üzerinde durdu fakat son anda onun yerine 4'e bastım. Odamda gizlenmek istemiyordum. Eğer bir sorun varsa, eğer güvenli bir yerde durmam gerekiyorsa... Ailemle olmayı tercih ederdim. Ayrıca, donma katı gemideki en güvenli yerlerden biriydi. Her ne kadar Çırak gemiden Phydus'u temizledikten sonra herkese bu katı anlatmış olsa da, çok azı görmek istemişti ve daha da azının biyometrik tarayıcıda erişimi vardı. Dördüncü katta holü koşarak geçtim ve başparmağımı tarayıcıya dokundurdum. Donma katma asansör açılırken, wi-com'um bipleledi.

Her ne kadar sesi bileğimden gelse de, wi-com'umdan Çırak'ın "YETER!" diye gürlediğini duydum. İletişim cihazını kulağıma götürdüm fakat midemdeki acının inen asansörden ziyade Çırak'ın mesajıyla ilgisi vardı. Biri ölmüştü.

Başka biri. Önce tavşan tarlalarındaki kız. Şimdi de Şehir'de biri öldürülmüştü.

Orion'un ipuçlarının ne manaya geldiğini öğrenmeliydim. Yapacağım seçimi ya da beni neye doğru götürmekte olduğunu söylememişti ve bunlar da gemiyi parçalayacak olan ve insanların içinde büyümekte olan öfke, korku ve kızgınlıktan daha kötü olamazdı -özellikle de geminin hareket bile etmediğini öğrendiklerinde...

Dudağımı ısırarak, düşündüm. Orion bunun olabileceğini biliyordu. Başından beri bunu planlamıştı. Beni donma haznesinden geri çıkarttığı andan beri. Sırrı her neyse, ona şimdi ihtiyacımız olacağını biliyordu.

Yani ne demeye bana böylesi karmaşık bir ipucu vermişti? Evine git? Bu ne anlama geliyordu? Artık bir evim olmadığının farkında değil'miydi?

Asansörün kapıları açıldı ve ben de son üç aydır her sabah yaptığım gibi doğrudan donma hazneleri 40 ve 41 'e doğru ilerledim. Sonra annemi ve babamı çıkarttım ve yere oturdum. Bana cevaplan veremezlerdi fakat gözlerimi onların donmuş yüzlerine odakladım. Belki böylece zihnimi de Orion'un bulmacasına odaklayabilirdim. Sersemlemiş düşüncelerime incelemeye başlamışken, asansör cınladı.

Kalbim resmen tekledi.

Birisi geliyordu.

İlk düşüncem gelen kişinin Çırak olduğuydu fakat hayır. O Şehir deydi.

İkinci düşüncem annem ve babam oldu. Zıpladım ve hemen onları donma haznelerine geri koydum. Kalbim küt küt çarpıyordu. Asansörün kapıları açıldığında, donma haznelerinin kapıları da kapanmıştı.

Victoria.

“Ne yapıyorsun burada?” diye homurdandım. Böyle yapmamalıydım -böyle davranmam için hiçbir sebep yoktu- fakat diken üzerindeydim. Victria bana cevap vermeye tenezzül etmedi -bana yumuşakça baktı ve ardından odayı geçerek genetik laboratuvarına doğru yürüdü.

Kapıya ulaştığında, “Kilitli,” diye seslendim.

Victria dönmedi bile. Parmağını biyometrik tarayıcının üzerine getirdi ve şifreyi girdi. Ver ardından doğrudan laboratuvara girdi.

Masadan zıplayarak, “Hey!” dedim. “Bunu nasıl yaptın?”

Laboratuvar kapısına gittim. Victria, Bilge ve Doktor’un DNA/RNA eşleyicilerini depoladıkları çalışma tezgâhına yaslanmıştı.

“Şifreyi nereden biliyordun?” diye sordum. “Ve biyometrik tarayıcıyı nasıl geçtin? Bu kapının kilidini yalnızca Çırak, Doktor ve bazı Gemiciler açabiliyor. ”

“Ve sen.” Bunu suçlar gibi söylemişti. Doğru söylüyordu fakat ona küçümseyen bir cevap verme zahmetine girmedim. Onun yerine açıklamasını bekledim. “Çırak bir aydan daha uzun süre önce vermişti,” diye kabul etti.

“Öyle mi?”

Victria sonunda dikkatini bana verdi. “Biliyorsun, Çırak sen gelmeden önce de vardı. Kahretsin, hatta dostları ve bir yaşamı vardı. Tamamen sensiz.”

“Ben... Ben biliyorum.”

Victria’nin yüzü duygusuzdu fakat duygularını nasıl kontrol ettiği çenesindeki kasın atmasından belliydi.

“Lütfen gider misin?” dedi fakat bana doğru bakmadı. Orion’un donduğu, gözlerinin dışarı doğru çıktığı ve ellerinin camı kavradığı donma haznesine bakıyordu. Genetik laboratuvarın kapısını kapattım ve ona mahremiyet sağladım.

Çırak, o ve arkadaş grubunun Kayleigh öldükten sonra koptuklarını söylemişti. Sanırım Victria, gruptaki diğer kız olarak Harley dışında grupta en fazla şey kaybeden kişiydi. Onu görebiliyordum. Zamanının çoğunu bir zamanlar Orion’un bulunduğu Kayıt Salonu’nda geçiren ve kitapları çok seven bir yazardı.

Benden nefret ediyor olmalıydı. Önce Çırak ve Harley’yi elinden almıştım. Son iki çocukluk arkadaşını... Ve ardından Orion’u elinden almıştım.

Nedense daha önce kimsenin Orion’u önemseyemediğini düşünmemiştim. Onunla ilgili anılarım onu en son canlı gördüğüm zamana aitti. Her ne kadar ilk tanıştığımızda onun nazik ve centilmen, cömert ve arkadaş canlısı olduğunu düşünmüş olsam da, hatırlayabildiğim tek şey Orion’un gözlerindeki delice bakışla Çırak’a annem ve babamı ve diğer tüm donmuşları öldürmesine izin vermesi için haykırmasıydı. Fakat elbette Victria bunu asla görmemişti. Onun tek gördüğü, Kaydedici olan dostunun yüzü çarpılmış donmuş vaziyetteki haliydi.

Ve ırak'ın tüm gemiyi kilitlediği günde, korkmuş olması gereken bir günde -çünkü hepimiz korkmuştuk- odasına gitme emrini görmezden gelmişti. Onun yerine Orion'a gitmişti.

O zaman anladım: Çırak in emrine karşı gelmemişti. Ona evine gitmesini söylemişti. Pekâlâ, bazen insanın evi bir insandır.

Tekrar donma haznelerine döndüm. Victria farkında olmadan bana cevabımı vermişti. Sonunda Orion'un ne demek istediğini anlamıştım. Bana evime gitmemi söylemişti ve ben de gitmiştim. Hem de ne demek istediğini anlamadan...

Donma haznesi 42'nin kulpuna elimi koydum. Olmam gereken yer burasıydı. Geride kalan tek evim buydu.

Kapıyı atıım.

Her sabah annem ve babamla konuşurdum fakat bu defa donma sıvısının ağır kokusu, genzime safra gelmesine neden oldu. ğrdm ve bedenim korkunç derecede tatlı sıvının içinde boğulmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Nefes alamıyordum ve ardından fazla nefes alabiliyordum. Ve gelen her nefesle beraber, donma sıvısının kokusu da geliyordu ve o koku beni öldürüyordu.

Sıvının burun deliklerimi nasıl yaktığını ve görüntünün nasıl bulanıklaştığını hatırladım.

Cam kutunun içinde bir kapak eksikti -Doktor ve çırak beni boğulmaktan kurtarmak için onu paralamışlardı.

O ana geri dönmüştüm. Acı çektiğimi hatırlıyordum fakat canımın acıması yalnızca bir anı olarak kalmıştı ve zamanla azalmıştı. Onun yerine, çırak'ın derin sakinleştirici sesini ha-tırlıyordum. Çok korkmuştum ve kafam çok karışıktı. Onun sesi beni o terör sisinden çekip almıştı.

Kendimi zorlayarak donma sonrası uyanmayla ilgili anılarımı düşünmekten vazgeirdim ve onun yerine donma haznesine odaklandım. Cam soğuktu ve camın inceliği karşısında şaşırdım. Kaçmaya çalışırken, kollarım ve bacaklarımla nasıl da bu camlara bastırmıştım.

Ellerim durdu.

Orada -kutunun içindeyken tam kalbimin olması gereken yerde- ikiye katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu.

Kağıdı açarken ellerim titriyordu.

GODSPEED'DEKİ ASKERİ PERSONEL

1. Katarzyna Berge

4. Lee Hart

12. *Mark Dixon*
15. *Frederick Krasczinsky*
19. *Brady MacPherson*
22. *Petr Plangariz*
26. *Theo Kennedy*
- 29- *Thomas Collins*
30. *Ximena Roge*
33. *Alastair Potter*
34. *Aigus Wu*
38. *Jeremy Doyle*
39. *Mariella Davis*
41. *Robert Martin*
46. *Grace Spivey*
48. *Dylan Farley*
52. *Ines Gomez*
58. *Aislinn Keenan*
63. *Emma Bledsoe*
67. *Jagdish Iyer*
69. *Yuko Saitou*
72. *Huang Sun*
78. *Chibueze Kopano*
81. *Mary Douglass*
94. *Naoko Suzuki*
99. *Juliana Robertson*
100. *William Robertson*

29. ÇIRAK

Doktor'a Stevy'nin cesedini götürmeden önce Lil'in evine uğramasını hatırlattıktan sonra Şehir sokaklarını teftiş etmeleri için Gemicilere yardım ettim. Ben geçerken pencerelerde yüzler belirliyordu. Bazen endişe ve korku içinde uysal bakışlarla karşılaşıyordum fakat insanlar çoğunlukla yalnızca bakıyorlardı. Sokağa çıkma yasağını uyguluyor olabilirlerdi fakat bakışları küstahçaydı ve öfkeliydi.

Midem gurulduyordu -en son tam olarak dün yemek yemiştım- ve sadece Marae ısrar ettiğinde yemek için ara vermişim. Sokaklar boştu fakat güneş lambası sönene dek gitmeyecektik. Gemiciler Katı'na doğru yerçekimi tüpünde giderken, Şehir'deki bütün ışıkların yandığını fark ettim. Ne hakkında konuşmak için ayakta durduklarını biliyordum.

Gemicilerin çoğu Şehir'de kaldı -evleri buradaydı. Gemiciler Katına yalnızca çalışmak için geliyorlardı- fakat Marae beni yerçekimi tüpüne doğru takip etti. Ayak seslerimiz metal zeminde yankılanırken, bu gece Marae Gemiciler Katı'ndan ayrıldıktan sonra ve ben Bekçi Katına döndüğümde, geminin kalanından daha da fazla ayrılmış olacaktım- iki boş kat, tamamen benim.

Motorun vınn-pıss-vınn sesine doğru ilerledim. Motor Odası'nın içi karanlıktı fakat motor hâlâ gölge yapıyordu. Yanık yağ kokuyordu ve şimdi geminin ilerlemediğini bildiğim için gözlerime daha küçük görünüyordu. Marae, ilerleyip doğrudan üzerinde kilit olan ağır ve kalın kapıya doğru ilerlerken motora hiç bakmadı.

Köprü.

Eğitimim başlamadan önce Bilge'nin söylediği son sözleri hatırladım -Köprü, Gemiciler içindi. Ben insanlarla ilgilenecektim. Gemiyle değil...

Marae kapıyı açtı ve önce benim girmem için bekledi. Köprü'nün üzerinde kavisli bir metal tavan vardı. Oda ovaldı ve öne doğru ilerledim. İki sıra halinde çalışma masalarında dışarı uzanmış monitörler vardı. Odanın ön tarafında devasa V şeklinde bir kontrol paneli vardı.

Kontrol panelinin başına oturdum ve bu heybetli gemiyi yeni Dünya'ya doğru kumanda etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım.

Fakat yapamazdım... Bu fikir öylesine imkânsızdı ki, gemiyi gezegene indiren başarılı lider olarak kendimi hayal edemiyordum.

Sandalyeden zıpladım. Bilge haklıydı. Buraya ait değildim.

Marae, kontrol panellerinin önünde ayakta durdu. Orada iki ekran vardı ve her ikisi de boştu. Bir tanesi İLETİŞİM, diğeri de NAVİGASYON olarak etiketlenmişti. Marae parmaklarını metal Navigasyon etiketinin üzerinde gezdirerek, "Bugün istediğin gibi bu

konuda çalışıyordum. Sen problemle ilgili beni aradığında,” dedi. İlgilenerek, “Nerede olduğumuzu anlama şansı buldun mu?” diye sordum.

Marae kaşlarını çattı. “Tam bir karmaşa.” Ekranların altından açılır kapanır bir panel çıkarttı ve bana tellerden ve devrelerden oluşan karmaşık bir şey gösterdi. “Eğer tahmin etmem gerekirse, bu kasten yapılmış. Muhtemelen Salgın zamanında -sonuçta Gürteş-Dünya ile bağlantımızı o zaman kaybettik.”

Her iki operasyonun da aynı kontrol panelinde gerçekleştiğini belirterek, “O halde, muhtemelen Salgın Bilgesi, Güneş-Dünya ile iletişimi kesti ve navigasyon ekipmanını da tahrip mi etti?” diye sordum.

Marae omzunu silkti. Tahrip edilmiş elektronikleri tekrar metal panelin altına sakladı. “Anlamaya çalışıyorum.”

Her ne kadar normal bir ses tonuyla gizlemeye çalışsa da, sesindeki aşağılamaya hissedebiliyordum. “Bugün için üzgünüm. Besleme Katı problemlerinin işini yanda bıraktığını bi-liyorum.”

Marae bana baktı. Sonunda, “Bugün iyi hareket ettin,” dedi.

“İyi miydin?” diye homurdandım. “Bir isyandan bir adım uzaklıktaydık. Bir dahaki sefere bir isyan olacak. Fakat -teşekkür ederim. Bugün Gemicilerin yanımda durmaları gerçekten yardımcı oldu.”

Marae sakın bir ses tonuyla, “Gemiciler daima Bilge’nin tarafında dururlar,” dedi. Bunu öylesine sıradan söylemişti ki, sanki geminin adı Godspeed ya da çevremizdeki duvarlar çelik diyor gibiydi. “Fakat... Umarım farkındasındır Çırac, eğer gemiye tekrar Phydus verseydin, orada olmamız gerekmeyecekti. Eğer böyle bir problemimiz olmasaydı, Gemiciler ve ben motor ve navigasyon sistemiyle ilgili problemlere odaklanabilirdik.”

Hemen, “Phydus yok,” dedim fakat sesimde genellikle var olan kararlılık bu sefer yoktu. Stevy, Phydus ile zehirlenmiş olsa da, Marae yine de haklıydı. Bugün ne kadar zaman kay-betmiştik -sadece Gemiciler katında değil, tüm gemide? Çalışmak zorundaydık yoksa hepimiz ölürdük. Bu şekilde kendimizi kaybetmeye durumumuz el vermiyordu.

Marae, “Bilge,” diye başladı.

“Çırac,” diye ısrar ettim.

“Phydus olmadan, her şey daha da kötüye gidecek. Senin nasıl bir lider olduğun umurlarında değil -başka birini istiyorlar. Herhangi başka birini. Ya da liderleri olmasın istiyorlar. İnsanlar kalben sürekli olarak bir entropi durumuna ilerliyorlar. Tıpkı bu gemi gibi. Hepimiz kontrolü kaybediyoruz. O yüzden Phydus’a ihtiyacımız var. Phydus kontrol demektir.”

İçimi çektim. “Kabul ediyorum. Son üç ayda işleri ele alış -ya da alamayış- biçimim pek işe yaramadı. İnsanlara her şeyin aynı şekilde devam etmesi konusunda

güvenebileceğimi sanmıştım.”

Marae tıpkı çocuğuyla konuşan bir anne gibi, nazikçe, “Göremiyor musun?” diye sordu. “Tam da bu sebeple Phydus’a ihtiyacım var. Eğer bu gemiyi Bilge gibi kontrol etmek istiyorsan, yapman gereken ilk şey bu.”

“İstemiyorum.”

“Neyi istemiyorsun?”

“Gemiyi Bilge gibi kontrol etmek istemiyorum,” dedim. “Amy-” Amy’nin adı geçince Marae gözlerini kıstı. Yine de homurdanarak devam ettim. “Amy, Bilge’nin bu gemiyi asla kontrol etmediğini görmemi sağladı. O sadece ilaçları kontrol etti. Sanırım bundan daha iyisini yapabilirim. Umarım yapabilirim.”

Marae, “Phydus olmadan, ayaklanma çıkabileceğini biliyorsun,” dedi.

Kafamı salladım.

Bunu biliyordum.

Tüm bu süre boyunca zaten biliyordum.

30. AMY

Listeye baktım ve Orion'a yüksek sesle lanet ettim. Başka bir bulmaca...

Arkama baktım fakat Victria hâlâ genetik laboratuvarındaydı. Orion'un ipucu basitti: 1, 2, 3, 4. Kapının kilidini açmak için ekle. Parmağımı listede gezdirdim ve saydım. Listedeyi yirmi yedi kişi vardı. Bu kattaki kapılar bir tuş takımı ile kilitlenmişti - belki 27'ye basmak birini açardı.

Elim hemen bileğimdeki wi-com'a gitti. Çırak'ın kapıyı benimle beraber açmak isteyeceğini biliyordum fakat tuşa basmadım. Tek düşünebildiğim sokağa çıkma yasağı emrini verirken ne kadar öfkeli olduğuydu. Ve -korkudan sindim- ona doğrudan odama gidip, kapıyı kilitleyeceğime dair söz yeniliştim. Eğer onun yerine buraya geldiğimi öğrenirse, ne kadar kızardı?

Hâlâ elimde listeyi tutarak, donma haznelerini hızla geçtim ve bu katın uzak kısmındaki salona ilerledim. Burada dört tane kapı vardı -her biri kalın ve ağır çelikten yapılmışlardı ve kendi tuş takımı kilidiyle sıkıca kapatılmıştı. Uzaya açılan kapak ikinci kapıdaydı -tuş takımında kırmızı boya vardı. Harley'nin son gecesini hatırlatan bir şey... Solunda ve sağında birer kapı vardı. Salonun sonunda da aralarındaki en büyük kapı vardı.

Kapağın solundaki kapıyla başladım. Tuş takımının hem harfleri hem de rakamları vardı. Önce 27 yazmayı denedim fakat ekranda bir hata kodu yanıp sönmeye başladı - HATA: ŞİFRE DÖRT HANELİ YA DA DAHA FAZLA HANELİ OLMAK ZORUNDADIR. Sonrasında 0027'yi denedim ve o da işe yaramadığında, y-i-r-m-i-y-e-d-i yazdım. Hiçbir şey olmadı.

Sağa ilerledim. Kapağı geçtim ve diğer iki kilitli kapıda da şifreyi denedim.

Yine hiçbir şey olmadı.

Bıkkın vaziyette listedeki insanları yine saydım fakat hâlâ yirmi yediydi. Asansörlere koştum ve oradaki masadan flopiyi aldım. Orion'un listesindeki resmi donmuşların sayısını kontrol ettim. Yirmi yedi.

Orion'un listelediği insanların önemi beni şaşkına çevirmemişti -askeriyedeki donmuşların sayısının gemide doğanlar için problem oluşturduğunu bana hatırlatmaya çalışıyordu. Bunun kendi başına babam da dahil olmak üzere donmuşları öldürmek için iyi bir neden olduğunu düşünmüştü. Ve bu arada yüzlerce donmuş arasında yirmi yedi askeri personel fazla olabilirdi. Yine de Orion, babamın birisini köle yapabilecek birisi olduğunu düşünecek kadar psikopattı.

Bir kez daha aptal kapıları denedim fakat hâlâ kilitliydi. Kapıları açmak için şifre her neyse 0027 veya y-i-r-m-i-y-e-d-i değildi.

Bıkmış halde asansörle Hastane'ye çıktım ve -Çırak'a söz verdiğim gibi kapıyı

kilitledikten sonra- uyuyakalana dek kırışık sayfaya gözlerimi diktim.

Uzun zamandır ilk defa Dünya'daki eski sevgilim olan Jason'ı rüyamda gördüm. Rüyamda, Jason'la beraber tanıştığımız partideydik. Her ne kadar anılarımdaki partide kahkahalar, dans ve eğlenceyle dolu olsa da rüyamda tek gördüğüm sigara içen insanlar ve kırmızı, plastik bira bardaklarını bana sıçratan sporculardı. Jason'la dışarıda buluştuğumuzda, yağmur yağmaya başladı -fakat romantik ve ılık bir yaz yağmuru değildi. Kar serpiştiriyordu, soğuktu ve sert bir yağmurdu. Babam buna “işeyen” yağmur derdi. Yağmur cildimi acıtıyordu ve gözlerime doluyordu.

Ayrıldığımızda Jason, “Seni şimdi seviyorum ve seninle olamıyorum,” dedi.

Ve ben de, “Sen benim için her konuda ilktin,” dedim.

Fakat Jason kafasını salladı. “Hayır, değildim.”

Ve ben neden ilk olmadığını anlayamadan, beni öptü.

Baştan savma, ıslak ve tuhaftı. Dişlerimiz birbirlerine çarptılar ve dili ağzımın içine cup diye düşen ölü bir balık gibiydi.

Geriye çekildim fakat beni öpen Jason değildi. Luthor'du.

“Asla kaçamazsın,” dedi.

Kaçmak istedim fakat Luthor yaklaşırken kaslarım da donmuştu. Sırıltmasıyla beraber ağzı da kocaman açıldı. Dişleri siyahtı ve çürümüşü. Çığlık atmak için ağzımı açtım fakat atamadan dudakları benimkilere yapışmıştı.

Üzerime dolanmış yorganımla mücadele ederek, uyandım. Yüzüm nemliydi -terden veya gözyaşlarından, hangisinden olduğunu bilmiyordum. Yatağımdan kalkar kalkmaz banyoya koştum ve yanaklarıma soğuk su çarptım, hâlâ kâbusumda seslendiremediğim çığlık yüzünden nefes nefeseydim.

Her iki elimle lavabonun kenarlarını tuttum. Titrememe engel olamıyordum. Aynadaki kızı tanıyamıyordum. Gözleri kızarmıştı, dudakları çatlamıştı ve her yanından korku akıyordu. Luthor'un beni ne kadar korkuttuğunu kabul etmek istemiyordum. Kollarıma vücuduma doladım ve sıktım. Avlında hiçbir şey yapmadığı halde neden ondan bu kadar korkuyordum? Neredeyse bir şey yapacak olması, korkmam için yeterli miydi?

Evet.

Oda üzerime gelmeye başladı. Koşmak istiyordum fakat karanlıkta pusuda bekleyen şeylerden korkuyordum. Yalnızca ineklerin, koyunların olduğu ve çığlık attığımda kimsenin duymayacağı yerlerde...

Ve bu da beni kızdırıyordu.

Yalnızca Luthor değildi fakat büyük bir kısmı oydu. Şehir'de bana dikilen gözlerdi. Tıpkı Harley'nin annesi gibi hâlâ bir kısmının beni gördüklerinde irkilmeleri idi.

Hayatımın geri kalanı boyunca böyle olacağı gerçeğiydi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tıpkı geminin motorunu çalıştıramayacağım gibi... Kim olduğumu veya nereden geldiğimi değiştiremezdim ve bu sebeple de beni asla kabul etmeyeceklerdi.

Hızla giyindim -öylesine hızlı ki saçımı doğru düzgün saramadım ve yeniden yapmam gerekti. Çok erkendi ve insanları uyandığından emin değildim fakat risk almak istemiyordum. Dün gece bulduğum kâğıdın cebimde güvende olduğundan emin oldum ve kapıdan çıktım. Sessiz Hastane’de ilerledim ve patikada yürümeye başladım. Yerçekimi tüpünün girişine geldiğimde güneş lambası yandı ve gözlerim bir an ışıktan kör oldu. Bileğimdeki wi-com’a bastım ve yerçekimi tüpünü aktive ettim.

Rüzgâr başladı ve bir an dışarı çıkmayı, Çırak’ı aramayı ve gelip beni almasını istemeyi düşündüm. Saçımın birkaç teli havaya kalktı. Sonra rüzgâr hızlandı ve saçlarım alabildiğine uzadı. Binlerce minik kol gibi ileriye uzanıyorlardı. Bir an ayak parmaklarım yere basarken, sonrasında topuklarım havadaydı ve hooop! Ve tüp tarafından çekiliyordum. Gözlerimi kapattım. Yüksekçe doğru çıkarken Besleme Katının küçüldüğünü görmek istemiyordum. Rüzgâr geçene kadar gözlerimi açmadım ve bittiğinde Bekçi Katına adım attım.

Saçımın üzerindeki eşarbı düzeltmeye çalıştım fakat ardından vazgeçtim ve çıkartıp, ceketimin cebine koydum. Saçlarımı Çırak tan gizlemem gerekmiyordu.

Onu çağırmak için ağzımı açtıysam da ardından kapattım çünkü bir şey fark etmişim.

Üç aydır ilk defa güne donma haznesindeki ailemle konuşarak başlamamıştım.

Üzgün, yalnız ve içim boş bir biçimde uyandığımda... Doğrudan buraya gelmişim.

Doğrudan Çırak’a...

Tıpkı Victria’nın Orion’a gitmesi gibi.

Orion benim hakkımda yanılıyordu. Benim güvenli yerim Çırak tı. Çırak benim evimdi.

Bekçi Katı sessizdi. Fğer bu kadar yolu gelip, Çırak’ı burada bulamazsam kendimi aptal gibi hissederdim. Fakat Büyük Oda yı geçerken, hafif bir horlama sesi duydum. Çırak’ın yatak odası kapısı açtıktı. Girişe yaslandım.

Uyurken daha küçük görünüyordu. Oysa dünkü karmaşanın kızgınlığı içinde daha büyük görünüyordu... Odası öylesine dağınıktı ki, ancak bir oğlan çocuğunun odası böyle olabilirdi: her şeyi otomatik olarak temizleyen bir “çamaşır sepeti” olmasına rağmen her yerde kıyafetler vardı. Odada misk kokusu vardı. Çırak gibi kokmuyordu oda fakat bu koku bana onu daha fazla anımsatıyordu. Beni evrende herhangi bir yere gözüm kapalı bırakabilirdiniz ve yalnızca kokudan onun odasında olduğumu anlayabilirdim.

Bir yığın elbisenin üzerinden geçtim ve yatağının ucuna, ayaklarının dibine oturdum. Çırak'ın aşağıya doğru meyilliydi ve gözleri de hafifçe titriyordu.

Uykulu bir sesle ve sıcak, güleç bir tavırla, “Amy,” dedi. Heceleri uzattığı için adımı “miiii,” diye söylüyordu.

Yatakta oturarak, “Amy!” diye haykırdı. “Kahretsin -sen nasıl- neden buradasın?”

Sırıttım. Donma haznesinde bulduğum katlanmış kâğıdı Çırak'ın kucağına bırakarak, “Bunu buldum,” dedim. Bir kedi gibi kâğıda doğru uzandı.

Kâğıdı okurken, “Bu nedir?” diye sordu.

“Donma haznesinde donmuş vaziyette duran askeri personelin hepsinin bir listesi. Resmi kayıtlarla iki kez kontrol ettim.” Çırak şaşkın görünüyordu ve ben de ekledim, “Orion'un benim için... Bizim için bıraktığı sonraki ipucu.”

Çırak kâğıda gözlerini dikti. Kaşlarım kaldırdı. “Son ipucu bir şeyleri eklemekle ilgili.” “Evet,” dedim. “Saydım. O listede yirmi yedi kişi var. Fakat yirmi yediyi -sayıyı yüksek sesle söyledim- denedim fakat işe yaramadı. Hiçbir kapı açılmadı.”

Çırak tan ne beklediğimi bilmiyordum -geminin herhangi bir yerindeki başka bir kilitli kapıyı aniden hatırlaması mı veya listede sihirli bir biçimde yirmi yediden farklı bir şey bulması mı bilmiyordum. Fakat yalnızca “Hmmm,” dedi ve kâğıdı bana geri verdi. Yataktan kalktı ve yorganını kaldırdığında pantolon giymediğini fark ettim. Aslında üzerinde yalnızca boxer vardı -ince beyaz ketenden yapılmıştı ve Dünya'daki erkeklerin giydiğinden daha kısa ve dardı. Açık açık boxer'ına baktım. Buraya koşup, yatağına cup diye otururken, ne giyiyor olabileceğini düşünmemiştim -fakat şimdi-.

Çırak güldü ve ben de pişmiş kelle gibi sırtıtmakta olduğunu fark ettim.

“Oh, kes sesini ve pantolon giy!” dedim ve ona bir yastık fırlattım.

Şimdi tamamen giyinik olan Çırak beni Eğitim Merkezi'ndeki yerçekimi tüpüne götürürken hâlâ kızarıyordum. Tüpü çalıştırmak için wi-com'una bastı ve ardından dönüp, elini bana doğru uzattı.

Bekle, ne?

Geriye doğru bir adım atarak, “Arkandan geleceğim,” dedim.

Çırak kaşını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. “Haydi, benimle gel.”

Elbette bunu daha önce de yapmıştık fakat o zaman Phydus yüzünden yarı ilaçlı vaziyetteydim ve o zamanlar eğer Çırak etrafta pantolonsuz dolaşırsa, gemiye tıklmış bir hayatın pek de kötü olmayabileceğini düşünmeye başlamamıştım.

Yine karşı çıkamadan. Çırak beni yakınına çekti ve vücudunun sıcaklığı beni sardı. Beni gevşekçe tutuyordu ve bana dokunduğundahâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Beni diişmeme asla izin vermeyecek kadar da kararlı tutuyordu. Çırak yanlamasına dönerek, yerçekimi tüpüne yaklaştı ve serbest eliyle wi-com'una dokundu.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı. Kelimeleri yüzümde bir yaz esintisi gibi uçuştı.

Kafamı salladım çünkü söyleyecek bir kelime bulamadım.

Yerçekimi tüpü canlandı. Soğuk rüzgâr esmeye ve saçlarım da kanat çırpırmaya başladı. Elbiselerimiz vücutlarımıza sıkıca sarıldı. Çırak bana daha sıkı sarıldı ve bir adım atarak, bizi havaya doğru attı.

Bir an katlar arasındaki karanlıkta düştük ve kalbim hızla çarptı -yalnızca yerçekimi tüpünün canlandırıcı çekişinden değil, aynı zamanda Çırak’ın beni çevreleyen ve daha önce yapmadığı kadar yakından tutmasından dolayı... Serbest düşmüyorduk -bir insanın düşmesinden daha hızla aşağıya doğru çekiliyorduk. Çırak’ın kavrayışıyla büzüldüm ve ellerimi boynuna doladım. Yüzümü omzuna gömdüm fakat kavrayışı gücünü kaybetmedi. Bu girdap gibi dönen karmaşada tek kararlı şey oydu.

Bir ışık patlaması -tüm Gemici Katını geçmiş ve çoktan Besleme Katına doğru çekilmeye başlamıştık. Tüp büküldü biraz -Besleme Katının eğimli bir tavanı vardı ve bu açı yüzünden yalnızca düşüyor gibi değil, Çırak’ın üzerine düşüyor gibi hissettim. Kıpırdamayı düşündüm fakat bedenim Çırak’ın güvenli kollarını terk etmek istemiyordu.

Omzunun üzerinden dışarıya göz attığımda Besleme Katı’nın önümde uzandığını gördüm. Gördüğümde hiçbir şey hissetmedim. Ne sevgi ne de nefret... Ve ben de yere yaklaşırken tarlalara ve binalara yakından bakmadım.

Sonra rüzgâr sakinleşti ve saçlarım aşağıya indi -tamamen karışmışlardı- ve rüzgâr tamamen durmadan önce bir an havada sallandık ve Besleme Katı’ndaki platformda durduk.

Çırak saçımı kulağımın arkasına koyarak, “Gördün mü?” dedi. “O kadar da kötü değil.”

Platformdan bir adım geri attım. Çırak’ın saçını düzeltme isteğime direniyordum.

Patikaya adım attığımızda, omuzlarımız hafifçe değdi. Bir adım uzaklaştım ve biraz önünden ilerledim.

Gözlerine bakamadan, “Haydi gel,” dedim.

31. ÇIRAK

Amy donma katının duvarına yaslandı. Ben kapağın sağındaki kilitli kapının tuş takımına yaklaşırken, beni izledi.

Amy, “Sana söylemiştim,” dedi. “Yirmi yedi işe yaramıyor. ”

“Listeye tekrar bakmama izin ver,” dedim. Amy kırıksık kâğıdı uzattığım elime tutuşturdu. Wi-com’um biyledi fakat umursamadım.

“Denizaltı kapılarına benziyor.” Amy’nin ses tonu ona bakmama neden oldu.

Zihnim hızla çalışıyordu. Denizaltının ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. O denizin altındaki şeylerden biriydi. Gerçek olduklarını hiç düşünmemiştim. Ve eskiden okyanusun da Amy’nin söylediği kadar büyük ve derin olamayacağını düşünürdüm.

“Hepsi kilitli,” dedim. “Köprü ye giden kapı ve değişik katlara açılan kapaklar da o yolda. Eğer gemiye bir zarar gelirse ve bir katta delik meydana gelirse, onu kilitleyip...” yavaşça ilerledim ve dikkatimi tekrar listeye verdim.

“Çocukken babam beni USS Pampanito’ya götürmüştü -bunu hatırlıyorum çünkü ismi öylesine aptalcaydı ki, minik koridorlarında koşarken ismiyle ilgili milyonlarca şarkı söylemiştim. Pampanito! Pampanito! Pam-pa-NITO! Babam beni yakalamaya çalışmıştı fakat küçük girişlerden birinden emekleyerek geçmeye çalışırken başını çarpmıştı. Neredeyse bayılıyordu.” Amy afifçe güldü fakat gülme sesi hızla kayboldu. Yüzümü listeden kaldırdım -Amy duvara bakıyordu ve gözleri cam gibiydi.

Onu yeniden mutlu görmek için her şeyi yapardım. Bu yüzden ona yıldızları verdim. Hızla şifreyi girdim -Godspeed- ve kapağın kapısı açıldı. Önümüzde parıldayan milyonlarca nokta vardı.

Yıldızları ilk kez gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Her şeyi değiştirdiklerini düşünmüştüm. Beni değiştirdiklerini düşünmüştüm. Sanki yalnızca milyonlarca mil ötedeki parlayan noktalan görerek, başka birine dönüşmüştüm. Şimdi yıldızlara bakarken hiçbir şey hissetmiyordum. Aıtık yıldızlara inanmıyordum. Gemide bulunan herkese kendileri olabilme özgürlüğünü onlara verdiğimi söylediğimde, yıldızları merak edenleri -gerçek yıldızlan- buraya getirmiştin. Bazıları gelmişti. Beklediğimden çok daha az kişi gelmişti. O zaman anlamıştım: eğer yaşamınızı çelikle çevrili, on mil karelik bir yerde geçirirseniz, dışarıyı unutmak daha kolay olur. Eğer bir kapana kısıldığınızı kendi kendinize söylemezseniz, bir gemide kapana kısılmış olmak daha az acı verir.

İşte bu sebeple geminin durduğunu herkese söyleyemem.

Bakışlarım tuş takımındaki kırmızı boyaya kaydı. Belki bir gün Harley’nin Godspeed’de bıraktığı boya solacaktı ve yıldızlar asla solmayacaktı fakat ben yine de

Harley'nin renklerini tercih ederdim.

Harley'nin ölmesinin sebebi... Pekâlâ, neden intihar ettiğini bilmiyorum. Sadece artık burada olmadığını biliyorum ve onu özlüyorum. Fakat Orion'a göre Kayleigh bir gerçek yüzünden öldü.

Sözleri zihnimde yankılandı ve buna memnunum. Boş yıldızlar ve Harley hakkında düşünmek istemiyorum.

Onun yerine Orion'un bulmacasını düşünmeye başladım. Orion, geminin motoru hakkında herkesten fazla bilgiye sahip gibi görünüyordu. Eğer kahrolası ipucunu bulabilirsem, o zaman motorun gerçekte neden durduğunu öğrenebilirim ve yeniden yola koyulabiliriz. Ekle...

Amy'nin bulduğu listeye döndüm. Yirmi yedi ismin hepsinin yanında donma haznesi numaralan vardı. Ya o numaraları eklersem...

1270

Amy, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Koridorun sonundaki en büyük kapıdan başlayarak, dört kapıda da 1270 sayısını denedim.

Sonuncu kapı açıldı.

Tamamen karanlıktı. Oda toz ve yağ kokuyordu. Onu dondurmadan hemen önce Orion'un söylediklerini düşündüm. Donmuşlar bizi çalıştırmayı veya öldürmeyi planlıyorlar.

Silahları kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Amy benden önce ışık düğmesini buldu. Işık yavaş yavaş açıldı. Sanki bize odadakileri göstermek istemiyordu.

Ve anında Orion'un neden gezegene indiğimizde askerler veya kölelere dönüştürüleceğimizi düşündüğünü anladım.

Seni gerçekte neyin kıvrandırdığım biliyor musun? Orion onu dondurmak için düğmeye basmadan hemen önce böyle söylemişti. Çırak'ın bir noktada söylediğim her şeye katıldığı gerçeği.

Tabancalar, tüfekler, daha büyük silahlar. Kılıf ambalajlarda hardal bombalan. Misiller -çoğu ön kolum kadardı, üç tanesi de benden büyüktü. Her şey bölümlere konulmuştu ve üzerlerinde etiketler ve FRX sembolleriyle ağır kırmızı plastik çantalara konulmuştu.

Amy hemen savunma durumuna geçerek, "Centauri-Dünya'da neler olabileceğini bilmiyorduk," dedi. "Uzaylılar olabilirdi veya hiçbir şey olmayabilirdi. Canavarlar veya dinozorlar olabilirdi. Yeni Dünya da devler de olabilirdik, cüceler de..."

Bir altıpatları koruyan ince zarlı çantayı elime alarak, "Silahlı fareler olmak daha

iyi, hı?” dedim.

“Bunun kötü göründüğünü biliyorum.”

“Orion’un daha önce söylediği her şey doğruymuş gibi görünüyor,” dedim.

Amy hemen, “Haklı değil,” dedi fakat nereden bilebilirdi? Düşüncelerinin çatışma halinde olduğunu görebiliyordum. Bir yandan babasının ve Güneş-Dünya’dan gelen kimsenin bize silahla saldırmayacağından emindi fakat diğer yandan da silahların burada olduğunu inkâr edemiyordu. Ve silahlar... Bilmiyorum, beklediğimden çok daha saldırgan görünüyordlardı.

Odanın diğer tarafına yöneldim. Büyük silahlar burada depolanmışlardı. Bilge’nin bana göstermiş olduğu Güneş-Dünya çatışma videolarından tanıdığım torpilleri, füzeleri ve roketa-tarları gördüm. Odanın gerisinde bir dizi raf vardı ve içinde minik yuvarlak şeyler, sıkıştırılmış küçük barutlar düzgünce plastiklere paketlenmişti.

Amy barutlardan birini eline aldı. “Bunlar Dünya’da kullandığımız klozet temizleyicilere benziyor. Bir su deposuna atacağın cinsten.” Elinde çevirdi ve kalın plastik paket hışırdadı. O zaman benim şaşkın bakışımı fark etti. “Oh, evet. Burada tuvaletlerin su depoları yok.”

Ağır ve kalın plastik paketin altında konteynırın üzerine oyulmuş bir uyarı etiketi vardı:

Antitarım Biyolojik Kimyasal Misil Prototipi #47 ile kullanılmak üzere Yayılma alanı: 100+ İngiliz dönümü Çalıştırmak için: Bakınız Misil prototipi #476 FRX

FRX... Finansal Kaynak Borsası. Godspeed’in görevini finanse eden grup.

Sonraki rafta da benzer şeyler vardı fakat bir tanesi siyah renkti ve altındaki etikette Anti-personel Biyolojik Kimyasal yazıyordu.

Dikkatle raftakileri geri koydum. Hiçbir şeyi ateşlemek istemiyordum. Onları fırlatmamak, olabildiğince uzağa atmamak ve kapaktan göndermemek için çok güç sarf etmişim.

“Bana hâlâ bunların hepsinin savunma için olduğunu söyleme,” dedim. Amy’yle bir kavga başlatmak istemiyordum fakat silahların gereğinden fazla olduklarını mutlaka fark etmişti. “Bu kimyasal bir savaş. Katliam için hazırlık.”

Amy hemen, “Annem bir genetikçidir ve askeriyedeki babam kadar önem taşır,” diye cevap verdi fakat sesi ihtiyatlıydı. Onun inançlarını sorgulamamam için mi yoksa kendisinin bunlardan şüphelenmeye kazanamayacağı için miydi bilmiyordum. “Eğer FRX Centauri-Dünya’daki tüm yaşamı yok etmeyi planlıyor olsaydı, neden bir biyologu da yardımcı olması için listeye eklesin ki? Eğer tek yapmak istedikleri her şeyi öldürmekse, neden yaşamı inceleyen bir bilim insanı olsun? Askeriyede yirmi yedi kişi var -askeriyede olmayansa yetmiş üç kişi.”

Kafamı salladım. Haklıydı. Elbette haklıydı fakat bu Orion’un haksız olduğu

anlamına gelmiyordu.

Amy bana arkasını döndü ve cephaneliği gözden geçirmeye başladı. İçini çekti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Bana cevap vermek yerine Amy yere çömeldi ve hardal renkli bir paketi raftan aldı. Bana uzatarak, “Bu bir beysbol topuna benziyor,” dedi. Paketi çevirdim ve altındaki yazıyı okudum.

Uyarı: patlayıcı; hafif tahriş edici Patlayıcı Bileşen Formülü M Yayılma alanı: 3 metre Patlatmak için: üst orta kısımdan sıkın Patlama süresi: üç dakika FRX

Olabildiğince nazikçe ve hızla rafa geri koydum. Paketin altında Amy’nin ne bulduğunu görebilmek için döndüm.

Amy heyecanla flopiyi sallayarak, “Bak!” dedi. “Sonraki ipucu!”

Amy’nin omzunun üzerinden eğildim. Bu yeni videonun yeni keşfettiğimiz silahlarla mı yoksa gemiyi tamir etmemize yardımcı olacak bir bilgiyle mi ilgili olduğunu merak ediyordum.

Boş bir biçimde, “Neden bu kez bir hafıza kartı yerine flopi kullanmış?” diye sordum.

Amy omzunu silkti. Bir önemi yoktu -sonraki ipucu buradaydı ve onu dondurmadan önce Orion’un gizlediği şeyi bulmaya bir adım daha yaklaşmıştık. Ve umarım sırrı bulmaya da bir adım daha yaklaşmıştık.

Ve eğer bu sırrın motoru yeniden çalıştırmakla herhangi bir ilgisi varsa...

Bu fikri zihnimde fısıldamaya bile zor cüret ediyordum -fakat- Orion’un hepimizin düşündüğünden fazlasını bildiği gerçeğini reddetmenin bir anlamı yoktu ve bir şekilde bunlar duran motorla ilgiliydi. Sürekli ipuçları verdiği bu devasa sır -bir anahtar olmak zorundaydı.

Amy, “Hazır mısın?” diye sordu. Parmaklarını ekranda gezdiriyordu.

Bu defa Orion’u merdivenlerde oturup, konuşurken görmedik. Ekran karanlıktı. Ekrana yaklaştım. Amy ekranı daha da sıkmaya başlamıştı, flopiyi büküyordu.

“Neden bir video yok?” diye sordu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Siyah ekranda beyaz kelimeler kaymaya başladığında, kafamı salladım.

Buraya kadar gelmişsin. Bu iyi. Senden daha azını beklemiyordum.

Öncelikle, sana bir sorum olacak. Neden bu tür silahlarımız var?

“Ben de tam olarak bunu merak ediyordum,” diye mırıldandım.

Gözlerini kelimelerden ayırmayan Amy, “Hı?” diye sordu.

“Bir şey yok,” dedim.

Bunun bir sebebi olmalı. Benim Bilgeye sorduğum soruyu sen de kendine sormalısın: eğer Bilge'nin söylediği gibi barışçıl ve keşifçi bir görevdeysen neden savaş için silahlanmıyorsunuz?

Bilge asla bana tam olarak cevap vermedi. İndiğimiz zaman hakkında. Tek söylediği bu oldu. Donmuşların bu tür silahlara ihtiyaçları olduğunu ve bunun bir sebebi olduğunu söyledi fakat eğer bir şeyleri öldürmeyi planlamıyorsan böyle silahların olmaz. Ya bizim için ya da Centauri-Dünya'da her ne varsa onlar için...

Her iki durumda da, biz -bu gemide doğan herkes- indiğimiz zaman ortada kalacağız.

Son kelimenin ardından ekran karardı ve ekranda cızırtı başladı. Ardından hızla Orion'un büyük merdivenlerin aşağısındaki görüntüsü belirdi. Bu video diğer tüm videolardan farklıydı -yalnızca kayan yazılarla başladığından değil, buradaki Orion daha gençti. Yirmi civarında. Kamera çarpık bir açıyla tutulmuştu ve Orion uzanıp, düzeltti. Sanki biri onu görecekmış gibi endişeyle çevresine bakındı.

Orion: Az önce bir sır öğrendim. Büyük bir sır.

Amy, "Burada daha genç," dedi.

"Bana benziyor," dedim.

"Hayır, benzemiyor."

Benziyordu.

Orion merdivenlerde öne doğru eğildi. Kameraya yaklaştı.

Orion: Bu sır klonlamadan da büyük, Phydus'tan da. Phydus'un sebebi bu sır.

Benim gibi konuşuyordu.

Orion zorlukla yutkundu. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti. Amy bana doğru endişeyle baktı fakat onu görmezden geldim. Orion'un alt dudağını ısırmasına odaklanmıştım.

Orion: Bilge kimsenin bu sırrı öğrenmesini istemiyor. Hatta benim öğrenmemi bile istediğini sanmıyorum fakat...

Orion şimdi telaşlı konuşuyordu. Hafif sesle ve ivedi. İkimiz de öne doğru eğildik. Duymak için gayret ederken, nefes bile almıyorduk.

Orion: ... Geminin dış tarafının bakıma ihtiyacı var. Bana Birinci Gemici Devyn'i yollamamı söyledi fakat onun yerine ben gittim. Ben -ben görmemi istemediği şeyi gördüm. Bilge kızgın. Bugüne dek onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Daha önce yapabilir diye düşünmüştüm... Fakat bu defa ben gerçekten... Yapmak zorunda kalabilirim...

Kamera sağa doğru döndü, merdivenlerin altına. Birkaç tane kilitli kutuyla birlikte portatif bir karyola üzerinde bir paket erzak duruyordu.

Orion: Bir süredir hazırlanıyorum. Donma katındaki buzlu cehennemi ilk kez gördüğümünden beri. Klonlamayı öğrendiğimden beri... Yerime başkasının geçebileceğini biliyorum. Bilge'nin tehditlerini gerçekleştirmesi zor olmayacaktır.

Kamera tekrar Orion'a doğru döndü. Orion küstah görünüyordu. Bana benziyor, diye düşündüm.

Orion: Ben Bilge'nin sırlarını biliyorum fakat o benimkileri bilmiyor. Nereye ve nasıl saklandığımı bilmiyor. Wi-com sisteminden beni izliyor fakat ben sinyali nasıl kandıracağımı öğrendim. Hastane'de değilken oradaymış gibi gösterebiliyorum.

Orion elini sol kulağına doğru götürdü ve hafifçe -basma- dı- oradaki düğmeye dokundu. Orion: Burayı bilmiyor fakat bu yeterli değil. Belki şey yapmam gerekebilir...

Orion'un parmakları wi-com'un üzerinde gezindi ve tırnaklarıyla derisini kaşımaya başladı. Derisinde pembe izler oluşmuştu. Amy endişeli bir biçimde parmağıyla bileğindeki bileklik şeklindeki wi-com'una dokunurken ona baktım.

Orion: Fakat bu sır... Bir sır olarak kalmalı. Kimse bunu bilmemeli. Ben bile. Bu... Çok fazla.

Orion ayağa kalkıp, dolanmaya başladı. Ayakları kamerada görünüp kayboluyordu. Sesi gidip geliyordu.

Orion: Kahretsin artık neyin doğru olduğunu bile bilmiyorum. Doğruyu söylemeli miyim? Yoksa yalan daha mı iyi?... Ya şey ne olacak...

Orion kameradan uzaklaşırken boğuk sesler yankılandı.

Orion: Bunun üzerini örtemem. Birisi bilmeli -bir şeylerin yapılmasının gerektiği bir zaman gelecek... Fakat flopi ağı güvenli değil...

Arka plandaki ayırt edilemeyen sesleri anlamlandırabilmek için çok gayret ettim - Orion bir şeyler mırıldanıyordu. Kameranın önünde ileri geri giden ayaklarının sesi yüzünden anlayamıyordum. Kamerayı eline aldı ve ekranda bir düzensiz görüntüler belirdi. Bir an sonra yüzünü kameraya doğru döndü. Artık karanlıktaydı.

Orion: Bunu her kim bulursa ona bırakıyorum. Eğer bana bir şey olursa... Eğer Bilge... Biliyorsunuz. Pekâlâ. Eğer bana bir şey olursa, birinin bilmesi gerektiğini düşündüm.

Orion derin bir nefes aldı ve ardından konuşmak için ağzını açtı.

Video anında kapandı.

Amy, "Bu kadar mıydı?" diye sordu.

"Hayır, bak. Dahası var."

Ekranda yine kayan yazılar belirdi.

Orion: Bu çok uzun zaman önceydi fakat gerçeği daha az gerçek yapmıyor. Amy

gerçeği kendi gözlerinle gördün. Silahlan gördün. Biliyorsun -biliyor olmak zorundasın- eğer böyle silahlara ihtiyacımız varsa, o halde Centauri-Dünya’da her ne varsa buna değmez. Silah deposunu kilitle, şifreyi unut ve arkanı dön ve git.

32. AMY

Çırak, “Pekâlâ, kahretsin,” dedi ve arkasına yaslanarak, boş flopiye tiksinererek baktı. Ben de ona sorgular biçimde baktım.

“Flopinin tek kanıtladığı şey onun bir paranoyak olduğu -tüm bu ipucu kovalama işinin anlamsız olduğu.”

“Anlamsız?” Flopiyi elime aldım ve ben de ayağa kalktım.

Çırak kafasını salladı. “Anlamsız. Motoru nasıl çalıştırabileceğimizi öğrenmeyi umuyordum fakat elimize sadece Orion’un bizimle paylaşmamaya karar verdiği büyük sırla ilgili bu video geçti. Bizi geminin her yanında ipuçları bulmak üzere dolandırdı ve sonunda bu kapıya geldiğimizde bize yeniden kilitlememizi söyledi. Bundan daha anlamsız bir şey olamaz.”

Kafamı salladım. Flopiyi katlayıp cebime koydum. Son kelimeleri biter bitmez, “Bu konuda kesinlikle anlamsız bir şeyler var,” dedim.

“Absürt?”

“Bilirsin, tuhaf.”

Çırak’ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Ne zaman seni tanıdığımı düşünsem, öyle garip bir laf ediyorsun ki.”

“Ha!” Kolunu yumrukladım. “Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum: absürd konuşan sensin.”

Çırak ağır ve denizaltı kapısına benzeyen kapıyı kapattı ve ben de kapının ardımızdan kilitlendiğine emin oldum -fakat şifreyi unutmayacaktım.

Koridorda Çırak’ı takip ederken, “Bence Orion korkmuştu,” dedim.

“Zırdeliydi.” Çırak’ın sesi acıydı. “Bu video, Bilge’nin onu öldürmeye çalıştığı zamanlarda çekilmiş ve belli ki o zamanlar çoktan aklını kaçırmış. Orion bir paranoyaktı-”

“Paranoyak olmakta haklıydı.” Kendime engel olamadım ve sol kulağımın arkasındaki yumuşak deriye dokundum. Orion’un videosunda derisini nasıl kaşıdığını hatırlamıştım. Ne sebeple derisinin altını böylesine derinden kaşıyordu ve kendi derisindeki telleri kopartıyordu? Bileğimdeki wi-com’a baktım o tellerden nasıl kan pıhtıları ve kan damladığını düşünerek zor yutkundum... lyyy.

“Aslında tuhaf.” Duraksayarak, düşünmeye başladım. “Diğer videoların tümü bir hafıza kartındaydı. Bu ise bir flopiye yüklenmişti ve silah deposunda öylece duruyordu. Diğerlerinin hiçbirinde yazı yoktu. Ve diğerlerinin hiçbirisi eski değildi. Bu video Orion

kendi sahte ölümünü hazırlamadan hemen önce yapılmış. Belki de biri, tanımadığım biri, onu kurcaladı.” “Belki. Belki de değil.” Çıracak videoya doğru kaşlarını çatı. “Bak, Orion’un bu videoları senin için yaptığım anlıyorum ve kendini bu kahrolası bulmacayı çözmek zorundaymış gibi hissediyorsun. Fakat bize bıraktığı aptal mesajlar olmadan bu gemide yaşamının yolunu bulmak zorundayız.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Genellikle bunu düşünürken yapıyordu fakat bu sefer kızgın gibiydi. Sanki bunu yalnızca bir şeyi yumruklamamak için yapıyor gibiydi. “İlgilenmemiz gereken ciddi problemlerimiz var -ve bu da kahrolası bir zaman kaybı oldu. Motor kendi kendini tamir etmeyecek. Orion yalnızca dikkatimizi asıl problemlerden uzaklaştırıyor.”

Dudağımı ısırdım. Orion bizim için bir mesaj bırakmamıştı. Benim için bırakmıştı. Ve o da bu gemiden gitmekle ilgiliydi, bunu biliyordum. Motoru çözenin anahtarı, gecikmenin sebebi -bir şey... Önemli bir şey.

Ayrıca. Daha ne kadar böyle dayanabilirdik?

“Bekle,” diye homurdandı ve bana arkasını dönerek, boynunun kenarındaki wi-com’unun düğmesine öyle sertçe bastı ki, canı yanmış gibiydi. Bir süre hafif sesle konuştu ve ardından, “Efendim!” diye haykırdı.

Elimi koluna koyarak, yumuşakça, “Ne oldu?” diye sordum.

Çıracak benden uzaklaştı. Wi-com’una tekrar, “Efendim?” diye sordu. “Hemen geliyorum.” Kulağının arkasındaki tuşa tekrar bastı ve asansöre giden koridorda yürümeye başlamadan önce bana baktı. “Gitmem gerekiyor,” dedi.

“Neden? Sorun nedir?” Ona yetişmek için koşmam gerekti. “Çıracak, sorun nedir?”

“Bartie sorun çıkartıyor.” Çıracak yumruğunu asansör çağırma tuşuna vurdu. “Zamanımı daha fazla bununla geçiremem,” dedi.

Yumuşakça, “Bu bir zaman kaybı değil,” dedim.

Asansörün kapısı açıldı ve Çıracak kendisi içine girmeden kapılar kapanmasını diye eliyle tuttu. Gözlerime baktı. İçten bir ses tonuyla, “Sana kızgın değilim,” dedi. “Fakat bu ipuçları’ gemiyi tamir etmeyecek.”

Çıracak asansöre bindi ve beni soğuk ve boş donma katında yalnız başıma bıraktı. Bir yanımda onun benimle birlikte kalmasını istiyordu fakat diğer katlarda ona ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Yavaş yavaş kilitli kapılara doğru yürürken, eğer Çıracak Godspeed’i yönetmiyor olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. Hayatı boyunca arzuladığı liderlikten vazgeçmesini ondan asla isteyemezdim... Fakat öncelikle gemiyi önemsemek zorunda olmasaydı, beni önemseydiğini söylediğinde ona inanabilirdim.

Bulduğumuz flopiyi cebimden çıkarttım. Belki de Çıracak haklıydı. Belki de sadece boşa kürek çekiyorduk.

Fakat... Şu an elimdeki tek şey buydu. Son üç aydır elimdeki tek şey buydu. Uyandığımdan beri elime geçen tek umut kıvılcımı buydu ve ona asılmam gerekiyordu.

Buna mecburdum. Bu ipuçlarından bir şeyler çıkacağına inanmak zorundaydım.

Videoyu tekrar çalıştırdım. Bir ipucu bulabilmek için kelimelere göz gezdirdim ve Orion'un ses tonundan bir nüans çıkartabilmek için gayret gösterdim.

Orion'un sesi -Çırak'a çok benziyordu- tüm salonu doldurdu. "Bilge kimsenin bu sırrı öğrenmesini istemiyor. Hatta benim bile öğrenmemi istediğini sanmıyorum fakat... Geminin dış tarafının bakıma ihtiyacı var... Ben -ben görmemi istemediği şeyi gördüm."

Orion'un yüzüne bakarak, "Her ne bulduysan, bunu gemini dışında görmüşsün," dedim.

Geminin dışına çıkamazdım. Uzay boşluğu vardı, bizi havasızlıktan öldürebilir ya da ciğerlerimizi lapaya dönüştürebilir ya da gözlerimizi patlatabilirdi. Ölebilirdik. Eğer... Eğer geride kalan iki kilitli kapının birinin ardında uzay giysileri yoksa...

Yıldızları gösteren kapağa baktım. Pekâlâ, elbette insanların güvenle kapaktan çıkmalarını sağlayacak bir şey olmalıydı. Muhakkak bu gemiyi yapanlar yüzyıllar sürecektir bir yolculukta geminin tamire ihtiyacı olacağını biliyorlardı. Orion ilk videosunda böyle demişti, beklenmedik durum planı -bu onların planı olmalıydı. Bu koridorda dört tane kilitli oda vardı. Bizim açtığımız silah deposuydu, bir tanesi tahliye odasıydı... Bir tanesinde de uzay giysileri olmak zorundaydı.

Düşündüğüm şeyin olasılığı beni öylesine derinden etkiledi ki, bir an nefes alamadım. Sonra Orion'un söylediği diğer sözü hatırladım.

Fakat sır... Sır olarak kalmalı.

Hayır. Ben bunu sonuna dek takip etmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Orion ne biliyorsa ben de bilmeliyim çünkü eğer geminin tekrar hareket etmesini sağlayacak bir şeyse, bizi gezegene götürecekse -buna değer. Ve eğer geminin bir daha asla hareket etmeyeceğine dair bir kanıtsa -buna da değer. Asıl bilmemek beni öldürüyor. Bir şeylerin değişebileceğini ya da hiç umut olmadığını bilmemek...

Videoyu tekrar çalıştırdım.

Sorun şuydu ki, bu videoda değişik bir şeyler vardı. Ters bir şeyler... Bir hafıza kartında değil, bir flopideydi. Kayan yazı, Orion'un çok daha genç olması -sanki birisi bu videoyu bulmuştu ve eski bir filmle birleştirmişti. Bunun anlamı da... Bunu Orion'un yapmadığıydı.

Gerçek video -gerçek ipucu- başka birisindeydi.

33. ÇIRAK

Marae bugün gerçekleşen olayların listesini uzatırken, “Kahretsin,” diye mırıldandım. Yalnızca iki saattir Amy ile birlikteydim fakat gelen çağrılara cevap vermeliydim.

Öncelikle güneş lambası yanar yanmaz, Bartie Kayıt Salonunda bir toplantı yapmıştı. İkinci Gemici Shelby zaten oradaydı ve Marae’ye haber vermişti. Marae da beni aramaya çalışmıştı. Marae diğer birinci seviye gemicilerle beraber Kayıt Salonu’na ulaştığında, Bartie çoktan gelecekte geminin liderliğinin nasıl olması gerektiği ile ilgili fikirlerini söylemiş ve benim yönetme konusunda beceriksiz olduğumu eklemişti. Otuz kişi onun dilekçesine başparmaklarını basmışlardı ve böylece onay vermişlerdi.

Ardından Marae, Bartie’yi “tutuklamaya” çalışmıştı fakat her ne kadar bir süredir polis kuvvetleri ve sivil çatışmalar üzerine kitap okuyor olsak da, kelimeyi gerçekten anladığını bile zannetmiyorum. Sanırım sadece, “Seni tutukluyorum!” diye gerçekten yüksek sesle haykırdığında Bartie’nin duracağını sanmıştı fakat onun yerine Bartie dilekçeyi flopi ağma yüklemişti ve gemideki herkesin eline öğle yemeğinde geçmişti.

Ben öğle yemeği yememiştim. Öğleyin Şehir’deydim ve Yemek Dağıtımı’nın önündeki masada dikilmiş, bir sebeple duvar yemeği üretiminin geciktiğini açıklıyordum. Tüm bu süre boyunca Yemek Dağıtımı müdürü Fridrick sırtarak gözlerini bana dikmişti ve ben de Bartie’nin insanların yiyeceklerini ellerinden aldığına nasıl bir devrim başlatabileceklerini söylediğini hatırlamıştım. Toplu çağrı ile akşam yemeğinde ekstra porsiyonların dağıtılacağını söylemiştim fakat bu cevap kimseyi gerçek anlamda tatmin etmemişti.

İş gününün bitmesine yakın Doktor zahmet edip beni aramıştı ve Hastane’ye çağırmıştı. Birinin ofisine girip, Phydus ilaç plasterleri malzemelerini çaldığını söylemişti.

“Kahretsin neden bana daha erken haber vermedin?” diye bağırdım.

Doktor korkudan sindi. “Meşgul görünüyordun.”

Kükredim -kelimeler olmadan anlaşılmaz bir ses çıkartmıştım. Çalman plasterler pek çok şeyi açıklıyordu -geminin bir ucundan ötekine koşarken, kaçamak bakışları ve üstü kapalı yorumları fark etmiştim fakat bunun sebebinin Bartie’nin manifestosunun insanlar arasında dolanmasından kaynaklandığını sanmıştım. Şimdiyse Phydus plasterlerini de aralarında dolaştırdıklarını görüyordum. Depresyondaki insanlar -ve depresyonda olmayan pek çoğu- bunlar için her şeyi takas ediyorlardı.

Doktorun karmakarışık ofisine bakarken, “En kötüsü de,” dedi. “Bu olay dün gerçekleşmiş olmalı. Dün sabahın erken saatlerinden beri ofisime gelmedim. Stevy’yi her kim öldürdüyse, ben gittikten sonra plasterleri almış olmalı.”

Doktor iğrenme içinde dudaklarını büzdü. En çok hangisinden nefret ettiğini bilmiyordum: birinin ilaç plasterlerini çalmasından mı yoksa ofisini birisinin dağıtmasından mı?

Doktor, “Plasterlerdeki Phydus miktarını bilerek yüksek konsantrasyonda tutmuştum,” dedi.

“Yani bir tanesi bir kişiyi rahatlıkla sakinleştirebilir. Fakat problem şu ki, öylesine yüksek bir konsantrasyon-”

“Yalnızca üç tanesi birisini öldürebilir.”

“Evet. Çok derişik -iki plaster ve... Her şey yavaşlar. Organlar. Vücudun başa çıkamayacağı kadar fazla. Üç ölüm demek. İlacı seyreltmem gerekiyordu fakat düşündüm ki...”

“İlaçları kendin vereceğini düşündün.”

“Ben veya Kit. Tehlikelerini bilen ve ayarlayabilecek biri.” Sesi suçlu ve üzgün çıkıyordu. Fakat ben de onun kadar suçluydu. Plasterlerin kullanımını onaylamıştım.

İkimiz de bir süre sessizlik içinde dağınık ofisine baktık. Normalde her şey öylesine temiz ve düzenli olurdu ki... Fakat şimdi karmakarışık bir yerdi. Çalışma masası duvara doğru itilmişti. Kilitli dolap kırılarak açılmıştı ve ilaç plasterleri rengârenk dışarıya saçılmıştı fakat hiçbirinin rengi açık yeşil değildi.

Kit ofise koştu. Nefes nefese, “Raporlar geldi,” dedi. Doktor, “Neyin raporları?” dedi.

“Ölünün. Biri ölmüş. Plasterlerden.”

Hemen harekete geçtik. Doktor, Besleme Katını elektrikli arabasıyla geçti ve ben de arabanın arkasında oturuyordum. Katta ilerlerken, yönetimi ele aldığımdan beri her şeyin daha ne kadar kötü gidebileceğini düşünüyordum.

Doktor elektrikli arabanın gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle, “Bir şeyler yapman gerekecek,” dedi. “Besleyicilerin seni gerçekten lider olarak görmelerini sağlayacak bir şey. Bu problemi gücünü göstermek için kullan!”

Evet. Doğru.

Şehre geldiğimizde, Doktor arabayı dokumacı bölgesinin önünde durdurdu. Kalbim acıyarak, “Neden burada durduk?” diye sordum.

Doktor bana cevap veremedi, biri beni aniden çekti ve sokağın ortasına fırlattı. Sersemledim. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Bartie, “Seni kahrolası ahmak!” diye bağırdı.

Şaşkın vaziyette geriye doğru bir adım attım.

“Sen ne yapı-?” diye başladım.

Bartie her iki elini de göğsüme koyarak, sertçe itti. Geriye doğru sallandım. Bacaklarımın arka tarafı arabaya çarptı. Yüzüme bir avuç kare şeklinde, açık yeşil ilaç plasteri fırlattı.

Bartie, “Bunu sen mi yaptın?” diye haykırdı. Üzerime yürüdü.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“O ‘özel’ ilaç plasterleri Phydus’la dolu, seni ahmak.” Bana doğru haykırırken, tükürükleri de havada uçuşuyordu.

“Ben -ben biliyorum,” dedim. Omzunun üzerinden bana fırlattığı plasterlerin yere saçıldığını gördüm.

“Biliyorsun? Reddetmeyeceksin bile öyle mi? Biliyorsun? Nasıl Phydus’un bu gemide yeniden kullanılmasına izin verirsin? Sen -sen- bunu bir daha kullanmayacağına yemin etmiştin! Seni aptal, kahrolası ahmak!”

Ben de, “Senin nasıl eline geçti?” diye haykırdım. Üzerime yürümesinden, geri çekilmemesinden ve nefes almama izin vermemesinden hoşlanmamıştım. Kalkmaya çalıştım fakat geriye doğru gitmedi.

Bartie, “Nasıl yapabilirsin?” diye küçümseyerek güldü. “Burada kasıla kasıla dolanıyorsun, insanları Phydus’tan kurtardığın için ne kadar muhteşem olduğunu anlatıp duruyorsun ve sonra da onlara içinde bolca Phydus bulunan kahrolası plasterleri onlara verip, işi bitiriyorsun! Yoluna her kim çıkarsa -her kim sorun çıkartırsa- sadece o kahrolası plasterlerden ver olsun bitsin!”

Bartie döndü. Fakat kaldırımın yanında hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkın olan Doktor’a doğru bir adım attığımda, Bartie bana doğru döndü ve beni öylesine sert itti ki yine arabanın yanma çarptım.

“Sen Bilge’den de kötüsün, biliyor musun? En azından o hepimize aynı şekilde ihanet etmişti. Sen ise yalnızca aramızdan bazılarını seçiyorsun.”

Gitmek üzere döndü, yumruğu titriyordu.

“Lanet olsun, bir dakika bekle!” diye bağırdım. Bartie durdu fakat arkasını dönmedi. Sırtı hâlâ dikti ve yumrukları sıkılı vaziyetteydi. “Ben yanlış bir şey yapmadım!”

Bartie dönmeden, “Yanlış bir şey yapmadın mı?” diye alayla gülümsedi. “Bunu Lil’e anlat.”

Uzun adımlarla ilerledi. Sokaktaki insanlar sessizce bizi izliyorlardı. Bartie köşeyi döner dönmez fısıldaşmaya başladılar.

Yerden plasterleri topladığımda, Doktor’a, “Lil?” diye sordum. Plasterleri cebime koydum. Bütün gemiye yayılmış olabilirlerdi fakat en en azından bunların yanlış ellere geçmeyeceğinden emin olabilirdim.

Doktor’un kaşları çatılmıştı ve yüzü kırıışmıştı fakat Bartie’nin gittiği yöne doğru

öfkeyle bakıyordu, bana doğru değil. “Kit’in ölü bulduğu kişi o,” dedi.

Harley’nin çocukluğunun geçtiği evin merdivenlerini hızla tırmandım. Burada ne bulmayı umduğumu bilmiyordum -annesi çoktan ölmüştü. Lil’in treyleri tıpkı eskisi gibiydi -dağınık ve biraz da kokulu. Yatak odasına girdiğimde, Lil tam da Amy ile benim onu bıraktığımız yerde, yatağa yayılarak oturmuştu.

Alnında üç tane açık yeşil plaster vardı. Her plasterde bir kelime vardı.

Lideri takip edin.

Doktor, “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, öyle değil mi?” diye sordu. Ben cevap vermeyince de, “Bu cinayetti. Biri Lil’i öldürdü. Senin için,” diye ekledi.

“Benim için mi?” Gözlerimi kadının cesedinden ayıramıyordum. Sanki yatağa yayılmış gibiydi.

“Lideri takip edin. Diğerlerini uyarıyor -takip etmeyenleri.”

“Fakat Lil isyan edenlerden değildi. Bartie’nin grubundan değildi ve asla bana karşı konuşma-”

Doktor, “Çalışmıyordu,” dedi. Yatakta Lil’in yanına oturdu ve plasterleri tek tek çıkartmaya başladı. Kadının cildine yapışmışlardı. Biraz kaldırıncı, çıkmadan önce pıt diye bir ses çıkartıyorlardı. “Çalışmayanlar, geminin ihtiyaçlarını karşılamayanlar... Seni takip etmiyorlar.”

Doktor, gözlerimi Lil’in bedeninden ayırana kadar bekledi. Düzgün ve yavaş yavaş, “Senin için öldürülmüş,” dedi. Sanki kadının ölümünün benim omuzlarıma bindirdiği yükü anladığımdan emin olmak istiyordu.

34. AMY

Yerimde duramıyordum. Koşmayı bırakmış olabilirdim fakat donma katında kenetlenmiş vaziyette, benimle dalga geçen tüm bu kilitli kapıların arasında duramazdım. Hareket etmem gerekiyordu. Hastane lobisine geldiğimde, çevremi bağırان hastalar, kızgın hemşireler ve her dakika artıyor gibi görünen bir kalabalık sardı.

Doktor stajyeri Kit bir kadına yüksek sesle, “Güvenli!” dedi. “Sadece bir tane iyi.”

Kadın, “Bunu nereden bilebilirim?” diye sordu. Sesi kalındı, sanki ağlamış gibiydi.

Kit bezmiş vaziyette, “Pekâlâ, haline bak,” dedi. “İyisin, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle... Fakat...”

Kit kızgınlıkla kaşlarını çattı ve neredeyse bana çarparak yanımdan geçti.

“Üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil. Neler oluyor?”

“O kahrolası ilaç plasterleri. İnsanlar ölmekten korkuyorlar fakat eğer aşırı doz almış olsalardı, çoktan ölmüş olurlardı. Yine de gel de ikna et.”

“Hangi ilaç plasterleri?”

Kit, laboratuvar önlüğünün cebinden kare şeklinde yeşil bir plaster çıkarttı ve bana gösterdi. “Doktor bunları depresyondaki hastalar için geliştirmişti. İşe de yarıyor ama sadece bir tane alırsan. Problem ise üç veya daha fazlasının ölüme neden olacağı etrafa yayılmış.”

“İçlerinde ne var?”

“Phydus.” Bunu sakın bir şekilde söylemişti fakat devam etmeden önce tepkimi bekledi.

Phydus. Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.

Bir yanımda öfkeliydi. Çok çok öfkeli. Çırak la bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Bana söz verdiğini sanıyordum fakat diğer yanımda da Şehir’de bir çeteye dönüşen kalabalığı unutamıyordu.

Kit’in tartışmakta olduğu kadın, “Hepimiz öleceğiz!” diye haykırdı. Kit’i ceketinin yakasından tuttu. Eklemleri bembeyaz olmuştu.

Kit, bir elini kadının bileğine doladı ve şaşırtıcı bir biçimde kadın kolaylıkla onu bıraktı. Kollan yana düştü ve tüm vücudu gevşedi.

Kit nazikçe, “Böylesi daha iyi değil mi?” diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Ben de o zaman elinin arkasındaki solgun yeşil plasteri fark ettim.

Kit kadını duvarın yanındaki bir sandalyeye götürdü ve orada bıraktı. Sonra da yüzünde hoşnut bir ifadeyle bana doğru döndü. Ve -ben de ona gülümsemeden edemedim. Bu işe yaramıştı. Eğer Çıracık dün Şehre biraz plaster götürmüş olsaydı, işler bu kadar çığırından çıkmayacaktı. Ve eğer Luthor kurgu odasına girdiğinde bende de bir tane olsaydı...

Kit'e, "O plasterlerden biraz ben de alabilir miyim?" diye sordum.

Bana doğru gözlerini kıstı. "Duymadın mı? Bunlar güvenli değil. Çalınanları geri almaya çalışıyoruz. Bunları kullanma yetkisi yalnızca Doktor'a, hemşirelere ve bana ait."

İlginç. Plasterler çalınmıştı.

"Sadece bir tane alabilir miyim?" diye sordum.

Kit yumuşadı. Sanırım gemideki tek ucube olduğum için depresyonda olduğumu düşündü -bana şimdiye kadar engelli insanlara karşı bunaltıcı derecede süper iyi davranan bazı insanlar gibi iyi davranmıştı.

Plasteri bana uzatarak, "Doktora söyleme," dedi. Ben de cebime, silah deposunda bulduğum flopinin yanına koydum.

Hastane den çıkmadan önce ceketimin başlığını kaldırdım fakat Phydus plasteri yanımda olduğu için saçımın çevresine eşarp bağlama zahmetine girmedim. Doğrudan Kayıt Salonu'na gittim. Zorlu bir işti fakat Orion benim için ipuçları -gerçek ipuçları-bırakmıştı. Her ne kadar son ipucu değiştirilmiş olsa da, Orion'un gitmem gereken yere ulaştığımdan emin olmak için oldukça sağlam bir planı vardı. Şu ana kadar, ipuçları Kayıt Salonu'ndaki Harley tablolarından gelmişti. Belki bir sonraki de oradaydı.

Evet. Doğru. Kayıt Salonu'ndaki kitap odalarında, sanat galerilerinde ve sanat eserleri odalarında bir ipucu bulmak çok kolay olacaktı -eğer ipucu oradaysa. İlk defa Godspeed bana gerçekten... Devasa görünmüştü. Bu şeyi bulabilmek için neredeyse hiç şansım yoktu.

Dayanamayıp, sıırıttım. Sonuçta, Dante'nin cehennemi de buzdan yapılmıştı. Kayıt Salonu'na yaklaşırken, verandada bir grup insanın birbirine yakın vaziyette durduğunu gördüm. Başlığımı daha da indirdim ve elimi cebime koydum. Parmağım Phydus ilaç plasterine değiyordu.

Bir adam, "Geminin rehberliğe ihtiyacı var," dedi. Merdiven korkuluğunun yanında durdum. Merdivenleri tırmanma konusunda tereddütlüydüm. Onun yerine, arkamı döndüm. Böylece grup bana baktığında, yalnızca ceketimin arkasını görecekti.

Bir kadın, "Bartie?" diye sordu. . "Belki de Luthor?"

"Belki ikisinden biri. Fakat çok gerekli değil. Sadece daha... Yaşlı biri. Daha

deneyimli.”

Daha fazla duyabilmek için çaba gösterirken, normal ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum.

Bir kadın sesi, “Çırak yaşamı boyunca bunun için eğitim aldı,” dedi. Alkışlamak istedim -en azından biri Çırak’ı destekliyordu.

İlk adam haşince ve mutsuz bir biçimde kahkaha attı. “Çırak asla Bilge’yi dinlemedi. Onlar çok farklı.”

Donma katındaki devasa silindirleri düşündüm. İçleri Bilge klonlarıyla doluydu. Adamın tahmininden çok daha fazla _ birbirlerine benziyorlardı. Bir yanımda belki de Çırak’ın insanlara klonlamadan bahsetmesi gerektiğini düşündü. Sır olarak tuttuğu birkaç şeyden biriydi ve ben de bunu ondan esirgeyemezdim -sonuçta bu sırdan etkilenen tek kişi oydu.

“Yiyecek paylarının ne kadar azalmakta olduğunu fark etmediniz mi? Bugün öğle yemeği bile yoktu. Çırak, yemeği kontrol ederse bizi de kontrol edebileceğini düşünüyor. Eğer bu işe yaramazsa bize plaster verecek. O plasterler tehlikeli -çoktan birini öldürdü.” Bir kadın derin bir sesle, “O kahrolası plasterlerin nasıl her yana dağıldığını merak ediyorum,” dedi. “Bir yandan Çırak’ın Yiyecek Dağıtımı’ndaki probleminden sonra yaptığını düşünüyorum. O kahrolası ilacı artık içme suyumıza koymuyor olabilir fakat sorun çıkaranların bir şekilde ellerine geçmesini sağlıyor.” Gruptaki tek muhalif olan ilk kadın, “Doktor, plasterlerin çalınmış olduğunu söyledi,” dedi.

Adam, “Öyle dedi,” diye haykırdı. “Fakat Doktor, Bilge’ye dalkavukluk ediyordu. Eminim Çırak ona probleme neden olanlara plaster vermesini söylemiştir.”

Kadın, “Evet fakat-” diye sözüne başladı.

Yeterince duymuştum. Döndüm ve gruba doğru birkaç adım atarak, “Gerçekten burada böyle dikilip, Çırak hakkında yalanlar mı yayacaksınız?” dedim. “Böyle konuşarak, bir isyan çıkartacaksınız.”

Grubun ortasındaki adam döndü fakat onları duymuş olmam pek umurunda değil gibiydi. Sadece gurur duyuyor gibiydi.

Sanki çok küçük birine bir şey açıklamaya çalışıyor gibi nazikçe, “Bu konuşma isyan hakkında değil,” dedi. “Bartie’nin manifestosunu okudun mu?” Flopiyi bana doğru salladı fakat almadım. “Bunun gemi hakkında neyin en iyi olduğu ile ilgisi var. Herkesi güvende ve mutlu tutmakla.” Duraksadı. “Gemi herkesten daha önemli. Çırak tan bile.”

“Mutlu mu?” diye haykırdım. Adamın sesinin nazikliği beni daha da öfkeliyordu. “Çırak sizi umutsuz yapmak için ne yaptı?”

Derin sesli kadın kafasını salladı. “Kötü olan Çırak değil. Onun bizim seçimimiz olmaması.”

Yine flopiyi bana doğru sallayan adam, “Bartie, Kayıt Salonu’ndaki her çeşit kitabı listelemiş,” dedi. “Güneş- Dünya’daki tüm yönetimler. Hepsinin sistemleri vardı. Oy verme, seçimler ve buna benzer şeyler. İnsanların seçebildikleri ve seslerinin duyulduğu şeyler.”

“Gemiye Çıracak tan almak doğru değil,” diye ısrar ettim. Onlar öylesine -bilmiyorum mantıklıydılar ki- orada öylece oturup, onlara Çıracak’ın ne kadar çok çalıştığını, ne kadar önemsedğini gösterebilirim, belki onu atmak istemezler diye düşündüm.

Adam, “Üzgünüm,” dedi. “Fakat sana da güvenenleyiz.” “Neden? Ben de burada yaşıyorum!”

Adanı kafasını salladı. “Fakat sen bizden biri değilsin.” Adamın gözleri ceketimden çıkan kızıl saçlarıma yöneldi. Saçlarımı başlığın altına sokmaya çalıştım. Adam kendini beğenmiş vaziyette gülümsedi. Çok rahat görünüyordu. Sanki kontrol tamamen ondaydı. Oysa ben aksine yüzümün kızardığını hissediyordum. Adam, “Tek bildiğim,” dedi. “Senden önce polise ihtiyacımız yoktu. Senden önce her şey iyiydi.” Geriye doğru iki basamak indim. Derin sesli kadın hoş bir ses tonuyla, “Belki de dikkati dağılmasaydı, Çıracak bizim ihtiyacımız olan lider olabilirdi,” dedi. Sanki beni bir dikkat dağıtma nesnesi olarak yok etmekten bahsetmiyor gibiydi.

İki adını daha indim. Diğer kadın, “Her şey onunla başladı,” dedi.

Cebimdeki Phydus plasterini tutuyordum. Bir tanesinin buradaki herkese yetmeyeceğini biliyordum. Neden bir şeyler söyledim ki? Yapmamam gerekiyordu.

Elimin altında Orion’un listesi buruştu.

Hayır. Sonraki ipucunu bulma şansımı beni korkutarak mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

Merdivenleri hızla tırmandım ve derin sesli kadına omuz atarak geçtim. Adam yoluma çıktı fakat o esnada dudakları tüyler ürpertici bir biçimde kıvrılmıştı. Kayıt Salonunun kapılarını açıp, içeriye girene dek bana baktı. O bakıştan hoşlanmamışım. Luthor’un bana bakışını anımsatıyordu. Bir insan değil de bir şeymişim gibi...

İçeride Kayıt Salonu neredeyse terk edilmiş gibiydi. Uzun boylu ve ince bir adam Edebiyat duvar flopisinde Henry David Thoreau’nun bir denemesini okuyordu. Dört kişi de beraber Boksör İsyanını okuyorlardı. Fakat kimse Bilim flopisine bakmıyordu. Bu tuhaftı. Çıracak, gemiye Phydus vermeyi kestiğinden beri ilk defa kimse motorun yıllardır bizi hareket ettirmediğini bilmeden motor diyagramını inceleyerek, etkinliğini artırmaya çalışmıyordu.

Hızla kitap odalarına gittim. Verandadaki grubun beni takip edeceğini sanmıyordum fakat işimi olabildiğince hızla bitirmeliydim.

Kurgu olmayan tüm kitap odalarını geçtim. Bu ipucunu benim için Orion bırakmıştı ve başka birisi saklamış olsa bile, en iyi şansımın ya kurguda ya da sanatta olduğunu düşünüyordum.

Onu bulmak için bir şansım olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Son ipucunu muhtemelen birisi değiştirmişti -silinmiş kısımlar ve muhtemelen eklenmiş yazılar- fakat Orion bana çok daha ayrıntılı bir yol bırakmıştı. Her ipucunu saklamak için çok özen göstermişti ve planlar yapmıştı. Başka bir şey daha olmalıydı, sonraki adımı anlamama yardımcı olacak bir yol. Parmaklarımı rafta gezdirdim, Orion'un sonraki ipucu için bir şeyler aradım. Tekrar Dante'nin Cehennem'ini açtım ve ardından Paracliso ve Purgatorio'yu açtım. Lewis Carrol tarafından yazılmış ve Bayan Parker'ın bize diyagramını yaptırdığı aptal şiir "Jabbenvocky" de dâhil olmak üzere her şeye baktım.

Anlamsızdı. Orion bir sonraki ipucunu bir kitapta bırakmış olabilirdi fakat kullanmış olduğu bir kitapta bırakmamıştı.

Odanın merkezindeki metal masanın yanındaki bir sandalyeye çöktüm. Ortada Shakespeare'in sonelerinden biri duruyordu. Birkaç gün önce yanlış olarak Dante'nin yanına konulmuş olarak bulduğumda buraya ben bırakmıştım. Yeni Kaydedici Bartie sanırım manifestolar yazmak ve gereksiz bir isyan çıkartmakla o kadar meşguldu ki, gerçek görevini ihmal ediyordu.

İçimi çekerek, bir kitap aldım ve S raflarına gittim. Kral Lear ve Macbeth arasında soneler için yeterli yer vardı.

Kapıya yöneldim -Harley'nin kalan resimlerine bir şey iliştilmiş mi diye bakabilirdim.

Duraksadım. Orion'un her şey için bir beklenmedik durum planı vardı -birinin kurcalaması riskine karşı neden ipuçlarının yakında durduğundan emin olunmasın ki? Kitap odalarına gelme zahmeti gösteren tek kişi benim -ve benden önce de yalnızca o geliyordu. Başka birinin bir kitabı yanlış rafa koyma riski neydi ki -ilk ipucunun hemen yanında duran bir kitabı?

S rafına doğru hızla gittim, şiir kitabına uzanırken ellerim titriyordu. Sayfalar parlaktı ve kalındı. Elizabeth döneminden çizimlerle renklendirilmişti. İlk sayfada Shakespeare'in bir portresi vardı. Şair, talihsiz aşklar hakkında yazmıştı fakat eserlerinin günün birinde yıldızlara doğru uçacağını düşündüğünü hiç sanmıyorum.

Kaşlarımı çattım. Aslında yıldızlara doğru uçmuyorduk, öyle değil mi?

Hızla sayfaları çevirdim. Sayfaları kırıştırıyordum ve bunu Çıracak görse kesin kaşlarını çatardı. Fakat... Burada hiçbir şey yoktu. Yavaşlamak için kendimi zorladım. Pek bir anlam çıkartamasam da, her şiiri okuyordum.

Derin ve titrek bir nefes aldım. Bir yanımda kitabı duvara fırlatmak istiyordu. Şu ana dek umutlarımı çok yüksek tutmuştum.

Belki de Çıracak haklıydı. Belki tüm bu uğraş anlamsızdı.

Yine de Koşuş'a doğru ilerlerken, kitabı yanıma aldım.

Güneş lambasının sönmesine az kalmış olsa da, Hastane hâlâ meşguldü fakat üçüncü kat neredeyse boştu. Ortak odada yalnızca Victria oturmuştu ve pencereden dışarıya bakıyordu. Tam ona bir şeyler söylemeye hazırlanırken, beni Harley'nin odasında ve donma katında bulduğunda kızgınca bakışlarını hatırladım ve salona açılan cam kapılara doğru ilerledim. Ben geçerken bana doğru baktı fakat bu defa kızgın değildi.

Ağlamıştı.

Ona bir şeyler söylemeyi düşündüm fakat benimle konuşacağından şüpheliydim. Kapıya uzandığımda burnunu çektiğini duydum. Benden nefret ediyordu. Sanki sessiz bir hıçkırık krizine yakalanmış gibiydi fakat ben onu yine de duyuyordum.

Cam kapıların kapanmalarına izin verdim ve kanepeye doğru ilerledim.

“Git başımdan,” dedi fakat cesaretsizce konuşmuştu. “Sorun nedir?”

Tekrar pencereye doğru döndü.

Koltuk minderine oturdum ve ayak ayaküstüne attım. “Bana anlatana kadar burada duracağım.”

Sanki beni test ediyormuş gibi bir an bekledi. Hareket etmediğimi görünce, sonunda konuştu. Sözleri pencerenin camında buhar oluşturuyordu. “Sadece onu özledim. İşler ne kadar kötüye giderse, onun yapabileceklerini o kadar fazla düşünüyorum.”

“Bu kişi... Bu kişi Orion mu?” diye sordum.

Kahkahasını bastırdı. Kızgın gözyaşları, ıslak bir sesle bozuldu. Koluyla yüzünü sildi. “Bu gerçekten aptalca,” dedi. Hâlâ benden çok pencereyle konuşuyordu. “O... O benden büyüktü. Ben onun için sadece aptal bir çocuktum. Fakat... Daima aşk hikâyelerini sevdim. Kayıt Salonu'na giderdim ve o daima orada olurdu.”

Hafifçe gülümsedim ve bir katil olduğunu öğrenmeden önce Orion'u nasıl tanıdığımı düşündüm. Bir keresinde ağlarken yüzümü ve ellerimi silmişti. Ben de şimdi Victria için aynısını yapabilmeyi diliyordum.

Victria, “Beni çok üzen şey ise,” diye devam etti. “Bunu ona söyleme fırsatını hiç bulamamış olmam. Demek istiyorum ki, sanının biliyordum fakat asla sözlere dökmedim. Onun yerine hemen her gün Kayıt Salonu'na giderdim ve konuşurduk, şakalaşırdık... Ne istediğimi asla söylemedim. Ve şimdi çok geç oldu.” Victria ile bu kadar ortak noktamız olması acıklıydı -o da en gizli sırlarını buzdan başka bir şey olmayan insanlara açıklamak istiyordu. Yavaşça, “Sanırım,” dedim. “Eğer onu gerçekten sevdiysen, sen söylesen de söylemesen de o bunu biliyordur.”

Sonunda bana doğru döndü ve hafifçe gülümseyecek gibiydi. Gözleri neredeyse tamamen kurumuştu. “Keşke bir seçim şansım olsaydı,” dedi.

“Seçim?”

“Eğer yapabilseydim, artık umursamamayı isterdim.”

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldık.

Eğer yapabilseydim, donmuş ailemi önemsemeyi bırakmak ister miydim? Her şey kolaylaşırdı. Her sabah içimde acıyan bir boşlukla uyanmazdım.

Ve Çırak'ı düşündüm. O yumuşak gözleriyle bana her bakışım, sadece ondan istediğim için bir şeyler yapmak için çabalamasını düşündüğümde kendime şu soruyu soruyordum: Ona aşık mıyım? Bilmiyorum. Fakat en azından kendi kendime aşık olmadığımı söylediğimi biliyordum.

“Sanırım aşk bir seçim,” dedim. Bu yüzden Çırak'a aşık olamıyordum çünkü seçebileceğim başka birisi yoktu.

Victria, “Fakat kim bunu seçebilir?” diye sordu.

İkimiz de açılan asansör kapısına baktık.

Kahretsin.

Gerçekten mi?

Tüm bu olanlardan sonra, içeriye girmek zorunda mıydı? Neydi bu. üzerinde beni takip etme cihazı filan mı vardı?

“Çık dışarı,” dedim.

Luthor sıırttı.

“İki sevgili aracım, hepimiz bir odada bir aradayız.”

Yine, “Çık dışarı,” dedim.

Oturduğumuz yere doğru ilerledi. Ben sıçradım fakat Victria kalkmadı. Bacaklarını altına aldı ve kollarını da beline doladı.

Luthor, “Biliyorsunuz,” diye hırıldadı. “Bu kader olabilir. İkinizi burada bir arada görmek.”

Elimi cebime koydum fakat bize doğru yaklaşırken, geriye çekilmedim. Zaten geride gidecek bir yer yoktu -pencerelerin önünde kapana kısılmıştık.

Bana dokunmak için uzandı. Sol kolumu hastalıklı bir nezaketle, parmakları dirseğime ulaşana kadar okşadı. Ardından beni tuttu ve sertçe kendine doğru çekti. Victria çığlığını bastırdı fakat ben sağ kolumu cebimden çıkarttım ve Luthor'un yüzüne yapıştırdım.

Güçlü bir tokat olmuştu -fakat ergin ve kaslı bir adamı yere düşürmek için yeterli olmamıştı. Hiç yardım almadan en azından. Yere düştü ve parmaklarını dirseğime doladı. Ben onu itmeden önce gömleğim yırtıldı. Yerde yatmış, pasif olarak bana doğru bakıyordu.

Victria, “Kahretsin, bu da ne?” diye fısıldadı. Hâlâ kendine sarılmış vaziyetteydi fakat Luthor'un bedenine bakabilmek için öne doğru eğildi.

“Bu yeni plasterlerden Kit bir tane vermiştii,” dedim. Ayağımla Luthor’un yüzünü dürttüm ve ona Luthor’un yanağında el izimle çevrelenmiş solgun yeşil kareyi gösterdim.

“Onu oldukça hızlı çıkarttın.”

Evet, pekâlâ,” dedim. “Luthor’a güvenmiyorum.”

“Evet.” Durdu. “Ben de öyle.”

Ona doğru baktım fakat gerçekten baktım. Her zamanki kalın kabuğunun ardına baktım. Luthor sesindeki o hırıltı ile her ikimize de seslenmişti. Ve şimdi o yerde yatarken bile, Victria kollarını karnına dolamış durumdaydı. Koruduğı şey kendisi değildi.

“Hamile misin?” diye fısıldadım.

Aptalca bir soru. Neredeyse gemideki bütün kadınlar hamileydi -çoğunu Sezon, kalanını da Doktor’un iğneleri yapmıştı. Fakat Phydus kullanmayanlar yani Harley, Luthor, Çırak ve Victria, Sezon a katılıp katılmamayı kendileri seçmişlerdi.

Kafasıyla onayladı.

Luthor’un hareketsiz bedeninin üzerinden geçtim ve kanepede yanına oturdum. “Sana ne yaptı?” Kelimeler dudaklarımdan fısıltı gibi çıkmışlardı.

Gözlerini Luthor’a dikti. Luthor tavana doğru göz kırpıyordu. Phydus plasterleri sudakinden daha etkiliydiler. Sanırım ona ne dersem yapardı. Hastane’nin çatısından bile atlardı. Güzel bir düşünce...

Victria daha önce ağlıyordu. Şimdi gözleri kuru olsa da, nemli gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı izi hâlâ görebiliyordum. Şimdi gözyaşlarını içinde tutuyordu ve kontrol edemediğı geçmişini kontrol edercesine onları kontrolü altında tutuyordu.

Daha da ve dizlerini çenesinin altına koydu.

Gözleri kapalı, “Oydu,” dedi.

Söylemek istediğı şey beni korkutmuştu fakat ben çoktan gerçeğı tahmin etmiştim. Omzuna dokundum. Tüm bedeniyle bana doğru kaydı fakat dizlerini bırakmadı. Hâlâ sıkıca midesinin çevresindeydiler. Bana izin verdiği için kollarımı ona doladım.

Yine, “Oydu,” dedi. Sesi uzaktan yankılanıyor gibiydi. “Sezon sırasında.”

“Luthor?” diye fısıldadım. Sesim, sözleri yüzünden korku için çıkmıştı.

“İstememiştiii,” dedi. “O çok vahşiydi.” Bana doğru baktı. Gözleri ıslak ve kırmızıydı. “Senden bahsetti. Seni elde edemediğinden...”

Beni elde edemediğinden, ona gitmişti.

“Ben denedim...” Sesi çatladı. Ne yapmaya çalıştığı ya da yapmadığı önemli değildi. Onu anlıyordum.

Vazgeçtiğim anı hatırladım. Geçip bitmesini beklediğim anı hatırladım.

Benim için artık sonlanmıştı.

Fakat Victria için öyle değildi.

Benden nefret etmesine şaşmamak lazımdı: ben kurtulmuştum, o ise kurtulamamıştı.

Ve şimdi de, bedeni bebeğini korumak için böylesine bir pozisyonda dururken, son üç ay boyunca aslında hiç bitmediğini fark ettim.

Benim için dakikalar süren şey, onun içinde büyüyordu. İçinde hem nefret ettiği hem de sevdiği bir şey büyüyordu.

Kollarımı Victria'ya sardım ve onu kendime doğru çektim. "Bitti," diye fısıldadım. Oysa asla bitmeyeceğini biliyordum.

Sımsıkı sarıldığı dizlerini bırakana kadar Victria'nın sol elini kendime çektim. Parmaklarını gevşetirken bana merakla baktı. Eli soğuk ve nemliydi fakat artık titremiyordu. Küçük parmağımı onunkine doladım.

Küçük parmağını benimkiyle sıkarak, "Bu bir söz," dedim. "Bu sır ve acı konusunda artık yalnız olmayacağına dair sana söz veriyorum."

Parmağı hareketsizdi -bana inanmıyordu. Luthor'un hareketsiz bedenine bakıyordu.

Sanırım aynı anda aynı şeyi düşündük. Gözlerimiz birleşti. Luthor hareket edemiyordu -aciz durumdaydı. İlk defa bizden aylar önce aldığı birazını geri alma şansına sahiptik.

Yani yapacaktık.

Victria kanepede doğruldu. Önce tereddütteydi fakat sonra kasten yavaşça ayağa kalktı. Luthor'un bedeninin üzerinde durdu.

Ve sonra ona tam midesinden olabildiğince sert bir biçimde tekme attı.

Luthor, nefessiz kalarak, Oof! Diye bir ses çıkarttı fakat hareket etmedi.

Victria ona tekrar tekrar tekme attı. Luthor'un gözlerinden yaşlar süzüldü fakat Victria onu kasıklarından tekmelediğinde bile ne karşı çıktı ne de kendini korumak için hareket etti.

Dizüstü çöktü ve Luthor'un göğsünü yumruklamaya başladı. Soluk soluğa, "Nasıl yapabilirsin?" dedi. "Seni tanıyordum"

Yanına çömeldim. "Boş ver," dedim. "Haydi gel." Onu çekmek için omuzlarına dokundum fakat geriye çekildi -Luthor'dan değil. Yüzünü kollarına kapadı ve hıçkırmaya başladı.

Onu bu şekilde parçalanırken görmeye dayanamıyordum. Plaster çıktığında, Victria'yı suçlayacaktı. Victria'ya ya da bana hâlâ zarar verebilirdi.

Luthor'un yüzünün yanında dizüstü çöktüm. Gözleri hâlâ doğrudan yukarıya bakıyordu fakat gözlerinin kıpırtısından burada olduğumu bildiğini anlamıştım.

Yumuşakça kulağına doğru, "Bir şeyi bilmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Nereden bir silah bulabileceğimi bildiğimi bilmeni istiyorum. Eğer bir silahın ne olduğunu bilmiyorsan, Kayıt Salonundan bak. Babam bir silahın nasıl kıpırdatmadan tutulacağını, tetiği çekerken nasıl nefes verileceğini ve bir hedefi nasıl vuracağını bana öğretmişti. Yani ilk kurşun durdurmazsa bile bir sonraki seni durduracaktır. On dört yaşındayken babam beni Colorado'da ava götürmüştü ve orada bir geyik öldürmüştüm. Bunu yapmasının sebebi bir yaşam almanın ne demek olduğunu bana öğretmekti. Böylece eğer ihtiyacım olursa, tereddüt etmeyecektim. Şimdi sana bunu anlatıyordum. Böylece seni öldürmek konusunda tereddüdüm olmadığını bileceksin."

Luthor'un gözleri ileri geri gitti. Dönecek güç bulmaya çalışıyordu -benden öteye veya bana doğru, bilmiyordum.

Ona doğru eğildim. Böylece teninin kokusunu alabiliyordum. Konuştuğumda, kulağının çevresindeki tüylerin nefesimle nasıl hareket ettiğini görebiliyordum. "Ayrıca seni hemen öldürmeyeceğimi de bilmeni istiyorum fakat öyle olmasını dileyeceksin."

Ayağa kalktım ve Victria'ya elimi uzattım. Elimi tuttu fakat kapıya doğru ilerlerken, benden ayrıldı ve Luthor'un yüzüne doğru son bir sert bir tekme savurdu.

Onu orada yerde, kanlar içinde bıraktık.

35. ÇIRAK

Ertesi sabah wi-com'un sesiyle uyandım.

Amy heyecanlı bir sesle, "Daha kalkmadın mı?" dedi. Gerinerek, "Şimdi kalktım," dedim. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi. "Donma katma gel."

Pantolonumu giyerken, "Amy, bu Orion ve onun kahrolası ipuçlarıyla mı ilgili?" diye sordum. "Bunun için zamanım yok. Motora odaklanmam ve geminin ayakta kalmasını sağlamam gerekiyor. Dün donma katındayken olanlara baksana." "Küstahlaşma. Sadece buraya gel."

"Küstahlık?"

Amy, "Haydi!" dedi. "Bunu görmek isteyeceksin!"

"Oh, gerçekten mi?"

"Çırak, dün geceki videoyu hatırlıyor musun?"

"Kesilen video? Amy, ya Orion bir deliydi ya da o videoyu başka birisi karıştırmış. Her iki durumda da-"

Sözümü kesti. "Bu konunun dışında, hâlâ durumu çözmem için yeterli bilgi buldum. Orion'un Bilge'nin kendisini korkutmaya başladığını söylediği zamanı hatırlıyor musun? Gemiden çıktığında başladığını söylemişti." "Gemiden çıktığında mı?" Öylesine şaşırmıştım ki, yerçekimi tüpüne giderken yolda duraksadım.

"Her ne bulduysa, bunu geminin dışında görmüş."

"Bu da demek oluyor ki..." dedim. Cümlemi tamamlamaya cesaret edememiştim. Tüp girişine doğru koşmaya başladım. "Sonraki kilitli kapının ardında uzay giysileri var."

Donma katına ulaştığımda, Amy asansörün önünde ileri geri yürüyordu. "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu. Ona cevap verme fırsatı bulamadan, kolumu tuttu ve beni salonun arka tarafına doğru çekmeye başladı.

Bana ince bir kitap vererek, "Geçen geceyi bunun tamamını okudum," dedi.

"Bu nedir?" Kitabı çevirdim ve başlığını okudum. "Shakespeare'in soneleri. Devam et. Her neyse, tamamını okudum -aslında, iki kez okudum- fakat sonunda çok ilginç bir şey fark ettim."

"Nasıl ilginç?"

"Sayfa 87'yi çevir."

Kitabı bir elimde dengeledim ve dikkatlice sayfaları çevirdim. Amy sabırsızlıkla

ayağını yere vuruyordu fakat Güneş- Dünya’dan gelmiş olan bu hâzineye zarar verme riskine girmek istemiyordum. Sayfa 85’i çevirdim. Ve-

“-Sayfa 87 nerede?” diye sordum. Sayfa 85’i çevirdim -fakat kitap doğrudan sayfa 89’a gidiyordu.

Amy, “İşte bu,” dedi. Ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Kitaptan öylesine dikkatlice kesilmiş ki, eğer aramazsan sayfanın olmadığını asla anlayamazsın.”

Kitabı Amy’ye geri vererek, “İpucu bu mu?” diye sordum.

Amy, “Sanırım ipucu sayfa 87’deydi,” dedi. “Orion silah deposunda her ne bıraktıysa, birisi onu değiştirmiş. Bizim bu işin sonunu bırakmamız ve aramayı bırakmamızı istemiş. Bunu her kim yaptıysa, aynı zamanda kitaptan sayfayı da kesmiş.”

“Bunu nasıl buldun?” diye sordum. Orion’un videosunda Shakespeare şiirlerini anımsatan herhangi bir şey anımsamaya çalıştım.

Amy, “Kurgu odasıdaydı,” dedi. Daha fazla soru sormak için ağzımı açarken, “Her neyse,” diye devam etti. “Önemli olan o kayıp sayfa. İçinde bir sone vardı.” Tekrar sayfa 85’e döndü ve bana kitabı gösterdi. “Bu sayfada Sone 29 var.” Sayfa 89’u çevirdi. “Bu sayfada Sone 31 var. Bu durumda sayfa 87’de sone 30 olmalı.”

Amy kitabı yere attı. Güneş-Dünya’dan gelen bir hâzinenin böyle gelişigüzel biçimde atıldığını görünce gözlerim irileşti. Amy fark etmedi. Salonun sonundaki en büyük kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Kodlar en azından dört haneli olmalı,” dedi. “0030’u dene.” Kafasıyla kapının sağındaki kapıyı gösterdi.

“Bu asla işe yaramayacak,” dedim.

Cevap olarak Amy, kapının yanındaki tuş takımına 0030 rakamlarını girdi.

Kendi kapıma da kodu girdikten sonra hiçbir şey olmayınca, “Söylemiştim,” dedim.

Amy kitabı tekrar eline aldı ve yine inceledi. “Fakat... Öylesine emindim ki.”

Omzunun üzerinden baktım. “Neden o sonelerin numaralandırıldığını düşündüğünü bilmiyorum. Yanlarında harfler var, rakamlar değil.”

Amy ilgisizce, “Onlar Roma rakamları,” dedi. Ardından kitabı eğdi ve gözlerimiz birleşti. “Onlar Roma rakamları. Kod olarak 0030’u kullanmamalıyız -XXX kullanmalıyız. Ve dört hane olduğu için de en öne sıfır gelmeli. ”

Tuş takımına koştu ve OXXX denedi.

Kapısı açılmadı. “Romalılar neden rakamlar yerine harfler kullanmışlar?” diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. Benim yakın olduğum kapıya doğru ilerleyerek, “Bu kilidi dene,” dedi.

“Bir hiç için umutlanıyorsun. Orion bir deliydi. Bu ipucu kovalama olayı da bir

delilik.”

“Sadece. Dene.”

Gözlerimi devirdim ve tuş takımına OXXX girdim.

Bip! Klik!

Şaşkınlıkla, “Kahretsin,” dedim.

36. AMY

Kapı açıldı ve derin bir nefes alıncaya kadar, nefesimi tutmakta olduğumu anlamamıştım. Kendime fazlasıyla güvenmeme rağmen, işe yaramasına inanamıyordum.

Duvarda on tane göz vardı. Her bölmede bir tane uzay giysisi vardı. Altta ağır botların yanında sarılı halde teller ve tüpler vardı. Giysilerin üzerindeki raflarda başlıklar vardı. Üzer-lerindeki toza rağmen bazıları hâlâ ayna gibi parıldıyorlardı.

Çırak içeriye koştu ve ellerini en yakındaki uzay giysisinin üzerinde gezdirmeye başladı. Tıpkı boyalı bir kese kâğıdına benziyordu fakat elinden bir ipek gibi kayıyordu. İpek benzeri giysinin ardında, plastik zırhlara benzeyen daha sert parçalar gördüm.

Çırak döndü ve parıldayan gözlerle, “Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?” diye sordu.

“Nereden bileyim?”

“Sen Güneş-Dünya’dan geldin. Bunlar orada yapılmış.”

Kısaca ve acı bir biçimde güldüm. “Bu geminin tamamı Güneş-Dünya’da yapılmış fakat bu her şeyi bilmem gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Fakat-”

“Bir kılavuz var,” dedim. Kalın bir metal-cam ekranı, duvarda asılı duran bir tele bağlıydı. Belki bir zamanlar video talimatnamesi veya etkileşimli kılavuz gibi çalışıyor olabilirdi fakat tel aşınmıştı ve cam da çatlamıştı. Yine de monitörün altında kalın siyah bir kitap vardı. Neyse ki bir kitabı kırmak zordu. Elime aldım ve ilk sayfayı açtım. Üçte ikisi İngilizce bile değildi. İngilizce olan kısım öylesine karmaşıktı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Yine de kitabın sonunda uzay giysilerini kullanmak için adım adım resimli bir kılavuz vardı. Sanırım gemiyi yapanlar, gemidekilerin dilleri evrimleşirse ya da bir şeyler ters giderse, giysilerin kullanılabilmesini istiyor-lardı.

Kılavuzu Çırak’a verirken, başka bir kitabın üzerinde durmakta olduğunu fark ettim.

Çırak, “O nedir?” diye sordu fakat altında bulduğum ince kitaptan ziyade kılavuzla daha çok ilgiliydi.

Yüksek sesle, “Küçük Prens,” diye başlığını okudum. Öylesine küçük bir kitaptı ki, devasa kılavuz onu tamamen saklamıştı. Bu Orion’dan gelen başka bir ipucu olabilir miydi? Bir sayfanın uçları kıvrılmıştı ve ben de onu açtım. Renkler solmuştu fakat önümdeki çizimin anlamını çözmem yine de mümkündü: yıldızlarla süslenmiş bir kaftan giymiş devasa bir kral, minik bir gezegenin tepesinde oturuyordu.

Çizimin altında, bir sıra yazı çember içine alınmıştı ve tekrar tekrar çemberin üzeri

izilmişti.

“Ben, ” diye cevapladı küçük prens, “kimseyi ölümüne mahkm etmek istemem. ”

“Pekâlâ, bu kaygı verici,” diye mırıldandım. Yazı bana dn geceki tehdidimi hatırlattı. Belli ki küçük prens asla Luthor gibi birisiyle tanışmamıştı. Çırak’a göz attım. Ona söylemeliydim. Fakat... şimdi zamanı değildi. Kitabın içinden kayan katlanmış bir kğit parçasını kaldırdım. Kâğıdı açarken ellerim titriyordu -kâğıdı elimde hissettim. Kalındı ve kuşe kâğıdına basılmıştı.

Sone XXX, kaybolan ipucu. Ya da alman...

Sayfadaki yazı çizgilerle ve bir notla doluydu. Çırak’a dönerek, “şuna bak,” dedim.

Çırak’ın sonraki ipucuna olan ilgisi tamamen kaybolmuştu. Bütün dikkatini uzay giysilerine vermişti. Ona doğru sıırttım. Bir dondurma dkknından istediği her dondurmayı seçebilecek küçük bir çocuğa benziyordu.

Dikkatlice kesilmiş sayfayı cebime koydum ve kullanma kılavuzuna döndüm. Uzay giysilerine bakarken, çırak’ın eski kitaplar ve gizli ipuçlarıyla ilgilenmeyeceği belliydi.

“İki çeşit giysi tipi var -bir tanesi genişletilmiş ifşa ve biri de orta dereceli ifşa için. Kahverengi olanlar daha küçük ve kullanımı daha kolay fakat yalnızca iki saat veya daha az kullanman gerekir.”

Çırak, gözlere doğru ilerleyerek, “Bu iyi,” dedi. Bir uzay giysisini aldı ve resimdeki kadar kahverengi değildi. Bronz renkteydi. Odanın hafif ışığında parıldıyordu ve sarstığı zaman tozlar etrafta parıldayarak uuştu.

“Orta dereceli giysilerin dış elementler ve tehlikeli sıcaklıklara karşı bir alt tabaka korumaları var,” diye devam ettim. “Ardından dış giysiyi üzerine giyiyorsun. Bu da yalıtım ve daha fazla koruma için. Dış giysi yalnızca geçmeli ve ardından eldivenleri ve botları giyiyorsun. Bu inanmaz derecede basit görünüyor,” dedim. “Bir uzay giysisinin oldukça karmaşık olacağını sanıyordum.”

Çırak, “Diğerleri, uzun süreli ifşa için olanlar, daha karmaşık görünüyor fakat eğer Orion haklıysa ve problem de ortadaysa, yalnızca kısa süreli ifşa giysisine ihtiyacın olmalı,” dedi. “Biraz yardım?”

oktan kendi giysilerini çıkartmıştı -yerde duruyorlardı ve üzerine bronz alt tabakayı giymişti.

Ona doğru ilerleyerek, “Oh -hayır. Hayır,” dedim.

“Ne oldu?” diye sordu.

“HAYIR. Oraya gitmiyorsun. Kesinlikle olmaz. Sadece resimli bir kılavuzdan nasıl kullanılacağını öğrendiğin eften pften bir giysiyle olmaz. Hayır.”

“Amy, bu-”

“HAYIR.”

“Fakat-”

“Harley’e ne olduğunu hatırlıyor musun? Uzay, Besleme Katı’ndaki bir tarla değil! O. Seni. Öldürür. Ve bu?” İpeksi iç giysiyi parmağımla çimdikledim ve yine tekrar Çırak’ın bedenine yapıştı. “Bu yeterince iyi değil. Üzerine bir giysi takıp, kendini gemiden atamazsın!”

Çırak şüpheyile bana doğru bakıyordu. Sanki aşırı korumacı annesine kızan bir çocuk gibiydi. Umurumda değil. Ona doğru yaklaştım. “Sen riske atılamayacak kadar önemlisin.” Çırak, “Video,” dedi. Sesi hafif çıkıyordu. “Orion’un ne dediğini anlamanın tek yolu bu.”

“Orion’un bir deli olduğunu sen söylüyordun.”

“Evet fakat-”

“Ayrıca son ipucu muhtemelen kurcalanmıştı. Büyük olasılıkla birisi bu odayı ve bu giysileri bulmamızı istemişti ve-” Çırak, “Fakat Amy,” dedi. “Uzay giysileri!” Çırak, yıldızlara gitmek konusundaki heyecanını gizleyemiyordu -ben de korkumu engelleyemiyordum.

“Giysiler bir şey değiştirmez!” Fakat yanıliyordum. Her şeyi değiştiriyorlardı. “Gitmeme izin ver,” diye fısıldadım. “Veya başka birisinin gitmesine... Seni riske atamayız.”

Çırak kaygısızca kocaman gülümsedi. Ben de gerçekten kendimi ateşe doğru giden küçük çocuğunu korumaya çalışan bir anne gibi hissettim. “Etkilendim. Beni gerçekten önemsiyorsun.”

Ağzım açık kaldı. “Seni sersem. Elbette seni önemsiyorum.”

Hızla öne doğru eğildi ve beni alnımdan öptü. “O halde giymeme yardımcı ol.”

Homurdandım -fakat onu durduramıyordum. En azından olabildiğince güvende olmasını sağlayabilirden. İki yarım zırhı aldım. Kendimi şövalyesine zırhını giydiren bir leydi gibi his-sediyordum. Tıpkı Güneş-Dünya’da uzun süre önce izlediğim bir film gibi... Leydi, ona olan aşkını hatırlatmak için şövalyesine bir yadigâr veriyordu -bir eşarp. Benim eşarbım yoktu ve Çırak’a âşık olduğumdan da emin değildim fakat ona zırhı öylesine sert bağladım ki, protesto etmek için homurdandı.

Kılavuza bakıp duruyordum. Uzaya yalnızca bir dizi bronz uzun paçalı don ve plastik bir muhafaza ile çıkmak doğru görünmüyordu. Uzay giysilerinin yirminci yüzyıldaki kabarık beyaz krema gibi giysilerden beri çok mesafe kaydettiğini biliyordum fakat bu ince giysi yeterli görünmüyordu. Yine de, fırlatılmadan önce Godspeed’de çalışan erkeklerin ve kadınların videolarım izlemiştim ve onların giysileri de aynen böyleydi. Çırak bir seferde botları giydi. Botlar baldırlarının yarısına kadar geliyordu. Botların üzerindeki bir tuşa bastığımda, bacaklarında daralıp kısaldılar. Çırak, odanın ortasına doğru aksayarak yürüdü ve ardından döndü ve onu incelememe izin verdi.

“Sağlam görünüyor,” diye kabul ettim.

Çırak, “Geriye yalnızca başlık ve sırt çantası kaldı,” dedi ve başlığa doğru uzandı.

“Önce bu.” Çırak’ın kollarını takımın askısı boyunca çekmesine yardımcı oldum ve ardından askılar giysisinin sert dış parçalarına yapıştı.

Takımdaki telleri, giysisinin omzundaki bağlantı parçalarına taktım. Tüpü başlığın altına takarken, “Bu bir BYDA, Birinci derece Yaşam Destek Alt sistemleri,” dedim. “Temel olarak, yaşamak için gerekli her şey içinde var -oksijen verir, karbon dioksit alır ve basıncı dengeler. ”

Çırak’ın uzay giysisinin ön kısmındaki kancaya metalle güçlendirilmiş bir kablo taktım. “Ve bu,” dedim. “Bana ve gemiye olan hayat çizgin. Diğer ucunu uzay boşluğu kapağına bağlıyorum. Tablet, sırf bunun için özel bir kanca olduğunu söylüyor.”

Çırak onayladı. Solgun görünüyordu ve yüzü terden pırıldıyordu.

O an onu öpmeyi düşündüm. Her ihtimale karşı.

Onun yerine, başlığını giysisine koydum ve kilitledim. BYDA’nın yalnızca iki modu vardı -açık ve kapalı. Ben de kilidini açtım, açık duruma getirdim ve tekrar kilitledim.

Yüksek sesle, “Bu saf oksijen,” dedim. “Uzaya çıkmadan önce buna alış.”

Çırak kafasını salladı fakat üzerinde öylesine çok şey vardı ki, üst kısmı öne arkaya gidip geliyordu. Endişeyle dudağımı ısırdım.

Çırak, pat pat ve aksayarak beni uzay boşluğu kapağına kadar takip etti. İçeride, onun yaşam halatını yerdeki bir kancaya taktım.

Çırak’ın başlığına doğru, ‘Bana geri gel,’ diye fısıldadım fakat beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Koridora doğru geri adım attım. Kapak ardından kapandı. Kabarcıklı pencereye baktım. Çırak bir elini kaldırdı.

Yavaşça tuş takımına kodu girdim. Son haneden önce tereddüt ettim. Bunu yapmalı mıydım? Orion’un büyük sırrını bulmak için Çırak’ı tehlikeye atmaya değer miydi?

Önümdeki kapı kapandı. Kilitlenirken metal sürtme sesi duyuldu. Pencereden, son kez Çırak’a bronz giysisi içinde baktım. İçimde önümdeki duvar kontrollerini parçalamak ve kapağı açılmaktan alıkoymak için oluşan delice isteğe yeniliyordum.

Fakat çok geçti. Kapak açıldı.

Ve Çırak gitti.

37. ÇIRAK

Kollarım ve bacaklarım, çamurlu bir suda yiirüyormuşum gibi zorlanıyordu. Giysideki her şey boğuktu. Amy, geminin kapısını kapattı. Pencereden endişeli yüzünü görebiliyordum. Yuvarlak camlar yüzünden endişesi daha da abartılı görünüyordu. Kilit, durgun ve neredeyse belli belirsiz bir sesle klik etti. Bununla beraber ses yankılanmıştı.

Bunun ardından sadece sırtımdaki yaşam destek sisteminin sesiyle yalnız kalmıştım. Yumuşak bir huu-ş-huuu sesi kulaklarımda dönüp duruyordu.

Arka uzay kapağı açıldı ve evren sanki infilak etti. Kapıdan geri geri fırlatılmıştım. Vücudum uzaya doğru uçarken, kollarım ve bacaklarım acı içinde sarsılıyordu. Hareket beni nefessiz bıraktı. Nefes alamıyordum. Tam paniklemeye başlamışken, soğuk oksijenin başlığımdan aktığını hissettim.

Beni gemiye bağlayan kordon gerildi ve bedenim aşağı yukarı sallandı. Kollarım ve bacaklarım artık giysinin içinde gerilmiyordu. Yukarıya baktım. Ve evren her yanıma sardı. Sessizlik. Ve yıldızlar. Bir milyon güneş bana doğru uzanıyordu. Işıkları karanlığı delip geçiyordu. Gemi de parıldıyor gibiydi. Gemiye baktım. Orion'un bulacağını söylediği ne tür devasa bir sır taşıdığım bulmaya çalışıyordum.

Gemi yumurta şeklindeydi. Köprü kısmından bir burun dışarı doğru çıkmıştı. Kemer şeklindeki çıkıntıyı bal peteği gibi parıldayan cam kaplamıştı. Onun altında da, Besleme Katı olmalıydı. Geminin düzgün dış kısmına baktım. Sadece birkaç dakika önce içeride olmam ve parmaklarımı tozlu perçinler üzerinde gezdirmiş olmam şaşırtıcıydı. Geminin alt kısmında, donma katının başladığı yerde kalın ve koyu renk kabarık bir metal çizgi vardı. Ve önden tıpkı köprünün burnunun daha küçük bir versiyonu gibi keskin uçlu bir kabartı çıkmıştı. Orada da cam vardı -donma katındaki son kilitli kapının arkasında bir gözlemevi olmalıydı. Burada görünmeyen gözlemevi dışında sıra dışı hiçbir şey yoktu. Uzayda arkaya doğru yaslandım, gözlerim boş boş gövdeye doğru bakıyordu -ne tuhaf bir çatlak ya da işaret vardı. Geminin arka kısmındaki iticiler çalışmıyordu fakat ben bunu zaten biliyordum. Orion'un bulmamı istediği büyük sır bu muydu? Geminin çalışmadığı?

Tüm bunlardan sonra Orion'un büyük sırrının bu olduğunu öğrenmek hayal kırıcıydı. Fakat uzayda nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdim?

Kollarımı ve bacaklarımı uzattım. Burada onları içinde tutabilecek hiçbir duvar olmadığını biliyordum. Bakışlarımı Godspeed'in ötesine taşıdım ve Orion'un videosunda bana verdiği anlamsız görevi unuttum. Yıldızlara baktım. Uzay kapağından ilk kez gerçek yıldızları gördüğüm zamanı hatırladım. O zamanlar güzel görünüyordlardı fakat şimdi onları buradan, her yanıma çevrelemişlerken görmek... Güzel kelimesi bu durumda yetersiz kalıyordu. Evrenin bir parçası olarak yıldızları görüyordum ve hayatımı duvarların ardında geçirmiş biri olarak, birdenbire şaşkınlık ve terör beni

sarmaladı. Bu duygular damarlarıma zerk etti ve nemi boğmaya başladı. Kendimi çok önemsiz hissediyordum. Milyonlarca yıldız tarafından çevrelenmiş minik bir zerre gibi...

Bir milyon güneş.

Yüzyıllarca ötede Güneş vardı. Çevresinde Güneş-Dünya dönüyordu. Amy'nin geldiği gezegen. Ve bu diğer yıldızlardan biri de Centauri çiftli sistemiydi. Bizi bekleyen yeni gezegenin döndüğü yer.

Ve işte buradaydık. Ortalarında, yıldız deniziyle çevrelenmiş durumda...Bir milyon güneş.

Herhangi birinde bir gezegen olabilirdi. Herhangi birinde evimiz olabilirdi.

Fakat hepsi de uzanılmayacak kadar uzaktaydı.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Başım döndü. Midemde başlayan bu hastalık, görüntümü bulandırdı.

Yıldızlar artık güneşlere benzemiyorlardı. Gözlere benziyorlardı.

Gülen gözler. Sonsuza dek uzanamayacağım bir uzaklıkta dans ederek, dalga geçen gözler.

Onlara vurmaya çalıştım. Kollarım aptal gibiydi.

Vücudum aptal gibiydi.

Sonra duydum. Hafif, zar zor duyulan sesi.

Bup... bup... bup...

Bir alarm. Doğrudan başlığıma gelen bir alarm.

Derin bir nefes aldım -veya almaya çalıştım- fakat alamadım. Hava azalmıştı ve her ne kadar burun deliklerim genişlemiş ve ağzım açık olsa da, gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu. Yeterince hava alamıyordum. Sırtımdaki BYDA'da bir sorun vardı - oksijende bir sorun vardı.

İlk içgüdümlerim yardım çağırmaktı -eldivenli elimi boynuma götürdüm ve fark etmeden katı başlığa çarptım. Ve elbette wi-com'uma ulaşamadım.

Gemiyle olan uzaklığım yirmi metreden fazla değildi fakat Godspeed çevremdeki milyonlarca yıldız kadar uzakta gibiydi. Kendimi gemiye doğru çekmeye başladım. Tutuna tutuna ilerliyordum. Kapağın güvenliğine ulaşabilmek için boşlukta yüzüyordum.

Alarmla beraber kalbimin çarptığını duyabiliyordum.

Nefes alamama üzerine düşündükçe, daha da fazla nefes almak istiyordum.

Kordona asıldım ve elim kaydı. Hareketim beni kordondan ayırdı.

Tüm zamanımı gemiye bakarak geçirmiştım. Aldığımız yola bakmıştım fakat şimdi arkamı görebiliyordum. Geminin karşısını görebiliyordum. Ve o an Godspeed'in neden

parıldar gibi göründüğünü anladım. Bunu hiç beklemiyordum. Orion bu sırrı nasıl kendinde tutmuştu? Nasıl bundan kimseye bahsetmemişti? Bu -bu her şeydi- bu-.

Orada, uzayda asılı duruyordu. Tam önümde.

Bir gezegen.

38. AMY

Açık kapağa gözlerimi diktim. Yıldızlara bakmıyordum, Çırak'ı bana geri getirecek kordona bakıyordum.

Saniyeleri saymaya başladım. Kordon gerildi. Biliyordum: Bir terslik vardı.

39. ÇIRAK

Nefes alamıyordum fakat yalnızca oksijen yetersizliğinden değil... Çünkü her şeyim- ciğerlerim, kalbim, beynim- uzayda süzülen mavi, yeşil, beyaz gök cismini gördüğümde durmuştu.

Uzakta, beni çevreleyen milyonlarca yıldızdan çok daha büyük Centauri A ve Centauri B'yi görebiliyordum. Bu güneş sisteminin merkezindeki iki yıldız... Diğer yıldızlarla karşı-laştırıldıklarında öylesine parlak ve öylesine büyüktüler ki, gözlerimde bulanık ve parıldayan buzdan bir gök cismi gibi eriyorlardı.

Fakat gözlerimi onlara dikmemiştim.

Gözlerimi gezegene dikmiştim.

Bu -bu- Orion'un sırrıydı. Çalışmayan gemi ve asla gezegene ulaşamayacak olmamız değil.

Gemi çoktan varması gereken yere gelmişti.

Çoktan gelmiştik! Evimiz olacak gezegen işte oradaydı!

Öylesine parıldayarak süzülüyordu ki, gözlerimi acıtıyordu. Mavi sular boyunca devasa yeşil kara parçaları yayılıyordu. Üzerlerinde de dönen demetler halinde bulutlar vardı. Gezegenin diğer tarafında, yani güneşlerden uzak olup kararmaya başladığı kısımda, parlak ışıltılar görebiliyordum -karanlıkta beyaz patlamalar. Şöyle düşündüm: Bu şimşek mi? Merkezde, güneşlerin ışığının gezegeni içten parıldıyor gibi gösteren yerde, belirgin bir biçimde kıtayı görebiliyordum. Bir kıta. Bir köşesi tıpkı bir yumurta gibi çatlayıp, kırılmıştı. Karanlık çizgiler, kıtanın derinlerine doğru ilerliyordu. Nehirler. Bir sürü nehir. Eğer buradan görebiliyorsam, belki de nehirlerden çok daha büyüktüler. Denize doğru kara parçaları uzanıyordu ve hemen yanlarında pek çok ada vardı. O alan daima serin olur, diye düşündüm. Nehirlerde yukarı aşağı tekneler gidip gelebilir. Suda yüzebiliriz.

Çünkü kendimi çoktan orada yaşarken görebiliyordum. Oradaydım.

Geceleri bir milyon güneşe ve gündüzleri de iki güneşe bakan bir gezegen.

Neşeyle haykırmak istiyordum fakat hava iyice azalmıştı.

Çok azalmıştı.

Orion'un sırrına bakarken çok zaman kaybetmiştim.

Bup... Bup... Bup... Yavaş yavaş kayboluyordu. Artık ikaz edecek hiçbir şey kalmamıştı.

Çünkü hava kalmamıştı.

Görüşüm karardı. Kafamda kalp atışlarımın gürültüsü öylesine artmıştı ki, tıpkı önceki alarm gibiydi. Gezegene -benim gezegenime- arkamı döndüm ve tutuna tutuna kordonu uzay kapağına doğru çekmeye başladım. Tüm vücudum sarsılırken, gemi görüş alanıma girip çıkıyordu. Paniklemişim ve bilincimi kaybetmemek için çabalıyordum. İçime hava çekmeye çalıştım fakat çekilecek hiçbir şey kalmamıştı. Boğuluyordum.

Biraz daha yaklaşmıştım.

Ellerim kaydı ve eğer kavrayışımı kaybedersem, eğer kordonun diğer ucuna düşersem, gemiye asla ulaşamayacağımdan korktum. Asla Amy'ye geri dönemezdim.

Fakat eğer öleceksem, diye düşündüm. En azından gezegene bakarak ölebilirdim. Harley de böyle mi düşünmüştü? Ölmeden önce Centauri-Dünya'yı görmüş müydü? Son düşüncesi pişmanlık mıydı? Gezegene elimi uzatsak dokunacak durumdayken, kendini yıldızlara bırakmanın pişmanlığını mı yaşamıştı?

Merakla ellerime baktım. Kordon boyunca kendimi çekerken, ne zaman bir elimi diğerinin ötesine koymayı unutmuştum? Hâlâ gemiye doğru süzülüyordum -yerçekimi eksikliği bunu garantiliyordu- fakat kendimi kordon boyunca çekmeye devam etmeliydim yoksa asla *Godspeed'e* ve oksijene zamanında dönemezdim. Kollarımı hareket etmeleri için zorladım, bedenimi daha da fazla gemiye yaklaşması için zorladım. Öncekinden de fazla zorladım. Kaslarım umutsuzlukla doldu. Ağzım açıldı ve hiçliği içine çekti. Boğazım şiddetle sarsıldı.

Gemiye ulaşmalıydim.

Kaslarım titriyordum fakat güç harcamaktan mı yoksa boğulmaktan mı olduğunu bilmiyordum. Sadece bir kere daha çekeceğim ve oradayım. Uzay kapağı. Parmaklarım güçlükle ilerliyordu. Kapağın ucunu tutmaya çalışıyorlardı. Kapının diğer tarafında Amy vardı. Kafamı zorlukla kaldırdım ve sulanmış gözlerimle onu cama yapışmış halde gördüm. Büyük bir güçlükle fırladım ve bedenim sıfır yerçekiminde süzülerek ileriye doğru gitti. Uzay kapağının içindeki tavana doğru zıpladım. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu. Kapağın kapısı gıcırdayarak kapandı... Çok yavaş... Zamanında dönerek gezegene bakabildim. Hemen hemen görüşümden çıkıyordu. Tam gemiyle uzay arasında zorlukla görünebiliyordu.

Uzay kapağının kapısı kapandı.

Ve her yer karardı.

40. AMY

Uzay kapağının kapısı kapanır kapanmaz, kapı kulpuna uzandım fakat açılmadan önce basıncın yeniden ayarlanması gerekiyordu. Kapağın penceresinden, yerçekimi geri gelirken Çırak'ın bedeninin yere düştüğünü görebiliyordum. Yumruklarımı kapıya vurdum fakat o pek hareket etmedi. Orada hareketsizce yatıyordu ve yüzü başlıktan görünmüyordu.

Neredeyse sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından kilit açıldı ve ben de kapıyı açtım. Çırak'ın yanında diz çöktüm ve sırtı yere gelecek şekilde vücudunu çevirdim. Kolları ve bacakları gevşekti. Ağır uzay giysisi engelliyordu.

Önce başlık. Çırak'ın kafasını başlıktan çıkarttım ve kafası metal zemine düştü.

“Çırak,” dedim. “ÇIRAK.” Ona tokat attım. Bir şeyler olmasını umuyordum fakat-,

Wi-com'uma dokundum ve Doktor'u aradım. “Donma katma gel!” Giysiye saldırırken, bağlarını çözerken ve Çırak'ın göğsünü açmaya çalışırken, bileğime haykırıyordum.

Doktor, “Sorun nedir?” diye sordu. Sanki çoktan koşmaya başlamış gibi sesi wi-com'dan nefes nefese geliyordu.

“Gemici Katı'ndayım fakat oraya olabildiğince çabuk geleceğim.”

“Çabuk ol!”

Çırak'ın göğsüne doğru eğildim -nefes almıyordu. Saçlarım yüzüne düştü. Hafifçe açık ağzına girmişlerdi fakat geri çekilmedi.

İşe yarayacak mıydı bilmiyorum ama -yaraması için dua ediyordum- Çırak'ın kafasını geriye doğru ittim. Cildi çok soğuktu. Burnunu kapattım ve ağzına doğru nefes verdim. Küçük bir çocukken Florida'daki yüzme derslerinden sonra bunu cansız bir mankene yapmıştım fakat manken plastikti ve gerçekçi olmayan bir sertlikteydi. Çırak'ın dudakları gibi ılık bir ıslaklığı yoktu. İki kez kısa kısa nefes verdim -*Puff! Puff!* Sonra dizlerime yaslandım, ellerimi göğsüne koydum ve bastırdım.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır.

Puff! Puff!

Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır. Bastır, bastır.

Bastır, bastır. Bastır, bastır. Hiçbir şey olmadı.

Bastırbastırbastırbastırbastırbastırbastırbastırbastırbastır-
bastırbastırbastırbastırbastır.

Tanrım, bu neden işe yaramıyor? Doğru yapıyor muyum? İlk yardım eğitiminin yalnızca bir saatini zar zor hatırlayabiliyordum -ya ona *zarar* veriyorsam?

Ağızına nefes verebilmek için kafamı eğdim. Hıçkırığımı yutmak zorunda kaldım. Ağlamayacaktım.

Ölmemişti. Ölmesine izin veremezdim.

Puff!

İçime hava çekebilmek için yukarı kalktım ve Çırak'ın çok hafifçe nefes aldığını hissettim. Yeniden eğildim ve yanağımı dudaklarına koydum -hissedebiliyordum. Hava. Göğsü inip kalkıyordu, inip kalkıyordu. Aşağıya doğru indim, yüzümü bedenine yasladım.

Zayıf kalp atışım hissedebiliyordum. Zayıftı fakat yaşamla çarpıyordu.

Kafamı göğsüne koydum. Ilıklığıyla ve hâlâ canlı olan bedeninin sesiyle rahatlıyordum.

41. ÇIRAK

“Ahhh,” diye inledim. Sanki birisi göğsümü kırarak, açmıştı ve ardından tekrar yapıştırarak kapatmıştı.

“Çırac!” Amy bana doğru eğildi.

“Ne oldu?” Sesim bir yabancıнын sesi gibi yüksek çıkıyordu. Burnumun içi soğuktu - içinde hava üfleyen bir tüp vardı.

Amy, “Sanırım birazcık öldün,” dedi. Gülmeye çalıştı fakat gülümseme dudaklarında dondu kaldı. Sanki çok ağlamış ya da ağlamaya ihtiyacı olup da ağlayamamış gibi gözleri kızarmıştı.

Bir an hareketsiz yatıp, kendimi değerlendirdim. Hastane’deydim. “Berbat hissediyorum,” dedim.

“Evet, birazcık öldüğünde böyle hissedersin.”

Amy, kapıya doğru ilerlemeye yeltendi fakat bileğini tuttum. “Gitme.”

“Doktor u çağırmalıyım,” dedi. “Uyanmanı bekliyordu.”

“Henüz değil,” dedim. Burnumdaki tüpü kaydırdım.

Amy, “Bunu yapma,” dedi. “Bu oksijen.”

“Yeterince var, görüyor musun?” Derin bir nefes aldım ve tüpü çıkarttım. Amy kaşlarım çattı fakat onu çekmeme izin verdi ve yatağın kenarına oturdu. Dudağımı ısırdım, sonra hemen kestim -dudaklarım acıyordu ve morarmış gibiydi. Yumuşak derinin altında bakır tadı alabiliyordum.

Amy, “Seni kaybedeceğimi sandım,” diye fısıldadı. Parmaklarım yanağımda gezdirdi. Birkaç gün önce Stevy’nin yumruk attığı yer morarmıştı ve orayı hafifçe okşuyordu. Parmakları soğuktu ve öylesine hafif dokunuyordu ki, zar zor hissedebiliyordum.

Alaylı bir biçimde, “Ben iyiyim,” dedim. “İyiden de öteyim.”

Yüzümden bir saç tutamını çekerek, “Gerçekten iyi misin?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve havanın tadının zevkini çıkartarak, “Amy,” dedim. “Amy, geldik. Gezegendeyiz. Başardık.”

Alnı buruştu.

“Dışarıdayken gördüğüm buydu. Centauri-Dünya’yı gördüm.”

Kafasını salladı. Sanki sözlerim kafatasının içinde dolanıyordu.

“Gezegene ineceğiz. Yakında.”

Bir şeyler oldu. Gözleri bulanıklaştı. Yavaşça, “Ailemi uyandırabileceğiz,” dedi. “Tüm yaşamımı bu gemide geçirmek zorunda değilim. Tekrar dışarıya çıkabileceğim. Güneşi görebileceğim.”

“Güneşler,” diye düzelttim. “Centauri-Dünya'da iki güneş var.”

“Güneş. *Güneşler*.” Amy’nin gözlerinde ışık, bana gezegenin üzerinde duran iki parlak gök cismini hatırlattı.

Ona doğru sırtıtarak, “Şimdi dışarı çıktığım için memnun değil misin?” diye sordum. “Sadece biraz ölmem gerekti ve şimdi yeni bir gezegenin oldu.”

Gülmesini ya da en azından gülümsemesini bekliyordum. Bana hafifçe vurarak, “Seni aptal ahmak!” dedi. “Sensiz yeni bir gezegen istemiyorum!”

Ne söylediğini anladığında gözleri irileşti. Ne zaman *ikimiz* hakkında konuşmaya bu kadar yaklaşırsak, Amy konuyu değiştirirdi. Fakat şimdi, benden uzaklaşmak yerine bana yaklaşıyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve bana doğru eğilirken göğsümü okşadılar. Gezegeni öğrendiğindeki sevinci yerini başka bir şeye bırakmıştı. Daha ılık bir şeye... Yavaş yavaş yanan fakat aynı zamanda sürekli yakıcılığa sahip bir şeye...

Hafif bir sesle, “Sensiz bir anlamı olmazdı,” dedi.

Kolumu uzattım ve beline sardım. Onu kendime doğru çektim. Böylece üzerime uzanmış oldu. Her milimetresini hissedebiliyordum. Kalbi öylesine yüksek sesle çarpıyordu ki, bütün yatağın sarsılmamasına şaşırıyordum.

Korkmuş görünüyordu fakat geriye çekilmedi.

Yumuşak ve nazikçe öptü. Morarmış dudaklarıma zar zor değiyordu. Tatlıydı, masumdu ve bir söz veriyordu.

Doktor hafifçe öksürdü.

Amy’nin şaşkın yüzüne baktım. Hemen duvarın önündeki sandalyeye gitti. Yüzü kızarmıştı.

Doktor, yatağa yaklaşırken, “Nasıl hissediyorsun Çırak?” diye sordu. Çıkartılmış oksijen tüpüne doğru kaşlarını çattı. Nabzımı kontrol etti. Gözlerime ışık tuttu.

“İyiyim,” diye ısrar ettim.

Sonunda o da aynı kanaate varmış gibiydi. Amy’in yanındaki sandalyeye oturdu. Normalde sakin olan ses tonuna nazaran neredeyse sinirli bir ses tonuyla, “Şimdi,” dedi. “Ne düşünüyordun kahretsiz? ”

Ağzımı açtım fakat cevap veremedim. Gözlerim Amy’ye yöneldi. Doktor ne kadarını biliyordu? Amy zarifçe kafasını salladı.

Doktor sesini yükselterek, “Benden bir şeyler gizlemeye çalışma,” dedi. “İkinizin ne yapmakta olduğu ortadaydı.”

“Öyle mi?”

Doktor bana baktı. “O giysinin ne olduğunu biliyorum. Geminin dışına çıkmak için. Bir keresinde geminin dış kısmının onarılması gerektiğinde, Orion çıkmıştı. Ve siz ikiniz giysileri bulup, “Haydi *uzaya* çıkalım ve *oynayalım*” diye düşündünüz.”

“Öyle değil-” diye başladım fakat Amy bana doğru gözlerini irileştirince, sustum.

Doktor sesini sakinleştirerek ve bana bir ilaç plasteri vermeden hemen önce nasıl olduğumu sorarken ki ses tonuna dönerek, “Çırak, anlıyorum. Anlıyorum,” dedi. “Dışarının nasıl olduğunu görmek istedin fakat şunu da anlamam lazım. O giysiler çok çok eski. Herhangi birinin gerçekten güvenli olduğundan şüpheliyim.” Duraksadı. Gözlerime bakmıyordu. “Çırak -sen çok değerlisin. Orion dondu ve gemiye Phydus verilmiyor. Hiçbir risk alamayız. Seni riske atamayız.”

Doktor yüzünü elleriyle örttüğünde şaşırdım. Onun daha önce duygularına yenik düştüğünü hiç görmemiştim.

Bip, bip-bip.

Wi-com’u susturmak için hareketlendim. Doktor, “Bir çağrı mı var?” diye sordu. “Cevap versen iyi olur.” Bana doğru baktı. Endişesinin yerini öfke almıştı. “Delice bir şey yapman, görevlerini ihmal etmeni gerektirmez.”

İncinmiş olarak, “Biliyorum,” dedim. Wi-com’a bastım.

Doktor’un çattığı kaşları normale döndü. Neredeyse benden özür dileyecek gibiydi. Fakat parmağımı kaldırdım ve çağrıyı dinlemeye başladım.

Bağlantıyı kapattığımda, ayağa kalktım. Amy beni yatağa geri itecek gibiydi ama onu umursamadım.

“Amy.” Söze dökemediklerimi bakışlarımla anlatmaya çalıştım. “Sonra konuşmalıyız. O hakkında.”

Başıyla onayladı.

“Fakat şimdi gitmem gerekiyor,” dedim.

Odadan çıkamadan, Amy dirseğimi tuttu. “Ne oldu?” dedi. Sadece iki kelime söylese bile ses tonu onunla kalmam için yalvarıyordu.

Fakat kalamazdım.

“Marae ölmüş.”

Çırak çıktığında oda bana bomboş gibi geldi. Marae'yi hatırlamaya çalıştım -Birinci Gemici olduğumu biliyordum. Çırak'tan sonra komuta zincirinde ikinci sırada olmak gibi bir unvandı. Uzun boyluydu ve çalışmak için yaratılmış gibiydi. Sert bir saç kesimi ve delici bakışları vardı fakat dış görünüşü dışında aslında onunla ilgili bir bilgim yoktu.

Ver atık öğrenmek için de çok geç olmuştu.

Yeni gezegeni görmesi için de öyle...

İçim suçluluk duygusuyla doldu. Birisi öldürülmüşken böylesine mutlu olmamalıydım fakat -gelmiştik! Gemi gerçekten gezegene inecekti. Koğuş taki ortak odayı geçerken, devasa pencerelere bakmak için duraksadım. Zihnimde inanılmaz derecede düzgün tepeleri ve uzaktaki Şehrin treylerlerini ormanlar, okyanus ve gökyüzüyle değiştirdim.

Gelmiştik.

Odama doğru dönerken memnuniyetle gülümsedim. Uyandıktan sonra bana yaptıkları yüzünden Orion'dan nefret edebilirdim fakat onun ipuçları sayesinde Çırak'la birlikte Centauri-Dünya'yı bulduğumuzu da reddedemezdik.

Ve ipuçları Çırak'ı neredeyse öldürüyordu, diye düşündüm. Ellerim istem dışı kalktı ve parmaklarım dudaklarıma dokundu. Öpücük... Ne yaptığımı düşünmemiştim, yalnızca yapmıştım. Ve şimdi de dudakları benimkilerin üzerindeyken nasıl hissettiğimi unutamıyordum. Sözlerimde samimi miydim? Yeni gezegenin onsuz bir anlamı olmayacağını söylerken içten miydim?

Evet.

Fakat... Eğer gemi yere inerse -hayır indiğinde- her şey farklı olacaktı.

Bizim öpücüğümüz kadar gerçektir.

Kafamı salladım. Şu an bunu düşünemezdik.

Yatak odamın kapısını kilitledim ve uzay giysilerinin olduğu odada bulduğum Shakespeare sonelerini çıkarttım. Bir yanım orada olan *Küçük Prens* kopyasını inip almak istiyordu fakat henüz donma katma geri dönme fikrine katlanamıyordum. Uzay kapağım düşündüğümde, aklıma Çırak'ın yerde yatan kıvrılmış bedeni geliyordu. Çok geç kaldığımı düşündüğüm o kısacık an aklıma geldi.

Sayfanın kenarında parmağımı dolandırdım. Orion'un bunu Shakespeare'in soneleri kitabından kestiğinden şüpheleniyordum. Birinin ipuçlarıyla oynadığından emindim. Odada ileri geri yürümeye başlamadan önce soneyi masama koydum. Eğer Orion'un büyük sırrı gezegense, bu ipucuna ihtiyacımız bile yoktu. Bu sırrın cevabı gezegen değil miydi?

Orion bir seçim olduğunu söylemişti. Bir seçim yapmam gerektiğini söylemişti. Bir şeyler daha olmalıydı -gezegenden bile büyük bir şeyler.

Kendimi biraz kukla gibi hissediyordum. Orion beni hareket ettirmek için iplerimi çekiyordu. Ve iplerin bazıları da birbirine dolaşıyordu.

Ve bazıları da kesilmişti.

Derin bir nefes aldım ve Çırak'a yaşam nefesi vermeye çalışırken, dudaklarındaki cansızlığı unutmaya çalıştım.

Çırak'ın başına gelen kaza mıydı? Eğer birileri ipuçlarıyla oynuyorsa, giysinin hava tüplerini delmeleri ne kadar zor olabilirdi ki? Eğer şimdi donma katına gitsem ve tüm giysileri kontrol et-sem, hepsinde de ufak ve zor anlaşılan hasarlar mı bulacaktım?

Masanın önündeki sandalyeye çöktüm ve katlanmış soneyi açtım. Orion'un oyununu oynamaya devam edecektim. Biri beni durdurmaya çalışıyor olsa bile...

Bu sonenin de kitaptaki diğer soneler gibi hiçbir anlamı yoktu fakat diğerlerinin aksine bu işaretlenmişti.

()XXX

Bir araya gelince hoş sessiz düşünceler Geçmiş günlerden kalanları anarım,

Aradığım şeylerin yokluğuna yanarım Değerli zamanımı eski yaralarla yeni feryatlar harcar: Ardından yaş bilmeyen gözlerim boğulur yaşlara, Ölümün tarihsiz gecesinde saklanmış değerli dostlar için, Depreşir yüreğimde nice kapanmış yara,

Yitip gitmiş yüzlere inlerim:

Geçmiş yaslar yine hüznülendirir beni Acıları saydıkça bir bir içim ağlar Gönlüm eski dertleri anıp çile doldurur Borcum bitmemiş gibi yine keder borcum var Ama sevgili dostum seni andım mı yeter:

Bütün bitenler döner bütün acılar biter.

TÜP

Daha dik oturdum ve gözlerimi el yazısı ile yazılmış dip notlara diktim. Hepsi de gizlenen ve unutulan şeylerle ilgiliydi. Ve tüp? Bildiğim tek tüp, yerçekimi tüpüydü ve hiçbir şey insanları bir uzay gemisinin değişik katlarına doğru emen fütürist bir aygıttan daha fazla Shakespeare'in sonelerine uzak olamazdı.

Parmağımı şiirin altındaki tuhaf çizgilerde gezdirdim. Neredeyse yıldızlara benziyorlardı.

Gözlerim irileşti. *Yıldızlar*. Tıpkı Orion'un bana bıraktığı her videoda üzerinde oturduğu merdivenler gibi!

Yerçekimi tüpü, gemi kalktıktan sonra keşfedilmişti. Yani *Godspeed*'deki ilk nesillerin katlar arasında gidip gelebilmeleri için bir yol olmak zorundaydı. Bir merdiven

gibi... Yerçekimi tüpünden beri herkesin unuttuğu *gizli* bir merdiven! Orion'un altını çizdiği satırları gözden geçirdim. Videolarda merdivenler daima karanlıktı. Orion orada kendini güvende hissediyordu. Orayı bilmeyen Bilge den bile konmuyordu. Fakat... Merdivenler neredeydi?

43. ÇIRAK

Gemici Katına doğru uçarken, yerçekimi tüpündeki rüzgâr kafatasıma çarpıyordu ve bu esnada zihnim karmakarışık. Amy daha önce beni hiç böyle öpmemişti ve bana hiç o şekilde bakmamıştı.

Olanları tekrar tekrar zihnimden geçirdim fakat Köprü ye ulaşım, İkinci Gemici Shelby'nin ciddi yüzünü görünce Marae dışındaki her şeyi unutmaya kendimi zorladım.

Kapıyı açmak üzere hareket ederken, “Onu burada bulduk,” dedi. Motor Odası kalabalıktı ve Gemiciler çalışıyor gibi görünüyordlardı. Köprü'ye girdiğimizde tüm gözler Shelby'yle bana dönmüştü. Ayak seslerimiz metal zeminde yankılanıyordu. Odadaki tek ışık Marae'nin hareketsiz elinin yanındaki lambadan geliyordu.

Başımı çevirdim -henüz onun cansız bedeniyle yüzleşmek istemiyordum. Gözlerim yuvarlak ve yüksek metal zemine kaydı. Çelik tabakaların diğer tarafında bir gezegen vardı. Marae'nin buna ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve o hep burnumuzun dibindeydi.

Marae, masaya sere serpe uzanmıştı ve bedeni sandalyeye süzülerek akıyor gibiydi. Gözleri açıktı ve bomboş bakıyordu. Yüzüne üzerinde diyagramların ve şemaların bulunduğu flopiller yansıyor. Bir kolunun altında ezilmiş bir motor şeması duruyordu.

Boynunun dibinde, kısacık kesilmiş saçlarının hemen altında üç tane soluk yeşil ilaç plasteri vardı. Her plasterin üzerine bir kelime yazılmıştı.

Takip.

Edin.

Lideri.

“Bu çok anlamsız,” diye fısıldadım. Eğer birisi bana itaatsizlik edenleri öldürüyorsa, neden Marae'yi öldürsün? Başlangıçtan beri benim en sadık destekçimdi. Hep sadıktı ve diğer Gemicilerle de bana aynı şekilde sadık olmalarını sağlamıştı. Benim polis kuvvetlerimi yönetme şansını hemen kullanmıştı. Eğer Bilge'nin en büyük danışmanı Doktor sa, benimki de Marae idi.

“Bunu sana kim yaptı?” diye fısıldadım fakat elbette bana cevap vermeyecekti. Fakat yüksek mevkideki birisi olmalıydı, öyle değil mi? Ya Köprü'ye erişimi olan ya da Marae'yi kapıyı açtırmaya ikna edebilecek kadar iyi tanıyan biri olmalıydı. Gemicilerin yanı sıra, birkaç bilim insanı, Doktor ve Kit, teknisyenler ve hatta yemek dağıtım yöneticisi Fridrick'in bile bu kata erişimi vardı. Ve ilaç plasterleri çalındığı için de bunu herhangi biri yapmış olabilirdi.

Shelby arkamda hafifçe bir ses çıkarttı. Gözlerini Köprü nün tavanına dikmişti ve yumruklarım sıkılmıştı.

Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istiyordum fakat ağzımdan yalnızca, “Artık Birinci Gemici sensin,” çıktı. Bir kez kafasıyla onayladı. Güçsüzlük göstererek, Marae’yi lekelemeyecekti. İyi bir Birinci gemici olacaktı.

Köprü’nün tavanı kubbe biçimindeydi. Donma katı ve Bekçi Katı’ndaki Büyük Oda’nın tavanına çok benziyordu. Dışarıya çıktığımda -gizlice gülümsedim, *dışarıya çıktığımda*- Köprü’nün üzerinde cam pencereler var gibi görünüyordu. Pekâlâ -elbette cam değildi. Cam, geminin uzaya temas ettiği yer için veya başka tehlikeler -asteroitler, kuyruklu yıldızlar, meteorlar- için çok kırılıyordu. Fakat başka güçlü bir materyal, belki de kalın bir polikarbonat işe yarayabilirdi. Parıldayan çift güneşlerle, gezegenin ışığını yansıtan ışıldayan bir şey...

Fakat bu tavan metaldi.

Tıpkı Bekçi Katındaki tavan gibi... Bilge, oradaki sahte yıldızları metal bir tavanla gizlemişti... Tıpkı burada panellerle ve menteşelerle gizlediği gibi... Kenarlardaki hidrolik kontrollerle gizlediği gibi... Duvar boyunca gözlerimle takip ettim ve biyometrik bir tarayıcıyla kontrol edilen kapının yanındaki şaltere baktım. Dışlerimi gıcırdattım. Tıpkı geminin geri kalanı gibi burada da bazı sırlar olduğunu gördüğümde neden şaşırdığımı bilmiyordum.

Ve artık kahrolası sırlardan ve yalanlardan bıkmıştım. Gemideki herkese motorun çalışmadığını söylememek ayrıydı -tüm umutlarını söndürebilirdi- fakat artık gezegen her şeyi değiştirmişti.

Shelby’ye, “Köprü kapısını kilitle,” diye emrettim.

Bir an tereddüt etti ve ardından dönerek sessizce ağır metal kapıyı çekerek kapattı.

“Kilitle,” diye tekrar ettim.

Shelby, “Bunlar standart kilitleme seviyesinin üzerindeler,” dedi. “Köprüyü geminin kalanından tamamen ayırır.”

“Biliyorum,” dedim.

Shelby, başparmağıyla taradı ve kilitlendi. Başka bir tuşa dokundu ve tıpkı domino taşları gibi ışıklar yandı. Fakat Shelby’nin yüzünü aydınlatmak yerine, ışıklar yüzünü gölgelendirdi. Kararsız görünüyordu -ve hatta korkmuş. Benimle odada kilitli kalmaya korkuyordu.

Ve Marae’dan geriye kalanlarla.

Shelby’ye, “Bugün dışarıya çıktım,” dedim fakat Marae’nin açık ve boş gözlerine bakıyordum.

Shelby, “Anlamıyorum, efendim,” dedi.

“Dışarıda. Yıldızlar. Uzay kapağından.”

Shelby’nin soluğu kesildi.

“Amy’yle ben bazı uzay giysileri bulduk ve çıktım. Ve gördüm... Pekâlâ, ne gördüğümü sana göstermeme izin ver.”

Uzaktaki duvara doğru ilerlemeye başladım fakat durdum ve dönüp, Marae’nin hareketsiz bedenine doğru eğildim. Dikkatlice, olabildiğince saygılı bir biçimde soğuk ve sert yüzünü eğdim. Böylece boş gözleri tavana bakıyordu. Bu benim Marae’ye son hediyem oldu.

Shelby’nin arkasından geçtim ve duvardaki biyometrik tarayıcıya başparmağımı dokundurdum. Tıpkı Bekçi Katındaki Bilge’nin kapısındaki tarayıcı gibi... Bu -Bekçi Katındaki navigasyon şemasının üzerindeki tavan gibi- geminin tasarımına uyarlanmıştı. Orijinal değildi. Bu, Salgın Bilgesi’nin gerçeğin üstünü örtme hamlelerinden biriydi.

Yetkimi kabul eder etmez bilgisayar hoş bir ses tonuyla, “Komut?” diye sordu.

“Aç,” dedim. Gülümsememe engel olamıyordum.

Metal tavan ikiye ayrıldı.

Shelby çığlık attı ve dizüstü çökerek, başını korudu. Ben de bir zamanlar Bekçi Katında ampul yıldızları açmak için tavanı ikiye ayırdığımda olduğu gibi geminin ikiye ayrıldığını düşünüyordu. Köprü nün patlayıcı dekompresyonla parçalara ayrılacağını ve uzay tarafından yutulacağımızı sanıyordu. Bedenlerimiz oksijensizlikten ölürlerken, cildimiz mavi renge döner ve organlarımız patlarken hızlı fakat acılı bir ölüm yaşayacağımızı düşünüyordu.

Shelby’ye doğru yürüdüm -sakin yürüyüşüm onu daha da sarsmıştı- ve yanma çömeldim. Tavan gıcırdayarak açılırken, “Ayağa kalk,” dedim. “Bunu kaçırmak istemezsin.”

Ona elimi uzattım. Eli avucumda titriyordu fakat yine de ayağa kalktı. Önce gözlerime baktı -ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler arıyordu- fakat ben başımı kaldırdım ve onun da aynısını yaptığımı göz ucuyla gördüm.

Çünkü evren tepemizde, Köprü’yü çevreleyen petek gibi pencerelerin ardından parılıyordu. Evren -yıldızlar, aralarındaki karanlık- ve gezegen.

Öğle vaktinde duvardaki düğmeye bastım fakat hiçbir yiyecek gelmedi. Tekrar bastım. Bir işe yaramadı.

İlk düşüncem, duvardaki yemek dağıtım sisteminin bozulduğu idi fakat odamdan koridora çıktığımda, ofis kapısı kapalı olsa bile Doktor'un bağırmakta olduğunu duydum.

Doktor, "Senin Koğuş'takilerin yemek almaya hakkı olmadıklarını düşünmen umurumda değil, Fridrick!" diye bağırdı. "Yine de yemeği hak ediyorlar!"

Odama döndüm ve masamdan soneyi kaptım fakat kalbim küt küt çarpıyordu. Bu durum Çırak ve gemi için daha fazla problem anlamına geliyordu. Onu arayıp, Hastane'ye yemek verilmediği konusunda uyarmayı düşündüm fakat ölmüş olan arkadaşı öğle yemeğinden daha mühimdi.

Onun yerine, merdivenleri aramak için yerçekimi tüpüne doğru ilerledim. İki tane tüp vardı. Biri Şehrin yanındaydı ve biri de kadın bu tarafındaydı. Kendi başıma Şehre gitme fikri midemin yanmasına neden oldu fakat bu tüp Kayıt Salonu'na yakın olduğu için gizli merdivenleri bulma şansım diğerinden daha yüksekti. *Eğer merdiven varsa*, diye düşünmekten kendimi alamadım. Sadece bu ipucunu doğru anladığımı umuyordum.

Hastane lobisi her zamanki gibi kalabalıktı fakat ilaç plasterleri hakkında yakman insanların arasından geçerken kafamı eğdim ve başlığımı yukarı çektim. Birkaç kişi gerçekten hasta görünüyordu -bir kadın tehlikeli bir biçimde zayıftı, gözleri içeri kaçmış ve yanakları çökmüştü. Başka bir adam kucağında bir kova tutmuş, kusup duruyordu.

Hastane'den çıkar çıkmaz, geri dönüşümlü havayı iyice içime çektim -sonra kafamı hemen tekrar eğdim. Kalabalıkta bir grup insan havuzun yanındaki patikada toplanmışlardı ve Çırak'ın dünkü ihracını konuşuyorlardı.

Kalabalıktan biri "Ve bir kez daha öğle yemeği dağıtımı yok," dedi. Kalabalığa baktım ve Bartie'nin bir bankın üzerinde, grubun ortasında durmakta olduğunu gördüm.

Oraya koşup, onu havuza atmamak için kendimi zor tuttum. Bu haftadan önce Bartie bana hep hoş ve hatta sessiz biri gibi görünmüştü fakat gemi kontrolden daha da çıkmaya başladıkça, tek görebildiğim şey fırtınanın ortasında dikildiği idi.

Patikada hızla ilerlerken, kafamı eğik tuttum. Ve sanırım tam da bu sebeple havuzun başında duran Bartie ve grubuna doğru ilerlemekte olan bir çifte çarptım.

Kadın hoş bir şekilde, "Üzgünüm!" dedi.

Adam, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Duraksadım -bir an. Sesi tanımıştım.

Luthor.

Koşmaya başlamalıydım fakat bir an duraksadığım için Luthor omzuma dokunacak

zamanı buldu. Başlığımın altından ona doğru baktım fakat kafamı eğik tutacak kadar özen gösterdim. Victria'yla yaptığımız morluklar, çirkin yeşilimsi mor bir renge dönmüştü. Sol gözü hâlâ şişti ve ayrık dudağında koyu kırmızı bir kabuk vardı.

Hâlâ beni tanımamıştı. "Bizimle gel," dedi. "Bartie, gemide daha adil bir sistemi nasıl kurabileceğimiz hakkında konuşuyor."

Beni omzumdan çekti. Çekilmeye çalıştım ama başlığım kaydı. Bir an Luthor'un yüzündeki şaşkınlığı gördüm ve ardından gözlerinde haince bir bakış belirdi.

Kadın sanki ben Quasimodo filanmışım gibi içini çekti fakat Luthor tüm dişlerini göstererek sırıttı. Dudağındaki bir kesik açıldı. Parlak kırmızıydı. Fakat Luthor aldırmadı. Omzumu daha da sıkı tuttu ve acıyla inledim.

Kadın, "Haydi gel," dedi. "Bu ucube davetli değil."

Luthor birden beni bıraktı ve aynı zamanda da itti. Patikada ayağım takıldı. İkisi gülererek havuza doğru ilerlemeye başladılar.

"Sanki ben de gelmek istiyordum!" diye haykırdım. Çift durdu, sırtları bana dönüktü. Bana doğru dönmeden önce, yerçekimi tüpüne giden patikada koşmaya başladım.

Neyse ki bu yerçekimi tüpü yalnızca Çırak tarafından kullanılabilirdi ve kimse bu yolu kullanmıyordu. Geriye doğru çekildim. Tavana kadar uzanan ve Bekçi Katına giden düzgün plastik tüpe baktım.

Aptalcaydı fakat yapmak istediğim ilk şey wi-com'uma basıp, Çırak'a uçmak olmuştu. Öpücüğünün tadını dudaklarımda alamıyordum.

Kafamı salladım ve zihnimi yerçekimi tüpünün ardındaki duvara odaklamaya çalıştım. Genellikle geminin duvarlarından uzak dururdum. Uzaktan bakıldığında, duvarları bir arada tutan perçinleri gözlerinizi ktsarak görmeyebilirdiniz ve mavi boyaya gökyüzüymüş gibi bakabilirdiniz. Fakat yaklaştığınızda, metal kokusu burnunuza gelirdi ve tıpkı kan gibi kokardı. Dokunduğunuzda soğuk ve hareketsiz olduğunu hissederdiniz.

Tıpkı babamın evde bir resim asmadan önce dikme aradığı zamanlarda kuru duvara hafifçe vurması gibi ben de eklemlerimi çelik duvara hafifçe vurmaya başladım. Belki çıkan ses, duvarın ardında ne olduğuna dair bir ipucu verebilirdi. Bir an, duvarlara vurduğum o gün aklıma geldi. O zaman ağlıyordum, çığlıklar atıyordum ve metali pençeliyordum. Çaresizce dışarıya çıkmak için bir yol arıyordum. O zaman beni Orion bulmuştu. Gemide beni iyi karşılayan birkaç kişiden biriydi ve onun arkadaşım olduğunu sanmıştım. Bir katil değil.

Dikkatimi duvarda eklemlerin çıkarttığı sese odakladım. *Tık-tık. Tık-tık. Tık-tık.* Burada hiçbir şey yok. *Tık-tık. Tık-tık. Tık-tık.* Ne yapıyorum ben? Aptal gibi görünüyorum. *Tık-tık. Tık-tık.*

Vurmayı kestim. Hemen solda, yerçekimi platformunu merkezinin biraz yanında duvar hafifçe yankılanıyordu. Yaklaştım.

Sonra da gördüm. Solgun ve tozlu, neredeyse görünmez...

Duvarda bir çatlak.

Parmaklarımı bir kapı olduğunu bildiğim çizgide gezdirdim. Görünür bir kulp veya menteşe yoktu. Yani kapı iç taraftan açılıyor olmalıydı. İttim fakat bir şey olmadı. Tüm ağırlığımı vererek yaslandım. Ayakkabılarım yerde kayıyordu, toprakta izler oluşturunuyordu.

Kapı açıldı.

İçerisi karanlıktı.

Kapı çatlaktan öteye açılmak istemiyordu ve ben de o çatlağa sıkışmak zorundaydım. Besleme Katının verdiği hafif ışıkla aydınlanan karanlıkta, kapının kenarında daha büyük bir kulp gördüm. Sert metal zemin ve göz seviyesinde duvarda bir kutu görünüyordu.

Ve merdivenler.

İç kapıyı olanca ağırlığımla ittim ve yedi santim kalınlığındaki kapı kapandı. Bir an panikledim ve kapı eskisi gibi hafifçe aralanana dek devasa kulpu çektim. Sonunda Besleme Katının çimlerini ve toprak kokusunu içime çekebildim. Dışarı çıkabilirdim. Rahatlayarak iç geçirdim ve kapıyı tekrar kapattım.

Burası boş ve sessizdi. Derin bir nefes aldım ve tozun ve ağır havanın tadından ziyade kendi varlığımın sesini fark ettim.

Karanlıktan hiçbir şey göremiyordum. Karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye başladım. Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm duvara iliştirilmiş kutunun plastiğine parmaklarım değene dek soğuk metal duvara hafifçe dokunmaya devam ettim. Kutuyu kaldırdığımda, altında Dünya'dan hatırladığım lamba düğmelerinden buldum. Işıkların bu şekilde yanacağını tahmin etmem gerekirdi -burası tamamen geminin orijinal tasarımıydı.

Fakat tepede bir lamba yanmadı. Onun yerine merdivenler parlamaya başladı. Merdivenlere doğru yaklaşırken, metal zeminde ayak seslerim hafifçe yankılanıyordu. Merdivenlerin her iki tırabzanında da bir dizi ince ışık yanıyordu ve bir dizi ince ışık da her basamakta parılıyordu. Işıklar tıpkı Noel ışıkları gibi plastik bir tüpün içindeydiler.

Zihnim durdu.

Eğer eskiden Noel'i düşünseydim, Dünya'daki geçmişimi hatırlardım ve bir daha asla sahip olamayacağım bir yaşamın yakıcı acısıyla sarsılırdım.

Şimdiyse, kelimeyi düşünüyordum ve yalnızca donuk bir acıyla hiçbir şey hissetmiyordum. Kesilip benden alınmış yaşamımın bir kısmının hayalet acısı...

Kafamı salladım ve elimi tırabzana koydum. Işık tüpleri yüzünden parmaklarım pembe pembe parılıyordu. İlk basamağa çıktım ve yukarıya doğru baktım -merdiven yukarıya doğru yükseliyordu ve tıpkı çok katlı bir otopark gibi katlar halinde dönüyordu. Merdivenlerin kaç kere döndüğünü hayal etmeye çalıştım fakat tepede ışıklar karmakarışık hale geliyorlardı. *Godspeel* tıpkı bir gökdelen gibi yüksekti. New York'a son gidişimde, Empire State Binası'nın merdivenlerini çıkmaya çalışmıştım. Anne ve babamla kim en çabuk yukarıya çıkabilir diye yarışmıştık. Vazgeçmeden önce kırk kat çıkmıştım fakat yarısı bile etmemişti. Bu merdivenler onun iki katıydı ve Besleme Katı'ndan Bekçi Katı'na yani Çırac'ın olduğu yere kadar uzanıyorlardı.

Peki ya donma katı? Oraya inen merdivenler neredeydi?

Merdivenlerden duvara doğru yanaştım. Diğer tarafta uzay vardı -ve onun ardında da gezegen. Tuhaftı. Besleme Katı duvarının ince olduğu belliydi- metalden gelen kalıcı sıcaklığı hissedebiliyordum ve dışarıya açılan kapı çok ağır değildi. Kalınlığı duvar kadardı. Diğer taraftan, dış duvarlar devasa görünüyordu.

Çelik ışınlar yukarıya doğru yay gibi eğiliyorlardı. Besleme Katı'nın yuvarlak tavanından daha küçük bir açıyla geminin eğimini izliyorlardı. Bu duvardaki menteşeler çok çok daha kalındı. Neredeyse avuç içimin çapı kadardı.

Elimi metale yasladım ve kırmızımsı kahverengi renkte bir toz kalktı. Buradaki metal daha soğuktu ve ardında dayanıklı ve güçlü bir ağırlık hissediyordum.

Besleme Katının içi havadar, parlak ve ılıktı. Kendimi kafese kapatılmış ve tuzağa düşmüş gibi hissedirdim fakat burada yani kalın ve ağır duvarların arasında, dar ve eğimli koridorda, yalnızca metal ve toz kokusuyla birlikte loş ışığın altında kendimi daha fazla dışarıya yakın hissediyordum.

Özgürlüğe.

Kısa süre sonra ikinci bir merdiven buldum. *Godspeed*'in kalbi ve evren arasındaki bu boşluğa inen dar bir koridor. Bu merdivenler daha dardı ve dikti. Donma katına iniyor olmalıydılar. Araştırmak üzere ilerledim. Donma katında merdivenlerin gidebileceğini düşündüğüm tek yer, sonuncu kilitli kapıydı fakat bunu Çırac olmadan yapamazdım. O olmadan gemiyi araştırmak doğru değildi.

Tekrar Besleme Katı'na çıkan kapının çevresinde dolandım. Orion burada yaşadığını, Bilge'den saklandığını söylemişti. Bir insanın gönüllü olarak kendini ısıtacak sahte güneş lambası bile olmayan dar ve karanlık bir koridora hapsetmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Ne kadar gün sonra artık karanlığa dayanamamış ve Kaydedici kılıfı altında tekrar Besleme Katı'na dönmüştü? Zamanını geminin dış duvarına yaslanarak mı geçirmişti yoksa Besleme Katı'nı çevreleyen iç duvara mı? Her ne yaptıysa, burası gizlenmek için harika bir yerdi. Başka kimse merdivenlerin var olduğunu bile bilmiyordu.

Bir keresinde, annem bir genetik konferansında konuşma yapacağı için Atlanta'da lüks bir otele gelmiştik. Zamanımın büyük bir kısmını otelin havuzunda geçirmiştim. Son

gün, odama gidip eşyalarımı hazırlayacaktım fakat asansör bozuktı. Merdivenleri bulmam yarım saatimi almıştı ve bulduğumda da, on santimlik kare şeklindeki metal bir levha ile işaretlenmiş bir kapının ardına gizlenmiş olduklarını anlamıştım. Tüm bir haftayı merdivenlerin yerini bilmeden ve hatta bunu hiç düşünmeden geçirmiştim. Oysa mantıken otelin bir yerlerinde merdivenler olduğunu biliyordum.

Godspeed'deki insanlar *yıllarca* merdivenleri bilmeden yaşamışlardı. Ve düşünmeden edemedim: eğer merdivenleri unuttularsa, başka neleri unutmuşlardı?

45. ÇIRAK

Başparmağımı tekrar biyometrik tarayıcıdan geçirdim ve tavandaki metal paneller kapanmaya başladılar. Metal mandallar tekrar yerlerine oturlurlarken Shelby gözlerini oraya dikmişti.

Gözyaşları içerisinde ahenkli bir sesle, “Buradayız,” dedi. “Gelmişiz.”

“Geldik.”

Bir an birlikte gülümsedik. Ardından bakışları Marae’nin ölü bedenine kaydı. Her ne kadar Marae’nin gözleri yukarıya doğru baksa da, asla gezegeni göremeyeceği için içim pişmanlıkla doluydu.

“Marae’nin bedenini kendi ellerimle yıldızlara götüreceğim,” dedim. “Fakat senin geride kalan birinci seviye Gemicileri buraya yani Köprü’ye getirmen gerekiyor. Ve gezegene inmek için nasıl bir süreç gerekiyorsa ona hazırlanmaya başlıyoruz.”

Kafasını salladı. “Tüm birinci seviye Gemiciler bunun için eğitildiler. Simülatörler var ve bu bilgi ta şeyden beri bize aktarıldı...”

“Gemi, Güneş-Dünya’dan ayrıldığından beri.”

“Daima gezegene inmek için hazırдық. Hatta önümüzde yüzyıllar varken bile.”

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

Shelby düşünceli bir biçimde kontrol paneline bakmaya başladı. “Birinci Gemiciler tarayıcıları...”

Gözlerini bana çevirdi. Unutmuştu. Artık Birinci Gemiciler oydu.

“Taramaları ben yaparım. Birinci seviye, gezegenin yaşanılabilir olduğundan emin olmaktır.”

“Gezegenin yaşanabilir olduğunu hep bildiğimizi sanıyordum.”

Shelby kafasıyla onayladı. “Görevden önce, Güneş-Dünya’dan gönderilen insansız roketler gezegenin ortamının kararlı olduğunu ve yaşamı destekleyebileceğini bildirmişlerdi fakat gezegene inmenin ilk aşaması, bunu doğrulamaktır. Ben, Pekâlâ dürüst olmak gerekirse, biniz endişeliyim. Eğer geminin motoru bu kadar uzun süre biz yörüngede olduğumuzdan başka alanlarda kullanıldıysa... Neden bu zamana kadar gezegene inmedik?”

Gezegene görme merakım yavaş yavaş yerini bu soruya bıraktı. Salgın’dan beri yörüngede olabilirdik -belki de Bilge sistemini ateşleyen isyan o zamanlar gerçekleşmişti. Gemi neden daha önce gezegene *inmemişt*i?

Shelby’ye, “Gezegene inmeyi düşünmeden önce, bunun mümkün olduğundan emin

olmak istiyorum,” dedim.

“Taramaları kendi ellerimle yapacağım. Birkaç saatimi alır. O zamana öğrenmiş olurum.”

“Öncelikle,” dedim. “Veda etmemiz gerekiyor.” Shelby’nin gözleri, gözleri hâlâ tavana bakan Marae’nin bedenine döndü. Sessizce başını salladı.

Shelby bana taşıma aracını getirdi -geminin metal zemininde ağır objeleri taşımak için kontrollerle birlikte çalışan elektromanyetiklerin olduğu katlanmış siyah bir kutu. Kutuyu açtı. Kutu otomatik olarak şekil aldı. Yerçekimi tüpüyle iletişim kurmak için kenarında devre kartı olan büyük ve derin bir dikdörtgene dönüştü. Bu vasıta bir makine akşamının bazı parçaları için kullanılıyordu -kirliydi, çizilmişti ve mekanik yağ ile lekelenmişti. Kolumla temizlemeye çalıştım fakat sadece daha da kirlettim. Marae’nin bedenine dışarıya atılacak kırış bir makine akşamı gibi muamele etmek istemiyordum fakat yıldızlara yapacağı yolculuğu uzatma fikrine de katlanamıyordum. Motor odasına koştum ve vasıtaya koymak için bazı makine havluları aldım.

Ve şimdi sıra Marae’yi hareket ettirmeye gelmişti.

Bedenini omuzlarından kaldırdım ve Shelby de ayaklarını tuttu. Marae’nin dizlerini bükme ve dikini eğme zorundaydık. Böylece tamamen kutuya sığabilirdi. Sonunda onu cenin pozisyonuna getirdik.

Shelby’nin ince bedeni, Marae’ninkinin yanında devasa görünüyordu. Yaşamın bu denli yer kapladığını bilmiyordum. Shelby, Marae’nin bedeninin yanma eğildi ve bu da Güneş-Dünya’daki leşçi canavarların resimlerini hatırlattı. Cesetlerin çürümekte olan etlerinden beslenenler...

Shelby, Marae’ye, “Bunu sensiz nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Fakat deneyeceğim.”

Artık bir leşçi gibi görünmüyordu. Bir yetime benziyordu.

Hızlıca eğildi ve Marae’nin sararmış yanağını mı öpüyordu yoksa kulağına mı fısıldıyordu bilmiyordum fakat hangisi olursa olsun, Marae bunu hissedemiyordu.

Biz vasıtayı dışarıya çekerken, Gemiciler çevremize toplandılar. Çoğu ilk defa bir ölü görüyorlardı. Bilge görevdeyken, ölüm Hastane’nin metotlu ve programlı ürünüydü.

Ben geçerken Marae’nin bedenine baktılar, yere baktılar. Metal çizgilere baktılar. Ellerimle kızgınca yüzümü sildim.

Omzumu eğdim ve sırtımı dikleştirdim.

Doğrudan önüme bakıyordum ve kenetlediğim yumruğumun ne kadar acı çektiğini göstermesine izin veriyordum.

46. AMY

Çırak olmadan, merdivenleri daha fazla araştırmanın bir anlamı yoktu. Onun yerine, Hastane'nin arkasındaki bahçeye gittim. Bartie ve çevresindeki kalabalık, Luthor da dâhil olmak üzere gitmişlerdi. Gerçekleşen toplantının geride kalan tek kanıtı, bankın çevresindeki ezilmiş çimenlerdi. Mokasenlerimi ayağımdan çıkarttım ve suyun kenarındaki soğuk çimenlerin üzerinde yürümeye başladım. Çırak'ı aramayı düşündüm fakat önemli bir şeyler yaparken onu rahatsız etmekten korkuyordum. Banka oturdum ve dizlerimi çenemin altına koydum. Ve havuzun mükemmel hareketsizliğine bakmaya başladım. Derinlerini görmeye çalışıyordum -su temizdi fakat çok derin değildi. Gözlerim, lotus çiçeklerinin asılı durup sallanan köklerinden görüş alanımdaki yeşil-kahverengi loşluğa kaydı.

Geriye doğru yaslandım ve çimenler boynumu gıdıkladı. Ayaklarım banktan kaydı. Ta ki ayak parmaklarım soğuk suya değene dek... Ayağımı havuza soktum ve gözlerimi kapattım. Üzerimdeki güneş lambası beni ısıtıyordu ve aydınlatıyordu fakat göz kapaklarımın ardında, Dünya dayken dışarıda uzandığımda tıpkı Güneş gibi parlak bir kırmızı bulanıklık görüyordum.

Üzerimden bir gölge geçti ve aydınlık karardı -sanki güneş bulutlarla kaplanmıştı. Gözlerimi açtım ve Çırak'ın aydınlık yüzünün bana doğru eğildiğini gördüm.

Birden nefesim kesildi. "Selam," dedim. Çırak, bitkin bir edayla yanıma oturduğunda, onu merdivenlere götürerek gemiyi keşfe çıkma umutlarım da çöpe gitti.

"Sorun ne?"

Çırak anlamsız bir ses çıkararak karşılık verdi.

Ona uzanmak ve kaybı için üzgün olduğumu bilmesini sağlamak istedim ama sözcüklerin kifayetsiz kalacağını biliyordum.

Çırak, çimenlere uzanarak Besleme Katının metal tavanına bakmaya başladı. Eğer dışarıda, yani Dünya'da olsaydık bu hoş bir şey olacaktı. Bir gölün kenarındaki soğuk çimenlere uzanmak ve küçük çocuklar gibi bulutlara bakmak... Ama burası Dünya değildi ve bulutlar birer resimdi ve geminin derisinde bir gezegen varsa bile oraya daha çok yol var gibi görünüyordu.

"Marae öldürüldü. Aynı Stevy gibi. İlaç plasterlerinde aynı cümle yazılı."

İngilizcedeki en yetersiz sözcüğü kullanarak, "Üzgünüm," dedim.

"Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

"Belki de Orion'un son ipucunu saklamaya çalışan kişi yapmıştır," dedim. Çırak, bir şey söylemeye fırsat bulamadan, "Ve belki de uzay elbisene sabotaj yapmaya çalışan kişi de odur," diye ekledim.

Çırak, “Elbiseme sabotaj yapan mı?” diye sordu.

Açık yeşil çimenlerin arasından Çırak’a bakmak için başımı döndürdüm. “İpuçlarını kurcalayarak rotamızı değiştirmeye çalışan her kimse, BYDA tüplerini ya da başka bir meka-nizmayı kolayca delmiş olabilir. Eğer sen ölseydin, kimseye gördüklerini anlatamazdın. Baksana, işe yaramasına çok az kalmıştı.”

Çırak cevap vermek için ağzını açtı fakat gelen aramaya cevap vermek için döndü. Doğruldu ve iç geçirerek, “Doktor, Bartie’nin Yiyecek Dağıtım Merkezinde sorun çıkardığını söylüyor. Yine,” dedi.

Elimi yüzüne, çenesindeki yeşil-mor berenin hemen üstüne değdirdim. Elime yaslandı -uzun bir süre değil, sadece teninin tenime yaptığı baskıyla bir anlığına haberdar olmama yetecek kadar.

“Çırak,” dedim. “Her şeyi kendi başına yapmaya devam edemezsin.”

“Bartie’yi başka kim durduracak? Başka kim Yiyecek Dağıtım Merkezi’nde işleri yoluna sokacak? Kim Gemicilerin gezegene inmeye hazır olmalarına yardımcı olacak - özellikle de taramalarda gezegene iniş yapıp *yapamayacağımız* belli olduktan sonra?”

Sesi panik içinde ve acılı çıkıyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim ama yalan söylemek de istemiyordum. Çok az öne eğildim, o da eğildi. Bana yaklaştırmaya başladığında gözlerine baktım.

Beni öpecek, diye düşündüm.

Güzel, diye düşündüm.

Dudakları, onlara hasret olan dudaklarıma değdi ve ağzım ufak şaşkınlıkla hafifçe o şekilde açıldığında, öpücüğü daha da derinleşti. Kolları kuvvetliydi. Vücudumun tüm üst kısmını kaldırıyor ve kendinde doğru çekiyordu. Bedeni onun yerine konuşuyordu; bana *ihtiyacı* vardı.

Kollarım yerden yukarı doğru, onun kollarına uzandı. Parmaklarım kolunun ön kısmındaki küçük tüylerin üzerinde geziniyordu. Kasları, dokunuşumla gerildi. Bisepsleri kaya gibiydi ve beni daha da yakınına çekiyordu. Ellerim omuzlarında dans ederek boynunda birleşiyordu ve parmaklarımı saçlarında dolandırıyordum.

Ona dokunmak, bir şekilde derinden tatmin olmamı sağlıyordu -bana, aynı gün içinde onu kaybetmeye çok yaklaşmış olmama rağmen gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Ellerim birbirine daha da sıkı kenetlendi ve bu sayede vücudumu onunkine doğru daha da kaldırdım. Bir kolu sırtımdan aşağı kayarak kalçamı ona daha da yakınlaştırdı.

Çırak öpüşünü sonlandırdı ve gözlerime dikkatle baktı. Nasıl göründüğümüzü gözümde çok zor canlandırabiliyordum -gölün yanında çimenlerde yuvarlanıyorduk. Aynı Sezon da olduğu gibi. Ama umurumda değildi. Bu öyle bir şey değildi. Sezon şuursuz, duygusuz, aşksız hareketlerden ibaretti. Ama bu-.

Çırak uzandı ve yüzüme düşmüş olan bir tutam saçıma hafifçe dokundu. Gözlerimi

kapadım ve dokunuşunun tadını çıkardım. Parmaklan kafa derimde kenetlenmişti -elinin beni yeni bir öpücüğe çeken basıncını hissediyordum.

Ve kendimi ona bıraktım.

Bu kez daha tatlıydı. Daha yavaş. Daha yumuşak. Bu kez dudaklarını hissediyordum, açlığını değil.

Vücuduma bitişik vücudunu hissediyordum. Elimi tam kalbinin üzerine koydum. Göğsünün üstünde o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kendi kalp atışlarımı yansıttığını hissedebiliyordum.

Sonra elimi, onun vücudunun yan kısmından aşağı kaydırdım. Tuniğinin arka kısmı açılmıştı. Parmaklarımı kalçasının hemen üstündeki çıplak teninde dolandırdım.

Çırak derinlerden gelen düşük tınılı boğuk bir sesle inledi, lilleri, dağınık saçlarımdan omuzlarıma indi ve beni nazikçe geri itti. Ama ayaklarımız gölün yüzeyinin altında hâlâ birbirine dokunuyordu.

Birden elini boynunun yanma atarak, “Alı,” dedi. “Bunun için vaktim yok!”

Kendimi acı içinde hızla geri çektim, sonra kafasını eğdiğini fark ettim. Biri onunla bağlantıya geçmeye çalışıyordu.

Çırak hızla, “Affedersin,” dedi ve geri yaslanarak gözlerime baktı. “Yıldızlar aşkına, Amy, özür dilerim. Sadece -Marae’nin ölümü ve gezegen ve- *lanet olsun!*”

Gözlerim büyüdü ama Çırak boynunun yan tarafındaki wicom’a yumruk atarak, “Ne var?” diye bağırdı.

Artık kendimi çimenlerde yatarken rahat hissetmediğimden yavaşça kalktım. Çırak konuşurken, gölün durgun yüzeyini izledim.

Ne istediğimi bilmiyordum. Victria’ya aşkın bir seçim olduğunu ve kendime de Çırak’ı seçmek zorunda olmadığımı söylemiştim ama onun kalbi durduğunda, benimkinin de durduğu o anı unutamıyordum.

47. ÇIRAK

O çok mutsuz ve yalnız ve *terk edilmiş* görünüyordu -ve her ne kadar gölün kenarında onunla oturuyor olsam da, onu ben terk etmişim. Onu öpmemeliydim. Bu, akşam yemeği servis edilmeden önce tatlıyı tatmak gibi bir şeydi; sadece daha fazlasını istememe neden oluyordu. Ama elimde değildi. Amy’le ilgili bu hissimin ne olduğunu bilmiyordum. Elimde değildi.

Ama böyle olmamalıydı. O an olanlar düşünülduğünde, yapmaya çalışacağım son şey Amy’i öpmek olmalıydı. Gezegene odaklanmam gerekiyordu -ve onun da ne istediğine karar vermesi lazımdı. Gözlerindeki soru işaretlerini, aramızdaki durumu tam olarak adlandıramadığını görebiliyordum.

Şimdi de sessizce oturuyor ve bana bakmıyordu. Yanakları, neredeyse dudakları kadar pembeydi.

Dudakları.

Hayır.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Ve de dudaklarından.

Sessizce, “Ne oldu?” diye sordu.

Kaba bir kahkaha atmak üzereyken, yutkunarak kendimi tuttum. Ne mi olmuştu? Onun yanındayken kendimi kontrol edemiyordum, olan buydu. Onu o kadar istiyordum ki, bu her şeyin, kafamdaki diğer tüm düşünce, içgüdü ve sınırlamanın önüne geçiyordu. İstedğim şey yakıcıydı -ve korkarım sırf beni değil, onu da yakacaktı.

Ona cevap vermediğimde, “Yani Gemicilerle,” diye ekledi. “Onlara gezegenden ne zaman bahsettin?”

Kaşlarımı çattım. Amy’nin az önce olanları göz ardı etmek istediği barizdi -ya da çekingенliği ve sabırsızlığımla onu korkutmuşum. Lanet olsun. Parmaklarımı saçlarım arasında gezdirerek saç tellerimi çekiştirmeye başladım. Köklerden mantıklı düşünceler çekmeye çalışıyordum.

“Taramalar yapıyorlar,” dedim. “Eğer her şey Centauri- Dünya’nın yaşanabilir olduğunu gösterirse, birkaç gün içinde gezegene inişe geçebiliriz.”

Amy gözlerini kıstı. “Geçebilir miyiz?” diye sordu.

Elinde olsa gemiyi doğrudan gezegene indirecekti. Sesimde bir uyarı ifadesiyle, “Amy,” dedim. “Gemiyi Centauri- Dünya’ya öylece indiremeyiz. Oranın güvenli olduğundan emin olmalıyız.”

Amy ellerini havaya kaldırarak, “Güvenli olup olmadığı kimin umurunda?” dedi.

“Benim umurumda. Ve ben bu gemideki diğer herkesi de umursuyorum.”

“Sadece birkaç gün sürecek değil mi?” diye sordu.

Belki. Eğer şanslıysak. “Elbette,” dedim.

Amy, “Tamam o zaman,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Benim endişem... Ne kadar çabuk inersek o kadar iyi.”

Sesindeki tiksintiden dolayı canım sıkıldı. “Burası o kadar da kötü değil,” diye düşündüm. Amy bana kuşkuyla bakıyordu. “İnsanlar kızgın. Marae öldürüldü. ”

“Phydus olmadığında,” dedim. “İnsanlar -onlar düşünüyorlar... Yapıyorlar...”

“Kapa çenenin.” Amy’nin sesinde buz gibi bir öfke vardı. “Bazı insanlar iyi. Bazıları da kötü. Phydus hiçbir şeyi düzeltmiyor. Sadece hiçliğin belirsizliğinde iyiyi ve kötüyü saklıyor.”

“Ama-” diye başladım ama kendimi tuttum. Ama belki de kötüyü yok ediyorsa, iyiyi saklamasına da *gerçekten* değerdin.

Marae böyle düşünürdü.

Amy, “Su çok durgun,” dedi.

Yüzümdeki inançsızlığı frenlemeye çalışmadım. Lanet olsun, gerçekten mi? Onu nefes nefese kalıncaya kadar öpebildiğim bir noktaya varmıştık, sonra ölümden bahsettik ve şimdi tek söz edebildiği şey lanet göl müydü?

“Hiç balık yok mu?” diye sordu.

Balıklar. Lanet balıklar. Duvarlara tablolar yapmıyor ya da korumalar düzenlemiyor ya da katilin izini sürmüyorduk. Sanırım öldürülenler onun değil de benim insanlarım olduğunda pek önemsemiyordu.

Ayağa kalkarak, “Balık yok,” diye homurdandım. “Artık yok.”

Amy gözlerinde soru işaretleriyle bana baktı. “Gerçekten üzgünsün.”

“Lanet olsun Amy, elbette üzgünüm!” diye bağırdım. Sesim onu ürküttü. “Affedersin.” Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Affedersin. Sadece-evet. Üzgünüm.”

Elime doğru uzandı ve konuşmak için ağzını açtı ama ne söylemek istediğine karar veremedi, bir ses konuşmamızı böldü.

Luthor, “Alı, affedersiniz,” dedi. “Sizi *bölmek* istemezdim.” Yüzü ifadesizdi ama sonra gözleri belimin üstündeki çıplak tene takıldı. Tuniğimi o kadar şiddetle çekti ki, parmaklarımın el örgüsü tuniğimi delip geçeceğinden korktum.

Çırak, “Ne istiyorsun Luthor?” diye sordu. Sesinde bir tahammülsüzlük vardı. Bunun sebebinin Luthor’un konuşmamızı bölmesi mi yoksa Luthor’un Bartie’nin devrim planlarına yakınlığı mı olduğunu bilmiyorum. Çırak, adama bakmak için döndü. “Yıldızlar aşkına, Luthor sana ne oldu?”

Şimdi de Luthor’un siyah gözüne ve yaralanmış dudağına bakma sırası bendeydi.

Luthor, Çırak’a, “Önemli bir şey değil,” dedi. “Benim... *Başa çıkamayacağım*... Bir şey değil.”

Yüzümün korkuma ihanet etmesine izin vermedim. Luthor, bana küçümseyici bir şekilde gülerek baktı ama Çırak ona baktığında omzunu silkti ve kıvrımlı yol boyunca ilerlerken kendi kendine hafifçe kıkırdadı.

Çırak, “Bu adam lanet bir baş belası,” dedi. “Bartie’ye yardım etmiş olmasının tek nedeni, belayı bela olduğu için seviyor olmasıdır. ”

Boş bir edayla, “Evet,” dedim. Luthor araya girmeden önce, Çırak’a merdivenleri ve o sabah bulduğum diğer her şeyi anlatacaktım. Ama Luthor, benim sözlerimi kesmekte çok iyiydi.

Çırak tüm dikkatini bana verdi. “Sorun ne?” Cevap vermediğimde, “Amy, bir şey mi biliyorsun? Luthor’la ilgili bir şey mi? Luthor bir şey mi yaptı?” diye ekledi.

Bileklerimin çevresini bir e! kavradı, beni yere itti, elimdeki kan akışını kesti, parmakları avucumun altındaki mavi damarlarla dolu o noktayı kazıdı. Ama aşağı baktığımda, bileğimi çevreleyen Luthor’un değil, kendi elim olduğunu gördüm.

Ağzımı açtım.

Çırak, “Söyle bana,” dedi.

Söyleyemezdim.

Artık çok geçti. Geçmişi değiştiremezdim ve bu onu sadece mutsuz edecekti. Ona daha önce neden anlatmadığımı açıklayamazdım -olanları sözcüklere dökmekten korkmakla onun ne tepki vereceğinden endişelenmenin bir birleşimi yüziindendi. Üstünden bir hayli zamanın geçmesine izin verdim. Bu bir bakıma benim hatamdı - Sezon esnasında dışarı çıkmamalıydım. Ve her ne kadar mantıksal açıdan bunun benim hatam olmadığını, onun hatası olduğunu bilsem de, hâlâ unutamiyordum-.

Bacaklarımı ayıran bedeni... Beni tutan elleri... Gülen -ne yaptığını bilen- gözleri.

Şimdi bile beni izleyişi. Bakışının tüm yanlış yerlerimde gezinişi... Başparmaklarının parmaklarına, sanki tenime dokunurcasına sürtünüşü...

Çırak, elime dokundu. Ürktüm.

Ama sonra Victria'nın nasıl çekindiğini hatırladım.

Eğer kendim için konuşamıyorsam, en azından onun için konuşabilirdim.

Gölle konuştum çünkü Çırak'ın sert yüzüne bakmaktansa, suya bakmak daha kolaydı. En sonundan başladım. Ona Victria'yla ikimizin ilaç plasterlerini nasıl Luthor'dan öç almak için kullandığımızı anlattım. Ona Victria'nın hamile olduğunu söyledim ve bunun nasıl onun seçimi olmadığını açıkladım. Onun güvenine ihanet etmemem gerektiğini biliyordum ama gemide Çırak'ın diğer herkesten çok Luthor'un içindeki şeytanı bilmesi gerektiğini de biliyordum. Luthor'un, tavşan tarlasındaki kıza da aynısını yaptığı yönündeki endişemi de belirttim.

Ve sonra ona Luthor'un beni nasıl tehdit ettiğini anlattım. Beni tarla boyunca nasıl kovaladığını, kaçmaya çalıştığımda onun nasıl heyecanlandığını anlatırken, hissiz görünmeye ça-lıştım ama sesim çatallandı.

Çırak bir kez bile sözümü kesmedi.

“Onun gözlerinden belliydi, Çırak. Bunu söyleyebilirim,” dedim. “O ne yaptığını biliyordu. Biliyordu ve bu hoşuna gidiyordu.” Dudaklarını yavaşça yalayışını düşündüm. “Hâlâ da öyle... Biz onun için bir oyunuz. Biz sadece fareleriz ve o da bir kedi. Bizimle oynamayı seviyor.”

Konuşmaya başladığım andan beri ilk kez Çırak'a baktım. Yerde izler vardı, pençe izleri. Çırak, ona baktığını görünce yumruklarını gevşetti ve elinden iki parça toprak düştü.

“Bunları anlattığın için teşekkürler, Amy.” Sesi o kadar soğuktu ki bana Bilge'yi anımsattı.

Ona uzandım ve ön kolunu tuttum. Kasları gergin ve sertti.

“Bartie'ye ve yapmayı düşündüğü devrime o kadar odaklandım ki.” dedi, “İnsanların kendilerine yapabilecekleri kötülüğü unutmuşum.”

Çırak'ın bakışını kendime yönlendirmeye çalıştım ama kısık gözlerini yere dikmişti. “Geçen gün Kayıt Salonu'ndaki de Luthor'du,” dedim. “İstediği şeyi yapabileceğini söyleyen oydu. Belki Bartie fikrini bile ondan almıştır.”

Çırak ayağa kalktı. “Bunları bana anlattığın için teşekkürler, Amy,” diye tekrarladı.

“Çırak?”

Yumruklan hâlâ sıkılmış ye toprak yüzünden üzeri kahverengi, yeşil lekelenmiş halde oradan uzaklaştı.

49. ÇIRAK

“Çırac, bir -Şehre gelmen gerekiyor.”

Doktor tam da olmaması gereken bir zamanda aramıştı. Amy, Luthor’un yaptıklarını anlattığında hemen Luthor’la yüzleşmeye gitmiştim. Hayatım boyunca hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Hâlâ kanımda dolanan öfkeyi hissedebiliyordum fakat şu an biraz azalmıştı.

“Kahretsin!” diye haykırdım. “Tek yaptığım geminin bir yanından diğerine doğru koşturmak! Lanet olsun, bundan çok yoruldum!”

Doktor wi-com’da bir an sessizleşti. “Yakında böyle yapmayacaksın. ”

Bir an gezegenden bahsettiğini sandım fakat hayır -bu konudan ona henüz bahsetmemiştim.

Yalnızca Amy ve Birinci seviye Gemiciler biliyorlardı.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Çırac, bu bir kaos. İsyan.”

“Kahretsin!”

“Sanırım Bartie fakat -bak, buraya gelmek zorundasın.” Donma katından Şehre gitmem biraz zaman aldı fakat olabildiğince hızlı hareket ettim çünkü Doktor’un sesi çok ısrarcı çıkmıştı. Şehre ulaşmadan önce bir şeylerin çok çok ters gittiğini anlamıştım. Önce duydum -veya daha doğrusu duymadım. Şehrin gündelik seslerini duymadım. Gün içerisinde sadece insanlardan gelen o arka plan ses yoktu. Onun yerine hafif sesler ve akseden ayak sesleri vardı.

Sonra da gördüm.

Yiyecek Dağıtım Merkezi, anayolun sonundaydı ve herkes de oradaydı. Hepsi de tek bir şeye bakıyorlardı.

Fridrick, ölmüştü.

Bedenine öylesine çok ilaç plasteri yapıştırılmıştı ki, bedenine pullar gibi yapışmışlardı. Muhtemelen dokuma bölgesinden biri pek çok giysi kesmişti ve Dağıtım Merkezi nin üçüncü katındaki pencerelere asmıştı. Fridrick’in bedeni, merkezde asılıydı. Tehlikeli bir biçimde giysilerden sarkıyordu. Kolları ve kafası öne düşmüştü.

Bir afişe siyah renklerle ve büyük, kalın harflerle şöyle yazılmıştı: *Lideri takip edin.*

Bir ses, “Bu bir mesaj!” diye haykırdı. Gözlerimi afişten ve Yiyecek Dağıtım Merkezi nin ortasındaki cesetten ayırıp, Bartie’nin durduğu yere çevirdim.

İnsanların Fridrick’in bedenine bakabilmek için sessiz olmadıklarını fark ettim.

Sessizce Bartie'nin konuşmasını bekliyorlardı.

“Körce *lideri* takip etmeyen herkes -kelimeyi küçümseyerek söylemişti- icabına bakılacak! Stevy'ye olanları görmedik mi? Çıracak'a karşı çıkar çıkmaz -öldü!”

“Bana karşı çıkması” biraz azımsamak olurdu. Adam yüzüme yumruk atmıştı.

“Ve hepimiz de Fridrick'in karşı çıktığını biliyoruz! Hepimizi kurtarmaya çalışıyordu. Yiyecek depolarını kontrol altına almaya çalışıyordu. Ve olanlara bir bakın! Çıracak onu yiyecek dağıtmaya zorladı ve şimdi de yeterince yiyecek kalmadı! Ve Fridrick'in protestosu” -dramatik bir biçimde duraksayıp, kolunu yukarıya doğru kaldırdı- “susturuldu!”

Eğer Bartie bir devrim yapmaya çalışıyorsa, pek de işe yarıyor gibi görünmüyordu. Her ne kadar kalabalığın ön safları onu alkışlıyor olsalar da, kalabalığın en az üçte ikisinin sessiz olduğu gerçeği karşısında gülümsemeden edemedim. Endişeliydiler fakat bildikleri tek idareyi de kaldırıp, atamıyorlardı.

Yine de orada öyle dikilip, benim hakkımda kahrolası yalanlar söylemesine izin vermeyecektim.

Wi-com'uma bastım ve toplu çağrı yaptım.

“Tüm *Godspeed* sakinlerinin dikkatine!” dedim. Kalabalığın ön safları durdu. Çoğu bana bakmak için döndüler. “Hepinizin de iyi bildiği gibi Bilge sistemi bu gemide sayısız nesil boyunca işlemiştir. Ben ise benden öncekilerden biraz daha farklı çalışmayı seçtim. Ben size kendi seçimlerinizi yapabilme seçeneğini sunmayı seçtim.”

Bip, bip-bip.

Wi-com'umdan Bartie'nin sesi, “Tüm *Godspeed* sakinlerinin dikkatine!” dedi. Beynim durdu. Bartie, kalabalığın üzerinden bana bakıyordu. “Wi-com sistemini tek kontrol edebilen kişi Çıracak değildir fakat o haklı. Bize bir seçim şansı verdi. Ve bunun için ona teşekkür ediyorum.” Bana doğru kafasını hafifçe eğdi. “Çünkü bize kendisinden başka birini seçme hakkı tanıdı.”

Kalabalık bütün dikkatini Bartie'ye vermişti. Kahretsin, nasıl wi-com sistemini kırmıştı? Yalnızca birkaç üyenin -ben,

Doktor ve Birinci Gemici- toplu çağrı yapma izni vardı. Bartie sistemi hack'lemiş olmalıydı.

Elimi wi-eom sistemine vurdum. “Geçersiz kıl,” diye emrettim ve başka bir toplu çağrıya başladım. Olabildiğince yüksek sesle, “*Godspeed* sakinleri,” dedim. “Sakin olun. Zaman isyan ve bozuşma zamanı değil. Bu sabah, Centauri-Dünya'ya zannettiğimden çok daha yakın olduğumuzu öğrendim. Çok yakında gezegene inmeye başlayacağız. Çok yakında. Tek yapmanız gereken ”

Bartie, “YALANLAR!” diye haykırdı. Wi-com'undan değil fakat Yiyecek Dağıtım Merkezindeki yüksek yerden... Yüzü çarpılmıştı, kızgındı ve kelimeler ağzından

kalabalığa doğru taş atıyor gibi çıkıyordu.

“Yalan değil,” diye ısrar ettim. Sesim wi-com’da çatlak çıkıyordu. “Lütfen, herkes sakin olsun. Görev-”

Bip, bip-bip.

Bartie, wi-com’dan toplu çağrıyla, “Göreve lanet olsun!” diye haykırdı. “Bu Çırac’ın sizi manipüle etme yollarından biri! Çevrenize bir bakın dostlar! Bu -bu- sahip olduğumuz tek şey! Godspeed bizim evimiz, artık Centauri-Dünya’ya ulaşmaya çalışmanın bir anlamı yok! Elimizde yalnızca bu ve özgürlük var! ”

“Size özgürlüğü ben verdim!” diye haykırdım ve ardından wi-com’u kullanmayı hatırladım. Tabii ben yapamadan Bartie yaptı.

“Size özgürlük verdiğini söylüyor olabilir fakat sizi ne kadar kontrol ettiğini düşünün. Tüm kararları o veriyor. Kimin ne kadar yiyeceğine o karar veriyor. Kimlerin ilaç alacağına o karar veriyor. Ve bu gemiye tekrar Phydus zehrini getiren de o. Bu onun kararı, onun seçimiydi ve bedelini de siz ödediniz.”

Onu Kayıt Salonunda bulduğum günü hatırladım. *İletişim Sistemleri üzerine Teknik Talimatlar*. Ve Fransız Devrimi tarihi. Muhtemelen flopi sistemini de o hack’lemişti - fakat eğer her şeyi farklı ele alsaydım nasıl olurdu diye düşündüm. Eğer iş bu noktaya, Fridrick’in cesedinin çevresinde toplanmış sorun çıkaran bir gruba dönüşmeden önce bu isyanı o gün durdursaydım...

Arkalardan biri, “Peki ya yiyecek?” diye sordu.

Bartie, Yiyecek Dağıtım Merkezi nin kapılarını açtı. “Alabildiğinizi alın,” diye bağırdı. “Biraz kaldı.”

Ve bu da son nokta oldu.

İnsanlar, Yiyecek Dağıtım Merkezi ne doğru çılgınca koşmaya başladılar. Öndeki pencereler kırıldı ve insanlar oradan geçmeye başladılar. İnsanlar öylesine hızlı ilerliyorlardı ki, Bartie kenara çekilmek zorunda kaldı. İnsanlar binaya doğru gitmek için uğraşıyorlardı. Fıçıları deviriyorlar, sırtlarına ağır yiyecek çuvalları alıyorlardı. Diğerleri kavga etmeye başladılar, çuvalları parçalıyorlardı ve dövüşüyorlardı. O hengâmede Fridrick’in bedeni afişin üzerindeki belli belirsiz ağırlığım da kaybetti ve yere düştü. Kalabalık geri çekildi ve tekrar devam ettiler. Yiyecek heyecanı ile cesedi de umursamıyorlardı.

Kavga çıktı. İnsanlar kalabalığın ön saflarına geçmek ve yiyeceklere yaklaşmak için itişiyorlardı. İtişme yumruklaşmaya dönüştü ve yumruklar da kavgaya... İki adam birbiriyle kavga ederken, yiyeceği de unutmuşlardı. Daha iri olan diğerinin ağzına yumruk attı ve kalabalığın üzerine kan sıçradı. Daha ufak olanın arkadaşları kavgaya karıştı ve sonunda bir sürü yumruk atan, tekme atan ve haykıran insan meydana geldi. Yumruklar, kan ve ete vurma seslerinden, artık kavgaya başlayanları ayırt edemiyordum bile.

Flopi ağındaki videolar ve resimlerde Güneş-Dünya'daki kaosu görmüştüm fakat bu farklıydı. Burada ben de içindeydim.

Bir kadın, sokakta süt fıçıları taşımaya çalışırken, “Kahrolası yoldan çekilin!” diye haykırıyordu. Fıçıları taşıyor ve yaklaşanlara da bağırıyordu.

Üretim bölümüne doğru yirmi kişilik bir grubun başındaki bir adam, “Seralar!” diye haykırdı. Kahretsin. Sahip olduğumuz tüm ürünleri mahvedecekler.

Başka bir toplu çağrı denedim. Kimse fark etmedi bile.

Bir adam önüne çıkan bir kadını itti. Kadın yere düştü. Başka bir adam onu korumak için atıldı. İlk adama yumruk attı. Ben bir şey yapamadan, iki adam dövüşmeye başladılar. Adamın taşıdığı yiyecek poşeti yere düştü ve içindekiler sokağa döküldü - domates ve biberler. Diğerlerinin bazıları, ezilmiş sebzeleri aldılar ve onları dövüşenlere atmaya başladılar. Dövüşenlerin sayısı arttıkça arttı.

Sonra içlerinden biri bana doğru döndü. Koşarak kaçmam gerekirken, kalabalığın arka tarafına geçtim.

Adam, “Çırak orada!” diye haykırdı. “Yakalayın onu!”

Tek bir bedenmiş gibi döndüler. Saldırmaya hazır çok kafalı bir canavar gibiydiler.

Biri, “Saldırın!” diye haykırdı. Pencerelerden duman çıkmaya başladı. *Lideri takip edin* afişinden çıkıyordu.

Bu sayede kaçmaya başladım. Yan yola döndüğümde, wicom’uma bastım.

Cevap verir vermez, “Amy,” dedim. “Odana git. Kapım kilitle.” Cevap veremedi, bağlantıyı kestim.

Doğrudan yerçekimi tüpüne gittim. Ben giderken, diğerleri de kaçıyorlardı. Saklanmaya, evlerine, tarlalara... Tıpkı benim gibi bir sığınak arıyorlardı. Bir adam arkasındaki kadını bir kasap bloğuna çekti. Eline bir satır aldı ve saldırmaya kalkışacak birine karşı kapıda durmaya başladı.

Başka bir kadın evine giderken merdivenlerde düştü ve midesini tutarak, haykırmaya başladı.

Yerçekimi tüpü beni yutarken, önümde yayılan kaosa baktım. Yiyecek Dağıtım Merkezi yanıyordu. Duman simsiyah ve kalındı. Çoktan boyalı gökyüzünü grileştirmeye başlamıştı.

Gözlerimin önünde Gemici Katı belirmeye başladı. Besleme Katı’ndaki güneş lambasının parlaklığının yanında burası karanlık görünüyordu. Ve daha sessiz... Besleme Katı inanılmaz derecede hareketliken, burada kalın bir sis tabakası varmış gibiydi...

Shelby bana doğru koştu. Belli ki gelmemi bekliyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

Tüm kat öylesine sessizce duruyordu ki, sanki herkes cevap vermemi bekliyordu.

“Birinci seviye Gemicileri getir ve benimle Köprü kapısında buluş,” dedim.

“Fakat efendim ya Besleme Katı?”

“Bu bir emirdir,” dedim. “Derhal.”

Gözlerimi ona diktim. Bilge’nin çok iyi takındığı soğuk ve cansız yüz ifadesini takınmaya çalıştım. İtaat gerektiren bakış. Bilge ile aynı DNA’ya sahip olsak da, ifadeyi iyi takınıp takınmadığımı bilmiyordum. Güç ve emir için aynı şekilde bakabiliyor olmalıydım fakat bunu daha fazla düşündüğümde, kendimi babasının ayakkabılarını deneyen bir çocuk gibi hissettim.

Yine de emrimi yerine getirdi. Wi-com’una bastı ve Birinci Gemicilere emir verdi. Ardından Köprü’ye doğru koridorda ilerlemeye başladı.

Onu takip etmeye başlamadan önce, yapmam gereken aramalar vardı.

Wi-com’uma basarak, “Com bağlantı talebi: Bartie,” dedim.

Bir süre sonra Bartie bana cevap verdi.

“Hepimizi yok edeceksin,” dedim.

“Kapıyı sen açtın.” Bartie’nin sesi gergindi. Koşuyor gibiydi. Kendi yarattığı kalabalıktan kaçıyor gibiydi. “Ben yalnızca onları ittim.”

Önce wi-comları duydum.

Sonra dumanı gördüm.

Sonra uzaklardan sesleri duydum. Gemideki isyanın seslerini.

Çırak beni aradığında, önce rahatlamıştım -en azından kalabalıktan kaçtığını biliyordum- fakat sesi koşuyor gibiydi -kaçıyor- ve ben bir şey diyemeden bağlantı kesildi.

Hastane'ye koştum. Asansöre ve ardından donma katına.

Burası sessiz ve soğuktu.

Üstümdeki katta ise öfke, yangın ve kargaşa vardı.

Burası durgundu ve buzdandı.

Anne ve babamı aynı anda çektim ve cildimde soğuk metali hissetmek ve yerleri değişirken donma haznelerinin çıkarttığı ses hoşuma gitti.

“Bugün,” diye fısıldadım. “Sizi özledim.”

Bunun aptalca ve anlamsız olduğu biliyordum fakat hâlâ içimdeki minik bir parça ailemin her şeyi düzeltebileceğine inanıyordu. İsyanı bir gemiyi bile, bildikleri tek evi parçalara ayıran insanları bile. Ben bile fırtınaya yakalanmıştım. Hâlâ onlar için ağlayan bir parçam, *Çırak yakında gezegene ineceğimi söyledi*, diye fısıldadı.

Gemi indiğinde, zaten uyanacaklar. Neden onları şimdi uyandırmayayım?

Neden olmasın?

Neden olmasın?

Neden olmasın?

51. ÇIRAK

Lanet olsun, isyan çıkmış bir gemide ne yapmalıydım? Eğer beni *dinleselerdi*, geminin iniş hazırlıklarını konuşuyor olabilirdik. Bunun yerine gemiyi paramparça etmeyi yeğliyor gibi görünüyorlar.

İlk iş olarak hızla tarım sulama odasına gittim.

Nöbetçi Gemici Tearle'e, "Elimizdeki en güçlü yağmur programını çalıştır," diye emrettim.

Tearle, "Çırak," diye karşı çıktı. "Bu program, caddelerde küçük çaplı ani sellere neden olabilir."

"Dediğimi yap," diye emrettim.

"Yağmur ne kadar sürecek?" Sesi isteksiz geliyordu ama buna rağmen su kontrollerine doğru ilerledi.

"Ne zaman durduracağını söyleyeceğim."

Koridordan geçerek güneş lambası işlemlerine doğru gittim. Güneş lambası otomatikti fakat ısı düzeyi bir Gemici tarafından ayarlanıyordu. Nöbetçi Gemici, çiftliklerden birinde daha rahat yaşayacak gibi görünen ürkek bir kadındı. İsmi Larin'di.

Bir flopi çıkartarak, tüm Şehrin güvenlik görüntü verilerini aldım. Görüntüler, Yiyecek Dağıtımını gösteriyordu -yağmur orada sel olmuştu ve yangın da çoktan için için yanan yı-kıntılara dönmeye başlamıştı. Parmağımı ekranda gezdirerek ekranda çiftliklerin, seraların, Şehrin ana caddesinin görüntülerine baktım. İnsanlar yağmurdan korkuyor ve çığlıklar atıyordu. Görüntülerde ses yoktu fakat zaten sese ihtiyacım yoktu. Bir isyanda nasıl sesler çıktığını biliyordum.

Larin'e, "Güneş lambasını örtmeni istiyorum," dedim. Kadın endişeli bir şekilde beni izliyor ve emir vermemi bekliyordu.

"Gün ortasındayız, Çırak!" Bana deliymişim gibi bakıyordu.

Sanırım öyleydim. Güneş lambası hiç kapatılmazdı ama gemideki gece uyarlaması için ağır bir metal ekran onu örterdi. Her şey, gece vaktinin tam olarak sekiz saat sürmesini sağlayacak şekilde ve uygun zamana denk gelecek şekilde programlanmıştı. Bizim içinde bulunduğumuz ana göre değil.

Yeniden, "Lambayı kapat," diye emrettim.

"Ama-"

"Kapat şunu."

Ayağa kalktı ve kontrol panelinin bulunduğu küçük odaya geçti. Larin'in parmakları

bir tuş üzerinde duruyordu. Bir şey mırıldandı.

“O da neydi?” diye sordum.

Açıkça, “Belki de Bartie haklıdır,” dedi.

Oda boyunca uzun adımlarla yürüdüm ve parmağımınla tuşa bastırdım. Altımızda, Besleme Katı karanlığa bürünmüştü. Ama bizim olduğumuz kısım karanlık değildi. Larin’in yüzüne doğru eğildim. Eğer Marae orada olsaydı -lanet olsun, eğer Bilge orada olsaydı...

Larin küstahça bana baktı.

Sonra yüzünü döndürdü.

“Lambayı aç,” diye emrettim.

Elini hızla uzatarak lambayı yeniden açtı. Gitmek üzere olduğumu umarak tekrar bana baktı. Ama gitmedim. Bunun yerine bir dakika daha bekledim.

Flopide, görüntülerde gökyüzüne bakan, sağanak şeklinde yağan yağmurun arasından güneş lambasını görmeye çalışan insanlar vardı. Daha önce hiçbir zaman, programlanmış gece zamanı dışında hava kararmamıştı. En azından onları kavga etmeyi durduracak kadar şaşırtmayı başarmıştım.

“Lambayı tekrar kapat,” dedim.

Duraksadı ama bu kez karşı çıkmadı.

Ekranların bir kez daha kararışını izledim.

Wi-com’uma basarak toplu aramayı açtım. “*Godspeed* sakinlerinin dikkatine. Gemide seyahat eden herkes -her bir birey- bu akşam hava karardığında Bekçi Katı’ndaki Büyük Salon’a gelip rapor verecektir.”

Wi-com’un bağlantısını kestikten sonra Gemici’ye, “Lambayı tekrar aç,” dedim.

Tuşa hemen bastı ama gözlerini üzerimden ayırmadı.

Wi-com tuşuna bir kez daha bastım. Bartie’nin kendine has bir genel konuşma başlatması ve benim herkese yanıma gelmeleri veya benzeri şeyleri yapmaları hususunda emir vermeye hakkım olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemesi uzun sürmeyecekti.

“Wi-com, Bilge yetkisi,” dedim. “İzin kodu: 00G. Tüm iletişimi kes; istisna: Bilge.”

Arkamı döndüm ve güneş lambası odasından ayrıldım.

Tearle’e yağmuru durdurmasını söyledim ve salona doğru yürümeye başladım. Artık Bartie genel görüşme yapamazdı. Benim dışımda kimse yapamazdı. En azından Amy odasına kilitlenmişti ve güvendeydi.

Gemici Katı’ndan geçerken, hepsinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Gemiciler

ben yanlarından geçene kadar işlerini bıraktılar ve salona gidene kadar beni izlediler. Önceden gözlerinde soru işaretleri ve şüphe görürdüm ve bu beni çok üzerdi.

Ama artık umurumda değildi. En baştan beri elimde tutmam gereken otoritemi geri alıyordum.

Hayatımda ilk kez, gerçekten Bilge olduğumu hissediyordum.

Shelby ve diğer birinci seviye Gemiciler, Köprü de beni bekliyordu. Doğrudan yanlarına ilerledim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

“Taramalardan ne sonuç çıktı?” diye sordum. Eğer Bartie ve sözüm ona devrimini durdurmak için gezegene iniş yapmak gerekecekse, lanet gemiyi indirecektim. Ama geminin bunu başarabileceğinden emin olmadan, inişi gerçekleştirmeyecektim.

Shelby taramaları bir flopiyle getirirken, öfkeden köpürüyordum. Bu mantıksızdı ama bu olaydan bir bakıma Orion’u da suçlu tutmaktan kendimi alamıyordum. Belki onun ipuçlarında gezegene inişimizi daha kolay bir hale sokacak bir şeyler gerçekten de vardı ama adam o kadar ahmaktı ki bilgileri saklamıştı.

Shelby bana flopiyi verdi. “Tüm taramalar, gezegenin doğa yapısının yaşanabilir olduğunu gösteriyor. Gezegende su, nefes alınacak hava, bitkiler ve benzeri şeyler var. İniş yapamayacağımızı gösteren hiçbir şey yok,” dedi.

Sesinde bir tutukluk vardı.

“Sorun ne?”

“Kayıtlarımız, Köprü’nün daha alt katlarında sondalar olması gerektiğini gösteriyor,” dedi. “Her yere baktık ama onları bulamadık.”

“Taramalar temizse neden sondalara ihtiyacımız var?” “Onlara *teknik olarak* ihtiyacımız yok. Ama -kayıtlarımıza göre sondalar konuşlandırılmalı. Ayrıca, endişelendiğim... Neden tüm bu zaman boyunca bu yörüngede kaldık. Neden buraya geldiğimizde gezegene inmedik? Ve... Kayıp olan tek şey sondalar değil, iletişim kutuları da kayıp.”

“Neler?”

“Güneş-Dünya ile iletişime geçmek için kurulmuş bir sistem vardı. Kayıtlarımızda, onlarla ilgili diyagramlar, kullanımlarım sağlamak ve bozulduklarında tamir gerçekleştirmek için kılavuzlar var... Ama yerlerinde yoklar. Sorun yalnızca Güneş-Dünya’yla iletişimimizi kaybetmemiz değil -sorun onlarla tek iletişim yolumuzun tamamen ortadan kalkmış olması.”

Diğer birinci seviye Gemicilerinin hepsi Shelby’nin ardında gergin görünüyordu; onlar da endişeliydi. Yanlış olan bir şeyler vardı.

“Nedeni ne olursa olsun,” dedim. “Şimdilik önemli değil. Şu anda inişe geçmemiz gereken bir noktadayız. Ve bunu yapabiliriz. Yapacağız da.”

Shelby başını salladı.

“Hepiniz gezegene iniş yapmaya hazır mısınız?” diye sordum. Shelby omuzlarım dikleştirdi. “Birinci seviye Gemicilerle çok sayıda canlandırma gerçekleştirdik. Hepimiz hazırız.” Köprünün önündeki ayrıntılı kontrol panellerine baktım. “Bu karmaşık görünüyor.”

“Değil. Aslında, otomatik bir pilot var-” Shelby sonunda yukarı uzanarak uzun kontrol panelinin ortasını, yalnızca birkaç kontrolün olduğu bir alanı işaret etti. “Gemi, yönlendirildiğinde kendi başına iniş yapacak şekilde tasarlanmış. Kontrollerin geriye kalanı bir şey yanlış gidince yapılacaklar için.” Büyük siyah bir tuşu işaret etti. “Burası, gezegene inişi başlatıyor.” “Ama motor iticilerin çalışmadığını söylemiştin.”

Shelby güldü. Sesi rahatlamış gibiydi. “Çalışmıyorlar -ama onlara ihtiyacımız yok. Gezegene iniş için ayrı bir yakıt sistemi olan bir itici seti var- yalnızca yörüngeyi kırmak için kısa, yüksek güçlü atış iticileri. Ana iticilerin devre dışı kalmasının hiçbir önemi yok. Onlara... Asla ihtiyacımız olmayacak.” Sesinde şaşkınlık vardı. Bu gezegenin ortaya çıkışıyla ne kadar çok şeyin değiştiğini daha yeni anlıyordu.

Siyah büyük tuşu göstererek, “Yani sadece şu tuşa basıyorum ve gezegene iniyoruz, öyle mi?” diye sordum.

Shelby, “Teknik olarak öyle. Ama o kadar da kolay değil,” diye açıkladı. “Atmosfere dönüş sonrasında geminin gidişini yönlendirmeye yardım etmek için şuradaki valfa ihtiyacınız olacak; sonra da-” Köprünün geri kalanını gösterdi. “Ama endişelenmeyin. Ben ve diğer Gemiciler nasıl yapılacağını biliyoruz. Ve kontroller çalışıyor. Kayıtlarımıza göre, uçuş boyunca Köprü kontrollerini en az altı kez kullanmamız gerekmiş -nesiller önce bir asteroit kuşağını geçmiştik ve Salgın öncesi atalarımız uçuş planını düzeltmek zorunda kalmış.”Gözlerime baktı ve az önce söylediklerine rağmen yüzünde bir gülümseme oluştu. “Bu şeyi indireceğiz, öyle değil mi?”

“Ah, elbette,” dedim. “Ama öncesinde herkese neredeyse neyi kaybedecek olduklarını göstereceğim.”

52. AMY

Ailemi donma haznesine geri kapattığımda, onlara söylemek istediğim her şeyi düşündüm ama söyleyebildiğim tek şey şuydu: “Yakında.”

Odama geri dönmeyi düşündüm -guruldayan midem, eğer bir şeyler yersem memnun olacaktı- ama Hastanede daha fazla duvar yemeği olduğundan şüpheliydim ve Çırakla da wicom’umdan bağlantıya geçemiyordum.

Bir yanımla asansörle oraya gelmek yerine keşke Orion’un ipuçlarında bulduğum merdivenleri keşfetmiş olsaydım diyordum. Onların nereye çıktığını çok merak ediyordum -elbette en sondaki kilitli kapıya çıkıyorlardı- ama benim dışımda kimse merdivenlerden haberdar olmasa da, yanımda Çırak olmadan oraya inmekten biraz korkuyordum.

Bunun yerine, yıldızlara çıkan bölmeye gittim, diğer doğru şekilde bakarsam belki yuvarlak pencereden gezegeni görebilirdim.

Bu saçmaydı.

Kapının kodu *Godspeed*’ya da numaralı olarak 46377333’tü. Ama mini klavye üstündeki küçük pencerede numaralar zaten yazılıydı: 46377334. Sayılar ekrandan gittiğinde bir hata mesajı belirdi: YANLIŞ KOD. Mesaj tekrar hatalı sayılara değiştiğinde, bölmenin içine baktım.

Biri yüzükoyun yerde yatıyordu.

Gözlerim büyüdü. Yanlış kodu sildim ve doğru olanı yazarak bölme kapısını açtım.

Kalbim küt küt attı. Onun kim olduğunu biliyordum. Elim doğrudan wi-com’uma gitti ve hemen Çırak’ı aramayı denedim ama aptal şey sadece anlamsız bir şekilde bipliyordu. Yerde yatan bedene baktım, midem bir garip oldu. Nefes alamıyor gibi hissediyordum.

Tereddütle, “Luthor?” dedim.

Doktora da ulaşmaya çalıştım ama kötü kokuya bakılırsa artık çok geçti.

Bedeni döndürdüm. Kollarında bileklerinden dirseklerine kadar yeşil bereler vardı.

Çırak’ın, kurbanların bazılarına yazılmış olduğunu söylediği mesajı aradım: lideri takip et. Ama çevrede hiçbir şey yoktu. Sadece bereler ve ölüm.

Gözleri açık ve cam gibi donuktu. Doğrudan karşıya bakıyorlardı.

Bedeni katıydı. Soğuktu. Bir süre önce ölmüştü.

Muhtemelen Çırak, gezegene inişle ilgili anonsunu yapmadan önce burada ölmüştü. Umuttan haberdar olmadan ölmüştü. Soğuk ve yalnız başına, yıldızların ışığından uzakta, sert metal bir yüzeyde, çevresinde duvarlar varken ölmüştü.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O ölmüştü.

Kapının arkasındaki mini klavyeye yeniden baktım. Bedenini bölmeye her kim attırsa kodu yazarak kapıyı açmak ve bedeni uzay boşluğuna göndermek istemişti. Kodun son rakamını yanlış yazarak kazara bedeni orada bırakmışlardı.

Dudağımı ısırarak bunu kimin yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştım-ve yapamı bulursam ne yapmam gerektiğini. Luthor'un katili cezalandırılmayı hak ediyor muydu? O bana tecavüz etmeye çalışmıştı, Victria'ya tecavüz etmişti ve elinde olsa bunu tekrar yapardı. Herhangi bir ideal demokrasiye inandığından değil, karmaşaya neden olmayı sevdiğinden bir isyana destek veriyordu. Hiçbir yaptığından pişman olmamıştı. Bir hata yapmamıştı -kötüydü ve bunu biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Çırak'a Luthor'un yaptıklarını anlattığımda gözlerindeki öfkeyi ve gidişini hatırladım.

Hayır. Hayır.

Zihnimi geleceği düşünmeye zorladım.

Gezegene iniş.

Taze hava.

Ailemin uyanması ve yanımda olması...

Duvarlardan kurtulmak.

Kasıtlı olarak cesede arkamı döndüm ve uzay kapısına doğru gittim. Yuvarlak pencereden cesedi görmemeye çalışarak kapıyı elimden geldiğince sert bir şekilde kapadım.

Kapının yanındaki kontrol paneline doğru kodu yazdım.

G-o-d.

Duraksadım.

Tuniğimin altında altın haç kolyem boynuma ağırlık yapıyor ve sanki beni aşağıya doğru çekiyordu. Dondurulmuş ve donma haznelerine kapatılmış ailemin kınayan bakışlarını hissedebiliyordum. Bu -bu bir cinayeti örtbas etmektir.

Ölmeyi hak eden korkunç bir adamın cinayeti. Ama o gene de bir insandı.Ama ölmeyi hak etmişti. Victria'nın yaşlarla dolu yüzünü düşündüm. Ben bir şey yapamazdım; o çoktan ölmüştü. Çırak 'a söyleyebilirdim. Ama ya haklıysam ve Çırak-,

Hızlı bir şekilde kodun geri kalanını yazdım. Kapı hızla açıldı ve Luthor'un cesedi dışarı uçtu. O gitmişti.

Sonsuza dek.

53. ÇIRAK

Güneş lambasının sönmesine -normal zamanında- birkaç dakika kala Bekçi Katına çıktım ve hızla Bilge'nin odasına gittim. Dolabının kapısını açtım ve Bekçi kaftanını çıkarttım. Kaftanın omuz kısmında yıldızlar parıldıyordu ve etek kısmında da bir gezegen vardı. Bu cüppe, insanları tüm umutlarını ve hayallerini temsil ediyordu. Ve ben de bu gece o hayalleri gerçeğe dönüştürecektim.

Wi-com'uma bastım ve toplu çağrı istedim. "Godspeed sakinlerinin derhal Bekçi Katına gelmeleri gerekmektedir," dedim ve bağlantıyı kestim. Sözlerle zaman kaybetmek istemiyordum.

Kaftanı askısından çıkarttım ve omzuma attım. Daha önce kaftan bana çok büyük geliyor gibiydi. Bu gece ise dik duruyordum ve uzun görünüyordum. Göğsüm kabarmıştı ve kaftan bana tam oluyordu.

Birkaç dakika sonra insanların gelmeye başladıklarını duydum. Amy burada olmayacaktı. Böyle bir kalabalığın arasına hayatta karışmazdı ve odasında güvende olduğu için memnundum. Keşke Godspeed'in diğer tüm sakinlerinden uzaklaşıp, onu kendim Köprü'ye getirseydim. Yalnızca ikimiz olsaydık...

İnsanların ayak sesleri metal zeminde yankılanıyordu ve yüksek sesle konuşuyorlardı. En son Bilge'nin Büyük Oda'da gerçekleştirdiği grup toplantısında insanlar sessiz ve nazik fısıltılarla konuşmuşlardı. Şu an durum bunun tam tersiydi...

Herkesin gelmesi biraz zaman alacaktı. Shelby'nin ve diğer Gemicilerin grubu organize ettiklerini duyuyordum. Herkese yetecek kadar yer ayırmaya çalışıyorlardı. Ayrıca Gemicilerin sorun çıkartacak insanların arasında durduklarını da biliyordum. Bu arada, Bilge'nin yatağına oturdum. Nefes aldım. Nefes verdim. Herkesle konuşmak zorunda kalmak istemiyordum fakat söylenecek sözler vardı. Bunu yapmak zorundaydım.

Kapı çaldı. Odada ilerledim ve kapıyı açtım. Shelby içeriye girdi ve kapıyı kapattı. Kendi odam yerine burada olduğumu nasıl bildiğini merak ettim fakat sonra anladım ki, muhtemelen burada olacağımı varsaymıştı. Burası Bilge'nin odasıydı ve o lakabı alsam da almasam da ben artık oydum.

Beni gördüğünde, "Ben, oh-" dedi.

"Evet?"

"Emm... Bu akıllıca mı?"

"Efendim?" Bakışlarını takip ettim. "Kaftan? Bilge giyerdi."

"Evet fakat..."

“Bana neden ihtiyacın var?”

Omuzlarını düzelterek, “Sanırım herkes burada efendim,” dedi.

Bir an kaftan beni yutuyor gibi hissettim. Sırtımı dikleştirdim ve kapıya yöneldim. Kapı açıldı.

Tüm kalabalıkta bir sessizlik dalgası hâkim oldu, kapıya yakın olanlar hemen konuşmayı kestiler ve onların arkasındakiler de takip ettiler. Bu bir kalabalıktı. Hepsi birden size baktığında üç bin kişinin ne kadar fazla olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Gemicilerin benim için hazırladıkları platforma ilerlerken, gözleriyle beni takip ediyorlardı.

Kalabalıktan biri, “Seni ahmak!” diye haykırdı.

İnsanlar onun için yol açtılar ve o yoldan Bartie ilerlemeye başladı.

“O kaftanı giymeye ne hakkın var senin?” diye bağırdı. Yüzü ta kulaklarına kadar kızarmıştı.

“Ben-” Durdum. Bilge olduğumu söyleyemezdim -o lakabı asla kabul etmemiştim. Ve bu cüppeyi de yalnızca Bilgeler giyebilirdi.

Sonuçta Bartie’ye akıllıca bir cevap veremememin bir önemi yoktu çünkü bana yeterince yaklaştığında beni öylesine güçlü bir biçimde kenara doğru itti ki, duvara yapıştım.

“Lanet olsun?” dedim fakat sözlerim Bartie’nin sesinde kayboldu.

Bartie kalabalığa doğru dönerek, “Buna katlanacak mıyız?” diye gürledi. “Bu velet nasıl olur da hepimizi bir araya getirip, Bilge’nin kaftanını giymeye cüret eder? O Bilge değil -o bir lider değil!”

Alkışladılar.

Elbette hepsi değil fakat yeteri kadar kişi alkışlamıştı. Beynimin içine hücum edip, hafızamı bir sünger gibi emmeye yetecek kadar kişi alkışlamıştı.

“Yeni bir lider hak ediyoruz. Bizim tarafımızdan seçilmiş!”

Kaftan omuzlarımdan düştü. Bartie’yi dirseğinden yakaladım ve kendime doğru çevirdim. “Ne halt ettiğini zannediyorsun?”

“Senin görevini,” dedi.

“Kendim yapabilirim!” diye haykırdım.

“Oh, gerçekten mi?” Beni sertçe itti ve yine duvara yapıştım. Bartie artık hafif sesle konuşuyordu -ve herkes onu dinliyordu. Benimkinden daha iyi bir sessizlik yaratmıştı. Benim için konuşmayı bıraktıklarında, yalnızca susmuşlardı fakat şimdi yalnızca sessiz değillerdi. Aynı zamanda onu dinliyorlardı. Her kelimesini dinliyorlardı. “Bilge

öldüğünden beri ne yaptın? Hiçbir şey.”

“Hepinizi Phydus’tan kurtardım!”

“Herkes Phydus’tan kurtulmak istemiyordu! Onlar için ne yaptın? Korku içerisinde evlerinde toplaşmalarına izin verdin. Sokaklarda ölmelerine izin verdin. Ne kadarımızın burada olduğunu fark ettin mi? Kaç kişinin çalışmadığını fark ettin mi? Kaçımızın parçalandığımızı, korktuğumuzu, yalnız olduğumuzu biliyor musun? Umurunda mı?”

“Elbette umurumda!”

Bartie bir adım geriye doğru çekildi ve beni baştan aşağı süzdü. Beni ölçüyor gibiydi. Sonunda sakın ve sessiz bir tonla, “Eğer hâlâ Çıraksan, Bilge olamazsın,” dedi. Ve yalnızca benim duyabileceğim bir sesle, “Ve,” diye ekledi. “Amy’yi Godspeed’den daha fazla önemsiyorsan, Bilge olamazsın.” Alay ettiği için mi yoksa bir yanımda doğruyu söylüyor olmasından korktuğundan mı bilmiyorum fakat geriye çekildim ve tüm kuvvetimle yüzüne bir yumruk indirdim.

Bartie bir an şok geçirmiş gibi göründü fakat ardından toparlandı ve çenemin altına doğru vurdu. Kafam öylesine sert bir biçimde geriye doğru gitti ki, boynum çat etti ve dişlerim dilime girdi. Ağzımın içinde kanın tadına baktım. Ve koyu kırmızı kandamları Bilge kaftanına damladı.

Kalabalık öne doğru fırladı ve sessizlik sona erdi. Yanımızda bir tezahürat başladı. En yakın destekçileri, “Kendinizi yönetin! Kendinizi yönetin!” diye haykırmaya başladılar. Shelby’nin sesi tezahüratı bastırarak, diğer Gemicilere emirler veriyordu. Ona yardım etmek üzere hareketlendim fakat Bartie mideme vurdu. Shelby beni savunmak için kavgaya karışırken, iki büklüm oldum. Ne yazık ki bunun da pek faydası olmadı. Bartie’yi bloklarken, dalkavuklarından biri öne fırladı ve beni duvara itti. Dirseğim metale çarptı ve onun midesine tekme atarken acıyla inledim.

Platforma koştum ve ufak basamağı zıpladım.

“Yeter!” diye gürledim.

Belli ki yeterli değildi.

İşte bunun kralıydım: ya benden nefret eden ya da beni umursamayan insan kalabalığı.

Parmağımı wi-com’a götürdüm. İrkildim çünkü dirseğim daha da fazla acımişti. “Doğrudan emir: Tonal çeşitleme. İkinci seviye. Tüm gemiye uygula.”

Şimdi hepsi bana bakıyordu. Bazıları Bilge ye bakar gibi bakıyorlardı.

“Tonal çeşitlemeyi sonlandır.” Wi-com bağlantısını kestim. “Buraya sizi hükmetmek için çağırmadım!” diye haykırdım. “Sizi buraya -oh, kahretsin. Sadece beni takip edin.”

Kalabalıkta kendime yol açtım ve Gemiciler Katına giden yerdeki kapağı açtım. Önden giderek, merdivenlere yöneldim. Buradan doğrudan Motor Odası na gidiliyordu. Shelby bana seslendi fakat onu umursamadım. Buranın yasak alan olduğunu ve bunu

yapmamam gerektiğini söyleyecekti fakat görmeyi hak ediyorlardı. Görmeliydiler.

Her iki Köprü kapısını da açtım ve insanlar içeriye süzıldüler. Sadece motoru gördükleri için bile çoğunun merak ve hayretle haykırdıklarını duyuyordum. Buraya ancak birinci seviye Gemiciler girebilirdi. Herkes Köprü'ye sığamazdı. Shelby ve birinci seviye Gemiciler, insanları durmaları gereken yerlere yönlendiriyorlardı. Köprü çok kalabalıklaştığında girişi kapatıyorlardı. Diğer gemiciler yardım etmek için koştular ve kalabalığa herkesin görme şansı olacağı mesajını verdiler.

Başparmağımı biyometrik tarayıcıdan geçirdim ve pencereleri gizleyen örtüyü kaldırdım.

Metal paneller yavaş yavaş açılmaya başladılar. Önce yıldızların parıldayan görüntüleri göründü ve yavaş yavaş yerini parlaklığını pencerelere doğru gönderen gezegene bırakmaya başladı. Vaat ve umutla parıldayan gezegen... Kalabalığı unutmuştum. Dünya, bütün dünya buydu ve bize aitti.

“Eve gidiyoruz!” diye haykırdım.

Bir an Köprü de sessizlik oldu.

Ardından kaos geri döndü -fakat kavga ve bağırışlar yerine, alkışlar ve mutluluk çığlıkları vardı. Bazıları öne atıldılar ve kollarını uzattılar. Pencereye bile ulaşamıyorlardı fakat gayret ediyorlardı. Sanki uzanabilseler, gezegen daha gerçek olacaktı. Gemiciler öne fırladılar ve bir bariyer oluşturarak, kontrol panelini korumaya çalıştılar.

Shelby, grupları sırayla dışarı çıkartmaya başladı. Bazıları ellerini ve kollarını pencerelere doğru sallayarak uzun süre duruyorlardı. Gemiciler bunları zorlayarak çıkartmak durumunda kalıyorlardı. Bazıları mutlu olmamıştı. Victria gezegene bir an baktı ve ardından gözyaşlarına boğularak, Köprü den gitti. Başka bir kadının da cebinden açık yeşil bir plaster çıkartarak, bileğindeki koyu mavi damarların üzerine yapıştırdığını gördüm. İlaç etkisini gösterirken, kadının gözlerinden zekâ da yavaş yavaş gidiyordu. Diğerleri konuşuyorlardı. Bana ve Gemicilere karanlık ve şüpheli bakışlar atıyorlardı. Bilge'nin onlara verdikleri sahte yıldızları görmüşlerdi. Gerçekten benim de sahte bir gezegen yapabileceğimi mi sanıyorlardı? Belki de geminin dışında bir dünyanın olduğuna inanmayı reddediyorlardı.

Son gidenlerden biri Bartie olmuştu.

Gezegene bakarak, “Yarın orada olur muyuz?”

“Evet.”

Kafasını salladı ve her yavaş harekette yüzündeki kuşkuyu görebiliyordum. Yaşlı bir adam olduğunda geminin gezegene ineceği fikriyle büyümüştü ve ardından ona gezegeni asla göremeyeceği söylenmişti. Eğer gözünün önünde olmasaydı, yine inanmayacaktı.

Bartie yumruklarını sıktı ve ardından açtı. “İndiğimizde... Bizi kim yönetecek?”

“Ben -ne?”

Bartie, “Yine lider sen mi olacaksın yoksa donma katındaki donmuşlardan biri mi olacak,” diye sordu.

Bu yeni bir soruydu. Kimse gezegene inmenin sonrasını düşünmemişti ve buna ben de dahildim. “Ben -emm- bilmiyorum. Hayır -Ben yönetirim. Yine ben yönetirim.”

Bartie kaşlarını kaldırdı. “Fakat bir koloniyi yönetmek, bir gemiyi yönetmekten farklı olacaktır,” dedi. “Belki de yeni bir lidere ihtiyacımız olur. ”

Tamamen dondum. “Ne diyorsun?”

Bartie gözlerime bakmadan, “Düşünmeni istiyorum, gerçekten düşünmeni,” dedi. “En iyi lider sen misin? Tüm ihtiyacımız olan sen misin?”

“Elbette benim!”

“Neden?”

Basit bir soru olmalıydı fakat verecek cevap bulamıyordum. Bulabildiğim tek cevap, bunun için doğduğumdu. Fakat bu yeterli değildi. Amy bana tarihte krallıklara doğan prenslerin her zaman en iyi yöneticiler olmadığını göstermişti.

Yönetecek tek kişinin ben olduğumu söylemek istiyordum.

Fakat bu doğru değildi. Bartie tam karşımda duruyordu.

54. AMY

Çırak'ın toplu çağrıyla herkesi Bekçi Katı'na çağırmasına aldırmadım. Benim de gitmem gerektiğini söylemiş olamazdı. Benim desteğim ona yardımdan çok zarar verirdi ve gemideki herkesle o kapalı odaya tıkmaktan daha tehlikeli bir şey düşünemiyordum. Onun yerine son bir saattir yüzümü uzay kapağının penceresine dayamıştım. Dışarıda göremediğim bir yerde beni bekleyen gezegeni düşünüyordum.

Ayak sesleri ve donma katının öteki tarafında bir kapının açıldığını duyana dek kıpırdamadım.

İlk içgüdüm donmak oldu fakat sonra ne kadar az insanın bu kata erişimi olduğunu hatırladım ve ben de ana odaya gitmek için ilerlemeye başladım. Genetik laboratuvarının kapısı açıktı.

“Merhaba?” diye seslendim.

İçeride sesler duyabiliyordum. Kapıdan girdim. Victria, Orion'un donma haznesinin önünde diz çökmüştü. Koyu renk saçları, boynunun arkasındaki deriye yapışmıştı ve kulağının arkasına götürdüğü elleri titriyordu. Normalde orada duran sandalye devrilmişti. Sanki ona yakın olabilmek için sandalyeyi itmişti.

Ruhsuz bir sesle, “Buna nasıl dayanıyorsun?” diye sordu.

“Neye?”

“Ailen donmuş değil mi? Nasıl onları uyandırmadan durabiliyorsun? Öylesine yakındalar ki.”

Bir şey demedim. Sesinde tuhaf bir tını vardı. Korkutucu bir ton.

“Ben yapabilirdim,” dedim. “Hemen şimdi yapabilirim. Birini uyandırmak o kadar zor olamaz. Sen uyanmıştın.”

Durdum.

“Hem ne anlamı var? Gemi yakında inecek. Onu hemen uyandırabilirim.”

Yani Çırak onlara gezegeni anlatmıştı.

Victria sesini bir ton artırarak, “Ona ihtiyacım var!” dedi. “Ona ihtiyacım var!”

Nazikçe, “Neden?” diye sordum.

Victria, “Çünkü lanet olsun, korkuyorum tamam mı? Dehşete düşmüş durumdayım!” diye haykırdı. Elleri titriyordu. Cebine uzandı ve kare şeklinde yeşil bir ilaç plasteri çıkarttı.

“Doktor onların tehlikeli olduklarını söylemişti,” dedim.

“Herkeste bunlardan var. Herkes kullanıyor.” Victria’nın sesi İlahî okur gibiydi. “Bir taneden fazla kullanmayacaksın. Sadece bir tane.”

Endişeyle, “Bunu nasıl ele geçirdin?” diye sordum. Kit bana çalındıklarını söylemişti.

Victria, açmaya çalışırken omzunu silkti fakat paket büküldü ve o da attı. Tamamen yere oturdu ve elinde daha bir düzine yeşil plasterlerden vardı. Kaşlarımı kaldırdım fakat yorum yapmadım. Oysa bu kadar çok nereden bulunduğunu öğrenmek istiyordum. Plasterleri tamamen görmezden gelen

Victria, kollarını bacaklarına doladı ve yüzünü de kollarının arasına gömdü.

İlaç plasterlerini yerden toplayıp cebime, Victria’nın ulaşamayacağı bir yere koydum. “Neden bu kadar korkuyorsun?” diye sordum.

“Çok büyüktü.”

“Ne?”

“Gezegen.”

Kalbim durdu. Çırak herkese gezegeni göstermiş miydi? Bunu yapacağını bana neden söylememişti. Belki bu riske değermiş, kendi gözlerimle de sonunda görseydim. Veya... Bana daha evvel gösterebilirdi.

Victria, “Güzeldi,” dedi. Gözleri bana doğru kayd, kızıl saçlarıma. “Fakat farklıydı. Tuhaf.”

“Yeni gezegeni seveceksin,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

“Pekâlâ, duvarlar olmayacak.”

Victria, “Ama ben duvarları seviyorum,” diye fısıldadı.

O an, metalin onun için bir kafes olmadığını anladım. Onu klostrofobik bir duruma itmiyordu. Hayır. Onun için duvarlar, rahat bir yuvanın duvarlarıydı. Dışarı -engin ve sonsuz dışarı- onu dehşete düşürüyordu.

“Orion orada ne olduğunu bilmediğimizi söylerdi. Her şey olabilir.”

“Sondalar ve taramalar sonucunda gezegenin yaşanabilir olduğu anlaşıldı,” diye başladım fakat sözümü kesti. Dizlerini öne uzattı ve öne doğru eğildi. Paniklemiş gözleri benimkilerle buluştu.

“Orion bana bir şeyler gösterirdi. Yasak kayıtlar. Güneş-Dünya’da dinozorlar vardı. Seni yiyecek canavarlar. İnsanlardan büyük hayvanlar. Subatanlar, volkanlar, kasırgalar ve depremler.”

Yumuşakça, “Aslanlar, kaplanlar ve ayılarda var. Oh, Tanrım,” dedim fakat Victria şakayı anlamadı. Onaylayarak kafasını salladı. Bunlar da onun için canavardı.

Midesini o kadar sık ovalıyordu ki, Jason'ın beni ilk randevumuzda götürdüğü Çin restoranındaki parlak göbekli Buddha'yı anımsamama neden olmuştu. O zamanlar daha Godspeed'in ne olduğunu bile bilmiyordum.

Victria, “Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum,” diye mırıldandı. Eliyle göğsünü kavramıştı.

Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatarak, “Haydi seni sandalyeye oturtalım,” dedim. Victria kafasını o kadar sertçe salladı ki, tüm gövdesi de başıyla birlikte döndü. Birden geri çekildi. Elleri tutuklaşmıştı ve titriyordu. Yüzünde minik ter damlalarının oluşarak boynuna doğru süzülmemekte olduğunu görebiliyordum. İleri geri sallanıyor ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek nefes almaya çalışıyordu.

Victria boğuk bir şekilde, “Ölüyorum, ölüyorum!” dedi.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, “Hayır, ölmüyorsun, ” diye ısrar ettim. “Panik atak geçiriyorsun. Victria, sakinleşmen gerek. Bebek-”

Victria, “Ah, yıldızlar aşkına. Bebek!” diye feryat etti ve daha hızlı sallanmaya başladı. “Benim bir bebeğim olamaz! Burada değil! Orada değil!” İçine havayı geri çekmek için hırıltılı bir ses çıkardı.

Çaresiz bir şekilde, “Victria. Victria! Sakinleş lütfen, sakinleş. Bana sorunun ne olduğunu söyle,” dedim. “Seni bu kadar korkutan ne?”

Verdiği cevaptan tek anladığım “Ölüyorum,” ve “Orion,” ve “gezegen,” ve “hayır,” gibi sözcükler oldu.

Elimi cebime atarak, Victria'nın daha önce açmaya çalıştığı ilaç plasterini çıkardım. Sargının altında tuhaf bir şekilde yumuşak olan plasteri hissedebiliyordum -ama ilaç o kadar inceydi ki, o kare şeyin birini yere yıkabileceğini ve de üç tanesinin onu öldüreceğini düşünmek oldukça zordu. Onu, Victria'nın elinin üstüne yapıştırdım.

Sallanması durgunlaştı. Victria'nın kolları gevşedi ve bacakları önüne serildi.

Sessizce, “İyi misin?” diye sordum.

Victria gözlerini kırptırdı.

Ayağa kalkarak, “Gel haydi,” dedim. Victria'ya elimi uzattım ve o da kendini yukarı doğru çekti. Artık ayaktaydı ama omuzlan sarkmış ve gözleri boştu. Terli ve ıslanmış saçları yüzüne yapışmıştı. Uzanarak saçlarını alnından çektim ve dağılmış perçemlerini sol kulağının arkasına, wi-com'un yanına ittim. Ona dokunduğumda kaçınmadı; farkına bile varmamış gibi görünüyordu.

“Victria?” dedim. Sonra daha yüksek sesle, “Victria?” diye tekrarladım.

Victria gözlerini kırptı.

Onu asansöre götürdüm.

Hastane lobisine gittiğimizde, oranın her zamankinden daha kalabalık olduğunu fark

ettim. Canı sıkkın iki hemşire, içeri girmeye çalışan bir grup insanı kontrol altına almaya çalışıyordu ve stajyerler de hastadan hastaya koşuyorlardı. Yakınımda duran bir adam oturduğu sandalyeyi o kadar sıkı tutunuyordu ki, sandalyenin metal kısmı bükülmüştü.

Kit hızla yanımdan geçerken, “Hepsinin neyi var?” diye sordum. “Bir tür kaza mı oldu?”

Başını salladı.

Doktor, Victria’yla ikimizi lobiden geçerken gördü ve bize doğru yönelerek, yanma ilk gelen hastaların ellerine birer adet yeşil ilaç plasteri tutuşturdu. Hastalar, ellerini ona doğru yalvarırcasına açıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Bugünkü isyandan mı kaynaklanıyor bu durum?”

Doktor başını salladı. “Çırak düşünmüyor. Asla ilk önce düşünmez. Onlara her şeyi bir seferde veremeyiz. İnsanlar bu tür şeylerle başa çıkamaz.” Doktorun dikkati arkamızdaki sandalyeyi tutan adama yöneldi. Sonra elini önlüğünün cebine atarak soluk yeşil bir paket çıkardı. Paketin arka kısmını söktü ve içindekini adamın koluna yapıştırdı. Adamın tutuşu gevşedi ve yüzünde boş, anlamsız bir huzur ifadesi oluştu.

Kit, Victria’yı dirseğinden tutarak salona doğru yönlendirdi. “Onu odasına ben götürürüm,” dedi.

Odama dönmeyi düşündüm ama bunun yerine diğer tarafa, kapıya doğru ilerledim. Dışarıdaki sadece geri dönüştürülmüş oksijen olsa da, açık havaya ihtiyacım vardı. Dışarısı kapkaranlıktı ama Kayıt Salonu nun yolunda ışığa ihtiyacım yoktu. Ağır yağmurdan dolayı her yer çamur olmuştu ama Çırak anonsunu yaptıktan sonra yağmuru durdurmuş olmalıydı. Çamura rağmen, o yolu eve dönerken geçtiğim diğer tüm yollardan iyi biliyordum. Ayağımın altındaki hissini biliyordum -Hastane kapısının önündeki merdivenlerin yakınındaki kalın otları, yol bahçeye yaklaştıkça bacaklarıma sürtünen çiçekleri, gölün çevresinde yürürken aldığım serin su kokusunu, Kayıt Salonu’na yaklaşırken ki hafif eğimibiliyordum.

Hastane deki o insanların neden kendilerinden geçtiğini anlamaya başlamıştım ve bunun ötesinde bir şey olup olmadığı sorusu aklımı sürekli kurcalıyordu. Bir zamanlar Rocky Dağları’nın tepesinde nefes almış, Atlantik Okyanusu’nda yüzmüş olan ben bile, bu duvarların ötesinde hiçbir şey olmadığı hissine kapılmaya başlamıştım.

Dünya’yı unutmaya başlamıştım.

55. ÇIRAK

Uyumak istememiştim -sadece biraz dinlenip, Amy'nin yanına gitmeyi ve ona Köprü'de gezegenin özel olarak göstermeyi düşünüyordum. Ama bunun yerine sonraki sabah du-daklarımda bir gülümseme ve ağzımda acı bir tatla uyandım.

Bu kadar.

Sonunda gezegene iniyorduk.

Hızla giyindim ama odamdan çıkmadan önce arkama bir baktım.

O odada Bilge beni Besleme Katı'ndan alıp da varisi olarak eğitmeye başladığından beri, yani üç yıldan uzun bir süredir yaşıyordum. Aptalca bir şey yaptığımda Bilge beni odama kapadığında ya da ölümü sonrasında bana ne kadar yalnız olduğumu anımsattığında o odadan nefret etmişim. Ama o odayı sevmişim de. Amy'nin beni orada uyandırırken yatağıma nasıl atladığını hatırlayıp gülümsedim. Ona her zaman için istediği şeyi, sonsuza dek onu yoksun bırakacağımı düşündüğüm şeyi vermek için sabırsızlanıyordum.

Ama devam etmeye ne kadar istekli olursam olayım, ardımda bıraktığım onca şeyi düşünmeden de edemiyordum.

Hatırlıyorum da:

İlk gece orada uyanmış ve korkmuş bir şekilde yatıyordum. Ve Bilge içeri girerek yatağın köşesine oturmuş ve bana eğitime başladığı ilk gün aynı şeyleri hissettiğini anımsadığını söylemişti.

Hatırlıyorum da:

Bilge ile bir keresinde kavga etmiştik -en başlarda, Bilge'ye kızgın olduğum ama ondan daha korkmadığım zamanlardaydı- ve bana bağırmıştı. Ben de ona bağırmıştım. Elini kaldırmış ve bana tokat atmıştı. Eğitim Merkezi'nden odama koşmuştum -sanki aramıza kilometrelerce mesafe girmiş gibiydi- ve yatakla komodinin arasında bir saat kadar saklanmışım. Rosto tavuk ve mantar kokusu burnuma gelene kadar saklanmışım. Sonunda sürünerek dışarı çıktığımda Bilge, Büyük Salon'un zemininde akşam yemeği yememe izin vermiş ve bana Güneş-Dünya'dan kalan eski bir filmi projektörle izletin işti.

Hatırlıyorum da:

Dört, beş ya da altı yaşındayken, o zamanlar yanında yaşadığım aile çobanlık yapıyordu ve benim için bir parti vermeye karar vermişlerdi. Bu bir veda partisi olacaktı -bir sonraki gün bir başka ailenin yanına taşınıyordum ama bunun ne anlama geldiğini anlamayacak kadar küçüktüm.

Ailedeki anne Evie, Phydus kullanmıyor olmalıydı, zira eğlenceli ve etkileyiciydi ve her şeyi muhteşem bir hale getirmek için her zaman ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilirdi. Şimdiki halinden oldukça farklıydı: Artık kolunda yeşil bir plasterle zar zor yaşıyordu.

Onun ailesinin yanından taşınmamdan bir gün önceki kutlamada bir ziyafet vardı - kuzu ve nane jölesi, mısır rosto, bisküvi ve bal, esmer şekerli tatlı fırın patates, şekerli böğürtlenler. Ve son olarak da bir pasta...

Devasa bir pastaydı ve o kadar katıydı ki Evie onu kesmek için iki elini de kullanmak zorunda kalmıştı. Her tarafı kalın bir buzla kaplanmıştı, sert beyaz buzla ve Evie pastanın en üstüne Seni seviyoruz Çırak! Yazmıştı. Üzerinde ismim yazan parçayı bana verirken ağlamıştı.

İlk ısırığımı almak üzereyken yaşlı bir adam mutfağa girmişti. Onun kim olduğunu bilmiyordum ama diğer herkes biliyor gibiydi ve hepsi yavaş yavaş çatallarını bıraktılar. Masadan uzaklaştılar. Nedenini bilmesem de, ben de aynısını yaptım.

Yaşlı adam gülümseyerek, “Sizi bölmek için gelmedim,” dedi. Gerilim tıpkı bir cam parçası gibi kırılmıştı.

Evie, yaşlı adam için pastadan bir dilim kesti -üzerinde seviyoruz yazan parçayı almıştı. Sonra yanıma bir sandalye çekti. Nazik ve eğlenceli biriydi -sanki çatal kullanmayı bilmiyormuş gibi davrandı ve ona çatal kullanmayı göstermeme izin verdi. Çatalı sürekli düşürdü ya da yanlış taraftan tuttu ya da pastayı dişlerine batırmak yerine üstünde tutmaya çalıştı.

Yaşlı adam pes edip de pastayı elleriyle yemeye başladığında, masadaki herkesin güldüğünü hatırlıyorum -içten, yüksek sesle ve kontrolsüz gülüşler.

Adam beni dürtmüştü. Ben de gülümsemiştim çünkü burnunda buz vardı diye hatırlıyorum ve ben de avucuma bir dilim pasta alıp ağzıma götürmüştüm.

Sonra hepimiz diğer dilimleri tabaklar üzerinden değil de doğrudan ellerimizle yemeye başlamıştık. Her yanımız pasta parçaları ve buzlarla dolmuştu -masa örtüsünde, saçlarımızda, tırnaklarımızda- ve kimsenin umurunda değildi. O gün, hayatımın en mutlu günüydü.

Sonraki sabah Evie beni uyandırmıştı ve birkaç eşyayı bir çantaya koymama yardımcı olmuştu. Sonraki yılı kasaplarla birlikte geçirecektim ve yıl boyunca başka pasta olmayacaktı.

“Dün gelen o adam kimdi?” diye sormuştum.

Evie, kıyafetlerimi katlarken ağlıyordu ama sorum onu güldürmüştü. “Aptal çocuk! O elbette Bilge’ydi!”

Gözlerimi kapadım ve kremalı buzun en üstündeki kâğıt kadar ince kabuğu dişlerimle nasıl çatırdattığımı, pastanın çiğnerken ağzımı nasıl doldurduğunu düşündüm.

Yatağıma, Bilge’nin çocukken benim için-ya da kendisi için- sakladığı eski yıpranmış battaniyeye baktım. Battaniyeyi yatağımın köşesinden aldım ve yüzüme bastırarak Bilge’nin nasıl biri olduğunu ve nasıl biri olmadığını, o geminin nasıl bir yer olduğunu ve asla nasıl bir yer olamayacağını düşündüm.

O günün gemiden ayrılacağım gün olduğunu unutmuş, gözlerimi kapamış, binlerce ryamın kokusunu içime çekiyordum.

Bip-bip-bip. Wi-com’uma bastım.

Shelby kulağıma, “Gerekenleri yaptık ve gezegene iniş için hazırız efendim,” dedi.

Odamdan uzaklaşırken glmsedim. “Haydi, eve gidelim.”

Erkenden kalktım. Giyindikten sonra wi-com'umu çalıştırmayı denedim ama hâlâ sadece bir bip sesi çıkarıyordu. Çırak'ı görmek istiyordum. Ama -onun indireceği bir gemisi vardı.

İndireceği. Yeni gezegene. Rahatlama ve mutluluk dolu halde nefes aldım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Orion'un aptalca ipuçları ya da Bartie'nin saçma devrimi önemsizdi -bizim gezegenimiz vardı.

Doğrudan donma katına gittim. Bunu, son üç aydır her gün yapıyor olsam da o gün yapmak tuhaf geliyordu. O zamanlar bunu yapmamın nedeni, ailemi bir daha asla hayattayken göremeyeceğimi düşünmemdi. Şimdi, arkamda bir sıra donma haznesi varken ailemin donmuş bedenleriyle yüz yüze olmak, yanlış geliyordu.

Bunun nedeni belki de onları uyandırmaya ne kadar yakın olduğumuzu biliyor olmamdı.

Onlara anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki -eski- den olduğumdan ne kadar daha güçlü olduğum. Harley ve Luthor ve Çırak. Tüm anıları ve endişeleri ve düşünceleri onlara aktarmak istiyordum.

Ama bunu yapmama gerek kalmayacağını biliyordum. Biz oradaydık.

Uzakta, ağır bir kapının çarpılışının sesini duydum. Bu, arkamdaki genetik laboratuvarı değildi. Donma haznesinden sonraki salondaki kapılardan biriydi... Kilitli kapılardan biri.

İşte bu. Bu, ipuçlarıyla uğraşan kişiydi. O olmalıydı.

Hemen salonun ilerisine doğru yürüdüm. O her kimse, onu yakalamaya kararlıyım.

Ama orada kimse yoktu.

Sonra silah deposunun kapısından bir ışık demetinin süzüldüğünü fark ettim.

Nefesimi tuttum. Silah deposu kapısı... Yani oradaki her kimse, elinde tüm silahların olduğu anlamına geliyordu. Diğer yandan bende hiç silah yoktu... Tabii Victria'dan aldığım bir paket dolusu Phydus ilaç plasterlerini saymazsak.

Yavaşça ilerledim. En mantıklısı koşmak olacaktı. Ama bizimle oynayıp duranın kim olduğunu bilseydim...

Kapı daha da yüksek bir sesle gıcırdadı. Elbette daha sesli bir şekilde gıcırdayacaktı.

Ama içeride kimse yoktu. Ne olur ne olmaz diye, küçük silahların depolandığı en yakın rafa çıktım. En üstte minik pistoller vardı. Luthor'a sataşırken şaka yapmıyordum. Ben bir asker çocuğuydum; silahın ne olduğunu ve nasıl kullanıldığını biliyordum.

Kırmızı koruma plastik poşetlerinden birini aldım ve parmağımı mührünün üzerinde gezdirdim. Poşeti açarken silah yağı üstüme döküldü ve revolver elime düştü. Küçük bir gövdesi ve kötü bir namlusu vardı ama .38 kalibrelik mermileri tutabiliyordum. Mermiler, plastikle mühürlenmiş ayrı bir kutuda tutuluyordu. Silahı doldururken kavramayı avucuma bastırdım. Elim onun içine tam uymak için fazla küçüktü ama silah basma horozluydu ve tek yapmam gereken tetiğe uzanmaktı.

Silahı elimde sıkıca tutarak rafların arkasına yakından baktım. Ama kimse yoktu.

Sonra oraya bir kapının kapandığını duyduğum için geldiğimi hatırladım. Oraya gelen kimse, silah deposundan başlamış olabilir ama başka bir kapıyı kapamıştı -o koridorda kilitli bir sürü kapı vardı.

Geri dönerek yuvarlak pencereden bölmeyi kontrol ettim ve uzay kıyafetleri odasını açtım. Hiçbir şey yoktu. Kulağımı, koridorun sonundaki son kilitli kapı olan büyük kapıya yasladım ama kapı öylesine ağırdı ki hiçbir şey duyulmazdı.

Hem o kapının ardında ne vardı ki? Bir an orada durup, korumayı düşündüm. İçeriye her kim girdiyse, dışarı çıkmak zorundaydı. Koridorda hızla ilerlerken kimseyi görmemiştim ve otomatik açılan kapılar dışında ses çıkartarak kapanabilecek tek kapılar da buradaydı. Her kimse burada olmalıydı.

Yalnız... Eğer bu kişi kapıların kilidini açmayı biliyorsa, o halde duvarların ardındaki merdivenleri de biliyor olmalıydı... Onlar da aşağıya iniyorlardı. Donma katına gidiyor olma-lıydılar. Hemen şimdi Besleme Katına çıkarsam ve merdivenlerden koşarsam, Orion'un ipuçlarını değiştiren kişiyi yakalayabilir ve kilitli kapının ardında ne olduğunu öğrenebilirdim! Çırak yanımda olsaydı...

Cephaneliğin hâlâ açık olduğunu hatırladığımda, koridorun yarısını geçmiştim. Elimdeki silahla bile güvenli değildi. Döndüm ve kapıyı kapatırken bir şey fark ettim: patlayıcılar rafında bir flopi yanıp sönüyordu. Silahı yere koydum ve flopiyi elime aldım.

Ekranı Orion'un yüzü kapladı.

«video başlangıcı»

Bu video merdivenlerde çekilmemişti. Onun yerine, Orion uzun ve kıvrımlı bir kontrol panelinin önünde, yere sürgülenmiş bir sandalyeye oturmuştu. Oda karanlıktı fakat arka planda parıldayan bir şey görüyordum.

Burası Köprü olmalıydı. Köprü düşündüğümünden çok daha küçüktü.

ORİON: Amy, neredeyse sona geldin. Yapman gereken seçime çok yakınsın. Onu gördün mü? Gezegeni?

Hayır. Henüz görmedim fakat orada olduğunu biliyorum.

ORİON: Şimdi neden karar vermene ihtiyacım olduğunu anlıyor musun? Çünkü sen bir gezegendeydin. Godspeed'de olup da bir gezegende yaşamış tek kişi sensin. Ve ayrıca buna değip değmeyeceğine tek karar verebilecek olan kişi de sensin.

Orion boynuna dokundu. Parmaklan, eskiden wicom'unun bulunduğu yerdeki yaraya dokunuyordu.

ORİON: Öncekinden önceki Bilge ve diğher her şey... Bundan önceki *yarayı gösterdi+... Gerçeğın önemli bir şey olduğunu sanmıştıım. Artık emin değılim. Belki hepimiz de habersiz kalsak daha iyidir. Bilmeseydim daha mutlu olacağımı biliyorum.

Neredeyse Çırak'ın keşfi yüzünden Orion'un ipuçlarını unutmak üzere olduğumu düşünđüm. Gezegen bu gizemden çok daha önemli görünüyordu. şimdiyse merak içindeydim.

ORİON: Fakat belki de gerçeğı bilmen gerekmesinin sebepleri vardır. Bu gemi eski. Bilge beni geminin dış yüzeyinde tamirler yapmam için gönderdi ve Godspeed'in yaşını gösterdiğini biliyorum. Yani belki de zamanı gelmiştir. Gemiden ayrılmanın zamanı...

Orion öne doğru eğildi ve kamerayı eline aldı. Görüntü oynadı ve kontrol paneline dönmeden önce dar ve küçük alan ve metal zemin görüntüye girdi.

Kamera, pencerede odaklandı. Bulanık ve parlak görüntü, ayarlanarak odaklandı. Petekli cam pencereden, geminin utkundaki yeşil ve mavi parıldayan küre göründü.

Küçük ekrana dokundum. Gezegenin mavi ve yeşil renkleri ekranda bir okyanusun alçalıp yükselen dalgalarına benziyordu.

ORİON: Godspeed'in Centauri-Dünya'nın yörüngesinde olduğunu ilk keşfettiğimde, tüm geminin bu gerçeğı bilmesini istemiştim. Onlara söylemeyi denedim. Onlara tüm gerçeğı söylemeyi denedim. Ve bu sebeple Bilge beni öldürmeye çalıştı.

Orion, pencereye doğru döndü ve gezegene bakmaya başladı. Ekranda yara izi görünüyordu.

ORİON: Fakat beni öldürmedi. Kaçtım. Uzun süre... Saklandım... Sonra da Kayıt Salonu'na gizlice girdim. Kendimi tekrar gemiye adapte ettim. Fakat o Salon da daha fazla sır ve yalan buldum. Ve tam da bu sebeple gerçeğı tıpkı Bilge gibi gizlemeye karar verdim.

Orion, tekrar yüzünü ekrana doğru döndü.

ORİON: Hâlâ bir acil durum planı var. Hâlâ burada. Eğer geminin gezegene inmesi gerekiyorsa, inebilir. Eğer anlayamadıysan, ihtiyacın olan son şey Godspeed'de bulunabilir.

Orion duraksadı. Sanki devasa bir ipucu vermiş gibi doğrudan ekrana bakıyordu. Fakat Godspeed çok büyüktü ve çoktan herkes ayrılmak için hazırlık yapmaya başlamıştı. Bu koca gemide minicik bir ipucunu nasıl bulacaktım?

ORİON: Fakat öyle olması gerekmiyorsa... Gemiye gezegene indirmeden hayatta kalmanın herhangi bir yolu varsa... Yapmak zorundasın. Yapmak zorundasın. Ben bu gerçeğı sonsuza dek koruyamayacağımı biliyorum. Yapmalısın. Bu geminin hayatta kalması için yapılacak herhangi bir şey varsa, gezegene inişi durdurmak için ne

gerekiyorsa yapmak zorundasın.

Orion ne diyordu? Mesajlarının tüm amacının beni önemli bir seçim yapacağım bir noktaya getirmek olduğunu zannediyordum fakat şimdi tam tersini söylüyordu.

ORİON: Gemide işler ne kadar kötüye giderse gitsin, eğer ölmüyorsan ve eğer güneş lambası hâlâ çalışıyorsa... Burada kal. Ve geminin de kaldığından emin ol. Amy sen benim minik acil durum planımsın fakat sadece bu kadar. Gemiye gezegene sadece son çö-.

Yüzü ekrandan kaybolmadan önce Orion son kelimesini bile söyleyemedi. Öylesine şaşırdım ki, neredeyse flopiyi düşürüyordum. Bu ani kesinti mideme sancı sokmuştu ve ekrandaki cızırtı yerine karanlığa bıraktığında da sancı geçmemişti. Siyah arka planda büyük beyaz harfler belirdi. Ve beni korkutan cümle belirdi.

Lideri takip edin.

Video kapandı.

Lideri takip edin, cümlesi... Cızırtı. Bu videonun bir hafıza kartında değil de, flovide olduğu gerçeği. Bu ipucuyla da oynanmış olmalıydı. Orion'un mesajı devam ediyor muydu bilmiyorum. Belki de bana kilitli kapının kodunu söyleyecekti? Fakat bu kelimeleri bırakan kişinin o olmadığına emindim. Başımı kaldırdım ve dikkatlice silah deposunu gözden geçirdim. Önceden buraya birini aradığım için hızla girmiştım. Şimdi ise bir şey arıyordum... Ve onu buldum. Boş bir raf, bir dizi kayıp patlayıcı.

Elim bilinçsizce boynuma doğru giderken, "Oh, Tanrım," dedim.

Hızla silah deposundan çıktım ve doğrudan asansöre gittim.

Gemici Katı'na gitmem gerekiyordu. Şimdi. Çırak'a gitmem gerekiyordu. Bir şeyden emindim, o da her kim "lideri takip edin" diyorsa Çırak tan bahsetmiyordu. Ve gemiyi gezegene kim indirmeye çalışırsa, o patlayıcılar onu yok edecekti.

57. ÇIRAK

Her ne kadar güneş lambası neredeyse yanmak üzereyse de, Gemici Katı kalabalıktı. Çevreme bakındım. Bir yanımla Amy'nin parlak kırmızı saçlarını Gemici kalabalığı arasında görmeyi umuyordum fakat hayır, burada değildi. Elbette değildi. Bunu en fazla paylaşmak istediğim kişi oydu fakat şu an onu düşünmek beni delirtiyordu çünkü gezegene inmeye odaklanmalıyım. Ölümden paçamı zar zor kurtardığım zamandan beri onu görmemiştim -ve o zamandan beri pek çok şey değişmişti. Amy, Centauri-Dünya'yı ilk anlattığım kişiydi fakat indiğimizde göreceğim son kişi de olabilirdi.

Zihnimi boşaltmak için kafamı salladım. Duygusallaşma zamanı değildi. Gemiye gezegene indirme zamanıydı.

Köprü'ye uzanan koridorda yürürken Gemiciler alkışladılar. Ayakların metal ızgara zeminde çınılıyordu. Bana doğru uzandılar -elimi sıkmak, sırtımı sıvazlamak ve hayranlık ve şükran içinde yalnızca bana dokunabilmek için uzanıyorlardı. Enerji Odası'ndan Motor Odasına geçtiğimde, bilim insanları ve Gemiciler beni çılgınca alkış yağmuruna tuttular.

Onlara gülümsedim.

Tüm hayallerim gerçekleşiyordu.

Önce Birinci Gemici Shelby ve onun çekirdek kadrosu, Köprü'ye giden süslenmiş devasa kapıların önünde bir sıra halinde dizildiler. Yaklaştığımda hepsi beni selamladı.

“Ben -eh,” dedim ve eh diyene kadar odanın tamamen sessizleştiğini ve benden bir konuşma beklediklerini fark etmemiştim. “Eh” kelimesinden öte bir konuşma...

Kahretsin.

“Ben -eh- Demek istiyorum ki...” Yutkundum ve gözlerimi kapattım.

“Burası bizim evimiz değil,” dedim. “Tüm hayatımız boyunca Godspeed'de yaşadık fakat o bizim evimiz değil. Bizi güvenli tutmak için inşa edilmiş duvarlar tarafından kısıtıldığımız bir gemide doğmayı seçmedik. Ama artık gezegene inme vaktimizin geldiğine karar verenler olmayı seçiyoruz. Risk almayı ve bu kabuğun dışına çıkmayı ve evrenin kalanının bize sunduklarını görmeyi seçiyoruz.”

“Geleceği seçiyoruz. Haydi, eve gidelim.”

Shelby, “Ev!” diye gürledi ve herkes de onu tekrar edip, alkışladı.

Ve zamanı geldi.

Shelby, devasa kapıları açtı. Kenarda durdu ve adamlarının -geride kalan birinci seviye Gemiciler- önce geçmelerine izin verdi. Havada kaygı verici bir ağırlık vardı. Tarih yazıyorduk ve bunun farkındaydık.

Resmi bir biçimde Köprü'ye geçişlerini izledim ve onların arasında Amy'nin olmaması bana çok yanlış geldi. Onu donmuş halde ilk gördüğümde, beni sonsuza dek değiştireceğini biliyordum fakat bu gemiyi ve içindeki herkesin kaderini de değiştirmişti.

Son Gemici de Köprü'ye girdiğinde, Shelby bana doğru döndü ve gülümsedi. Ben de öne doğru bir adım attım.

“Efendim!”

Döndüm. Gemicilerden biri bana doğru koşuyordu. “Efendim,” dedi. “Kız. Kızıl saçlı kız burada.”

“Amy?”

Kafasını salladı. “Enerji Odası'nın kapısına vuruyor. Size sesleniyor.”

Shelby, “Çırak?” diye sordu. Eli, Köprü kapısında idi.

Bir adım geri attım. Köprü'den uzaklaşıp, Enerji Odası'nın kapısına yöneldim.

Ve ardından--bir patlama gemiyi yırtıp açtı.

Sanki kulak zarlarım patlamış gibi hissediyordum. Ayağımı yere basamadım ve yere düştüm. Kafam sert metal zemine çarptı fakat hareket ediyordum -Köprü'den kalanlara doğru hareket ediyordum. Biri çığlık attı ve sesi vahşi bir biçimde kesildi. Döndüm. Bir sandalye odada fırladı ve ayağı omzuma doğru savruldu. Çevrede haykırma sesleri vardı fakat bu sesler, yerde yükselen masaların ve sandalyelerin metal çarpışma seslerinde boğuluyordu. Bacağıma bir acı saplandı -baldırıma bir tornavida saplanmıştı. Uzandım ve onu çıkarttım fakat hâlâ yerde kayıyordum.

Kafamı olabildiğince kaldırdım-

Köprü'nün penceresi gitmişti.

Petekli cama bağlı olan metal kaynak bükülmüştü, parçalanmıştı. Tıpkı Güneş-Dünya'daki kış mevsiminde tüyler ürpertici ölü ağaçların tabloları gibi çarpık çurpuk görünüyordu. Uzak vakumu Köprü'nün ve Motor Odası'nın havasım öylesine şiddetle çekiyordu ki, sanki hepimiz sandalyeler, masalar, eşyalar ve insanlar onun girdabına kapılmıştık.

En kötü Shelby'nin ekibi vurulmuştu. Bazıları kontrol masalarını veya yere sürgülenmiş sandalyeleri tutmuşlardı fakat herkesi göremiyordum. Önlerde, deliğe yakın yerlerde kan, kemik ve organlar görüyordu. Köprü'nün penceresini her ne patlattıysa, en yakında oturan insanları da patlatmıştı.

Bir Gemici -Prestyn- ayağa kalkmaya çalıştı fakat tökezledi, ileri atıldı ve kapılardan uçtu. Bedeni, kırık kaynakların metal parmaklarına yakalandı ve orada parçalandı. Üzerinden bol miktarda kan kubbeye sıçradı.

Köprü kapılarının duvarına öylesine sert çarptım ki, kemiklerim çatırdadı fakat bu

duvar aynı zamanda pencereden uçmamı engelliyordu. Ayağa kalktım, arka duvarı destek olarak kullandım. Rüzgârda nefes almaya çalışıyordum. Uzay vakumunun odalardaki tüm havayı çekmesi çok uzun sürmeyecekti -dakikalar belki de.

Duvarın metal desteklerine tutundum ve Köprü'nün içine bakabilmek için kafamı çevirdim.

Çok geçti -bir zamanlar pencere olan açıkta Köprüyü mahvetmişti. Shelby, yere sürgülenmiş bir sandalyeye tutunuyordu. Saçı geriye yapışmıştı ve gözleri kırmızıydı ve gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Yapma!” diye haykırdı. “Yapma!”

Tuştan bahsediyordu. Burada, elimin altında olan. Köprü kapılarını kilitleyebilecek tuş.

Bizi uzaydan koruyacak olan tuş -fakat onu içeride tutacak olan.

Shelby bana doğru bir eliyle uzanmaya çabalıyordu fakat çok uzaktaydı. Az çok az çok uzaktaydı fakat ona asla ulaşamayacaktım. Çok geçti. Çok geç.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,” diye yalvardı.

Bana doğru uzandı. Parmakları neredeyse ulaşabileceğim mesafedeydi. Eğer uzanırsam -belki de kapılan kilitlemeden onu güvenli yere çekebilirdim?

Fakat o riski alamazdım. Bir kişiyi kurtarmak için bütün gemiyi riske edemezdim.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Fakat yine de tuşa bastım.

Köprü kapıları kapandı.

Şiddetli rüzgâr sona erdi.

Geride kalan herkesin sersemliğinin geçmesi biraz zaman aldı. Üzerine düşen çöküntü yüzünden bazılarının kanaması vardı -birkaç kırık kemik, çıkmış omuz. Fiziksel yaralarından ziyade, yüzlerinde dehşetin izleri görölüyordu. Asla tam olarak geçmeyeceğini düşündüğüm içi boş, şok olmuş bir ifade...

Burası sessizdi fakat kapının diğer yanı çok daha sessizdi.

Hastane den yerçekimi tüpüne doğru hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Yine de çok geç kalmış olabileceğimi biliyordum.

Ve kalmıştım da.

Sonunda Motor Odası'na ulaştığımda, kapının ardından patlamayı duydum.

Ve çığlıkları.

Şimdi Gemici Katı -çoktan günün olayları yüzünden dolmuştu- bir çeşit dehşet içindeydi. Enerji Odası'nda çevremde insanlar toplanıyordu. Enerji Odasının kapıları içeriden açılıyordu. Tıpkı pençelemeye çalışan bir canavar gibiydi fakat çelik teçhizatlar tutuyordu. Yine de uzaktaki duvara doğru düştük ve bazı insanlar Enerji Odasından çıktılar ve sanki Godspeed parçalanırken kendilerini korumaya devam edecekmiş gibi sığınak aramaya başladılar.

Hepimiz kapıya bakıyorduk fakat kapı bize cevap vermiyordu.

Zeminde ve tavanda kırmızı ışıklar yanıp söndü. Geminin bilgisayarı, "Gövdede sızıntı: Köprü," diye hoş ve mutlu bir sesle anons etti.

Bekledik. Bir kadın konuşmak için ağzını açtı fakat bakışımla onu durdurdum. Hepimiz sessizliği dinliyorduk. Kapının diğer tarafında canlı bilileri var mı diye merak ediyorduk.

Eğer Çırac kurtulduysa.

Bir şey kapıya çarptı. Arkamdaki bir kadın çığlık attı ve koridorun yanındaki adam, "Kahretsın!" diye haykırdı. Kapı tekrar hareket etti fakat bu sefer daha önceki gibi bir kasırga kuvvetiyle hareket etmemişti. Onun yerine çatırdayıp, sarsılmıştı.

Kapının köşelerinde parmaklar belirdi.

Aynı kadın, "Hayattalar!" diye bağırdı. Hepimiz kapıya doğru koştuk ve parmaklarımızı açık oyuktan sokmaya başladık. Hep beraber hasar görmüş kapıyı açmaya çalışıyorduk. Kapı birkaç santim hareket etti. Daha da sert ittik. Metal sürtünme sesleri geldi ve sonunda kapı açıldı.

Önce üzerinde kan gördüm. Omzundaki derin bir yaradan damlıyor ve koyu renkli cildini kırmızıya boyuyordu. Terden saçları alnına yapışmıştı. Kapıdan kalanları kenara itmek için kollarıyla çabaladı ve sendeledi.

"Çırac," diye fısıldadım. Sesim kelimenin ortasında çatladı. Gözyaşlarımın gözlerime battığını hissediyordum fakat akmadılar. Onu neredeyse kaybediyordum. Yine. Dün uzay kapağının bulunduğu odanın zemininde onu yerde yatarken görene dek, ona ne kadar önem verdiğimi bilmiyordum fakat o zaman bile hislerimi

tanımlayamamıştım.

Bir yanıma bana ne kadar düşkün olduğunu anladığım günden beri kendini geri çekiyordu. O yanıma ruhuma sözcükler dokuyordu. Örneğin şüphe, güvenemezsin, şehvet ve değmez gibi... Tüm o sözcükler parçalanmış bir kumaştan çıkan iplik parçaları gibi bir anda dağılmışlardı.

Şimdi acıyla sarsılmış yüzüne bakarken, kelimelerle düşünmüyordum bile.

Arkasında Gemiciler birbirlerine yardım ediyorlardı. Hayatta kalanlar için mutluluk gözyaşları dökerken, kilitli Köprü kapısının ardında kalan ve ölenler için de yas tutmaya başlamışlardı.

Fakat ben yalnızca Çırak'a bakıyordum ve o da yalnızca bana bakıyordu. Ve diğer her şey yok olmuş gibiydi.

Ellerim titriyordu. Bacaklarım da -aslında her yanıma titriyordu. Ona doğru koşmak istedim ama yapamadım. Onun yerine o hareket etti. Ezik kapı girişine doğru hızla ilerledi (topallıyordu; neden topallıyordu?) ve kollarını bana sardı. Üzerine yığıldım fakat beni tuttu. Hiç gücüm kalmadığından kendi gücünü bana verdi.

Göğsüne doğru, "Oh, Tanrım. Çırak," diye mırıldandım. Ağzımdan pek bir şey çıkmamıştı fakat bu kadarını söyleyebilmişim.

Beni sakinleştirmek için saçlarımı okşadı. Çevremizdeki dünya tüm hızıyla devam ediyordu. İnsanlar Motor Odası na girip çıkıyorlardı. Feryatlar, yeniden birleşmeler... Fakat Çırak ve ben kaosun ortasındaki sessiz bir kuvvet gibiydik.

Burnunu saçlarıma gömen Çırak, "Nereden biliyordun?" diye sordu. Bu soru şu an her şeye öylesine tersti ki -mantıklı kelimeler, mantıklı bir soruya dönüşmüştü- başta biraz şaşırdım. Geriye çekildim ve ona baktım. Çırak beni kapı enkazının üzerinden geçirdi ve kalabalıktan uzaklaştırıp, yakındaki bir odanın sessiz bir köşesine götürdü. Omzunun üzerinden hâlâ patlamanın yarattığı kargaşayı görebiliyordum. Kit, hemşire ekibiyle birlikte gelmişti ve durumu kontrol altına almaya başlamıştı. Yaralananlar için bir alan belirlemiş ve diğer herkesin çıkmasını istemişti. Bir grup mühendis Köprü'nün kilitli kapısını inceliyorlardı ve artık bir patlama tehlikesi olmadığından emin olmaya çalışıyorlardı.

Beni kendine doğru çeken Çırak, "Patlama," dedi. "Biliyordun, öyle değil mi? Buraya bizi uyarmaya geldin."

"Orion'un başka bir videosunu buldum. Silah deposunda." "Orion -bunu o mu yaptı?" Çırak'ın gözleri sersemledi. Hâlâ patlama yüzünden başı dönüyordu.

"Hayır, Orion değil fakat... Videoları başka birisinde. Başka biri de kilitli kapıların kodlarını biliyor. Sanırım tüm bu süre boyunca Orion gemiden çıkma yolunu bize anlatmaya çalışıyordu fakat bizden önce başka birisi onun sırrını öğrendi ve onlar da bizi durdurmaya çalışıyorlar."

Çırak’a Orion’un videosunun bulunduğu flopiyi verdim. Bulduğum ilk videoda Orion, bir seçim yapılması gerektiğinden emindi ve bu seçimi de ben yapacaktım. Fakat son videosunda, Bilge den kaçtığı zamanki videosuyla aynı gibiydi -korkmuş ve güvensiz. Orion’un bu videolarını her kim bulduysa, gezegenin değersiz olduğunu düşündüğü belliydi. Ve gezegene her kim inmeye çalışırsa onu öldürecekti. Köprü deki patlama bunun kanıtıydı. Centauri-Dünya bu kadar yakınken bile asla inemeyeceğimizi kesinleştiriyordu.

Kısa videoyu izlerken Çırak’ın yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum -keder, kızgınlık, şüphe, başka bir şey, boş ve acılı başka bir şey. Kafasını kaldırıp bana baktığında, gözleri bana bomboş bakıyordu.

Çırak, “Bunların hiçbir anlamı yok,” dedi. “Köprü gittiğine göre, hiçbir yere gitmiyoruz.”

Bunu söylediğinde, onun için de artık gerçek olmuştu. Hayatının on altı yılının bu gemide kapana kısılmış vaziyette geçmişti ve önündeki yıllar da üzerine ağırlık bindiriyordu. Godspeed’in iniş yapamayacağını söylemişti. Artık her şey üzerine geliyordu -gemi, insanlar, ölümler, hayal kırıklığı. O an anladım: Aslında onları hep yanında taşıyordu. Daima.

Çırak arkasına baktı. Motor Odası’na ve kilitli kapının ardına. “Shelby oradaydı. Köprüde.”

Ve terör geri geldi. Onu gömmeye çalıştım, ruhumun sularında boğmaya çalıştım. Her iki elimle suyun altına itip, orada ölümünü izlemeye çalıştım.

Çırak gözlerime bakarak, “Neden?” diye sordu. Neden birinin Köprü yü uçurduğunu sormuyordu. Neden birinin bunun için Shelby’nin ölmesine izin verdiğini soruyordu.

59. ÇIRAK

Shelby, “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, ” demişti.

Kelimeler zihnimde yankılanıp duruyordu ve asla gitmeyeceklerini de biliyordum.

Amy beni öptü.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. ”

Amy, birinin Orion’un benim yaşımdayken hazırladığı aptalca bir video yüzünden bunu yaptığını söyledi. Bunu her kim yaptıysa, geminin gezegene asla inmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Asla.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. ”

Amy beni yerçekimi tüpüne götürdü ve oradan da Besleme Katına. Bana gizli kapıyı ve ardındaki merdivenleri gösterdi.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. ”

Amy kapıyı açtı ve kapının arkasındaki gizli yerde ışıklar yandı. Kapı gıcırdayarak açıldı fakat benim tek duyduğum: “Hayır, hayır, hayır-”

BUM!

Başka bir patlama, bu defa ilkinden daha derin. Yeri sarstı ve Hastane yi de salladı. Hastane çatısından kiremitler uçtu ve binanın köşelerinden gürültüyle yere düştü. Kapılar açıldı ve insanlar dışarıya akın ettiler. Arkalarından gri ve kahverengi bir duman çıkıyordu. Üst katlardan acil durum merdivenleri çıktı ve insanlar onlara tırmanmaya başladılar. Korunmak için Kayıt Salonu’na hücum ediyorlardı.

Amy kolumu tutarken, “Kahretsin-” diye başladım. Buradan bile ayaklarımızın altının sarsıldığını hissedebiliyordum.

Amy, “Neden birisi Hastane’yi havaya uçurmak istesin?” diye sordu. Kelimeleri boş bir ses tonuyla söylemişti fakat gözleri korkuyla doluydu.

Zemin katındaki kapılardan duman çıktı fakat başka hiçbir yerden çıkmadı. Ne yangın ne de hasar belirtisi vardı.

Amy’nin yüzündeki bütün kan çekildi. Hiçbir zaman onu bu kadar beyaz görmemiştim. “Oh, Tanrım. Patlayan Hastane değildi-”

“Donma katıydı,” diye onun için bitirdim.

“Ailem,” diye fısıldadı. Gözleri odaklanamıyordu ve ağzı gevşemişti. “Merdivenler var. Donma katına gidiyorlar. Nerede olduklarını biliyorum. Ben-”

Bana dönene dek omuzlarından tuttum, “Onlara git,” dedim. “Git şimdi fakat

dikkatli ol. Bunu her kim yaptıysa, hâlâ orada olabilir. ”

Amy yutkundu.

“Donma Katı’nı ortadan kaldıracak kadar büyük bir patlama olduğunu zannetmiyorum.” Düşünerek, kafamı salladım. “Hayır, eminim. Hepsi iyi. İyi olmak zorundalar.”

Uzaklaşmakta olduğunu görebiliyordum fakat hâlâ bana tutunuyordu. Parmakları kollarımı yakalamıştı.

Nazikçe, “Git,” dedim. “Ben bunu yapabilirim. Ben gemiyle ilgilenirim, sen de ailenle ilgilenirsin. Fakat...” Duraksadım. “Eğer birisini görürsen... Veya herhangi bir şey görürsen, eğer orası güvenli değilse, bana geri gel. Hemen.”

Kafasını hafifçe salladı ve tek kelime etmeden merdivenlere koştu. Ben de döndüm ve gemiyle yüzleştim.

60. AMY

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kusmak istiyordum. Diğer şeylere öylesine odaklanmıştım ki -Çırac, cinayetler, sır- en önemli şeyi neredeyse unutmuştum.

Ailem.

Donma katında buzun içinde uyuyan ailem.

Çaresiz.

Hızla merdivenlerden inmeye başladım. Tırabzanlara tutunuyor ve bazen basamakları ikişer ikişer iniyordum. Ne kadar aşağı inersem, duman da o kadar beni sarmalıyordu.

Barut gibi bir koku alıyordum. Yanan metal gibi fakat öylesine sert bir kokuydu ki, dilimi bir bıçak gibi kesiyordu sanki. Bebek pudrası gibiydi fakat karıncalar gibi ısıırıyordu. Korunmak için kollarımı kaldırdım. Elbisemi yukarı çekerek, burnumu ve ağzımı kapattım. Saçlarımı saldı ve böylece boynumu korumayı umut ettim.

Ayağım kaydı ve -neyse ki- tırabzanı yakaladım. İki basamak daha vardı ve sonra bitiyordu.

Eğildim. Destek için tırabzanlara asıldım. Bomba, tam da beklediğim gibi Hastane'yi donma katına doğru götüren asansöre konulmuştu. Şarapnel parçalan ve patlamanın gücü, metal merdivenleri sanki kâğıttan yapılmışlar gibi parçalamıştı. Donma katıyla kopmuştuk.

Çılgınca bir an boyunca, atlamayı düşündüm. Aşağıya kadar kaç santim olabilirdi? Bu basamaklar doğrudan donma katma inmiyorlardı. Sert metal yüzeyden biraz yukarıdaydım. Donma katına giden bir kapak filan olmalıydı. Merdivenlerle asansör arasında bir sütun vardı. Belki içinde de bir kapı vardı. Fakat sarı duman ağırdı ve içinden geçilemez gibiydi. Ve merdivenlerdeki lime lime olmuş metal köşelere bakılırsa, orada beni öldürebilecek pek çok çöküntü olmalıydı. Sulu gözlerimin izin verdiği müddetçe baktım fakat görebildiğim tek şey ezilmiş paramparça metaller, bükülmüş kirişler ve havaya uçmuş perçinler oldu.

Boğazım acıdı ve öksürmeme neden oldu. Sarı toz beni açıklayamayacağım biçimde etkiliyordu. Titredim. Burası gemideki her yerden daha soğuktu. Tekrar merdivenlere döndüm. Kalbimin gümbürtüsünü kulaklarımda duyabiliyordum. Terden üşümüştüm. Havayı içime çektim. Victria'nın öldüğünü düşündüğü an aklıma geldi. Geminin dışında bir dünya fikri onu boğmuştu. İçimde aynı paniğin yükselmekte olduğunu hissediyordum. Hâlâ duvarların arasında kapana kısılmış vaziyette olmak. Sonsuza dek duvarların ardında...

Tekrar yukarıya çıktığımda, Kayıt Salonunda Çırac'ın çevresinde toplanan

kalabalığa bakındım. Ona bulduklarımı anlatmak istiyordum. Çevresinde insanlar vardı ve nazik olmak umurumda değildi. Onları önümden ittim ve kızgın feryatlarını duymazdan geldim. Çırak'ı kolundan tuttum ve kimsenin bizi duymayacağı bir yere götürdüm.

“Donma katma erişemiyorum,” dedim. Katlar arasında gördüklerimi ona tarif ettim.

Bunu bekliyormuş gibi kafasını salladı. Gözleri ölü gibi ve bomboştu. Çırak, ümidini Köprü de kaybetmişti fakat ben onda hiçbir ümit görmeyene dek kaybetmemiştim.

61. ÇIRAK

Hastane artık güvenli değildi. Biz de geçici revir olarak Kayıt Salonu nu hazırladık. Patlama gerçekleştiğinde asansöre yakın olan Doktor, kolunu askıya almıştı ve yanağında, hemen gözünün altında derin bir yara vardı. Yine de insanlar arasında dolanıyor, hızla haplar ve ilaç plasterleri ve bandajlar veriyordu. Dahası arada bir hastalarına açık yeşil plaster veriyordu. Fark etmemiş gibi davrandım.

Aslında kendim için de bir tane istiyordum.

Kit ve hemşireler, Köprü patlamasından kurtulan Gemicileri getirdiler ve onların gelişile yeni bir panik dalgası yayıldı. Bandajlar, dikişler ve hepsinin üzerinde de parlak yeşil plasterler.

O kadar yaralı yoktu. En azından dıştan. İnsanlar yavaş yavaş patlamada yalnızca dokuz kişinin ölmediğini aynı zamanda gezegene inme umutlarımızın da öldüğünü anlamaya başladıkça, gözlerinde bir umutsuzluk belirmeye başlıyordu.

O gün öğleden sonra, bakım ekipleri Hastane’yi gözden geçirdi. Tam da Amy’nin söylediği gibi asansör-donma katına inen- yok edilmişti. Kablolar bozulmuştu ve asansör boşluğa düşmüştü. Hasarın kapsamı buydu.

Etraf durulduğunda, toplu arama yaparak herkesin benimle Hastane nin arkasındaki bahçede buluşmasını istedim. Bilge olsaydı, Bekçi Katı’nda genel bir toplantı yapardı fakat Bekçi Katı özellikle de artık harap olmuş olan Köprü’ye yakın olduğu için, insanların aşına oldukları Besleme Katı’ndan uzakta olmayı hiç istemediklerini biliyordum. Salgın Bilgesi’nin heykeli, Çırak tan Bilge’ye geçiş törenlerinde gelenekseldi ve söylemeyi planladığım şey göz önünde bulundurulursa, konuşmayı orada yapmak uygun olacaktı.

Kayıt Salonu’ndan bahçeye giderken Bartie, “Hey, bekle!” diye bağırdı. Ona cevap vermedim ama daha yavaş adımlarla yürümeye başladım.

Bartie beni yakaladığında, “Bu doğru mu?” diye sordu. “Kayıt Salonu’ndaki Gemiciler, Köprü’nün harap olduğunu söylüyor.” “Evet,” diye homurdandım.

Yanımda yürüyebilmek için adımlarını hızlandıran Bartie, “Bunu onlara söyleyecek misin?” diye sordu. “Bence herkese Köprü’ye olanları, artık nasıl buradan ayrılamayacağımızı anlatmalısın.”

“Vay be Bartie, öyle mi diyorsun?” Sesimdeki alaycılığı bastırmaya çalışmadım. “Ben de güzel bir ara verip bir şeyler yemeyi düşünüyordum; yıldızlar aşkına, belki de Salon a gidip bir video filan izleyebilirdim.”

Bartie barışçıl bir edayla ellerini kaldırdı ama yüzü öfkeli görünüyordu. “Birisi sana söylemeden asla bir şey yapmıyorsun,” dedi. “Bu sefer farklı davranacağını nereden

bilebilirdim ki?” “Sen lanet iki yüzünün tekisin,” diye haykırdım. “Yanlış yaptıklarımla ilgili o kadar endişelisin ki, neleri doğru yaptığımla ilgili hiçbir fikrin yok.”

Bartie kızgın bir edayla güldü ve sesinde ona -ve Bilge öldüğünden beri beni yargılayıp duran diğer herkese- katlanmak için çektiğim tüm aşağılama ve hor görmeyi duyabiliyordum. Ve artık bu durumdan bıkmış usanmıştım.

Bağırarak, “Bilge mi olmak istiyorsun?” dedim. “İyi. Bilge ol. O zaman arkadaşlarını ölürken izlemek nasıl bir şeymiş, öğrenirsin. Sen burada bütün gün lanet olası bir şekilde yatarken ben neler yapıyordum, biliyor musun? Köprüdeydim; patlama olduğunda girişindeydim. Prestyn ve Harlee ve Britt- ne ve diğerleri uzaya uçarken onları izledim. Shelby’nin bir sandalyeye tutunuşunu izledim, bana uzanırken gözlerindeki yaşları gördüm. Ama Motor Odası’nı ve lanet geminin geriye kalanını kurtarabilmek için onun ölmesine izin verdim.” Arkamı dönüp tırabzanlara yürüdüm ve Besleme Katına baktım.

“Shelby’nin ölmesine izin mi verdin?”

“Onun kurtulmak için yalvarışını izledim ve gene de kapıyı kapadım.”

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Bartie bana bakarak bir an duraksadı. Yürümeye devam etti. Beni yakalamak için hızlandı. “Belki de düşündüğümde daha iyi bir lidersindir.”

“Defol git başımdan.”

“Ben burada özür dilemeye çalışıyorum.”

“Ne için? Neden? Bazı Gemicilerin ölmesine izin verdim diye bir anda daha iyi bir lider mi oldum. Lanet olsun. Bu Bilge’nin mantığı, benimki değil.”

Bu sefer, bana yetişemeyeceği kadar hızlı yürümeye özen gösterdim.

Salgın Bilgesi nin heykelinin altında durdum. Katı kollan alaycı bir iyilikle yükseltilmişti ama şimdi hava etkisiyle aşınmış yüzüne bakınca içimde ondan bir parça taşıdığımı merak ettim. Biz iddialara göre genetik olarak aynıyız ama... Acaba aynı kararlar verir miydik? Benim yapmak üzere olduğum şeyi yapar mıydı?

Sanmıyorum.

İnsanlar yavaş yavaş gelmeye başladılar. İçlerinden birçoğu -ümitsiz yüzlerindeki korku ve öfkeye bakarak söyleyebilirim ki- söylemek üzere olduğum şeyi zaten biliyordu. Bazıları -birinci seviye Gemicilerin aileleri ve arkadaşları- en yakınımda toplananlar arasındaydı.

Heykelin yanma yeteri kadar insan toplandığında, onların biraz yukarısında olabilmek için heykelin platformuna çıktım. Bahçe çok kalabalık da olsa insanları teker teker görebiliyordum. Bartie, kalabalığın neredeyse tam ortasında duruyordu. Doc ve Kit, Hastane’nin yanında dumyordu. Amy, gölün yanında diğer herkesten biraz uzakta duruyordu. Üstünde bir ceket vardı ve başına da başlığını geçirmişti ama o olduğunu

biliyordum. Bakışımla karşılaşmak için tam zamanında yukarı baktı ve gözlerinde gördüğüm gurur bana konuşacak cesareti verdi.

Açılışı yapacak başka bir sözcük düşünemediğimden, “Merhaba,” dedim. İnsanların beni daha iyi duymaya çalıştıklarını fark ettiğimde sesimi yükselterek, “Korkunç haberlerim var,” dedim. Bağırarak yerine wi-com’umu açtım -artık normal bir sohbet yapıyor gibi konuşabilirdim.

Sesimi doğrudan kalabalığın kulaklarına veren wi-com’dan, “Korkunç haberlerim var,” diye tekrarlardım. “Ama sanırım hepiniz, bahsedeceğim kötü olaylarla ilgili çoktan bir şeyler duymuşsunuzdur.” Kendimi hazırlayarak derin bir nefes aldım. Herkese bakmaya çalışmak yerine tekrar Amy’i aradım. Yalnızca onunla konuşuyormuşum gibi yapmak daha kolay geliyordu. “Köprü bugün patlatıldı. Biz -ben-bunu kimin yaptığını bilmiyoruz ama bu saldırı bilinçli olarak yapıldı. Patlamada Birinci Gemici Shelby de dahil olmak üzere dokuz Gemici öldü.” Artık Amy’e bakmıyordum. “Bu patlama ayrıca Godspeed’i gezegene indirme yetimizi de ortadan kaldırdı.” Duraksadım. Kimse konuşmuyordu. Sessizliğin geminin her bir köşesine hâkim olmasına izin verdim.

“Lider olduğumda, su sistemini Phydus ile kirletme uygulamasını durdurmuştum. Sizinle birlikte çalışarak, gemideki yaşamlarınızı ilacın etkisi olmadan sürdürmeniz için bir yol bulmaya çalıştım. Centauri-Dünya’nın ulaşabileceğimiz bir yerde olduğunu keşfettiğimde, Godspeed’in misyonunu tamamlamaya ve gemiyi indirmeye çalıştım.”

Zorlukla yutkunarak kendimi tüm kalabalığa bakmaya zorladım.

“Ama bu görevi -liderliğimin her alanında olduğu gibi- gerçekleştiremedim.”

Karşımda şaşkınlık bakışları, öfkeli bakışlar, aklı karışık bakışlar ve soru işareti dolu mırıldanmalar vardı. Ama ağzımı açtığım anda herkes yeniden sustu.

“Dürüst olacağım: Liderliğimin Phydus kadar güçlü olabileceğini düşünmüştüm. Yanılmış olduğum açıktır. Bilgelik görevini üstlendiğimden beri, gemi karmaşaya sürüklendi. İnsanlar öldü. Sadece bugün gerçekleşen ve dokuz ölüme neden olan bombalama olayıyla değil, benim adıma yapılan ve diğerlerini lideri takip etmeye çağıran cinayetlerle de insanlar öldü. Ve bunun öncesinde de engelleyemediğini intiharlar, yaralanmalar ve daha kötülerini gerçekleştirdi.”

Kalabalıktaki insanların birçoğu artık ağlıyordu. Elimde değildi; Amy’e baktım. Dik ve doğru duruyordu, bakışı tereddütsüzdü. Sırtımı doğrulttum ve omuzlarımı geri attım.

“İşte bu yüzden de,” -derin bir nefes aldım- “şu anda, hepinizin önünde, Godspeed’in liderliği görevimden istifa ediyorum.”

Sözlerim şaşkın bir sessizlikle karşılandı. Şok olmuş ve nasıl karşılık vereceğini bilemeyen bir edayla bana öylece bakakaldılar. Sessizliğin büyümesine izin verdim. Yavaşça, teker teker herkes dönmeye ve benim bu denli tereddütsüz bir şekilde kime baktığımı araştırmaya başladı.

Bartie.

Ama o bir Şey söylemeden beni izliyordu.

Bir süre sonra, herkes hareketsiz kaldığında, “Eğer kimse Godspeed’e liderlik yapmak istemiyorsa, gemiye hizmet vermek için elimden geleni yapmaya devam edeceğim. Hepsi bu.”

Wi-com bağlantısını kestim ve yürüyerek oradan uzaklaştım.

62. AMY

Kalabalık yavaşça dağılmaya başladı. Henüz her şey bitmemişti; bu kadarını biliyordum. Bartie o gece yönetimi ele geçirmemiş olabilirdi fakat bence bunun sebebi şaşkınlığıydı. Ya bu sebeple ya da başka bir nedenden ötürü yönetimi henüz ele almamıştı. Ona güvenmiyordum. Eğer yakın zamanda bu gemiden inmezsek, Bartie ya yönetimi ele alacaktı ya da ele almayı denerken gemiyi yok edecekti.

Herkes gittikten sonra heykelden aşağı doğru inen yolda yürümeye başladım. Eskiden Çırak'ın, su yollu betondan Salgın Bilgesi heykeline hiç benzemediğini düşünürdüm ama artık o kadar da emin değildim.

Çırak karanlıktan çıkarak yanımda yürümeye başladı.

“Nasıl bildin?” diye sordum.

“Neyi?”

“Bartie'nin istifa etmeni istemeyeceğini. Sen sunduğunda geminin liderliğini almayacağını.”

Çırak gözlerime baktı. “Bilmiyordum.”

Sözlerinin beni ne kadar şaşırttığını belli etmemeye çalıştım.

Her ne kadar Hastane kullanım için temizlenmiş olsa da, Çırak'ı diğer tarafa, Kayıt Salonu na doğru götürdüm.

Yoldan yukarı doğru yavaş yavaş ilerlerken, “Bir süredir düşünüyorum,” dedim.

Çırak, “Neyi?” diye sordu. Sesi yorgun ve zayıf çıkıyordu.

“Senin Orion'dan ne kadar farklı olduğunu.”

Çırak somurttu.

“Hayır, gerçekten,” diye ısrar ettim. “Orion'un yedek planı için yedek planı var. Senin yok. Sen sadece o an doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıp neler olacağına bakıyorsun.”

Çırak, “Belki de bir planım olmalıdır,” dedi. “Bir planım olsaydı her şey daha iyi gidebilirdi.”

“Her şey için plan yapamazsın. Orion, bir deli işi sonucu Köprü'nün havaya uçacağını bilemezdi.” Yavaşça Çırak'a baktım ve kaşlarını çatmış olduğunu fark ettim. “Tabii sen de,” diye ekledim ama bana tam olarak inandığını düşünmüyordum.

Kayıt Salonu'nun merdivenlerini çıkarken konuşmadık. Orası oldukça sessizdi. İçerideki sanat eserleri, ele geçiremeyeceklerimizi hatırlatıyordu ve kimse bunu hatırlamak istemiyordu.

Çırak, “Üzgünüm,” dedi. Karanlık olan Kayıt Salonu’na açık kapılardan ışık girdi ve sonra Çırak onları sessizce kapattığında etraf yine tamamen karanlığa büründü.

“Ne için?”

“Bu gemiden ayrılma ve aileni uyandırma şansını -hepsini - kaybettin.”

Onları uyandırabilirim. Bunu sesli bir şekilde söylemedim ama doğru olduğunu biliyordum. Eğer gerçekten gemiyi indirme şansımız sıfıra inerse, ne olursa olsun ailemi uyandıracaktım. Eline uzanarak, “Hâlâ sen varsın, öyle değil mi?” diye sordum. Çırak uzaklaştı. Rahatlatılmak istemiyordu.

“Bu tamamen benim hatam. Bunların hiçbirinin olabileceğini düşünmüyordum...”

Hemen, “Bu senin hatan değil,” dedim. “Kimse bilemezdi...” Sesim canlılığını yitirmişti. Ama biri biliyordu. Biri tahmin etmişti. Orion. Onun gerçekten de her durum için bir planı vardı. Bir beklenmedik durum planı...

Dev duvar flopilerinden birini işaret ettim. “Geminin planlarını getirebilir misin?”

“Neden?” Çırak orada öylece duruyor ve gözleriyle durmam için, bir umut olduğuna onu inandırmamam için bana yalvarıyordu.

Ama bir umut vardı.

Çırak’ı duvar flopisine doğru ittim ve planları açmak için ekrana basmaya başlayana kadar yanından ayrılmadım. Planları açtığında, koridorun diğer tarafına hızla geçerek duvara yaslanmış bir sandalyeyi elime aldım. Onu gezegenlerin kilden modellerinin ve Godspeed’in küçük kopyasının altına vurdum.

Sandalyeye çıkarak, “Eksik patlayıcıları keşfettiğimde bulduğum son videoda,” dedim. “Orion, bulmaya ihtiyacım olacak olan son şeyin Godspeed’in içinde olacağım söylemişti.” Çırak, “Godspeed çok büyük,” dedi. Arkasındaki duvar flopisi, geminin devasa diyagramını gösteriyordu. Onu orada, duvara yansıtılmış olarak gördüğümde, geminin ne kadar büyük olduğunu fark edebilirdim.

“Biliyorum,” dedim. “Ama tuhaf değil mi? Yani sözcük seçimi. Godspeed’de demedi. İçinde’dedi.”

Çırak, “Yani?” diye sordu. Sesi hâlâ tekdüzeydi ve her ne kadar fiziksel olarak benimle birlikte Kayıt Salonunda olsa da, o aslında hâlâ bahçedeydi, istifa ediyordu ve hâlâ Köprü’deydi ve insanların ölmesini izliyordu. Artık Orion’un ipuçları onu ilgilendirmiyordu.

Dünyaların iki kil modelinin ortasında asılı bir şekilde duran Godspeed’in küçük modeline uzanmaya çalıştım. “Godspeed’in içinde,” dedim. “İçinde. ” Sandalyenin tepesinde parmak uçlarımdan üstünde durduğum esnada sandalye sallanmaya başladı ve parmaklarım küçük model geminin alt kısmına sürtündü. Daha önceden onun bir çengel ucunda olduğunu ve aşağı indirilerek incelenebileceğini fark etmiştim. Altına bastırdım ve çengel yerinden çıktı. Gemi düştü. Ona uzandım ve bir elimle gemiyi tuttum.

Sandalye devrilmeye başladı ve yere düşmeden üstünden atladım. Çıracak beni havada yakaladı ve şaşkınlıkla nefes nefese kaldım. Beni nazikçe yere bıraktı.

Model kafamın boyutuna yakın bir büyüklükteydi ve tozla kaplıydı. Üstüne doğru üfledim ve büyük toz parçaları uçarak yere düştü. Havada kalamayacak kadar büyüktüler. Geminin üst kısmında, Köprü üzerindeki bal peteği pencerenin küçük modelinin çizgilerinde daha fazla toz vardı. Maketi gemiyle aynı tarafta olacak şekilde döndürdüm. Kırık kanatlı bir kuşu andırıyordu -burun yerine bir ibrik ve kuyruk tüyleri yerine de iticiler...

Onu Çıracak'a uzattım.

Maketi sanki bildiği tek evin bir kopyası değil de yabancı bir şeymiş gibi eliyle tarttı. Yüzü gergindi -o kadar derin bir kaş çatışması vardı ki, gölgeler yüzünde siyah izler gibi görünüyordu. Elindeki damarlar dışarı doğru çıkmıştı ve parmakları da gergindi. Kasıtlı olarak başparmağını Köprü penceresine bastırarak bal peteği camı kırdı. Parmağında bir parça kan gördüm ama hiçbir acı emaresi göstermedi.

Modeli bana geri vererek, “Şimdi hatasız,” dedi.

Gözlerine baktım ama boş bakıyorlardı.

Geminin alt kısmını işaret ederek, “Burada daha fazla cam var,” dedim.

Çıracak omuz silkti. Tek omuzla yapılan umursamaz hareketlerden biriydi bu. “Onu dışarıdayken gördüm. Gözlemevi gibi bir şey bu.”

“Son kilitli kapının diğer tarafında olmalı,” dedim. “Bir gözlemevi neden kitlensin ki?”

Duvar flopisine doğru ilerledim. Çıracak olduğu yerde, sandalyenin yanında durdu ama gözleri beni takip ediyordu. Yeni kırılmış maketi yere koyarak, flopiddeki planları yakınlaştırdım. Ekrandaki resmi hareket ettirmek için iki elimi de kullandım. Donma katından geçerek kilitli kapıları gösteren kısma vardım. Tüm kapılar işaretli değildi -silah deposu işaretsizdi- ama kattaki son kilitli kapının ötesinde bir sözcük yazılıydı.

Beklenmedik, Durum

Nefes nefese, “Bana bunun beklenmedik durum planı olduğunu söyleyip duruyor,” dedim. Döndüm ve Çıracak'la göz göze geldim ve gözlerinde yeniden bir kıvılcım olduğunu fark ettim.

Godspeed maketini elime alıp işaret ederek, “Buradaki cam kısım,” dedim. Parmaklarımı kırık Köprü'den geminin alt katına götürdüm. Bu aynı şekildi, geminin ön kısmından dışarı çıkıntı yapan bir burun vardı. Tek fark, donma katındaki burnun daha küçük olmasıydı.

Kopya gemide, küçük bir metal çizgi alt kısım boyunca tüm çemberi çevreliyordu.

Modeli elimin üstünde döndürerek yavaşça, “Bu Orion'un beklenmedik durum planı değil,” dedim. “Bu Godspeed'inki. Bunu daha önce düşünmediğimize inanamıyorum!”

Hangi geminin bir yedek planı yoktur ki? Hangi gemide bir kaçış mekiği yoktur! ”
Dikkatle kopya Godspeed'in metal çizgisini çektim. Alt yarısı gemiden ayrıldı.

Çırak'ın gözleri büyüdü. “Donma katı... Lanet donma katının hepsi -gemiden ayrılabiliyor mu? Tüm kat bir kaçış mekiği mi?”

Kopyanın alt kısmını -kaçış mekiğini- Çırak'a fırlattım. Geminin geri kalanından ayrı bir şekilde havada hoş bir kavis yaptı. Yeni bir gezegende kendine ev bulmak için serbest kalmıştı.

63. ÇIRAK

Kaçış mekiğinin kopyasını bir elimle yakaladım. Ona bakarak, “Bu imkânsız,” dedim.

Amy gülerek, “Neden?” diye sordu. “Tasarımı bir düşün. En önemli malzemeler hep orada. Bugün erken saatlerde indiğim merdivenler -doğrudan donma katına gitmiyorlardı. Onun çatısında sona eriyorlardı ve kata inmeden önce içinden geçmek gereken bir bölme de vardı. Aslında,” diye ekledim ve san renkli dumanın içinden alanın nasıl gözüktüğünü hatırlamaya çalıştım. “Asansör şaftından geriye kalanları bir sütunun arkasından görebiliyordum ve orada da kilitli bir bölme vardı. Orada neden kilitli bir oda olsun ki? Godspeed’in yapımcıları hiçbir alanı boşa harcamamışlar.”

Amy gözlerimdeki şüpheyi fark edince hayal kırıklığı içinde homurdandı. “Çırak, bir düşün! Haklı olduğumu biliyorsun -geminin bu kısmı ayrılabilir. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun! Köprü yok olmuş olsa da hâlâ yeni gezegene iniş yapabiliriz. Godspeed’i arkamızda bırakarak donma katını aşağı indirebiliriz!”

Olasılıklar gözlerimde girdap gibi dönüyordu. Amy beni ikna ettiğini fark ederek gülümsedi. “O kat büyük. Sadece bir depoysa, olması gerektiğinden büyük,” dedi. “Çatısı yüksek -yüksek bir oksijen kapasitesi var. Ve yeri de herkesi alabilecek kadar geniş-”

Omuzlarım çöktü. “Ama hem asansör hem de merdivenler havaya uçtuysa oraya nasıl ulaşacağız?”

Amy’nin gülümsemesi o kadar büyüktü ki tüm dişlerini görebiliyordum. “Hadi yüzmeye gidelim,” dedi.

Amy Hastane nin yolundan hızla geriye yürürken ona yetişmekte zorlanıyordum. Hayır-Hastane’ye değil. Hastane’nin arkasındaki göle gidiyordu.

Amy, “Bu durumu ortaya çıkaran şey balıklardı. Gölde hiç balık olmamasının ne kadar garip olduğu fikri bir türlü aklımdan çıkmadı,” dedi. Artık resmen koşuyordu ve benim de ona yetişmek için hızla yürümem gerekiyordu.

“Balıklar mı?”

“Koi balığı. Harley, bir koi balığı çizmişti. Onunla ilk tanıştığымda o balığın resmini yapıyordu ve o, son yaptığı resimlerden biriydi. Odası balıklarla doluydu.”

“Yani?” diye sordum.

Amy o kadar ani durdu ki, ona çarptım.

“Balıklar biliyordu. Onları görmüştü. O resimleri kafasında canlandırmıyordu. Ve sen bana - evet sen söyledin- balıkların olduğunu ama “artık” olmadıklarını söylemiştin.”

“Aynen öyle,” dedim. ‘Eskiden balıklar vardı.’

“Pekiyi, Şimdi neredeler. Balıklar öylece ortadan kaybolmazlar.”

Durdum ve dűŐ nmeye baŐladım. Kayleigh’in ldűĐ  zamanlar kötü zamanlardı. Onu bulduĐumuzda vücudunun suda olması dıŐında bir Őey hatırlamıyordum. Ama bu olay sonrasında... Harley gle çok uzun bir süre gitmedi ve gittiĐinde de balıklar... Yok olmuŐtu.

Amy, “Gl n dibinde bir Őey var,” dedi. “Planı bir dűŐ n. Beklenmedik durum alanının hemen üstünde ne olduĐunu biliyor musun?”

“Gl  m ?” İçimde bir umut oluştu. Yıldızlar aşkına! Hâlâ bir Şansımız vardı! Hâlâ Centauri-Diinya’ya inebilirdik... Tabii bu Godspeed’i ardımızda bırakmak demekti.

“Gl .”

Her Őey çok kolaydı -ve Amy bana anlattığında gerçeği gördüm. EĐer Kayleigh gl  kurutsaydı, elbette balıklar da ölecekti. Ama o bir Őey yapamadan, Bilge onu bulmuŐtu. Onu hareketsiz bırakmak için ilaç vermiŐ ve sonra gl  yeniden doldurmuŐtu. DiĐer herkes, Kayleigh’in glde y zduğ n  ve kasti olarak boğulduğunu dűŐ n yordu ama gerçekte...

Amy yine hızla gle doğru yürümeye başlamıştı. Orion, Kayleigh’in ölümünün bir cinayet olduğunu, intihar olmadığını söylemişti. Harley’le birlikte cesedini bulduğumuzda üstüne yapışmış ilaç plasterleri vardı. Doktor cildine bir Phydus ilaç plasteri koyduğunda Evie’nin ne kadar yatıŐtıĐını anımsadım. Kayleigh’de yeni Phydus plasteri yoktu ama uyumasını sağlayacak başka plasterler de vardı. Ve yeterince ilaç plasteriyle, Bilge, Kayleigh’in glde öylece durarak sırlarıyla birlikte gömülmesini izleyebilirdi.

Amy gölün köşesinde mokasenlerini ve ceketini çıkardı ve yere fırlattı. Saçlarını tutturduğu uzun bez parçasını çözdü.

Ancak, “Arkanı dn,” dediğinde ona baktığımın farkına vardım.

“Ben -bilerek- yani biliyorsun -ah,” diye kekeledim. Yüzümün utançtan ısındığını hissedebiliyordum.

Amy tekn r, “Arkanı dn,” dedi ama bu sefer gülümsüyordu.

Arkamı döndüm ve yere bakmaya başladım. Amy soyunurken çıkan kıyafet hıŐırtılarını dinlememeye çalışıyordum.

Bir dakika sonra, bir su sesi duydum ve arkamı döndüm. Amy’nin pantolonu ve tuniği buruŐmuŐ bir yığın Őeklinde duruyordu; suyun altında sadece i çamaŐırlarını ve kolsuz gömleğini giyiyor olmalıydı. Bunu dűŐ n nce yüzüm daha da ısındı ve zihnimi boŐaltmak için baŐımı suyun içine sokarsam ne kadar garip gr neceğimi dűŐ nd m.

Suyun  st nden, “Ne arıyorsun?” diye seslendim.

“AŞağıya bir iniş yolu!” dedi. Su berraktı ama gölün tabanında, ayaklarının yakınından bulanık bir kahverengilik yükseliyordu.

Daldı ve yaklaşık bir dakika kadar suyun içinde kaldı.

Sonra yüzeye çıktı, derin bir nefes aldı ve yeniden daldı.

Yüzeye büyük baloncuklar çıktı.

Suya baktım. Kırmızılıklar ve solgun bir ten renginin hareketlerini görüyordum. Saniyeleri saydım.

Sonra Amy yeniden yüzeye çıktı. Derin bir nefes aldı ve tüm içindeki nefesi uzun bir zafer haykırışıyla dışarı verdi.

Bahçe yolundan bir ses, “Neler oluyor?” diye seslendi.

Amy pantolonunu geri giyerken arkamda “olamaz, olamaz, olamaz,” diye mırıldandı. Tuniğini geri giyerken omzumun üstünden bakma riskini aldım. Bartie ve Victria ortanca otlarının arasından göle doğru gelirken o da öne doğru bir adım attı.

Islak kıyafetleri kuru olanları da ıslatmıştı ve bu da tüm hatlarının meydana çıkmasına neden oluyordu. Gözlerimi ondan alamadım.

Amy onlara, “Merhaba,” diye seslendi.

Victria sessizce, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Yüzüne baktım. Victria grubumuzda her zaman için sessiz olandı ama Sezondan beri ne kadar sessizleştiğini hiç fark edememiştim. Amy ona olanları anlatana kadar.

Ona olanları ve bunları düşününce yumruklarımı sıktım. Tırnaklarım acı verici bir şekilde avuç içlerime baskı yapıyordu. Victria’ya olanlardan ve Amy’ye neredeyse olacak olanlardan nefret ediyordum. Ben...

Amy gülümseyerek, “Sadece biraz yüzdüm,” dedi.

Victria, “O kadarını görebiliyorum,” dedi. En azından Amy onun yanında olmuştu ve bundan dolayı memnundum. Ve belki de Bartie de yanında olmuştu. O bir belaydı ve gemiye ihanet etmişti ama en azından Victria’nın dostu olmuştu. Benden çok daha fazla.

Bartie yeri işaret ederek, “O da ne?” diye sordu.

“Ahh.” Amy eğilerek iki soluk yeşil ilaç plasterini aldı ve cebine geri koydu. Onları giyinirken düşürmüş olmalıydı.

Kaşlarımı çatarak, “Neden Phydus var yanında?” diye sordum. Önce öfkelenmişim - Phydus’a bu kadar katı bir şekilde karşı çıkan oydu- ama sonra hemen bu duygu endişeye dönüştü. Geminin duvarlarını pençeleyen Evie’yi düşündüm. Duvarlar Amy’e de aynı şekilde baskı mı yapıyordu? Onu görmediğim geceleri geçirmesini Phydus mu sağlıyordu?

Amy, Victria’ya baktı ve birbirlerini sessizce anladılar. “Biraz almıştım. Düşündüm de... Belki onlara ihtiyacım olur...” Bana baktı ve çatık kaşlarımı gördü. “Kendim için

değil!” diye karşı çıktı.

Kaşlarımı daha da çattım. Onları birisi saldırırsa silah olarak kullanacağını kastediyordu. Luthor gibi birisi. Amy, “Olan olmuş,” dedi. Ses tonu yüzünden söylediklerinden fazlasını bildiğini anladım. En çekici ses tonuyla dikkatimi dağıtmaya çalışarak, “O halde,” dedi. “Havuzu boşalt-manın bir yolu var mı?”

Bir kaşımı kaldırdım. Amy, sözlere dökülmeyen sorumu anlamıştı: Bunu Victria ve Bartie’nin önünde yapmalı mıydık? Hafifçe omuzlarını kaldırdı. Onlara göstermemek için bir sebep olmadığını düşünüyordu. Eğer işe yararsa, gemideki herkes öğrenecekti zaten.

Bartie biraz talepkâr biraz da gülümseyerek, “Neler oluyor?” diye sordu.

Amy neşeyle, “Gemiden çıkmanın bir yolu var!” diye haykırdı.

Victria, “Havuzdan mı?” diye sordu.

“İçinden değil. Altından.”

Victria, Amy’ye kuşkuyla baktı. Sanki söylediği sözler kadar delirip delirmediğini anlamaya çalışıyor gibiydi. “Gemiden çıkış yolu, sualtında mı?”

Amy gülerek, “Sualtında kalamaz,” dedi. “O yüzden havuzu boşaltmalıyız.”

Victria bana doğru baktı. “Bu konuşmanın delice olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?”

Bartie, “Eğer havuzu boşaltmak istiyorsan,” dedi. “Orada bir pompa var.” Suyun öteki tarafını işaret ederek, zekice bir biçimde bir ortanca otunun ardına gizlenmiş olan küçük siyah bir kutuyu işaret etti.

“Acil durumlar için,” dedim ve Bartie’nin önünde durabilmek için ağırlığımı diğer yanıma verdim. “Eğer Hastane’de ya da Kayıt Salonunda bir yangın çıkarsa, söndürmek için havuz suyunu kullanabilelim diye.” Amy parıldayan gözlerle, “Çalıştırabilir misin?” diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç denememiştim. “Elbette çalıştırabilirim,” dedim.

Havuzun diğer tarafına doğru ilerlemeye başladım ve ne yazık ki Bartie de beni takip etmeye başladı. Sırıtarak, “Pompayı nasıl çalıştıracığını bilmiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Dik dik baktım. “Böyle davranamazsın,” dedim.

“Nasıl?”

“Hâlâ arkadaşımıışsın gibi.”

Bartie kafasını salladı. “Öyle olsun.”

“Ve... Hayır.”

“Hayır?”

“Hayır, pompayı nasıl kullanacağımı bilmiyorum.”

Bartie bana eskisi gibi gülümsedi. Tıpkı bir zamanlar kayalara doğru yarışırken gülümsediği gibi. Pompanın yanına çömeldim fakat kulpuna uzandığımda, Bartie, “Bunu yapma,” dedi.

“Neden yapmayayım?”

Bartie omzunu silkti. “Sadece etrafa su püskürteceksin. Eğer boşa gitmesini istemiyorsan, başka yöne çevirmen gerekir. ”

Şaltere yöneldim. “Hayır,” dedi.

“Kahretsin, Pekâlâ!” dedim ve ellerimi kaldırdım. “Sen yap.”

Bartie eğildi ve iki şalteri döndürdü, bir göstergeyi çevirdi ve pompayı çalıştırdı. Çağlama ve çalkalama sesleri duyuldu ve su seviyesinin inmesi biraz zaman aldı. Bir kez inmeye başladığında ise gitgide daha da hızlandı. Su seviyesi azalırken, lotus çiçekleri gevşekçe yüzüyorlardı. Açık pembe yaprakları çamurdan kahverengiye boyanmıştı. Uzun sapları neredeyse çamura saplanmış saçlara benziyordu. Zorlukla yutkundum ve havuzda Kayleigh’in saçlarının süzülüşü aklıma geldi.

Victria, heyecanla, “Neredeyse bitti!” dedi. Onun gerçekten gülümsediğini ilk kez görüyordum... Aylardan beri. “Artık suda bir şey görmemiz gerekmiyor mu?”

Su tamamen tükenmeden, Amy çamura atladı. Ayakları çamura battı ve pantolonun paçalarını kirletti. Amy havuzun ortasına doğru suda ilerledi.

“Burada!” diye seslendi ve kapağın üstündeki yuvarlak kulpa yapışmış olan lotus çiçeklerini koparmaya başladı. Victria, “Vay canına,” diye mırıldandı.

Bartie, “Bu bizi zorlamak için kullandığın şeylerden biri mi? Herkese gezegeni göstermek gibi başka bir ‘debdebeli’ sahne mi?” diye sordu. Yine dostane hiçbir yanı kalmamıştı.

Yüksek sesle, “Gizleyecek hiçbir şeyim yok,” dedim. “Haydi hepimiz aşağıya inelim.”

Amy, kapağın kulpunu çevirdi. Havuza indim ve onun yanına ulaşmak için çamurla mücadele etmeye başladım. Diğerleri de beni takip ettiler. Onlar hakkında endişeliydim -bilinmeyene doğru bizi takip etmelerine izin vermeli miydim? Fakat Amy yüzümü gördüğünde, bir kez kafasını salladı. Onların da gelmesi gerekiyor der gibiydi. Su tamamen bitmeden kapağı açtık ve bir kısmı delikten döküldü. Karanlığa inen bir merdiven vardı.

Amy bir bacağını çamurlu havuz dibinden çekip merdivenin basamağına koydu, “Haydi,” dedi. Ben bir şey söyleyemedim aşağıya inmeye başlamıştı bile.

Kapağı başımın üzerine getirdim. Dar bir alanda köşeye sıkışma hissinden hoşlanmıyordum -öylesine dardı ki, kollarımı uzatınca kenarlara dokunabiliyordum-fakat kapağı açık bırakma fikri daha kötüydü. Eğer birisi bizi aşağıya doğru takip etmeyi

düşünürse, kapak tekrar kaldırıldığında en azından uyarılmış olacaktık...

Hızla aşağıya indik, dar alandan hızla çıkmak istiyorduk. Katlar arasındaki alana ulaştığımızda, hava daha da soğuklaştı.

Daha zor nefes alıyordum ve sıcak hava kapalı alana çarpıyordu. Buz gibi ter damlaları sırtımdan süzülüyor ve titrememe neden oluyordu.

Victria merakla, “Neredeyiz?” diye sordu.

Bartie, “Bir merdivendeyiz,” dedi.

“Onu biliyorum, ahmak. Geminin neresindeyiz demek istiyorum.”

Ayağı sert bir şeye çarpan Amy, “Anlayacağız,” dedi. “Geldik.”

Hepimiz yanına atladık. Başka bir kapak daha vardı. Onu da açtık ve otomatik olarak daha küçük bir merdiven çıktı. Aşağıdaki katta durmuştu. Önce Amy indi ve ben de onu takip ettim.

Bu bir köprüydü.

Gemici Katı’ndakinin minyatür versiyonu gibiydi. Pencere daha küçüktü fakat yine de gezegene bakıyordu. Victria gezegene arkasını döndü fakat biz bakmaya devam ettik. Bu devasa mavi, yeşil küre karşısında serseme dönüyorduk ve nutkumuz tutuluyordu. Acı verici derecede yakın görünüyordu. Pencerenin altında hafif bir eğimle kontrol paneli ve onun ardında da masalar duruyordu. Shelby’nin bana söylediklerini düşündüm. Eğer her şey iyi giderse ve bu kontroller de ana Köprü’dekiler gibi çalışırlarsa, yalnızca kontrol panelinin önündeki otomatik pilot tuşuna basardınız ve gemi kendi kendine gezegene inerdi.

Otomatik pilot tuşunun üzerinde çoktan içine hafıza kartı yerleştirilmiş bir flopi vardı. Amy, “Sonuncu video,” dedi.

Flopiyi eline alan Bartie, “Bu nedir?” diye sordu.

Hızla elinden kaptım. Gözlerimi Amy’ye çevirdim -onlara göstermeli miydik?

“Tümü içinde,” diye fısıldadı ve her ne kadar bu cümleyle ne demek istediğinden emin olmasam da anlamı açıktı.

Ekranda parmağımı gezdirirken herkes çevreme toplandı. Gezegeni gösteren petekli pencereye bir kez baktım ve video başladı.

«video başlangıcı»

Yakınlaşan Bartie, “Bu nedir?” diye sordu.

Victria içini çekti. Amy, kolunu onun omzuna attı ve ekranı Orion’un yüzü kapladığında omuzlarını sıktı.

Orion köprüünün önünde bir sandalyede oturuyordu. Kafamı kaldırıp, sandalyenin gerçeğine baktım. Ortada duruyordu. Orion bu videoyu çekerken orada oturmuştu, sol

omzunun üzerinde gezegen görünüyordu. Öylesine parlaktı ki, Orion siliiet gibi görünüyordu.

ORİON: Oh, Amy. Keşke sana bunu göstermek zorunda kalmasaydım. Gerçekten istemezdim çünkü... Artık gezegeni gördün. Nasıl sana arkanı dönmeni söyleyebilirim?

Orion, arkasındaki gezegene baktı ve içini çekti. Victria da içini çekti.

ORİON: Çünkü senden yapmanı isteyeceğim şey bu. Eğer herhangi bir biçimde mümkünse, arkanı dönmeni ve bu kapıyı kilitlemeni ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum.

Amy'nin ağzı açık kaldı fakat hiçbir şey söylemedi.

ORİON: Büyük sırrın buraya gelmemiz olduğunu mu sandın? Gezegenin pencerenin hemen diğer tarafında olması mı sandın?

Orion kafasını salladı. Gözlerini Orion'a kilitlemiş olan Victria'nın da zar zor fark edilecek bir biçimde kafasını salladığını gördüm.

ORİON: O bir sır değildi.

Orion arkasına uzandı ve bir tomar kâğıt çıkarttı.

Bartie de kontrol panelinin üzerinden bir tomar kâğıt aldı, "İşte bunlar," dedi. Kenarları kıvrılmıştı ve sayfalar da tozluysa fakat bu kâğıtlar Orion'un ekranda elinde tuttuğu kâğıtlardı.

Orion boğazını temizledi. Kâğıtları kameraya doğru tuttu ve böylece ekranda rapor göründü.

Hepimiz Bartie'nin tuttuğu kâğıtlara doğru eğildik. Orion'un pes sesiyle beraber okuyorduk.

Tarih: 328460

Gemi Durumu: Varış

Gemi Kaydı: Godspeed, Centauri-Dünya'ya beklenen gezegen iniş zamanından 248 gün önce ulaşmıştır. Hazırlık taramaları sonucunda, gezegenin yaşamı desteklediği ve uygun yerçekimi, yeterli oksijen seviyelerinde hava kalitesi ve sıvı suyu olduğu ortaya çıkmıştır. Bununla beraber, ek taramalar sonucunda gezegene çoktan yerleşikliği ortaya çıkmıştır. Duyarlı yaşam formlarından ziyade bu yaşam formları... Agresif görünmektedirler.

Tarih: 328464

Gemi Durumu: Yörünge

Gemi Kaydı: Gezegeni taramaya devam ettik. Yüzeydeki yaşam formları onaylandı. Görsel sondalar gezegenin yaşamaya elverişli fakat yaşanması zor olduğunu göstermektedir. Mevcut silahlarımız yüzeydeki yaratıklara karşı yeterli savunmayı

sağlayamamaktadır.

Tarih: 328467

Gemi Durumu: Yörünge

Gemi Kaydı: Mürettebat huzursuz. Üst düzey istatistikçilerimiz ve bilim insanlarımızın görüşüne göre bu noktada gezegene inme görevimizi yerine getirmemeliyiz. Yüzey çok tehlikeli. Dünya ile iletişim zorlaştı. Diğer kaynaklardan yardım bekleyemeyiz ve gemi dışında da kendimizi koruyanlayız. Mürettebatla birlikte oylama yapacağız ve durumu açıklayacağız. Benim tavsiyem, mürettebatın güvenli olan gemide kalmasıdır. İhtiyaçlarımız burada karşılanmaktadır ve geminin dış motorları dâhili bakım için kullanılabilir.

Tarih: 328418

Gemi Durumu: Yörünge

Gemi Kaydı: İsyan. Gemi mürettebatı, karşı çıkmama rağmen gemide kalmayı mantıklı bulmadılar. Ciddi ölçüde yaşam kaybımız oldu. Bununla beraber bilim insanlarımız sayesinde itaat için onları etkilemenin bir yolunu bulduk. Amy ile birbirimize baktık. “Salgın bu, öyle değil mi?” diye sordu. “Phydus buradan geliyor. Bu -bu kaptan - ilk Bilge.”

Kafamı salladım.

Bartie, “Şşş,” dedi.

Tarih: 328303

Gemi Durumu: Yörünge

Gemi Kaydı: Artan bir kararlılıkla bir yaşam biçimi yeniden başladı. Mürettebat yine itaatkâr. Sayımızı artırmaya çalışacağız. Eğer Dünya ile yeniden iletişim kurarsak ya da yardım gelirse, gezegene inmeye yine başlayabiliriz. O zamana dek, muhafaza ve dikkatli üretim ve bu geminin dâhili fonksiyonlarıyla bu gemi sayısız nesil boyunca idare etmelidir.

Orion, kâğıtları Bartie’nin tam da onları bulduğu yere, köprünün önündeki kontrol panelinin üzerine bıraktı.

ORİON: İşte bu sebeple inemeyiz. Ben kahrolası bir ahmak değilim. Burada neler olduğunu biliyorum. Salgın Bilgesi bizi gemide tutma konusunda haklıydı. Cephaneliği gördüm, sen de gördün. Orada silahlar var.

Orion inançsızlıkla kafasını salladı. Victria’ya baktım.

ORİON: Amy, eminim o silahların normal olmadığını sen de biliyorsun. Eğer Salgın Bilgesi Centauri-Dünya’da bu silahların öldüremeyeceği silahlar olduğunu söylediyse...

Yine kafasını salladı.

ORİON: Ve ayrıca, bunu düşün. O silahları düşün.

Orion öne, kameraya doğru yaklaştı. Dördümüz de ona doğru yaklaşmıştık.

ORİON: Donma haznelerindeki donmuşların mı o silahları kullanacaklarını sanıyorsun? Kahretsin, hayır. Biz bu sebeple buradayız.

Orion ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bir dakika pencereden baktı ve geri döndü.

ORİON: Bunu görüyor musun?

Orion kamerayı eline aldı ve bize zemindeki on tane boş çemberi gösterdi. Hepimiz de uzaktaki duvarın orada zemindeki on boşluğa baktık.

ORİON: Sondalar buradaydı. Salgın Bilgesi'nin gönderdiklerinden sonra, her Bilge de bir sonda gönderdi. Hepsi de uyarılarla döndü, bir savaş olmadan Centauri-Dünya'da yaşa-yamayacağımıza dair uyarılar. Muhtemelen kaybedeceğimiz bir savaş. Donmuşların bize yaptıracakları bir savaş.

Amy, "O zaman donmuşları öldürmeye karar vermiş," dedi. "Ben uyandıktan sonra - bu sebeple tüm donmuşların fişini çekti. Gerçeğe yaklaşıyordun, farkında olmasan bile ve o da onların yapacaklarından korkuyordu."

Gözlerine baktım. "Bize böyle söyledi. Bize tüm söylediği buydu. Yalan söylemiyordu."

Amy kaşlarını çattı. "Bir kısmı hakkında yalan söylüyordu. Ne dediği umurumda değil, benim babam yapmaz-"

Bartie sert sert bakarak, "Şşş!" dedi.

ORİON: Birkaç nesil önce sondalarımız bitti. Artık motorların ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Burada, Godspeed'de ne kadar kalabileceğimizi bilmiyorum. Beklenmedik durum planı bu.

Her iki elini de kaldırdı ve donma katının köprüsünü gösterdi.

ORİON: Eğer motorlar çökerse ve yaşam desteği gücünü kaybederse, eğer Godspeed artık bizi koruyamazsa, o zaman ancak o zaman gemiyi terk edebiliriz.

Orion'un gözleri doğrudan ekranın dışına bakıyordu.

ORİON: Amy, sana bunları en başından anlatabilirdim: en fazla gerçeğe önem veriyordun. Seninle ilk tanıştığımızda, duvarda ağlıyordun. Hatırla, sana her şeyin düzeleceğini söylemiştim. Söylediklerimi öylece kabul etmeyeceğin belliydi. Canını yaksa bile gerçekten yüzleşmeye hazırdın.

Amy'ye baktım. Normalden daha solgundu.

ORİON: Pekâlâ, gerçek bu. Bu gerçekle ne yapacağın sana kalmış. Hangi seçimin yapılması gerektiğini bilmiyorum. Bilge benim fazla şey bildiğimi düşünüyordu.

Yapacaklarımdan korkuyordu ve ben de korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Bu sana kalmış. Şimdi gerçeği biliyorsun, Amy. Bir karar vermek gerek.

Orion derin bir nefes aldı. Amy nefesini tuttu.

ORİON: Gemi aşağıdaki canavarlarla yüzleşmeni gerektirecek kadar kötü durumda mı? Kendi yaşamını -herkesin yaşamını tehlikeye atmana değer mi? Eğer cevap evetse, gezegene indirmeyi başlat. Eğer gerekiyorsa bu mekiği kullan. Fakat. Fakat eğer Godspeed hâlâ yuvan olabiliyorsa, gemide kalmak mümkünse kal.

Amy titrekçe nefesini verdi. Sanki onu duymuş gibi Orion dik dik baktı. Amy dudaklarını ısırırdı. Tüm bedeniyle Orion'un sonraki kelimelerine odaklanmıştı.

ORİON: Son durak burası.

Ekran karardı.

«video sonu»

64. AMY

Flopinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim ve yere düşmesini izledim.

Victoria yavaşça, “Bunun anlamı,” dedi. “Gemide kalacağımız mı? Sonsuza dek?” Gözleri arkamızdaki pencereye ve pencerenin ötesindeki gezegene kilitlenmişti.

Kafamı sallayarak, “Hayır,” dedim. “Hayır.”

“Geminin tek hasarlı yeri Köprü. Burada... Kalabiliriz.” Çırak’ın sesi, benim delici bakışlarımla azaldı.

“Canavarlar? Canavarlardan ya da o gezegende olan şeylerden mi korkuyorsunuz?” diyerek gözlerimi devirdim. “Bakın, silah deposunu gördük. Azıcık dahi endişelenmedim. O kaptan? Yalnızca korkmuştu. Veya gücünden vazgeçmek istemedi. Ona bakın -yalnızca kötü olacağını varsaydı ve ardından gezegenle ilgili tüm delilleri gizledi ve kendini geminin kralı ilan etti. Nasıl bir megaloman böyle bir şey yapar? Gücünü muhafaza ettiği müddetçe gezegene inmeyi, kaçmayı umursamadı. Ve gemideki herkesi, sen de dahil olmak üzere ikna etmeyi başarmış!”

Bu noktada konuşmak için çok çaba sarf etmiştim fakat geri çekilmeyecektim. “Ben bu kahrolası gemiden gideceğim. Kapı açılır açılmaz öcüler çıkıp beni tamamen yutsalar da, umurumda değil. Yeter ki yalnızca bir kez dışarıya adım atabileyim.”

Çırak, “Hayır!” diye parladı. “Üzgünüm fakat hayır. Bu aptalca. Ne kadar sabırsız olduğun umurumda değil. Bu konu zamana ihtiyaç duyuyor. Bu mekikten dışarıya adım atar atmaz öleceksek, bunu bilmeye değer.”

Bağırması sona erdiğinde, köprüye sessizlik hâkim oldu. Yüzüm yanıyordu. Diğerlerinin zihinlerinde Çırak’ın kelimelerini tekrarladıklarını duyabiliyordum. Bartie yoğun ve kızgın bir merakla Çırak’a bakıyordu. Bense öfke nöbeti geçiren küçük şımarık bir velettim.

Fakat bana bir gezegen gösterip, sonra da elimden alamazlardı.

Kolumu pencereye doğru uzattım ve neredeyse fısıldayarak, “Bunu gördükten sonra gerçekten de Godspeed’de yaşamaya devam edebilir misiniz?”

Çırak gezegene bakmadı. Bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. “Hayır,” dedi. “Hayır, yaşayamam.”

Bartie boğazını temizledi. Korkuyor muydu yoksa kızgın mıydı bilmiyordum. Çırak’a bakıyordu fakat rahatsız bir biçimde ayağını kıpırdatıp duruyordu. “Bence oylayalım. Eğer insanlar gitmek istemiyorlarsa...”

Kuşkuyla, “Kalacaklar mı?” diye sordum. “Gerçekten mi?” Çırak, “Artık gezegende

hayatta kalma şansımız daha yüksek,” dedi. “Canavarlar olsa da olmasa da.” Bartie ona doğru döndü. “Yiyecek depoları bitti.” Bartie, “Daha fazla yetiştirebiliriz-” diye başladı fakat yüksek bir bum! Sesiyle sözleri yarıda kaldı.

Victria, “O neydi?” diye sordu.

Bu ses bombaların çıkarttığı patlama sesi değildi, daha çok uzaklarda yere düşen ağır bir şeyin sesi gibiydi.

Fakat bu katta yalnızdık.

Bu katta yalnız olmamız gerekiyordu.

Köprüye giden kapıya doğru yavaş yavaş ilerledik. Donma katındaki son kilitli oda. Bu taraftan açılıyordu fakat Çırak, tekrar kilitlenmemesi için kapıya bir sandalye koyacak kadar zekiydi.

Koridor boştu. Diğer tüm kapılar kapalıydı ve kilitlenmişti. Midem yanıyordu. Ya burada birisi donma hazneleriyle uğraşıyorsa? Ya ailemle uğraşıyorsa? Gitgide panik olmama rağmen kendimi düşünmeye zorladım. Kalbimin atış sesleri kulaklarımda yankılanıyordu ve beni koridor boyunca koşmaya sevk ediyordu. Fakat hayır. Derin bir nefes aldım. Hazneler cam-metal sesi çıkartırdı. Metalin metale sürtünme sesi değil...

Donma alanı boştu -uzaktaki duvar haricinde. Asansörün yanında, önceki patlama nedeniyle siyah lekeler ve döküntüler yerleri kirletmişti. Kapılar havaya uçmuştu. Yerde düşmüş askerler gibi yatıyorlardı. Fakat asansör boşluğu başka bir ağır, kilitli kapı ile bloke olmuştu.

Çırak, “Genetik laboratuvar kapısı açık,” dedi.

Kafamı salladım. Dördümüz yavaş yavaş öne doğru ilerledik. Kapıya ulaştığımda, Çırak önüme doğru geçti. Onu geriye çekmek istedim -kahramanlık yapmasına gerek yoktu fakat kapı girişinde zaten durdu. Sırtına çarptım.

“Doktor?” dedi. Sesi şaşkıncı fakat ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu ve yumruklarını sıktığını fark ettim.

Çırak’ın ardından Victria, Bartie ve ben odaya girerken, Doktor yavaşça arkasını döndü. Doktor’un arkasında daha önce duyduğumuz sesin kaynağı vardı. Doktor, Orion’un donduğu tüpü açmıştı ve metal çerçeve de yere düşmüştü.

Çırak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Daha iyi görebilmek için Çırak’ın çevresinde dolanmaya çalıştım fakat kolunu kaldırdı ve beni arkasında tuttu.

Doktor, Çırak’a doğru bir flopi fırlatarak, “Burada olduğunu biliyordum,” dedi. Çırak flopiye baktı ve bana verdi. Victria ve Bartie omzumun üzerinden baktılar. Ekranda wicom yer belirleme haritası vardı. Yanıp sönen noktalar bizi gösteriyordu -Doktor, Bartie, Victria, Çırak... ve Orion.

Ağzım kurumuştı ve ağzımda tat gitmişti. Orion. Bu benim wi-com’umdu. Doktor bunu bana sadece nerede olduğumu görebilmek için vermişti. Çırak yeniden, “Ne

yapıyorsun, Doktor?” diye sordu. Sesi ifadesizdi ve doğal olmayacak kadar sakindi.

Doktor tekrar donma haznesine doğru döndü. Donma tüpündeki cam pencere yoğunlaşma yüzünden sislenmişti fakat hâlâ Orion’un gözlerindeki kırmızı damarların dışarı çıktığını görebiliyordum. Onun gözbebeklerinden yansıdığımı hayal ettim. Eli, yüzünün hemen önünde pencereye dayanmıştı. Bu donma tüpü, ben ve ailem cam kutulara konulduktan hemen sonra geliştirilmişti. Metaldendi, tıpkı bir termos gibi yalıtılmıştı ve çok daha basit çalışıyordu. Bir banyo yerine bir duş gibiydi. Camdan bir tabuta yatmak yerine, tek yapmanız gereken içeriye adım atmaktı. Donma sıvısı üzerinize boşalıyordu ve ardından donma işlemini başlatıyordu. Önde bir tane büyük kırmızı tuş. Çırak’ın bastığı anı hatırlayarak, o tuşa bakıyordum.

Çırak uyarı niteliğinde bir ses tonuyla, “Doktor,” dedi.

Sonunda Doktor, Çırak’a doğru döndü. “Bu geminin bir lidere ihtiyacı var. Ve geride kalan tek lider de Orion.”

Çırak’ın önüne doğru bir adım atarak, “Bir liderimiz var,” dedim.

Doktor bana doğru acı ve ironik bir ifadeyle gülümsedi. “Bir lider olabilirdi. Birkaç yıl daha geçse ve sen olmasaydın.” Hızla ve anlaşılmaz bir şeyler geveledim fakat Doktor kafasını salladı. “Kontrolle ihtiyacımız var. Gerçek bir lidere ihtiyacımız var.”

Güldüm ve gırtlığımdan bana bile yabancı gelen haşin bir ses çıktı. “Sana söyledim, bir liderimiz var. Ve Çırak asla hiçbir şeyin eskiye dönmesine izin vermeyecek.”

Şimdi gülme sırası Doktor’daydı. Yumuşakça gülüyordu. Neredeyse kıkır kıkır. “Oh, Amy,” dedi. “Sen çok geç anlıyorsun ve çok da hatalısın.”

Doktor’un fikrini boşa çıkarmak için Çırak’a doğru döndüm.

Çırak boş boş bana baktı.

“Çırak?” dedim. Korkudan sesim çatlamıştı.

İki erkeğin ardından Victria çıktı. “Üzgünüm,” dedi. Açık yeşil ilaç plasterlerini yere bıraktı. “Yalnızca Orion’u geri istiyorum.”

Elinde bir tabanca vardı. Büyük kalibre kurşunları olan küçük bir revolver. “Sen nasıl...?” diye sordum.

“Bunu bana Doktor verdi. Koruma istediğimi biliyordu. Ve bana Orion’u geri alabileceğimi söylediğinde... Ona yardım ettim.” Ağzım açık kalmıştı. Victria’nın pek çok yüzünü görmüştüm -karşılık görmeyen aşık, kurban, unutulmuş arkadaş. Onu bir hain olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Doktor’la Orion’un donmuş bedeninin bulunduğu donma haznesi arasına girdi. Ve bir kez bile silahını indirmede. Çırak ve Bartie geride, ayakta duruyorlardı. Her ikisinin de boynunda bir tane kare şeklinde yeşil plaster vardı.

65. ÇIRAK

Amy, “Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldadı.

Kelimeleri... Bana bir şey... Hatırlatıyordu.

Fakat her şey öylesine... Yavaşlamıştı ki... Doktor, “Geride dur,” dedi.

Durumu anlamaya çalıştım...

Amy, “İyi misin?” diye sordu.

Neden olmayayım ki?

Doktor. Elinde ikiye ayrılmış bir portakal gibi bir şey tutuyordu. Hardal sarısı.

Doktor, “Hepimizi havaya uçururum,” dedim. “Eğer gerekirse. Bu gemiyi korumak zorundayız. Yoksa Victria’ya sizi vurdurturum. Evet. Bunu yaparız. Pek çok beladan kurtulmuş oluruz.”

Kız yumuşakça, “Ben... Nasıl yapılır bilmiyorum,” dedi.

Doktor, “Çok basit, tatlım,” dedi. “Sadece hedef al ve tetiğe bas. Bu mesafeden onu ıskalamazsın.”

Doktor’un kelimelerinin bir anlamı vardı. Buna emindim.

Fakat neydi?

Amy ağlıyordu. Sağ gözünün kenarında, yalnızca bir damla akıyordu fakat fark etmiştim. Hiçbir şey yapamıyordum.

Kelimeler çevremde dans ediyorlardı. Yüksek sesle. Kızgın. Yalvararak.

Doktor, “Eğer dikkatimizi bu kadar dağıtacaksa,” dedi. “Belki de onu hemen öldürmeliyiz.”

Amy beni geriye doğru iterek, “Çıracak olmaz!” dedi. Kendimi yaşlı hissediyordum.

Hayal meyal.

Doktor, “Çıracak” diye emretti. “Cebindeki bana göster.”

Gösterdim.

Kablolar.

Güzel kablolar.

Kırmızı.

Sarı.

Siyah.

Kablolar.

Doktor, “Onları tekrar Phydus makinesine koy,” diye emretti. “Yapmak istediğini biliyorsun.”

İstiyordum. Koymak istiyordum. Phydus makinesine doğru ilerledim.

Bir şey beni durdurdu. Bir şey beni geri çekti.

Yürümeye devam etmeye çalıştım.

Hiçbir yere gidemedim.

Doktor, “Amy,” diye uyardı. “Onu durdurmaya çalışma.” Amy kulağıma doğru, “Çırak,” diye fısıldadı. “Çırak, savaş onunla. Savaş. Phydus makinesini tekrar çalıştırmak istemiyorsun. İlaçlarla yönetmen gerekmiyor. Olduğun halinle iyisin. Savaş onunla. Kendin ol.”

Doktor yine, “Amy,” diye uyardı. “Seni öldüreceğimi biliyorsun. Veya onu. Biliyorsun yaparım.”

Bacaklarım yukarı aşağı oynadı ve yine ilerlemeye başladım.

Phydus makinesine doğru.

Kabloları tekrar takmak için.

Sanki bunu yapmam gerektiğini hep biliyordum.

Çırak, Phydus makinesinin yanında duruyordu ve kablolar da elindeydi fakat kabloları bağlayabilecek gibi görünmüyordu. Hareketsizce konsola bakıyordu. Ne kadar süre o kabloları cebinde gezdirdiğini merak ettim. Her gün giyinirken cebine koymuş olmalıydı. Tıpkı benim her gün kolyemi takmam veya başımı sarmam gibi. Bunca zaman kabloları yanında taşımasının sebebi eskiden olanları hatırlamak ve bir daha olmayacaklarından emin olmak mıydı...? Yoksa eğer isterse Bilge'nin sahip olduğu insanları kontrol etme gücüne sahip olabileceğini kendine hatırlatmak mıydı?

Doktor, camın ardındaki Orion'a baktı. "O bana her konuda güvendi. Yaşamasına izin verdim. Kaçmasına yardımcı oldum. Benden uzun süre gizlendi -Onun Kayıtcı olduğunu bilmiyordum. Bunca yıl hemen gözümün önünde olduğunu bilmiyordum. Fakat sen onu dondurmadan önce bana sırlarını açıklamıştı. Ve ben senin gibi ona ihanet etmeyeceğim."

Doktor, Çırak'ın yanında durmak üzere hareket etti. Ona arkadan saldıracaktım fakat önüme Victria çıktı. Eli titriyordu. Bir tabancanın ağırlığına alışkın değildi. Ve tabancayı avucunun içinde rahatsızca tutuyordu. Gerçi önemi yoktu... Bir kez tetiği sıkırsa, mahvolurdum. Ona dikkatle baktım. Yüzü korku içindeydi ve boynundan aşağıya ter damlaları süzülüyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Bana zarar vermek istemiyordu fakat kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi ve kafesteki bir hayvan eğer tehdit edilirse her şeyi yapabilirdi. Kıpırdamadan durdum.

Doktor, nazıkçe kabloları Çırak'ın ellerinden alarak, "Oh, Çırak. Seni uyarmaya çalıştım. Bunu yaptım," dedi. "Sana her seferinde lideri takip et dedim."

"Sen delisin," diye haykırdım. "Lider Çıraktır."

Doktor döndü ve bana baktı. Sanki değerimi hesaplıyor ve pek de değerim olmadığını sonucuna varıyordu. "Bilge olmasını ummuştum. Ona üç ay verdim. Fakat daha fazla insan onu sorgulamaya başladıkça, umutsuz olduğu iyice ortaya çıktı. Ve bir de Bartie vardı." Bartie'nin adını dudağını bükerek söylemişti.

Gözlerim Bartie'ye döndü. Boynunda yeşil bir plaster vardı.

"Bartie bir devrim başlatabileceğini sanıyordu." Doktor gözlerini devirdi. "Hamleleri akıllıcaydı. Flopileri ve wicom'lan hacklemek zekiceydi fakat sonuçta o güçsüz bir insan. Gerçek bir devrimi yönetecek niteliklere gerçekte sahip değildi. Ve ayrıca çatışmaların bir isyana dönüşmesine izin vermeyecektim. Tekrar gerçek bir liderimiz olduğunda, tüm başkaldırıları yok olacak."

"Yok olma" derken ses tonundan hoşlanmadım. Çok kesin konuşmuştu.

Doktor bana doğru döndü. "Yardım etmeye çalıştım. Plasterler yaptım ve Çırak onları kullanmayınca ben kullandım. İtaatin sağlanması için uygun miktarda korku

salmak için o ölümleri kullanabilirdi.” Doktor, Çırak’a doğru dönerek, ifadesiz bir suratla, “Fakat yaptın mı?” diye sordu. “Hayır.” Çırak’ın bedenini itti. Çırak direnmedi ve Phydus makinesine çarptı. Doktor, “Zaman ilerledikçe,” diye devam etti. “Onun geri çekilmesinin gerekliliği daha da fazla ortaya çıktı. Onun lideri takip etmesi gerekiyordu. Uyarılar ona yapılıyordu.” Çırak’ın göğsünü parmağıyla dürttü. Çırak doğrudan ileriye bakıyordu. Bedeni gevşemişti.

“Ya Marae?” diye sordum.

“Onunla konuşmaya çalıştım. Gemideki herkes içinde asıl o Orion’un tarafında olmalıydı. Fakat hayır. O Çırak’ın tarafını tuttu.”

Doktor, kabloları Phydus pompasına yerleştirdi. Asıl meselesi ilaç değildi. Odaanın içinde ağır ağır ilerledi ve Orion’un donma haznesine geri döndü.

“Zaten artık çok geç, Amy.” Doktor içini çekti ve hayal kırıklığıyla dolu sesi odayı doldurdu. “Bartie veya Çırak ne tür bir lider olabileceklerini düşündüler bilmiyorum fakat Orion zaten bir lider. Tek hatası, mekik konusundaki seçimi sana bırakması, sana güvenmesi oldu. Orion’un videolarını bulmana izin verdim fakat aslında hepsini yok etmem gerekirdi.”

Zihnim hızla işliyordu. “Bana neden Orion’un wi-com’unu verdin ki?” diye sordum. “Bizi bıraktığı ipuçlarına götüreceğini biliyor olmalıydın.”

Doktor bana doğru baktı. “Verdim çünkü Orion öyle istemişti,” dedi.

İşte bu kadar basitti. Ona ne dersek diyelim, Doktor sadık bir adamdı. Bilge’ye karşı değil, Orion’a bile değil ve Çırak’a karşı hiç değil. Sisteme sadıktı. Sisteme göre, Orion bir sonraki lider olmalıydı ve bu sebeple de Doktor ona körlemesine itaat etmeliydi - aynı fikirde olmasa bile.

Fakat bunun bir anlamı yoktu. “Eğer ilk ipucunu bana veren kişi sensen, kim sone kitabındaki ve silah deposundakini değiştirdi?”

“Ben yaptım.” Doktor, Orion’un donma haznesindeki göstergiyi kontrol etti.

“Sen mi? Fakat niye?”

Benim ne kadar ahmak olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. “Kendim için yapmadım. Bu gemi -içindeki herkes- eğer Centauri-Dünya’ya inersek ölebilir. Ölür. Fakat ben mantıksız biri değilim. Son kararı Bilge’nin vermesine izin vereceğim. Eğer mekiğin fırlatılmasını söylerse, Pekâlâ, kenara çekilirim. Ben sadece karar vermek için seni seçmesinin doğru olmadığını düşünüyorum.”

Sonunda anlamıştım. Silah deposundaki ipucunu değiştirmişti ve sone kitabındaki sayfayı kesmişti çünkü başarılı olmamı istememişti. Fakat yine de bulabilmem için kitabı bırakmıştı. İpucunu bulmamı istememişti fakat Orion’a karşı tamamen itaatsiz olmak da istememişti.

“Uzay giysileriyle sen mi oynadın?”

“Eğer içeriye girerseniz, birinizin o giysileri kullanacağını düşünmüştüm.”

“Ve birimizin ölmesi umurunda bile değildi?”

Doktor, “Eğer yardımı olacaksa,” dedi ve tekrar Orion’un donma haznesindeki göstergelere döndü, “Senin ölmeni umuyordum.” Yardımı olmamıştı.

Doktor, “Anlamamı istediğim şeyi hiçbir zaman fark edemedin,” diye devam etti. Başka bir göstergelyi ayarladı. “Orion’un sana gösterdiklerini öylesine takıntı haline getirmiştin ki, benim sana gösterdiklerimi asla göremedin.”

“Öyle mi?” dedim. “Ve neydi o?”

“Önemli olan şey bu gemiden çıkmak değildi. Bu gemiden çıkamayız Amy, bunu yapamayız. Orion bir gün, gelecekte bir gün bunun mümkün olabileceğini söylüyordu fakat hayır. Silah deposu, sondalar -bu çok tehlikeli. Salgın Bilgesi’nden beri koruduğumuz düzeni devam ettirmeliyiz.”

Kendime engel olamadım ve iğrenerek homurdandım.

Doktor tembelce, “Bana katılmadığını biliyorum, Amy,” dedi. Sanki dostlar arasında sohbet ediyorduk. “Fakat Bilge’nin sistemi işe yarıyor.”

“Bilge sapkındı, hastaydı,” dedim. “Sonunda halini gördün. Güç isteğiyle öylesine çaresizdi ki.”

Doktor ilgisizce, “Evet, evet,” dedi. “Her Çırac ve Bilge de sapmalar olur. Bunlar belgelenmiştir. Ve Orion belirli yaşa geldiğinde, Bilge geri çekilmeliydi. Ve Orion -Çırac değil- Bil-ge olmalıydı.”

“Orion bir psikopattı!” diye haykırdım. İleri hareket etmeye başladım ve ilerlerken Bartie’nin omzuna çarptım. Boş boş ileri baktı.

Bu hareket yanılttı. Victria elindeki silahı daha da sıkı kavradı. Sonuçta Orion’a aşıktı. Ve Doktor da donma haznesine doğru yaklaştı.

Doktor hazne kapısındaki göstergelyi çevirerek, “O ne bir psikopat’, ne de Orion,” dedi. “O, Bilge.” Hâlâ Phydus makinesinin yanında hareketsiz olarak duran Çırac’a baktı. “Sen asla Bilge olmak istememiştin, öyle değil mi? Sadece Çırac olmak istemiştin. Bu sebeple ismini değiştirmemiştin. Biliyordun, öyle değil mi? Bilge olmak için yeterince iyi olmadığını. Sen hâlâ bir çocuksun. Sorumluluktan ziyade aptalca delice sevdanla meşgulsün.”

Plasterli ve sessiz Çırac, kafasıyla onayladı.

“Çırac hakkında o şekilde konuşma!” diye gürledim. “Orion, çaresiz insanları öldüren bir korkaktı!”

Doktor bana doğru döndü. “Unutma, sana o değerli gezegenini veren kişi Çırac değildi, Orion’du. Yalnızca bir buz kitlesiyken bile, sen onun ipuçlarını tüm gemide ararken seni kontrol ediyordu. Gerçek bir liderin gücü budur.”

Çok sakindi, dengeliydi ve ölçülüydü -her zamanki gibi. Bu konuda bile -Orion adına insanları öldürmekte, Çırak'ı devirmek için darbe planlarken- şimdi bile, Doktor'un gözlerinde hiçbir ateş yoktu. Gerçekten doğru olduğuna inandığı şey konusunda sessizce ve azimle ilerliyordu. Hepimizi bize verilen yerlere koyuyordu. Orion, Bilge'ydi. Çırak, Çırak'tı. Ve ben -ben hâlâ ve her zamanki gibi kategorize edemediği kişiydim. Ve tam da bu sebeple Victria'nın suratıma bir silah doğrultmasını sağlamıştı. Ve artık emindim, iliklerimde hissedebiliyordum -buradan kurtulamayacaktım. Doktor'un planında yerim yoktu çünkü Godspeed'de yerim yoktu ve Doktor'un da çıkıntı yapan bir şeye -birisine tahammülü yoktu. Herkesin mükemmel bir biçimde aynı olması gerekiyordu, mükemmel biçimde sakın ve mükemmel olarak doğru Bilge ye karşı itaatkâr... Ve ben de asla öyle biri olmayacaktım.

Doktor'un bu odadan canlı çıkmama izin vermeyeceğinden öylesine emindim ki, artık Victria'nın tetiği çekmesini ve her şeyin bitmesini bekler hale gelmiştim. Onun yerine, Doktor Orion'un donma haznesine kodu girdi. Doktor arkasını döndü. "Amy, ben lider değilim. Bunu biliyorum. Ben sadece diğer herkese yapmalarını söylediğim şeyi yapmaya çalışıyorum."

Yumuşakça, "Lideri takip edin," dedim.

Doktor, "Aynen öyle. Artık bir umut kalmadı," dedi. "Yeni gezegene inemeyiz. Ve burada da Orion olmadan hayatta kalamayız. Göremiyor musun? Gerçek bir lidere ihtiyacımız var. Bartie veya Çırak değil. Bilge'ye ihtiyacımız var. Tek umudumuz o."

Victria kafasını kaldırıp, Doktor'a baktı fakat Doktor ona bakmıyordu. Bana bakıyordu. "Ben sadece Orion'u geri istiyorum," dedi fakat Doktor onunla ilgilenmedi.

Doktor'a, "Burada umuttan bahsetmiyoruz," dedim fakat Victria'ya bakıyordum. "İnançtan bahsediyoruz. Yeni dünyanın buradakinden daha iyi olacağı inancından. Ve öyle olmasa da, oraya inip orada her ne varsa görme riskini almaya değeceği inancından."

Orion'un donma haznesi biyledi ve yüksek bir ses yankılandı.

Doktor, "İşte," dedi. "Ve yenileme süreci başladı."

Kızgınlıkla, "Ne?" diye sordum.

Victria dönerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

İşte şansımı yakalamıştım. Cebinde bir şeyler taşıyan tek kişi Çırak değildi -hâlâ cebimde Phydus plasterleri vardı. Tek bir hamleyle, bir tanesini paketinden çıkarttım ve Victria'nın koluna yapıştırdım. Ve silahı da karşı koymayan parmaklarından kaptım.

Doktor bana baktı, onu vurup vurmayacağımı anlamaya çalışıyordu.

Neredeyse sıradan bir tavırla, "Çok geç," dedi. "Çoktan yenileme sürecine başladık." Orion'un yüzünün üzerindeki ışık yeşil renkti. "Beni vursan bile, o yine de uyanabilir."

Yavaş yavaş sağıma doğru ilerledim. Bartie'nin yanına fakat plasteri ondan çıkartabilsem bile Phydus hâlâ sisteminde etkili olacaktı. Buradan bir yardım alamazdım. Doktor, ilk tanıştığımızda bana hayatımın sonuna dek ilaç vermek konusunda tehdit ettiği zamanki ses tonuyla, "Amy, aptallık ediyorsun," dedi. "Düzgün düşünemiyorsun."

"Düzgün düşünüyorum," dedim. "Gemiye Orion'un yönetmesini istemiyorum. "

"Çırak'ın kaçış mekiğini kullanmama riski var, bunu biliyorsun."

Haklıydı. Biliyordum. Gözlerindeki tereddüdü görmüştüm. Benim gemiyi hemen indirme reaksiyonuma karşı çıkmıştı.

"Ona inancım var," dedim. Ve bundan fazlası var, diye düşündüm.

Doktor, sanki ev ödevi sorusuna cevap veremeyen bir öğrenciymişim gibi kafasını salladı.

"Tüm inancımın Victria'da olduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. İnanç kelimesini vurgulamıştı. Ve kendi tabancasını çıkarttı. Elinde tuhaf duruyordu. Tıpkı Victria gibi o da nasıl tutulacağından emin değildi. Yine de bir tabancayı çözmek zor değildi. Öldürücü ucu bana dönüktü ve bu da yeterliydi.

Bakış açımı genişlettim. Ayaklarımı omzumla aynı hizaya getirdim. Askeri bir çocuk gibi silahlarla yetiştirilmiştim. Babam kendimi nasıl koruyacağımı bana öğretmişti. Silahlara oyuncak gibi değil, araç gibi yaklaşmayı öğretmişti. Daha önce hiç Cumartesileri gittiğimiz hedef alanı için bu kadar minnettar olmamıştı. Nefesimi verdim ve parmağımın altındaki soğuk metali hissettim.

Doktor, "Beni öldüremezsin," dedi.

"Haklısın," dedim ve tetiği çektim.

67. ÇIRAK

Her şeyi yavaş çekimde görüyordum. Her şey bulanıktı. Tabancadan güm diye bir ses çıktı ve bir barut dumanı hızla buharlaştı. Geride kurşun ve yanık kokusu kaldı. Doktor devrildi, bacağına bir kırmızılık yayılmaya başlamıştı. Amy hızla öne doğru atıldı. Doktor'un koluna açık yeşil bir plaster yapıştırdı.

Yine bir güm sesi. Başka bir tabanca. Doktor'un tabancası.

Yine duman ve kan.

Amy yere yıkıldı. Kolunu tutuyordu. Parmaklarından koyu kırmızı kan damlaları akmaya başladı.

Elini uzaklaştırdı ve wi-com'una bastı. Haykırdı.

Victria'ya doğru sendeledi. Bedenin yanında dizüstü düştü.

Her şeyi görüyordum fakat hareket edemiyor, tepki veremiyordum. Amy çığlık atıp, hıçkırırken sadece bakabiliyordum. Amy her iki elini de Victria'nın elbisesine yayılmakta olan kırmızı lekenin üzerine bastırdı. Amy'nin elbisesine de kan bulaştı fakat umursamadı. Victria'nın yarasına bastırmaya çalışıyordu.

Kafamı çevirdim ve duygusuzca Doktor'a baktım. Onun boş gözleri de bana doğru döndü. Kolundaki yeşil plaster orada yatmasını ve bacağındaki kurşunu umursamamasını sağlıyordu.

Tekrar Amy ve Victria'ya doğru döndüm.

Amy, "HAYIR!" dedi.

Victria'nın eli Doktor'a doğru uzandı. Hayır. Orion'a doğru uzandı.

"HAYIR!" Amy yine çığlık attı.

Ağırlığını Victria'ya verdi. Parmaklarından kan fışkırdı. Kıp kırmızı baloncuklar fışkırıyordu.

Amy, "Hayır," diye fısıldadı.

Victria'nın kolu gevşedi.

Yüzüm ıslanmıştı. Elimi kaldırıp, yanağıma dokundum. Gözyaşlarını, tıpkı Amy'den damlayan kanlar gibi parmaklarımdan akıyordu.

Ellerim kana bulanmıştı. Tıpkı Victria'nın bedeni gibi hâlâ sıcaktı. Victria'nın açık gözlerini kapamak için hareket ettim ve kanının bir kısmı -ya da benim kanım, hangisi olduğundan emin değildim-yüzüne damladı ve yanağından süzüldü. Gözlerini kapatmadım. Orion'a bakmasına izin verdim.

Ayağa kalktım. Victria'nın kanı pantolonumdan damlıyordu. Tuniğimin boynunu yukarı çektim ve sol kolumdaki kanayan yaraya baktım. Hemen omzumun altındaydı. Doktor, düşerken silahını ateşlemişti. Kurşun beni sıyırmış ve Victria'yı öldürmüştü.

Gözlerimi kapattım. Gözümün önündeki görüntüyü bloklamaya çalıştım fakat sadece barut ve kan kokusu alıyordum. Tekrar wi-com'uma bastım. Kit hemen yanıtladı. Nefes nefese, "Kapağı buldum," dedi. "Kısa sürede orada olurum." Bana daha yakın duran Bartie'den yeşil plasteri çıkarttım fakat gözlerine ışığın geri dönmesini beklemedim. Victria'nın bedeninden kaçınarak, Çırak'a ulaşmak için genetik laboratuvarını geçtim. Boynundan ilaç plasterini çıkarttığımda, cil-dinde kırmızı bir çizgi kaldı.

Kafamı Çırak'ın göğsüyle kolu arasındaki yumuşak yere koydum. Kanım gömleğine damlıyordu fakat umurumda değildi. Orada dikildim ve onun kadar duygusuz olmayı umdum. Bunun sebebi hâlâ sisteminde dolanmakta olan Phydus olsa bile bunu istedim.

Kollarının yükselip, beni sarmaladıklarını hissettiğimde dağıldım. Göğsünde şiddetlice, yüksek sesle ve kontrol edilemez biçimde hıçkırmaya başladım. Nefessiz kalmıştım fakat yine de yeterli değildi.

"Lanet olsun, ne oldu?!" Kit, kapı girişinde haykırıyordu. Gözleri irileşmişti ve şok olmuş gibiydi. Bartie'ye, bize, Doktor'a ve en sonunda da Victria'ya baktı.

Pantolonunu lekeleyen kana aldırmadan, Victria'nın yanında diz çöktü.

"Çok geç," dedim.

Gözleri odada dolandı ve başlangıçta herhangi bir faydası olamayacağını çünkü çok şaşırdığını sandım. Sonradan olanları ve yapılması gerekenleri değerlendirdiğini fark ettim. Victria'nın gözlerini kapattı. İnsanların cesetleri uyuyan insanlara benzettiklerini duymuştum. Fakat Victria öyle görünmüyordu. Gözleri Orion'dayken huzurlu ve dingin görünüyordu fakat kapandıklarında gerçekten de ölü görünüyordu.

Kit, cebine uzandı ve bana iki tane açık sarı plaster uzattı. "Phydus için antidotlar," dedi ve hemen Doktor'a doğru gitti.

"Ona verme," diye uyardım. Kit karşı çıkmak için ağzını açtı fakat bakışımı gördüğünde kafasıyla onayladı.

Endişeli bir sesle, "Belki de Phydus'ta kalması onun için en iyisidir," dedi. "Çok acı

çekiyor olmalı ve Phydus onu duygusuzlaştıracaktır. ”Soğuk ve sert bir sesle, “Çektiği acı umurumda değil,” dedim. “Plaster üzerinde kalsın.”

Kit elini Doktor’un yarasına götürdü ve gözlerime baktı. Sonunda ne demek istediğimi anlayarak, yavaşça kafasını salladı. Doktor’un pantolonunu kesti ve yarayı incelemek için eğildi. Tam da nişan aldığım yerdi, dizinin hemen altı. Kurşun deliğinden kan akıyordu.

San plasterleri açtım ve acıyla irkildiğini görene dek Çırak’ın cildine sürttüm. Gözlerini kırttı ve gözleri odaklandı.

“Geri geldin mi?” diye fısıldadım.

Kafasını salladı. Yüzünde ümitsiz bir ifade vardı. Gözleri Victria’nın bedeninde takılı kaldı..Ne kadarını gördüğünü ve Phydus plasterinin etkisindeyken ne kadarını anladığını merak ettim.

Gözleri Doktor’dan bana doğru dönerek, “Onu sen vurdun,” dedi.

Ben vurmuştum. Ve eğer yapmasaydın! -belki o da tabancasını ateşlemeyecekti. Belki Victria hâlâ hayatta olacaktı.

Kendimi de ikna edebilmek için, “Onu vurmak zorundaydım,” dedim.

Yine kafasıyla onayladı. Benden şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyordum. Victria’nın ölümünden beni sorumlu tutuyor muydu?

Sonunda kafasını koluma doğru çevirerek, “Ne kadar kötü?” diye sordu.

Doktor’un yarasına köpük sıkmakta olan Kit, “Sen de mi yaralandın?” dedi. Köpük, yarayı dezenfekte ederken, baloncuklar çıkıp pembeye dönüyordu. Kit, Doktor’un bacağına büyük bir bandaj sarmaya başladı.

“İyi olacağım,” dedim.

Çırak, “Vuruldu,” dedi. “Kolundan.”

Diğer sarı plasteri elimden aldı ve Bartie’ye doğru ilerledi. İlaç bedeninden giderken Bartie’nin gözleri Victria’dan ayrılmıyordu. Phydus bedeninden tamamen ayrıldığında, bir şeyler söylemeye çalıştı fakat kelimeler boğazında tıkanıyor gibiydi. Victria’ya doğru ilerledi fakat Çırak onu yakaladı ve ikisi de orada dikildiler. Kollarını birbirlerine dolamışlar, son çocukluk arkadaşlarının ölümü karşısında aralarındaki rekabeti unutmuşlardı.

Kit, “İşte,” dedi.

Sıçradım, şaşırmıştım. Doktor la işinin bittiğini anlamamıştım. Kit, tuniğimin kolunu kesti ve dezenfekte köpüğüyle yaramı temizledi.

Çırak ve Bartie birbirlerinden uzaklaşırlarken, Çırak, “Kötü mü?” diye sordu.

Kit, açık mor renkli bir plaster açtı.

Hemen, “Hayır,” dedim.

“Ağrı için.”

“Plaster yok.”

Omzunu silkti ve kolumu bandajlamaya başladı. Kanama durmamıştı fakat yavaşlamıştı. Muhtemelen dikişe bile ihtiyacım olmayacaktı. Kurşunu tüm gücüyle yiyen Victria olmuştu.

Çırak, Bartie’ye, “Haydi gel,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Bartie, “Victria’yı yıldızlara göndereceğiz,” dedi.

“Yardım etmeme izin verin.” Kit bandajı sıkıca koluma sardı ve ben de acıyla inledim. Bartie, Victria’yı omuzlarından tutmuştu ve Çırak da ayaklarını tutmak üzere eğildi. “Bunu yalnız yapabiliriz, Amy.” Çırak’ın sesi nazikti ve gözleri de anlamam için yalvarıyordu. Bartie ve Çırak’ın birlikte veda etmeleri gerekiyordu. Orion donmadan ve Victria da ona- olan aşkından boğulmadan önceki haliyle onu hatırlamaya ihtiyaçları vardı. Ben uyandırılmadan önce...

İki adam sessizce arkadaşlarının bedenini kapıdan çıkarttılar ve kapaktan geçirdiler. Geride yalnızca kan lekeleri kalmıştı.

69. ÇIRAK

Bartie uzay kapağının kapısını kapattı ve ben de kodu tuşladım. Her ikimiz de pencereye bakarak ayakta durduk ve son çocukluk arkadaşımızı da yıldızlara doğru yollarken, onu izledik.

Petekli cam pencereden, Victria'nın bedeninin süzülmesini gördük. Vakumun çekişiyle yükseldi ve geriye doğru uçtu. Yüzünü siyah saçları gizledi ve kollar ve bacakları da sanki çok uzaklara çekiliyormuşçasına bana doğru uzandı.

Ve gitti.

Uzay kapağı kapanırken Kit yaklaştı. Hâlâ boynunda yeşil plaster olan Doktor yanında topallıyordu. Kit, ağırlığıyla Doktor'a destek vermeye çalıştı fakat adam kızıdan çok daha iriydi.

Bartie, "Yardım etmeme izin ver," dedi ve Kit'in yerine Doktor'un koluna girdi. Sesi dökemediği gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Gözlerimiz birleştiğinde, son üç ayda yaşananların son otuz dakikada yaşananları gölgede bırakamayacağını anladım. Yine dost olmuştuk.

"Plasterin takılı kaldığına emin ol," dedim ve Bartie de kafasını salladı.

Kit ve Bartie, Doktor'u uzay kapağına doğru götürdüler. Onlara yardım etmeyi düşündüm. Doktor'u merdivenlerden çıkartmak zor olacaktı fakat Doktor'a yardım etmek istemiyordum. Doktor'u bir daha görmek bile istemiyordum.

Genetik laboratuvara döndüm. Kolu bandajlanmış olan Amy, Orion'un donmuş yüzünün önünde duruyordu.

Üzerimde plaster varken yaşananları zihnimde toparlamak güçtü. Suda yüzmekle, bir şerbetle yüzmek arasındaki fark gibiydi. Fakat bir tek şeyi biliyordum: Doktor, Marae'yi ve diğerlerini öldürmüştü çünkü ben Orion'un olabileceği kadar iyi bir lider değildim.

Amy, Orion'un her şey için bir planı olduğunu söylemişti. Benim de olması gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Çünkü şu an ne yapacağımı bilmiyordum.

Amy'nin yanında durduğumda, "O kabloları sakladın," dedi. "Phydus makinesinin kablolarını. Tüm bu zaman boyunca yanıdaydılar. Doğrudan makineye gittin-"

"Doktor bana ilaç vermişti," dedim. "Makineye gitmek dışında yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Fakat tüm bu zaman boyunca kablolar yanıdaydı." Öyleydi. "Fakat," dedim. "Onlar yanımda olsalar da hiç kullanmadığım için biraz övgü hak ediyorum."

Bana doğru hafifçe gülümseyen Amy, "Evet," dedi. "Hak ediyorsun."

Orion'un donma haznesine baktık.

Kutunun önündeki LCD ekranı işaret eden Amy, "Bu numaraların anlamı nedir?" diye sordu.

Numaraların hareketini izledim. "Bu bir geri sayım saati." "Ben de bundan korkuyordum."

Elektroniği incelemek için eğildim. Doktor'un uyanma sürecini çoktan başlattığı belliydi. Orion, yirmi üç saat ve kırk iki dakika sonra uyanmış olacaktı. Saati durdurmaya çalıştım fakat kadranı çevirsem bile, ekranda zaman azalmaya devam ediyordu.

Elektroniğe bakmak için eğilen Amy, "Sadece kapat gitsin," dedi.

"Öylece fişini çekemeyiz," dedim. O konuda dersimi daha önce almıştım.

"Pekâlâ, o halde durdur."

Kadranları biraz daha kurcalayarak, "Yapamam," dedim. Ekran ve mini klavyeyi fark ettim. "Doktor sistemi kilitlemiş."

"Sıfırla."

Tereddüt ettim. "Bu tehlikeli olabilir. Eğer uyandırma çoktan başladıysa, durdurmamız halinde bedeni zarar görebilir."

Amy, "Yalnızca yirmi dakikadır açık," dedi. "O kadar zarar veremez."

Fakat Orion'u nasıl bedenini hazırlamadan dondurduğumu hatırladım. Zaten o zaman hasar görmüştü. Şimdi donma tüpüyle uğraşmak onu öldürebilirdi.

"Tehlikeli olması umurumda değil. Donmuş olarak kalacak."

"Amy, o kadar basit değil. Yapamam. Donma haznesi yalnızca bir yöne doğru ilerlemeye programlandı."

Amy çok sessiz bir biçimde, "Onu uyandırmak istemiyorum," dedi.

Amy'ye doğru baktım ve dudağımı ısırdım çünkü ben istiyordum.

"Bunun sebebi aynı DNA'yı paylaşmamız mı yoksa yaptığı seçimleri anlamam mıydı, bilmiyordum. Belki de silah deposundaki silahlar veya köprüdeki gemi kayıtları yüzündendi. Belki ben de Doktor'un haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Orion benden daha iyi bir lider olabilirdi. Eskisi gibi deli olduğunu düşünmüyordum."

Amy, elini dirseğime koydu ve bakışlarımı geri sayma saatinden kendisine doğru çekti. "Onu öldüremedim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden, bakakaldım.

"Doktor. Bana tabanca doğrultmuştu. Sana doğrultmuştu. Hangimizi vuracağını bilmiyordum."

Amy'nin kolundaki bandaja dokundum. Yarasına baskı yapmayacak kadar hafif dokunmuştum.

“Bu yalnızca bir sıyrık. Fakat tabancasını bize doğrulttuğunda, ‘Onu öldürmeliyim yoksa birimizi öldürecek,’ diye düşündüm fakat yapmadım. Yapamadım.”

“Sen neden-”

Amy, “Çırak,” dedi. “Kalbimin derinliklerinde Orion’un yaşamayı hak etmediğine inanıyorum. Bazı insanlar, ikinci bir şansı hak etmezler. Donma kutumda boğulmanın nasıl bir şey olduğunu unutmadım. Hatırlamadığım tek bir gün geçmiyor. ”

Bunu ona ben yapmıştım. Orion değil. Ben.

“İki kişi öldü ve ben de neredeyse onlar gibi ölecektim. Ve bunu onlara Orion yaptı.”

“Amy, yenileme sürecini durduramam.”

“Yaşamayı hak etmiyor.”

“Onu öldürür müydün?”

Amy'nin gözleri ileri geri gitti. Doktor’u öldürememişti fakat Orion’a karşı nefreti daha derindi.

“Haklısın. Bazı insanlar ikinci şansı hak etmezler fakat Orion-” Duraksadım, nasıl açıklayacağımdan emin değildim. “Orion hatalıydı, evet fakat cinayet alemi yapıyor filan değildi. Bir sebebi vardı. Korkusundan yaptı.”

Amy, düşünerek alt dudağını ısırды. Şu an doğru şeyi yaptığını düşünen Orion ile yanlış yaptığını bilen Luthor’u karşılaştırdığını biliyordum.

Kollarımı ona sarıp, yüzündeki endişeyi silmek istiyordum fakat bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Donma haznesine dönerek, “Belki,” dedim. “Yenilemeyi durduramam... Fakat geciktirebilirim.”

Amy geriye çekildi ve haznedeki kontrollere odaklanmama izin verdi. Üzerimde iki çift göz hissediyordum: Orion’u donmuş halde tutmam için yalvaran Amy’ninkiler ve hayata dönmek için yalvaran Orion’unkiler.

Sonunda, “Yapabilirim,” dedim. “Yavaşlatabilirim.”

Amy, “Yap,” dedi.

Numaralan girdim ve kadranı ayarladım. Geri sayma saati bir günden üç güne çıktı.

Amy, “Bunu yapmaya devam edebilir miyiz?” diye sordu. “Ne zaman geri sayma saati azalsa, daha fazla zaman ekleyebilir miyiz?”

Yavaşça başımı salladım.

“O halde böyle yapacağız,” dedi. “Sürekli zaman ekleyeceğiz. Hiçbir zaman

uyanmayacak.”

Amy, Orion’un dışarı fırlamış gözlerine doğru acımasızca baktı. Ben de Amy’ye bakıyordum. Kalbinde böylesi bir nefret taşıyan bu kızı artık tanıyamıyordum.

Çırak'la birlikte kapaktan çıktığımızda, çoktan bir kalabalık oluşmuştu.

Biri, “Doğru mu?” diye sordu.

Çırak, “Ne doğru mu?” dedi.

“Hâlâ gemiden çıkmanın bir yolu var mı?”

Bartie bana elini uzattı ve kapağın merdivenlerinin son basamağından çıkmama yardım etti.

“Onlara söylemek zorundaydım,” dedi. “Zaten havuzun ortasındaki devasa kapağı görmemeleri imkânsızdı.”

Çırak, “Doğru!” diye seslendi.

Başka birisi, “Hepimizin gitmesi gerekiyor mu?” diye sordu. Bunu kimin sorduğunu görebilmek için etrafa bakındım fakat anlayamadım. Kalabalık bölünmüş gibiydi. Eskiden havuz olan çamur deliğine en yakın olanlar mutluydular. Birbirlerine sarılıyorlar ve Çırak'ın sözlerini mutluluk gözyaşları içinde kutluyorlardı.

Fakat geride duranlar vardı. Kuşkulu ve endişeli görünüyorlardı ve kaşlarını çatmış, fısıldaşıyorlardı. Buradan bile, birkaç tane açık yeşil plasterli insan görebiliyordum. Bazıları plasterleri ellerinde sıkıyorlar fakat açmıyorlardı. Diğerleri ise çoktan plasterleri kollarına yapıştırmıştı ve gözlerine cam gibi bir bakış yerleşmişti.

Çırak, “Başka bir toplantı yapacağız,” diye seslendi. “Herkesi birden çağırıyorum.” Wi-com'una bastı ve toplu çağrı yaptı. Tüm 2763 yolcuya derhal bahçeye gelmelerini söyledi.

Hayır. 2763 değil. Artık değil. Kafamda hesapladım. Victria. Luthor. Tüm üst düzey Gemiciler. İsyanda ölenler. Doktor'un plasterlerle öldürdükleri. Eskiden bana çok benzersiz görünen Godspeed nüfusu şu an çok kırılğan gibiydi.

Bartie, tereddüt içinde Çırak'a doğru yaklaştı. “Ben... Ben de bir şey söyleyebilir miyim?”

Çırak, ona küçümseyerek baktı. “Yeni bir isyan mı başlatacaksın?”

Bartie, “Hayır,” dedi. Çok ciddiye.

Çırak bana doğru baktı ve anladım. Onları yalnız bırakmalıydım. İki adam benden uzaklaştı ve sessizce konuşmaya başladılar. Bartie her ne söylüyorsa, Çırak'ın yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Sessiz konuşmalarını bitirdiklerinde, beni endişelendiren bir biçimde son olarak ellerini sıktılar.

Herkesin havuz başında toplanması bana sonsuzluk kadar uzun geldi. İnsanlar yavaş

yavaş geliyorlardı -tarlalardan bize doğru geldiklerini görebiliyordum. Saçlarıma dokundum- ne başıma bir şey bağlamıştım ne de üzerimde ceketim vardı fakat umurumda değildi. Artık korkmuyordum. Bugün bir adam vurmuştum ve bir kadının öldüğünü görmüştüm. Ayağımın altındaki mekik de beni buradan uzaklara götürecekti. Benim hakkıudaki fikirlerinin hiçbir önemi yoktu.

Havuzun başında, duvara en yakın yerde durdum. İnsanlar havuzun alüvyonlu çamurlu kalanlarının çevresine toplanırlarken, bazıları bana doğru yaklaşıyordu. Bazıları hâlâ uzak duruyor ya da küçümseyerek bakıyordu fakat çoğu beni görmezden geliyordu. Bir kız yanlışlıkla koluma değdi.

“Üzgünüm,” dedi.

Merakla bakmaktan kendimi alamadım. Ne geriye çekilmişti ne de iğrenmişti. Sanki kirlenmiş gibi kolunu çekmemişti.

Çırak, havuzun çamurlarında ilerledi ve kapağın yanında durdu. Victria, kimi seveceğimizi seçemeyeceğimizi söylemişti. Hâlâ bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum fakat artık bir önemi yoktu çünkü seçim veya değil, kalbim ona aitti.

Herkes ona bakıyordu -hepimiz havuz başındaydık ve ona tepeden bakıyorduk. Bileklerine kadar çamur içindeydi ve endişeliymiş gibi rahatsızca hareket ediyordu. Buradan bile yüzündeki solgun mor-yeşil morlukları görebiliyordum fakat daha önce onu daha güçlü veya daha asil görmemiştim.

Çırak, herkesin kendisini net duyabilmesi için wi-com sistemine tıkladı. Önce anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve ardından net ve yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Godspeed'in yüzyıllar süren yolculuğunda pek çok şey kazandık. Fakat bir o kadar şey de kaybettik ve unuttuk. Bu dahil olmak üzere.” Çırak eliyle açık kapağı gösterdi.

“Ayağımızın altındakinin geminin başka bir katı olduğunu sanıyorduk. Yanılıyorduk. Bir kat değil. Bir kaçış mekiği. Bu kapağın öteki tarafında başka bir köprü var. Tüm kat, Godspeed den ayrılabilir ve bizi Centauri-Dünya'daki yeni evimize götürebilir.”

Çevreye bakındım -bütün gözler Çırak'ın üzerindeydi.

Boğazını temizledi ve mekiğin nasıl çalıştığını biraz daha açıkladı. Her ne kadar tereddüt etse de, tehlike olasılığını ve Orion'un uyarılarını da anlattı.

“Bu ideal değil,” dedi ve ben de kafamı kaldırdım. “Mekiği fırlattığımızda, Godspeed'i geride bırakacağız. Bu geminin eviniz olduğunu biliyorum. Benim de evim fakat Godspeed istikrarlı değil. Hiçbir zaman kalıcı çözüm olması düşünülmemişti. Donma katı büyük değildi ve biz de olabildiğince içini dolduracağız. Yanınıza yalnızca en önemli eşyaları alın. Bazı şeyler geride kalacak.”

Çırak, Bartie'ye yaklaşması için işaret etti. Çırak havuzun merkezinden bir adım uzaklaştı ve herkes Bartie'ye doğru döndü.

“Ben de bir şey söylemek istiyorum.” Wi-com’ları kullanamıyordu -hâlâ sadece Çırak kullanabiliyordu- yani Bartie olabildiğince yüksek sesle konuşacaktı. “Çırak’ın söylediği doğru. Bugün mekikteydim, kendi gözlerimle gördüm. Ve geride bir şeyler bırakma kısmı da doğru. Ve...” İyice yutkundu. “Ve geride bırakılacaklardan biri de benim. Godspeed benim evim. Başka bir ev istemiyorum. Burada kalıyorum. Ve eğer siz de burada benimle beraber kalmak isterseniz, başımın üzerinde yeriniz var.”

Ağzım açık kaldı. Döndüm ve kalabalığın şok olmasını veya şüphe içinde olmasını bekliyordum. Bartie’nin delirdiğini düşüneceklerdi... Fakat çoğu... Öyle değildi. Aynı Fikirde gibiydiler.

Duvarları istiyorlardı.

Biri, “Yapabilir miyiz?” diye haykırdı.

“Güvenli mi?”

Kendi kendime, “Bu bir intihar,” dedim fakat bunu yüksek sesle dile getirecek kadar güvende hissetmiyordum.

Çırak havuzu geçti ve birine konuşmak için işaret etti. Genç kadın kafasını salladı ve onunla konuştu. Bartie’ye ve arkasındaki kalabalığa bakıyordu.

Sonunda Çırak tekrar konuştu. “Bilim insanları, geminin dâhili fonksiyonlarının en az bir nesil daha dayanabileceği konusunda hemfikirler. Eğer biyosfer korunursa ve enerji de muhafaza edilirse sonsuza dek sürebilir.”

Kalabalık içindeki konuşmalar devam ediyordu. Çırak kolunu kaldırdı ve hepsi hemen sustu.

“Bu önemli bir karar. Her neye karar verirsiniz -geri dönüşü olmayacak. Kalın ya da terk edin- kararınız kalıcı olacak.”

Derin bir nefes aldı.

“Fakat seçim size ait.”

71. ÇIRAK

Amy, günün sonunda Bekçi Katı'nda beni yakaladı.

“Ciddi olamazsın,” diye üsteledi.

“İnsanları gitmeye zorlayamam.” Omuzlarımı geriye doğru attım. Üzerilerindeki gerilimi biraz azaltmaya çalışıyordum.

“Bu bir intihar anlaşması! Godspeed asla sonsuza dek dayanamaz -birkaç nesil sonra içindeki herkes ölecek!”

“Bugün Bartie'yle bu konuda konuştum.” Eğitim Merkezi'nden Büyük Oda ya getirdiğim mavi plastik sandalyelerden birine çöktüm. “Gemi artık dayanamayacak noktaya geldiğinde, onlar...”

Amy, “Onlar ne?” diye sordu. “Bir intihar anlaşması mı yapacaklar? Aynı zehri mi içecekler?”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Doktor bir dizi ilaç plasteri hazırlamıştı. Siyah olanlar onları...”

“Öldürecek, mi?” Amy'nin sesi iğrenmiş gibi çıkmıştı. “Olabildiğince insani bir biçimde.”

Amy ellerini indirdi ve Büyük Oda yı arşınlamaya başladı. “Bu çok saçma,” dedi. “Burada kalmalarına izin veremezsin! Gelmeleri için onları zorlamalısın -kendilerini öldürüyorlar!” Sözünü kestim. “Bilim insanlarıyla konuştum. Gemi bir gecede parçalara ayrılmayacak. En azından birkaç nesil daha yetecek kadar enerji olacak.”

Amy, “Ya sonra?” dedi.

Ve sonra siyah plasterler.

“Bunu istiyorlar,” dedim.

“Lider sensin! Gelmelerini sağla!”

Yürümeyi kesip, benimle yüz yüze durmasını bekledim. “Amy, senin fikrinden fazlasını göz önünde bulundurmalıyım.”

Amy kendi kelimelerini çiğniyor gibi dudağını ısırды ve ardından tam karşıma oturdu.

“Kaç kişi kalıyor?”

“Yaklaşık bin kişi.”

“Bin kişi mi?!” Amy yine yerinde zıpladı.

“Yaklaşık.”

“Bu...”

“Geminin üçte biri,” dedim.

“Bir gezegende yaşamaktansa, bir kafeste ölmeyi mi tercih ediyorlar?”

“Burası onların evi, Amy,” dedim. “Godspeed'in nasıl ev olabileceğini anlamadığını biliyorum fakat öyle.”

Yavaşça geriye doğru yaslandı. “Gitmelerini sağlamalısın,” dedi. Ağzımı açtığımda da, “Fakat,” diye ekledi. “Nasıl kalmak istediklerini anlayabiliyorum. Eğer başka hiçbir şey görmedilerse...”

“Amy,” dedim. “Kendi kararlarını vermelerine izin vermeliyiz.” Dizine dokundum ve bana bakmasını sağladım. “Biz gidiyoruz.”

Amy'nin yiiziinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Öne doğru eğildi. Dirsekleri, dizlerinin üzerindeydi. “Oh, Çıracak,” dedi. Rahatlamıştı ve aceleyle konuşuyordu. “Bayılacaksınız. Duvarları olmayan bir dünyada olmak. Görecek... Görecek öylesine çok şey var ki... Kocaman, çok yüksek ağaçlar. O küçük havuzun yerine gezegende bir okyanus olacak. Bulutlar. Gökyüzü -gökyüzü. Kuşları göreceksin. Kuşlar!”

Güldüm. “Kuşları gördüm! Tavuklarımız var.”

“Hayır!” Amy'nin sesi melodi gibi çıkıyordu. “O tavuklar doğru düzgün tavuk bile değiller. Gerçek kuşlardan bahsediyorum! Sabahları alarm saatin henüz çalmadan yüksek sesle öterek seni uyandıran kuşlar. Yükseklerle çıkan, birdenbire inen ve uçan kuşlar!”

Bunu söylerken havaya zıpladı ve her iki kolunu da kaldırdı. Çevresinde döndü ve gözleri ıslıl ıslıl bana baktı. “Ne kadar harika olacağı hakkında hiçbir fikrin yok!”

Kuşları, özgürlüğü ve okyanusları görüyordu.

Ben de cephaneliği ve patlayıcıları görüyordum. Orion'un, Eğer Godspeed hâlâ eviniz olabiliyorsa, gemide kalın, dediğini duyuyordum.

Olabildiğince gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Harika olacak.”

Amy sandalyeye çöktü. Bana bakışıyla, Hiçbir fikrin yok, diyordu ve ben de onun da hiçbir fikri olmadığını düşünüyordum. Centauri-Dünya onun geldiği Dünya değildi. Aşağıda ne olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu ve bu konuda bir fikre sahip tek kişi olan Orion'un da ödü kopmuştu.

“Ya haklıysa?” Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim fakat ağzımdan çıkar çıkmaz Amy kimden bahsettiğimi anlamıştı.

Bunu sorgulamaya bile gerek duymadan Amy hemen, “Buna degecektir,” dedi. “Fakat-”

“Hayır. Degecek. Orada her ne varsa... Belki çok tehlikelidir. Belki hayatta kalamayız. Bilmiyorum. Fakat gideceğimi biliyorum. Bu gemide ölmeyeceğim.

Duvarlarla çevrili halde yaşayamam. Şimdi olmaz. Artık olmaz.”

Petekli camın ötesini gördükten sonra değil. Gezegen artık gözünün önündeyken değil.

Amy daha ciddi biçimde, “Belki de bazılarının kalması iyi olur,” dedi. “Daha az sorun çıkar.”

Amy’nin gözlerine baktım. Gözlerini kıstı.

“Orion... Burada kalacak, öyle değil mi? Onu yeni gezegene götürmüyoruz, öyle değil mi?”

“Amy -Onu burada bırakamam.”

“Ne?”

“Orion geliyor.”

“Eğer onu burada bırakırsak, uyanabilir ve burada gemide yaşayabilir.”

Hiç kıpırdamadan durdum. “Zaten uyanacak. Zamanlayıcı durdurulamaz, sadece geciktirilebilir.”

Amy sandalyesini geriye doğru itti ve yine ileri geri yürümeye başladı. Her dönüşünde saçları kızıl bıçak parçaları gibi dönüyordu.

“Bartie ile bu konuda konuştuk. Doktor burada kalacak ve cezalandırılacak fakat Bartie ona bir dava hazırlayacak.”

Artıy otomatik olarak beni düzeltti. “Dava.”

Doktor’un cezasının ne olacağını Bartie’ye sormamıştım. Ölüm olmayacaktı. Doktor’a ihtiyaçları vardı ve Kit de bizimle beraber Centauri-Dünya’ya geliyordu. Fakat Bartie,

Victoria’ya benim olduğumdan daha yakındı ve Doktor’a verilecek cezanın sert olacağım biliyordum.

Amy, “Yani bu kadar mı?” diye sordu. “Siz ikiniz kötü adamları ayırıyorsunuz? Bartie, Doktor’u alıyor ve sen de Orion’u?”

“Onun gibi bir şey,” dedim. Bartie’nin Doktor’a ihtiyacı vardı fakat ikimizin de Orion’u ne yapacağımız hakkında bir fikrimiz yoktu. Eğer gemide uyanırsa, Doktor onu destekleyecekti ve Bartie’nin kuyusunu kazacaktı. Eğer bizimle beraber yeni gezegene gelirse, yine problem çıkartacaktı. İkimiz de ne onu çözmek ne de kapaktan atmak istiyorduk. Sonuçta ben gönüllü oldum.

Amy, “Bu adil değil,” dedi. “Neden onun gelmesi gerekiyor? Sadece daha fazla kargaşaya neden olacak. O donmuş vaziyette ve hâlâ insanlar onun için öldürülüyor ve etrafı patlatıyorlar. Bir de uyandığında olacakları düşün.”

Kafamı salladım. “Daima plan buydu. Diğer donmuşlarla beraber uyanacaktı ve

suçları için onları Orion'u yargılayacaklar.”

“Onların yargılamasını sağlamak zorunda değilsin,” diye haykırdı. “Onu burada bırakabiliriz.”

Yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum. Çok daha kolay olurdu. Fakat aynı zamanda onun gitmek istediğini... Biliyordum, biliyordum... Çünkü ne kadar reddetmek istesem de, birbirimize bağlıydık. İpuçlarını Amy'nin bulması için bırakmıştı, kararı Amy'ye bırakmıştı... Bu şekilde ipuçları bırakması ve gezegene inme umudumuzu yok etmemesi, onun da -tıpkı benim gibi- Godspeed'den gitmek istediğini gösteriyordu.

Bunu hak ediyor olsa bile, onu Godspeed'in duvarları içinde bir yaşama lanetleyemezdim.

Amy'ye, “Donmuşların onu yargılamalarına izin vereceğim ve ne derlerse yapacağım,” dedim. Dudaklarını büzdü. Dudaklarının kenarında beyaz bir çizgi oluşmuştu. “O kadar basit olmayacak ve sen de bunu biliyorsun.”

“Yeni bir gezegene gidiyor,” dedim.

Amy durdu. “Eğer bunu yaparsan, aramız eskisi gibi olmayacak. Orion'u bizimle götürmeyi düşündüğüne bile inanamıyorum.”

“Ben de senin gezegeni birinden alabilecek olmana, o kişi Orion olsa bile inanamıyorum.”

Sanki sözlerimle ona yumruk atmışım gibi bana baktı. Sonra da tek kelime bile söylemeden yerçekimi tüpüne doğru koşmaya başladı.

Bilge'nin odasına gittim. Karanlıktı ve yalnızdım. Yerde Bilge Kaftanı buruşmuş vaziyette duruyordu.

Onu orada bıraktım.

Godspeed'deki son günümde, her şeyimi ufak bir çantaya yerleştirdim. Orion'un saklayamadığı sır için ölmüş olan Kayleigh'in giysileri... Onları bir daha göremeyeceğimi dü-şündüğümde, aileme yazdığım mektupların içinde bulunduğ u defter... Oyuncak ayım.

Kestane rengi eşarbımı geride bırakıyordum. Yeni gezegende kendimi kimseden gizlemek zorunda kalmayacaktım. Malzemelerimi hazırlayıp, masaya koydum. Üç ay boyunca bana ait olan odaya baktım. Hayatımın geriye kalanını burada geçireceğimi sanıyordum. Veya -belki de bir gün Çırak la beraber Bekçi Katına taşınacağımı düşünüyordum.

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı yuttum. Belki de Çırak haklıydı ve Orion donma haznesinde boğulmayı hak etmiyordu. Fakat yeni gezegeni de hak etmiyordu. Çırak la ilgili sevdiğim şeyleri hatırlamaya çalıştım fakat gözümün önüne yalnızca Orion'u Godspeed'de bırakmayı reddederken gözlerindeki inat ve sesinin tonu geliyordu.

Bir elimde çantam vardı. Diğerinde ise Harley'nin son resmi vardı. Sanat için pek yerimiz yoktu fakat ben bunun için yer yaratacaktım.

Havuzun kenarına ulaştığımda, güneş lambası yandı. Havuzun zemini kurumuştu. Güneş lambasının ısısında çatlamıştı ve lotus çiçekleri ölü yeşil ve pembe solgun tellere dönmüşlerdi.

İlk inen bendim. Çantamı ve Harley'nin resmini Köprü de yol üzeri olmayan bir yere koydum ve petekli cam pencerenin karşısındaki bir sandalyeye oturdum. Köprünün ilerisinde mekik neredeyse ağzına kadar dolmuştu. Odaların kilitleri açılmıştı ve her santimi depo için kullanılmıştı. Silah deposu dışında -Çırak, oradaki yeri kullanabilecek olsak da, o adayı kilitli tutmaya karar vermişti. Birinin bir tabanca çalacağından mı korkuyordu yoksa cephaneliğ i şimdilik gizli tutmak istediğ inden mi bilmiyordum fakat her iki durumda da doğru kararı vermişti.

Diğ er her odada en az bir ay yetecek kadar yiyecek vardı. Sür ahiler dolusu taze su. İlaçlar. Giyecekler. İmalat araçları. Seralardan alınmış raflar dolusu ufak tohumlar. Çırak ve Bartie, çiftlik hayvanlarını bölüşmüşlerdi. Daha büyük hayvanların bir kısmı kesilmişti. Etler tütsülenmişti ve tuzlanmıştı. Daha ufak olanların bir kısmı -tavş anlar ve tavuklar- kasalara konulmuştu. Donma haznelerinin yanında bir tane mini çiftlik avlusu vardı.

Geriye yalnızca insanlar kalmıştı.

İkili üçlü geliyorlardı. Taşıyabildiklerini yanlarında getiriyorlardı. Bazıları el yapımı eşya parçalan, eski beşikler, sallanan sandalyeler ve bir eğirme makinesi. Bazıları çantalar dolusu giysiler, kasap satırları veya bilim ekipmanları getiriyordu. Bazıları elleri bomboş geliyordu. Petekli pencereden gezegene bakıyorlardı ve ağlıyorlardı.

Bazıları doğrudan diğerlerinin beklemekte olduğu donma haznesine gidiyorlardı. Yüzleşecekleri yere bir kez bile bakmak için başlarını bir santim bile çevirmiyorlardı.

Beni görüyorlardı ve gülümsüyorlardı. Bana sarılıyorlar, solgun cildime ve kızıl saçlarıma merakla dokunuyorlardı. Beni görüyorlardı ve kaşlarını çatıyorlar, küfrediyorlar ve yalnızca arkadaşları, sevgilileri, anneleri gittiği için gittiklerini söylüyorlardı. Onlarla beraber olabilmek için yeni bir dünya riskine giriyorlardı.

Aceleyle merdivenlerden iniyorlar, yere zıplıyorlar, köprüde fini fini dönüyorlardı, pencerenin kenarına gidiyorlardı ve cama dokunuyorlardı. Yere ulaştıklarında içlerini çekiyorlar, düşüncelerinin ağırlığı altında omuzlarını birdenbire düşürüyorlar, ciltleri endişeyle, acıyla ve korkuyla kırışıyor ve kızarıyordu.

Fakat en önemlisi: geliyorlardı.

En son Çırak geldi.

“Bu kadar,” dedi. “Herkes geldi.”

Hepsi gitmek istiyordu.

Çırak tereddüt etti ve ben de ona doğru koştum. Kollarımı boynuna doladım. Anlaşmazlıklarımız ve kavgamız umurumda değildi -şu an değildi. Çırak beni havalara kaldırarak, bana saldırdı. Sonra nazikçe yere bıraktı. Saçlarıma doğru, “İnanılmaz derecede korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de,” diye fısıldadım.

Gözlerime baktı. “Sorun nedir?”

Ona cevap vermedim ve bir süre sonra uzaklara baktı. Neyin sorun olduğunu biliyordu.

Çırak, “Onu götürmek zorundayım,” dedi.

“Aslında zorunlu değilsin.”

Bana cevap vermek yerine wi-com’una bastı. “Birkaç dakika için fırlatma başlayacak,” dedi. “Oto pilota olacağız. Mekiğin çalışması hakkında biraz çalışma yaptım...”Bu çalışmanın Shelby’nin ona biraz kontrolleri göstermesinden ibaret olduğunu söylemedi. Yine de herkesten fazla bilgiye sahipti. Yalnızca üst düzey Gemicilerin -Köprü’deki patlamada ölenlerin- bu kontrollerle gerçek anlamda deneyimleri vardı.

Wi-com’unu kapatmadan önce Çırak, “Eşyalarınızı sabitlemeli ve fırlatma esnasında güvenli bir yerde durmalısınız,” diye ekledi.

Yer değiştirme hareketini buradan hissedebiliyorduk. Çırak, köprünün kapısını kapattı.

Yüzü sertti ve omuzları da dikti.

Savaş giden bir general gibi görünüyordu fakat ne zırhı ne de silahı vardı.

Onu takip etmem için bana işaret etti -pencerenin altındaki kontrol paneline gittik.

Gezegene bakarak, “Buna değer, öyle değil mi?”

Kontrol paneline doğru eğildim. Gezegeni olabildiğince görmek istiyordum. Parlaktı, mavi ve yeşil renkteydi ve üzerinde tel gibi beyaz bulutlar vardı. Gölleri ve dağları ayırt edebiliyordum. Şu sarı-kahverengi alan bir çöl olmalıydı ve yeşil noktalar da adalardı. Bugüne dek gördüğüm en güzel şeydi.

Çırak’ın yüzüne baktım.

Endişesi bana da bulaştı ve ben de Centauri-Dünya’nın yüzeyine bakarak orada ne olduğunu merak ediyordum.

Victoria’nın gözleri zihnime düştü.

Ölüm kolaydı ve aniydi ve durdurulamazdı. Belki Centauri- Dünya daha yeni evrimleşmeye başlamıştı ve dinazorlar bizi ezeceklerdi. Centauri-Dünya, Dünya’dan ışık yıllar uzaklığındaydı. Belki oradaki uzaylılar bizi öldürürlerken, silahlarımıza güleceklerdi. Gezegende bitkilerin yetiştiği çok açıktı -çok yeşillikler ve mavilikler vardı- fakat ya tüm bitkiler zehirliyse? Ya bütün mavi su tuzluysa?

“Buna değer.” Ona dokunmak için uzandım fakat önce o benim elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. Sonra da bıraktı.

Çırak, “Doktor’a ne demiştin?” diye sordu. “İnanç hakkında.”

Kunı kuru gülerek, “Hatırlamıyorum,” dedim. “Öldürülmemeye çalışmakla meşguldüm.”

“Pekâlâ, her neyse -haklıydın.” Eli oto pilotu çalıştırma tuşunun üzerindeydi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım.”

A MILLION SUNS

A MILLION MILES FROM HOME.
WHO CAN SAVE HER?

BETH REVIS